

Гранд дамата на любовния роман

КАТРИН КАУАТЪР

БАРД

ИЗДАТЕЛСТВО
САБЪ

НЕПОЗНАТАТА ОТ ЯМАЙКА

Парсите ли ти е страхотната
съблазнителка на острова?
Една ужасяваща тайна чака!

Катрин Каултър

Непознатата от Ямайка

1.

**Монтегю Бей, Ямайка
Юни 1803**

Говореше се, че тя има трима любовници.

Според клюките те бяха: бледният, слаботелесен Оливър Сасън, адвокат и един от най-богатите мъже в Монтегю Бей, неженен, приближаващ средна възраст; Чарлз Грамънд – плантатор, притежаващ голяма захарна плантация до Кемъл Хол, в която и живееше, мъж с продълговато лице, волева жена и четири деца, до едно разочарования; лорд Дейвид Локридж, най-малкият син на Дюка на Гилфорд, изпратен на Ямайка, защото в продължение на три години провел три дуела, убил двама души и се опитал безуспешно, единствено заради феноменалния си кутсузлук на карти, да похарчи цялото състояние на баба си, завещано му на крехките осемнайсет. Сега Локридж бе на годините на Райдър – двадесет и пет – висок, строен, с мръсна уста и ангелско лице.

Райдър научи изненадващи подробности за тримата още през първия следобед след пристигането си в Монтегю Бей, но не разбра почти нищо за знаменитата жена, на чиято благосклонност и тримата се радваха, както изглежда, в еднаква степен. Това стана в „Златния дублон“ – известно кафене, чиято ниска сграда се простираше на голяма площ в съседство, за голяма изненада на Райдър, с църквата „Сейнт Джеймс“. Лукавият ханджия си бе спечелил покровителството на богатите жители на острова благодарение на простото и удачно решение красивите му дъщери: племенници и братовчедки да сервират на клиентите, нещо, което те вършеха със забележителна любезност. Дали във вените на някое от прекрасните млади момичета течеше кръвта на ханджията бе друг въпрос, а и никой не го беше грижа. Райдър бе приветстван с „добре дошъл“, след което получи чаша местен грог. Питието бе тъмно и гъсто и приятно затопли стомаха му. Той се отпусна, благодарен, че отново е на твърда земя и огледа събралите се мъже. Той още веднъж безмълвно се запита наистина ли бе необходимо да напуска дома си в Англия и да предприема дългото пътуване до това забутано място само защото управителят на захарната им плантация, Самюъл Крейсън, бе изпратил на Дъглас – по-големия брат на Райдър и граф на Нортклиф, писмо, в което, с тон, граничещ с истерия, бе описал с твърде големи подробности

всички свръхестествени и, без съмнение, напълно пагубни събития в Кимбърли Хол. Разбира се, всичко това бяха глупости, но Райдър бе побързал да прояви желание за пътуването, защото човекът явно бе полудял от страх, а Дъглас току-що се бе оженил, и то за млада дама извън кръга на неговите предпочитания. Очевидно Дъглас се нуждаеше от време, за да свикне със своя нов и неочакван жребий. Така че Райдър трябваше да прекара седем седмици в бурните морета, преди да пристигне в Монтегю Бей, и то посред лято, когато жегата беше толкова отвратителна, че бе трудно човек да си поеме дъх. Добре поне, че това, което ставаше тук, бе загадка. Райдър обичаше загадките. Чу един от мъжете да говори нещо за онова момиче с тримата любовници. Нямаха ли за какво друго да приказват? След това бе влязъл един от любовниците й – адвокатът Оливър Сасън и за известно време се бе възцарило неловко мълчание. Един от по-възрастните господа наруши мълчанието с глас, който прозвуча ясно в настъпилата тишина:

– А, ето го скъпия Оливър, който няма нищо против да дели по братски обяда си.

– О, не, Алфред, той дели по братски само десерта.

– Аха, вкусен пай¹ – каза е похотлива усмивка един дебел господин.

– Чудя се как ли е на вкус. Ти как мислиш, Морган?

Райдър се улови, че седи приведен на ръба на стола с тръстикова облегалка. Досега никой не можеше до го разубеди, че забутаните колонални свадни на Ямайка само ще го отегчават до смърт.

Вместо това, се улови да се усмихва. По дяволите! Коя беше тази жена, която така изкусно въртеше трима мъже през спалнята си?

– Съмнявам се да има вкус на череши – отвърна онзи, когото бяха назовали Морган, като се облегна в стола си – но, казвам ти, младият лорд Дейвид си облизва и пръстите.

– Питай Оливър. Може да ни даде правна консултация относно въпросния пай.

Оливър Сасън бе много добър адвокат. Благославяше деня, в който бе пристигнал в Монтегю Бей преди дванадесет години, тъй като сега контролиреше три захарни плантации, чиито собственици живеяха в Англия. Изглежда, никой от тримата собственици нямаше нищо против това, че Оливър бе адвокат и на конкуренцията. Сега той въздъхна. Бе чул всички предизвикателни забележки, но не реагира на тях по никакъв

1. Игра на думи. Освен основното си значение на сладкиш, пита, думата tart на жаргон значи и проститутка. – Б.пр.

начин, освен с една търпелива усмивка.

Отвърна с безгрижна сърдечност:

– Скъпи господо, въпросната дама е кралицата на десертите. Вашата завист подвежда езика ви до степен на сериозно нахалство. – С тези думи той приключи въпроса и поръча бренди на сервитьорката – паразитна млада жена с буйна червена коса и рокля, която предлагаше на погледа гърди, сочни и бели, като гъстото козе мляко, което сервираха с кафето. След това отвори един английски вестник, разтръска страниците и го вдигна пред лицето си.

Как, по дяволите, се казва тази жена? Коя е тя?

Райдър се усети, че почти не му се иска да напусне кафенето. Навън лъчите на изтощителното слънце шибаха земята, улиците бяха покрити с купчини мръсотия и дебел слой прахоляк, който се вдигаше дори човек само да е пристъпил. Но беше уморен и трябваше да се добере до Кимбърли Хол, както и да успокои, без съмнение, захабените нерви на Грейсън. Вероятно, дори и в момента, Грейсън стоеше на дока и се чудеше къде ли, по дяволите, може да се е дянал Райдър. Е, съвсем скоро щеше да разбере всичко за този, така наречен, пай.

Той плати сметката си, сбогува се с новите си познати и излезе навън в почти непреодолимата жегата на късния следобед. Горещината едва не го накара да залитне назад и в следващия момент той се улови, че се пита как, за Бога, на човек може дори да му се прииска да се люби в този пъкъл. Незабавно бе заобиколен от парцаливи черни деца, всяко от които настояваше да направи нещо за него. Услугите варираха от лъскане на ботушите до премитане на пътя пред него. За първото дечурлигата разполагаха с мръсно парче плат, а за второто – с нищо повече от някакви овързани заедно вейки. Всички крещяха: „Масса! Масса!“ Райдър подхвърли няколко шилинга във въздуха и се отправи обратно към дока. Знаеше, че измежду западно индийците има и свободни чернилки, но ако тези бяха такива, нямаше начин да са по-парцаливи от своите братя роби.

Миризмата на гниеща риба на малкия док едва не го накара да повърне. Дървените талпи проскърцаха под ботушите му. На дока кипеше яростна работа. Робите разтоварваха току-що акостирали кораб. Двама мъже – черен и бял, и двамата с бичове в ръце, стояха наблизко и издаваха безспирни заповеди. Райдър видя Самюъл Грейсън – адвокат и управител на Шербрук, който крачеше напред-назад и бършеше челото си с носна кърпа. Изглеждаше по-стар, отколкото си го представяше Райдър. Когато Грейсън вдигна очи и го забеляза, Райдър си помисли, че

човекът всеки момент ще припадне от облекчение.

Райдър се усмихна приятно и протегна ръка:

– Самюъл Грейсън?

– Да, милорд. Мислех, че не сте дошъл докато не успях да видя капитана. Каза ми, че сте бил най-приятният пасажер, който някога е имал.

Райдър се засмя. Работата беше там, че не бе преспал със съпругата на капитана – млада дама, която бе на своето първо пътешествие заедно с доста по-възрастния си съпруг. Беше се опитала да го съблазни по пътя от капитанската каюта до палубата по време на буря. Явно капитан Оксенбърг бе разбрал всичко за този случай.

– О! Пристигнах. Не съм лорд. Граф Нортклифски е по-големият ми брат. Аз просто съм благородник, което наистина звучи доста нелепо, особено в тази нечовешка жегга, да не говорим, че сме в Западна Индия. Струва ми се, едно простичко „мистър“ ще е напълно задоволително по тези места. Добри ми Боже, това слънце е толкова отвратително, а въздухът така тежък... Чувствам се така, сякаш съм нарамил поне кон.

– Слава Богу, че сте тук! Чаках и се питах... Нямам нищо против да споделя с вас, милорд... господарю Райдър, че тук имаме проблеми, големи проблеми и не знаех какво да правя... но сега сте тук и... о, Боже! Колкото до жеггата, да се надяваме, че бързо ще свикнете и тогава...

Гласът на мистър Грейсън внезапно секна и той сподавено преглътна дъха си. Райдър проследи погледа му и на свой ред бе запленил от видението, вцепенило Грейсън. Една жена... да, просто една жена, но дори от това разстояние той вече беше сигурен коя е тя. О да! Сигурен бе, че това е жената, която така вещо въртеше на пръста си трима мъже. Играеха ѝ по свирката, в това нямаше никакво съмнение. Запита се какво ли още правят за нея. Поклати глава. Бе толкова изтощен от седемте седмици на борда на „Сребърен прилив“ – успокояващата с огромните си размери бригантина, че пет пари не даваше дали е змиеукротителка от Индия или курвата на острова. Според него, второто му предположение бе по-близо да истината. Силната жегга изсмукваше силите му. Никога досега не бе преживявал нещо подобно. Надяваше се Грейсън да не греши за приспособяването, иначе ще трябва просто да се въргаля под сенките, без да пипва нищо.

Обърна се към Грейсън. Човекът все още я зяпаше, а лигите му течаха като на куче, подушило кокал, който дори няма да може да близне, защото други, по-големи кучета, са си го запазили.

– Мистър Грейсън – обади се Райдър и Грейсън най-после се

обърна към него. – Бих искал да тръгна за Кимбърли Хол веднага. Можете да ми разкажете за неприятностите по пътя.

– Да, милор... господарю Райдър. Веднагичка. Просто тя е... ами... това е София Статън-Гревил, нали знаете. – Той обърса челото си.

– О! – Гласът на Райдър бе деликатна смесица от ирония и презрение. – Напред, Грейсън. Приберете си езика обратно в устата, ако обичате. Събирате мухите.

Самюъл Грейсън успя да се справи с това не без известно усилие, защото въпросната жена, която в момента с помощта на един бял мъж слизаше от кобилата си, за миг бе показала покрит с коприна глезен. Мисълта, че мъжете могат да се превърнат в олигавени идиоти само от гледката на един глезен, накара Райдър да поклати глава. През живота си бе виждал толкова много женски глезени, толкова много женски крака и женски бедра и всякакви други женски неща, че засега предпочиташе чадър, който да го предпази от безжалостното слънце.

– И не ме наричай господарю. Райдър ще е напълно достатъчно.

Грейсън кимна. Той все така не откъсваше очи от своето видение.

– Не мога да разбера – по-скоро на себе си продума той, докато вървяха към двата коня. Животните стояха хрисимо, свели глави. Две черни момченца държаха поводите им. – Виждате я, виждате колко е красива, колко изящна в красотата си е тя и въпреки това не проявявате интерес.

– Тя е една жена, Грейсън. Нито повече, нито по-малко. Хайде да тръгваме.

Райдър помисли, че ще се разхълца от радост, когато Грейсън извади от някъде шапка за него. Не можеше да си представи да язди на голямо разстояние в тази жега.

– Жегата винаги ли е толкова безмилостна?

– Сега е лято – каза Грейсън. През лятото тук винаги е непоносимо. – Само ще яздим, Райдър. Както виждате, пътищата тук са почти непроходими за карета. Да... Всички джентълмени яздят. Също и много дами.

Райдър забеляза, че Грейсън се настани върху сивото си набито конче доста удобно, докато той самият възседаше собствения си черен кон – огромен хайванин с подли очи.

– До плантацията е почти час езда. Но на запад пътят свива и продължава край водата. Ще има бриз. Освен това голямата къща е разположена на възвишение и улавя всеки полъх на вятъра, а и на сянка винаги се търпи, дори и през лятото.

– Добре – Райдър нахлупи кожената шапка с широка периферия на

главата си. – Можеш да ми разкажеш какво толкова те безпокои.

И Грейсън започна. Говореше, говореше... Бръщолевеше за странни сини и жълти пушеци, които се извивали като змии към небето; за огньовете, които греели с особени бели и зелени цветове; за стенания и вопли; за миризми, които идвали от самия ад, сернисти и вонливи, обявяващи пристигането на самия дявол; за дявола, който изчаквал с нападението си – било само въпрос на време. А точно предишната седмица имало пожар, запален до една барака близо до голямата къща. Синът му, Емил, и всички роби от къщата успели да угасят пламъците, преди пожарът да е причинил по-големи щети. После, точно преди три дни, едно дърво паднало и съвсем за малко не се приземило на покрива на верандата. Било много яко дърво.

– Предполагам, че на дървото не е имало следи от трион?

– Не – твърдо отвърна Грейсън. – Синът ми го огледа отблизо. Беше работа на свръхестествени сили. Дори и той престана да се противопоставя на това, дето му го разправях. – Грейсън пое дълбоко дъх. – Един от робите се закле, че видял Голямата зелена змия.

– Моля?

– Голямата зелена змия. Символизира върховното им божество.

– Чие върховно божество?

Грейсън изглеждаше истински шокиран.

– Човек забравя, че англичаните не знаят нищо за тези работи. Естествено, говоря за вуду.

– Аха. Значи вярваш, че всичко това е работа на свръхестествени сили?

– Аз съм бял. Обаче много години съм живял в Ямайка. Виждал съм неща, които в света на белите биха били безсмислени, неща, които може би не биха могли да съществуват в света на белите. Но нещата, дето стават тук, сър, са толкова странни, че навеждат на някои съмнения.

Райдър вярваше в свръхестественото не повече, отколкото в почтеността на съдържател на комарджийски вертеп. Той се смръщи, когато Грейсън се умълча.

– Прости ми, но аз не изпитвам никакви съмнения. Пушекът и странно оцветените пламъци биха могли да бъдат получени и от просто смесване на определени химикали. Зад всичко това се крие човек от плът и кръв, а не някаква си там змия. Въпросът, на който трябва да намерим отговор, е кой е той и защо го прави. И така, кой би направил това?

Но беше повече от явно, че Грейсън не бе убеден.

– Има още нещо, Райдър. След Френската революция на Хаити е имало бунт, предвождан от човек на име Дезалини. Той изклал всички бели и принудил много жреци и жрици на вуду да напуснат Хаити. Тези хора са могъщи: разпрострели са се през цяла Западна Индия, открай докрай, дори в самата Америка и заедно викат злите си духове.

На Райдър му идваше да се разсмее, но не го стори. Очевидно Грейсън бе пропит от възмущение към тези вуду шуротии. А и беше прав в едно: бял човек не можеше да възприеме такива неща за действителни, особено ако е живял през целия си живот в Англия.

– Предполагам, че скоро ще разберем всичко – каза той. – А, не знаех, че имаш син.

Грейсън изпухтя и се наду като петел, след това се заигра със светлосивите си ръкавици.

– Добро момче е, сър, и много ми помага. Прави много за мен... за семейство Шербрук. Вече съм на години. Чака ни в Кимбърли Хол. Не искаше да оставя къщата в плантацията без защита.

Подминаха дузина хлапетии – всичките парцаливи, черни – деца на робите, които работеха из полята. Но тези малчугани стояха притихнали при вида на двамата бели мъже, навлезли сред тях на конете си.

Грейсън сочеше ту наляво, ту надясно.

– Сега сме наред мангровите тресавища. Когато яздите по този път, внимавайте за крокодили. Излизат от блатата и често изглеждат като дебели дънери, които препречват пътя. Обикновено избягват компанията на хората, но се разправят истории и за противното. Много неприятни истории.

Крокодили! Райдър поклати глава, но след това на често взе да хвърля поглед встрани от пътя. Миризмата на зловонната блатна вода бе почти непреодолима. Той смушка коня си. Излязоха на равна отсечка. От лявата им страна се простираше Карибско море, а от дясната – една след друга се редяха плантации със захарна тръстика, които покриваха дори и отдалечените хълмове: И навсякъде кози – скупчени до ниските каменни дувари, пощипващи от цветята, оставени на гробовете в църковните гробища. По гърбовете на добитъка имаше чапли. Чистеха ги от кърлежи, това Райдър го знаеше. Имаше и чернокожи мъже, които работеха на захарната тръстика. Носеха само груби панталони, изработени от здрав груб плат. Голите им тела, от кръста нагоре, лъщяха от пот. Не им личеше да се притесняват от жегата. Работеха с постоянен ритъм. Оряха, скубеха плевели, копаеха по-дълбоки канали между редовете захарна тръстика. Имаше и жени. Главите им бяха покрити с ярки кърпи.

И те също като мъжете се навеждаха и изправяха в постоянен ритъм. Недалече, под самотна пончиана, чиито приличащи на пера папратовидни листа блещукаха на слънцето, един надзирател седеше на коня си и следеше робите да не бездействат. Камшикът в лявата му ръка бе гаранция за безспирната им работа.

Всичко това бе напълно чуждо на Райдър. А и екзотично – тази наситена миризма на бадемовите дървета, които растяха на гъсто покрай мръсния път и това изумително синьо на водата, което току се разкриваше пред погледа ти, когато най-малко очакваш. Беше доволен от това, че отдели време за четене по време на пътуването си дотук. Не бе пълен невежа по отношение на местната флора и фауна. Но не беше чел за никакви проклети крокодили.

– Наближаваме Кемъл Хол – внезапно се обади Грейсън, а гласът му се сниши почти до шепот.

Райдър повдигна вежда.

– Това е нейният дом, сър. Домът на София Статън-Гревил. Живее тук с вуйчо си и по-малкия си брат. Между Кемъл Хол и Кимбърли Хол има една плантация, но доколкото разбирам, вуйчо й скоро ще я купи. Това ще бъде солидна добавка към владенията му.

– Кой е собственикът?

– Чарлз Грамънд. Някои казват, че искал да се мести във Вирджиния – един от колониалните щати на север, но това е доста неубедителна причина. Хич не е за вярване, той не знае нищо за колониите, нито пък за техните обичаи и нрави. Има четири деца, всичките момчета, но никое от тях не е повод за бащинска гордост. Нямаат никакви амбиции, нито мерак за работа. Жена му е трудна, чух да се приказва. Жалко, да, много жалко.

Райдър беше убеден, че е чул това име в кръчмата.

– Разбрах – бавно каза той, – че тази жена, тази София Статън-Гревил, държи трима мъже в обръщение в леглото си. Доколкото си спомням, единият май беше този Чарлз Грамънд.

Грейсън се изчерви до корените на сивата си коса.

– Вие едва-що пристигате, сър!

– Това беше първата тема на разговор, която чух в кафенето „Златният дублон“. Мисля, че името е същото. Чух историята в големи подробности.

– Не, не, сър, тя е богиня! Тя е добра и чиста. Всичко е лъжа. Тук има много мъже, за които не може да се твърди, че са джентълмени.

– Но клюките са такива, нали?

– Да, но не трябва да им вярвате, Райдър. Не, това е злонравна лъжа. Няма съмнение. Обичаите, местните нрави, ако щете, тук са по-различни. Всички бели мъже имат черни любовници. Тук ги наричат икономки и това е доста прилична работа. Виждал съм мъже, които пристигат от Англия, някои, за да работят като счетоводители в плантацияите, други, за да натрупат богатство и повечето от тях се променят. Взимат си съпруги, взимат си и любовници. Начинът им на мислене се променя. Но една дама си остава дама.

– Твоят живот промени ли се, Грейсън?

– Да, за известно време се промени. Спор няма. В края на краищата аз съм син на баща си, но жена ми беше французойка и аз нежно я обичах. Чак след смъртта ѝ се подхлъзнах по местните обичаи и си взех любовница, или „икономка“. Животът тук е по-друг, Райдър, много по-различен.

Райдър се отпусна и остави тялото си да си почине в удобното испанско седло, което леко се поклащаше. Той затвори очи за момент и види свежата солена миризма на морето. Брегът вече не се криеше зад гъсти туфи мангрови дървета.

– Тогава защо според теб Грамънд продава?

– Не съм съвсем сигурен, но, разбира се, носят се разни слухове. Знам само, че решението дойде изневиделица. Чух да разправят, че той и семейството му си тръгват следващата седмица. От плантацията падат доста добри пари. Говори се, че е загубил много пари от лорд Дейвид Локридж – един млад нехранимайко, с когото трябва да избягвате да играете на комар, сър. На всяка цена. Говори се, че е продал душата си на дявола и оттам идва невероятният му късмет.

Райдър се обърна към Самюъл Грейсън.

– Клюките тук по нищо не отстъпват на клюките в Англия – замислено каза той. – Смятах, че ще бъда отегчен. Може би още тази нощ ще станем свидетели на някои мистериозни проявления, за добре дошъл. Да, бих се зарадвал дори и на едно призрачно зрелище, стига това да е възможно. Този младеж – лорд Дейвид, не смятат ли, че и той е един от нейните любовници?

Райдър се зачуди дали Грейсън няма да получи удар. Той отвори уста, след това съобрази, че до него стои работодателят му и я затвори. Успя доста спокойно да произнесе:

– Повтарям ви, Райдър, всичко това са глупости. Нейният вуйчо, Теодор Бърджис, е солиден човек, както казваме тук в Ямайка. Има добър авторитет. Любезен е, а бизнесът му е почтен. Много обича

племенниците си. Предполагам, че злонамерените приказки за мис Статън-Гревил му причиняват голяма болка. Разбира се, той никога не говори за това. Той е джентълмен. Неговият надзирател обаче е друго нещо. Името му е Ели Томас. Долен човек, извънредно груб с робите.

– Щом вуйчо Бърджис е толкова изтънчен, защо търпи такъв негодник за надзирател?

– Не зная. Говори се, че ако не е Томас, няма да изкара и грош от плантацията. Разбирате ли, Бърджис дава на робите твърде голяма свобода.

– И тоя Чарлз Грамънд продава на вуйчото на жената? На тоя Теодор Бърджис?

– Да. Сигурно Бърджис съжалява Грамънд и купува плантацията само за да му помогне, както и на семейството му. Бърджис е по-малкият брат на майката на мис София и на господаря Джеръми.

– По какъв начин момчето и момичето са се озовали на Ямайка?

– Преди пет години родителите им се удавиха. Децата били поставени под настойничеството на вуйчо им.

– Не съм чувал името Статън-Гревил. Англичани ли са?

– Да. Живели са във Фоуи, Корнуол. Къщата и земите им са оставени на грижите на управител, докато момчето не порасне достатъчно, за да се оправя с тях само.

Райдър се умълча, докато обмисляше всички факти. Значи момичето е било отгледано в Корнуол. А сега беше тук в ролята на сладкишче. Мислите му се върнаха на проблема, който го бе довел тук. Райдър силно се съмняваше, че свръхестественото има нещо общо с проблемите в Кимбърли Хол. О, не! Алчността бе една и съща навсякъде по света. Някой явно бе съобразил постигането на собствените си цели с местните обичаи.

– Грамънд имаше ли някакви проблеми, преди да се съгласи да продаде плантацията си на този Бърджис? – попита той.

– Не съм чувал. О, разбирам накъде биеш, Райдър, но не мога да се съглася с теб. Както ти казах, Бърджис има добра репутация: той е честен, подпомага местните с благотворителност. Не, ако Грамънд е имал финансови затруднения или пък е бил обсаден, както сме ние в Кимбърли Хол, то Бърджис със сигурност не е имал нищо общо с това.

Райдър се зачуди дали Грейсън говори с такава категорична симпатия и за семейство Шербрук. Никога до сега в живота си не бе срещал човек, който да заслужава такава висока оценка. Е, скоро щеше да разбере. Островът бе малък, обществото беше сплотено и той щеше да се

запознае с този мистър Бърджис и неговата племенница съвсем скоро.

Грейсън се насочи към вътрешността на острова, далече от благословения бриз, който подухваше откъм водата. Въздухът бе натезал от прахоляка и сладникавата миризма на захарна тръстика, от която на Райдър му прилошаваше. Скоро се изкачиха на едно възвишение и той погледна назад към Карибско море, което се простираше докъдето стигаше погледът му. То бе искрящо синьо, с цвета на топаз но плитките места и с вълни, сякаш обточени със сребро, които се разсипваха по белите плажове. Не искаше нищо друго, освен да свали дрехите си и да потъне като камък в разкошната вода.

– Всичко това са земи на Шербрук, сър. О, погледнете нагоре към върха, между розовите касии². – Той чу задавеното възклицание на Райдър и се усмихна. – Наричат ги още розови души. Точно сега са най-красиви. Има и златисти души, и мангови дървета, и вездесъщите палми. Погледнете, сър, точно отзад е голямата къща. Не можете да я видите оттук, но точно ей там бреговата линия остро свива и преминава съвсем близо до гърба на къщата.

Райдър отново сподавено възкликна.

– Тук, на Ямайка, повечето от господарските къщи в плантациите са построени в традиционния стил, на три етажа и с огромни дорийски колони. Само тук почти всички стаи имат веранди и балкони, заради свежия въздух, нали разбирате. Ще видите, че всички спални са в задната част на къщата и всичките имат балкони, които гледат към водата. Моравата в задния двор се спуска до плажа и е винаги добре поддържана. Ще можете да спите дори и в най-жежкото лято, макар че, както ми се струва, в момента не сте съвсем убеден в това.

– Тук си прав – каза Райдър и избърса потта от лицето си с опакото на ръката си.

Бе почти полунощ. През последния половин час Райдър до забраве се бе наслаждавал на топлата вода на Карибско море. Полумесецът осветяваше пътя му, който ярко блестеше върху вълните. За пръв път се почувства така, сякаш наистина се е озовал в рая. Предпочете да забрави за ужасната жар на следобеда. Бе толкова красиво! Черният свод на небето над него бе осеян със звезди. Толкова спокойно! Толкова тихо! Почувства как го залива чувство на мир и покой.

Той не беше миролюбив човек, така че чувството бе особено, но му

2. Вид канелено дърво – Б.пр.

хареса. Опъна се по гръб на пясъка, както си беше гол. Знаеше чудесно, че пещчинките вероятно ще си пробият път до места от тялото му, на които не би му се понаправило да ги усеща, но за момента това нямаше значение. Протегна се. Чувстваше се напълно отморен. Затвори очи и се вслуша в звуци, каквито досега не бе чувал. Беше чел за дървесната жаба или кокуи³, както я наричаха, и помисли, че чува някакво цвъртене в меката тъмнина.

Позна и гургулицата и въздъхна. Под хора от звуци потъна отмалял и чувството му на задоволство стана безкрайно.

Тук е така дяволски екзотично, помисли си той, като се протегна още повече само за да си докара лудия сърбеж, идващ от пясъка под него. Той скочи на крака, изтича през вълните, които се разбиваха на брега, и се гмурна в една по-голяма вълна. Не спря да плува, докато не се почувства изтощен, след това бавно се върна на брега. Осъзна, че умира от глад. На вечеря му бе прекалено горещо, за да си хапне добре, а чудатостта на храната не предизвика апетита му.

Очертанятия на брега бяха обрамчени от кокосови дървета. Райдър се ухили. Беше видял как един негър се катери по кокосова палма. Устата му вече се бе напълнила със слюнка. Но не бе толкова лесно, колкото изглеждаше, и Райдър завърши опита си на брега, като разтриваше одрасканото си бедро и злобно, и с омраза се взираше в недостъпните кокосовите орехи.

За сина на един английски граф имаше и други начини да докопа проклетия орех. Той откри един камък и внимателно се прицели в кокосовия орех, който си бе избрал. Тъкмо щеше да хвърли камъка, когато чу нещо.

Не беше кокуи, нито гургулица. Не приличаше на нищо, което бе чувал през живота си. Той остана напълно неподвижен. Бавно и безшумно отпусна ръката с камъка. Вслуша се съсредоточено. Ето го пак. Странен, нисък звук, приличащ на стенение, който не напомняше нищо човешко.

Краката му бяха нежни и деликатни, в края на краищата беше англичанин, но той успя доста безшумно да се придвижи между дърветата, които следваха линията на брега. Колкото повече приближаваше господарската къща, толкова по-силен ставаше звукът. Райдър леко изтича нагоре по затревения склон към гърба на къщата. Заобиколи къщата, така че да може да вижда моравата отпред. Спря зад едно хлебно дърво и

3. Името идва от *Jubaea spectabilis* – вид палмово дърво – Б.пр.

впери очи в красивите облагородени градини. Звукът се чу отново и в същия момент той видя странна светлина, която извираше направо от земята. Беше тясна, нишкообразна, синя на цвят и миришеше на сяр, сякаш идваше направо от ада, а стенанията бяха на затворените там души. Усети как настръхва. Косъмчетата на тила му се изправиха. Той разтърси глава. Това беше абсурд. С абсолютна увереност бе заявил на Грейсън, че това не е нищо повече от някаква химическа смес. Това беше, трябваше да е това.

Видя в една от стаите на втория етаж на къщата да премигва свещ. Сигурно е Грейсън и най-вероятно е примрял от страх. Тогава чу едно просъскване зад гърба си. Обърна се много бавно. Държеше камъка готов за хвърляне.

Беше Емил Грейсън.

Райдър се усмихна. Емил му харесваше. На години бе горе-долу колкото него, интелигентен и амбициозен. И той, като Райдър, не бе ни най-малко суеверен, макар че нито веднъж не бе изказал несъгласие с баща си по време на вечерята.

– Какво е това? – прошепна Райдър, притулил устата си с ръка.

– Не зная, но ми се ще да разбера. Добре, че си тук, да ми помогнеш. Опитах се да накарам някои от робите да стоят на пост с мен, но те само подбелват очи и се вайкат. – Емил замълча за секунда, след това добави: – Един от тях ми помогна. Казваше се Джош. Няколко нощи стояхме заедно на пост. След това, една сутрин го намериха мъртъв, с прерязано гърло. Оттогава не съм имал повече доброволци.

– Много добре – каза Райдър. – Заобиколи проклетата светлина от другата страна, а аз ще се промъкна по-близо отсам.

Емил заобиколи нишковидната светлина. Плъзгаше се от дърво на дърво като бледа сянка. Изкусен капан, доволно си помисли Райдър. Кръвта закипя във вените му. По време на пътуването не бе осъзнал истинските размери на отегчението си, тъй като спеше с две дами и двете очарователни, а от дългия си опит той знаеше, че времето минава по-леко, ако човек се люби през деня и спи със сгушена на гърдите му жена през нощта.

Когато Емил зае своята позиция, Райдър просто се изправи, все още с камъка в ръка, и тръгна направо към светлината. Чу нечовешки писък.

Светлината се превърна в бледа следа дим, вече посиня, а смрадта бе гнила като въздуха на самия пъкъл. Малко химикали, помисли си той, това е всичко. Но кой стенеше?

Чу вик. Беше Емил. Затича се. Тогава видя фигурата: покриваха я

широки бели одежди, но изпод тях се подаваше една напълно човешка ръка и тази ръка стискаше пистолет. Аха, това на главата май е калъфка за възглавница. Ръката се повдигна и пистолетът изгърмя срещу Емил.

– Копеле! – изкрещя Райдър. – Кой си ти бе, твоята мамка!

Фигурата се обърна и стреля по него. Райдър усети как куршумът профуча на не повече от три инча⁴ от главата му. Мили Боже, помисли си той и хукна направо към фигурата. Мъжът беше висок и як, но Райдър бе по-силен и по-добре сложен. Настигаше го. Всеки момент щеше да го хване. Разряза си крака на един камък и изпсува, но това не го забави.

Тогава, внезапно, без всякакво предупреждение, той почувства болка, която като лъч прониза ръката му близо до рамото. Той се закова на място и зяпна украсената с пера стрела, която неприлично стърчеше от собствената му плът.

Проклетие! Онзи се измъкваше! След секунда Емил се появи до него, като не преставаше дрезгаво да крещи.

– Откъде се взе тази шибана стрела – без заобикалки каза той. – Оня си е имал съучастник, мамицата му!

– Няма ми нищо! Хвани го, Емил!

– Не – много спокойно каза Емил. – Той ще се върне.

Без повече приказки Емил отпра ръкава на бялата си риза, след това се обърна към Райдър и без да спира, без да продума, сграбчи стрелата и я измъкна.

– Готово – рече той и се зае да увива ръкава около малката дупчица, от която се процеждаше кръв.

За момент Райдър се почувства замаян, но бе доволен от бързите действия на Емил.

– Да, да – отзова се Райдър. – Готово. – Той вдигна очи. – Копелдакът му! Измъкна се. Проклет да е, мамка му! И на двамата! – Той отново сведе очи към ръката си. – Хайде, като ме превържеш, да отидем да разгледаме светлината и пушека или каквото там е.

Но вече нямаше пушек, нямаше я и тънката, нишковидна синкава светлина. Все пак, все още се долавяше миризмата на сярата и тревата бе обгорена.

– Сега сме двама – мрачно каза Райдър. Ще хванем копелетата, де то правят това. – Той усети парене в раната си и замълча. – Защо? Това е въпросът! Защо?

4. 1 инч = 2,54 см. – Б.пр.

– Не знам – каза Емил. – Как ли не съм го премислял, но просто не знам. Никой не се е обръщал към баща ми с въпроси за закупуване на плантацията, нито пък се говори за нещо такова. Приказва се само, че някакви жреци и жрици на вуду ни се били разсърдили, неизвестно по какви причини. Моля ви, мистър Шербрук, елате в къщата, искам да почистя раната.

– Казвам се Райдър.

– Добре, Райдър – Емил се ухили. – Като се имат предвид обстоятелствата.

Райдър внезапно се разсмя.

– Ама и аз съм един часови – каза той и продължи да се смее. – Сигурно повече съм учудил нашия подлец, отколкото съм го уплашил. Исусе! Чисто гол съм!

– Да, така е, но се поколебах да го изтъкна, особено когато копелето беше толкова близо.

– Пък и трудно е да наричаш някого мистър Шербрук, когато той не носи нищо друго, освен собствената си кожа.

2.

Кемъл Хол

Юмрукът му я удари в ребрата, точно под дясната гърда. Ударът бе толкова силен, че я запрати към стената. Главата ѝ се отметна назад и се удари в горния край на дебелията дъбова ламперия.

Зашеметена, тя бавно се свлече на пода.

– Защо не ми каза, да те вземат дяволите? А, малка глупачке?

Софи разтърси глава. Тя вдигна ръка и леко докосна задната част на черепа си с върха на пръстите си. От острата болка ѝ се зави свят и тя усети жлъчката си в гърлото.

– Да не си посмяла да ми кажеш, че те боли. Сама си си виновна, ако е така.

Естествено, че сама ще си е виновна. Той неизменно внимаваше никога да не я удря някъде, където после ще си личи. Никога. Тя премести ръката си на ребрата си. Болката я накара рязко да си поеме дъх, но от това още повече я заболя. Тя задиша с къси, съвсем повърхностни вдишвания и зачака, като се молеше ребрата ѝ да не са счупени и гаденето ѝ да премине. Чудеше се какво ли щеше да е обяснението му, ако ѝ е счупил някое ребро. Но той все щеше да измисли някакво правдоподобно обяснение. Досега винаги беше успявал.

Сега стоеше изправен над нея, с ръце на бедрата. Беше пребледнял с присвити от бяс очи.

– Попитах те нещо. Защо не ми каза, че Райдър Шербрук е пристигнал в Монтегю Бей?

Тя отвори уста, за да излъже, но той я изпревари:

– И не ми казвай, че не си знаела. Днес беше в града, видях те, като тръгна. Аз ти разреших да отидеш, дяволите да те вземат!

– Казах ти, че не... – тя спря. Мразеше страхливостта си, мразеше собствения си глас, който звучеше тънък като батистата на нощницата ѝ. Тя се умълча за момент. Подхранваше яростта, която клокочеше в нея. Тя открито погледна омразното лице. – Исках да е тук, та да те спипа. Молех се да дойде. Той нямаше да повярва на тези вуду глупости. Знаех, че може да те спре.

Той вдигна юмрук. След това бавно свали ръка.

Всъщност той ѝ се ухили и за миг тя видя това, което виждаха

другите хора – един остроумен, надарен с чувство за хумор човек; човек благ, малко свит, с добро възпитание и благородно потекло, което бе въвн от всякакво съмнение. В следващия момент всичко това се разнесе и тя го видя такъв, какъвто го познаваше.

– Ако Томас не го беше прострелял със стрелата можеше и да успее. Хвана ме съвсем неподготвен. Естествено, Емил, синът на Грейсън ми беше като трън в петата, но този младеж, дето тичаше след мен, гол като сатир и крещеше, колкото му глас държи, ми дойде твърде много. Направо ме шокира. След това Томас го пипна.

Софи пребледня.

– Ти си го убил? Ти си убил собственика?

– О, не. Томас го улучи в ръката. Томас винаги внимава. Странна работа, наистина, Шербрук беше гол, носеше камък и виеше по мен точно като някакъв шибан карибианец. Томас казва, че сигурно е обработвал някоя от робините, когато излезе на поляната да огледа сярата, пушека и онези отвратителни стенания, дето така ги усъвършенствахме. Олекна ми, когато Емил Грейсън спря, за да се погрижи за Шербрук.

Тя не каза нищо. Като бе запазила информацията за себе си, тя бе застрашила един човешки живот. Не й беше минало чрез ума, че той би могъл да се изложи на истинска опасност. Тя беше глупачката, а той трябваше да плати за нейната глупост. Тя също си бе платила, но това не бе нещо ново. Поне той щеше да се оправи, както евентуално и тя. Болката в ребрата й намаля мъничко и тя постепенно задиша по-дълбоко.

Вуйчо Тео се отдалечи от нея. Дръпна стола от малкото си писалище, седна, прехвърли един върху друг глезените си и я загледа положил ръце на мършавия си корем.

– Глупостта не ти отива, Софи – каза той най-накрая, като поклати глава. – Колко пъти трябва да ти повтарям, че покорството е единствената ти алтернатива. Верността към мен е единственият ти избор. Можеше да си зададеш простичкия въпрос: какво щеше да стане с теб и скъпия ти Джеръми ако ме бяха заловили. Ти си непълнолетна, ти си курвата на острова; ти нямаше да имаш никакви пари, нито къде да живееш; ти щеше да свършиш, като продаваш тялото си по улиците, а Джеръми – в някой изправителен дом. Може би той би могъл да започне да води сметките на някой чирак и да прекара целия си живот сред измета. Не, мис, повече няма да се опитваш да ме убиеш или кълна се... – той замълча, изправи се бързо и с големи крачки се върна при нея. Тя се сви и се притисна към стената, когато той приседна до нея. Движението й бе

им импулсивно, нищо не можеше да направи, за да го предотврати. Той сграбчи брадичката ѝ в шепата си и дръпна главата ѝ към себе си. – Заклевам се, София, ако още веднъж се опиташ да направиш нещо подобно, ще те убия. Разбираш ли ме?

Тя замълча. Той забеляза омразата в очите ѝ и каза, вече по-меко:

– Не, няма да те убия. Ще убия трогателното ти братче. О, да. Точно това ще направя. Сега разбираш ли ме?

– Да – каза тя най-накрая. – Да, добре те разбирам.

– Чудесно. – Той се изправи и ѝ подаде ръка. Тя се втренчи в неговите тънки и дълги пръсти с добре поддържани нокти, след това го погледна в лицето. Надигна се много бавно. Той отпусна протегнатата си ръка.

– Инат си, но аз харесвам такива жени. Освен това ме мразиш, а това е забавно. Ако ми беше любовница, би ми доставило удоволствие да избия високомерието от погледа ти. Марш обратно в леглото. Трябва да обмисля много неща. Най-после Райдър Шербрук е тук. Господи, дълго време чаках Грейсън да предприеме нещо, та графът на Нортклиф да изпрати някого. И той изпраща брат си. Точно както се бях надявал. Сега е време да приведа плана си в изпълнение. А, още нещо, скъпа, тъй като си виждала наистина внушителен брой голи мъже, нека ти кажа, че този младеж е много добре сложен. Той е атлет, тялото му е слабо и силно. Да, ще видиш, този Шербрук е чудесен екземпляр. – Вуйчо Тео отново замълча, зареял поглед в нищото. – Мисля, че ще стане доста добре, но трябва още малко да обмисля детайлите. Човекът не е глупав. Предполагам, очаквах някакъв по-различен лорд Дейвид, Шербрук въобще не прилича на млад пройдоха. Сутринта ще ти кажа какво ще правиш.

В осем часа на следващата сутрин Софи се опитваше да закопчае предните копчета на роклята си. При всяко движение я болеше. През нощта плътта над ребрата ѝ бе станала жълтовиолетова на цвят. Успя да вкара още едно копче в илика му и почувства толкова силна болка, че се усъмни дали някога ще ѝ олекне. Спря и се превеи като старица. Беше отпратила прислужницата си: не можеше да допусне Мили да я види – щяха да тръгнат клюки, а това тя не можеше да си позволи.

Не можеше да си го позволи заради Джеръми.

Когато откъм вратата се чу леко почукване, последвано от надничачката глава на по-малкия ѝ брат, тя се усмихна въпреки непоносимата болка. Джеръми влезе в спалнята.

– Искаш ли закуска? Вече изстива, а знаеш го вуйчо Тео. Няма да получиш и залък преди обяда.

– Да, зная. Само да свърша с тези копчета.

Вечно любопитен, Джеръми се зае да обикаля из стаята ѝ, изпълнен с енергията на деветте си години. Винаги в движение, винаги неуморим, винаги готов да работи толкова, колкото и всеки роб, само дето не можеше.

Софи най-накрая се справи с копчетата. Зърна се в огледалото и видя, че не е сресала косата си. Беше пребледняла и разчорлена и изглеждаше съблазнителна, колкото и някоя потрошена мидена черупка. Ама и тя е една уличица. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Ох, от дърпането на четката през заплетените ѝ коси болеше. Всяко прокарване на зъбите през косата ѝ разпращаше вълни от болка през гръдния ѝ кош.

– Джеръми, би ли ме сресал?

Той сведе главата си на една страна в безмълвен въпрос. Изглеждаше изумен. Когато тя само поклати глава, той се приближи до нея, като се мръщеше.

– Уморена ли Софи? Или нещо...

– Да. Нещо. – Тя му връчи четката и седна. Брат ѝ не свърши кой знае каква работа, но и това бе достатъчно. Софи успя да издърпа назад гъстата си кестенява коса и да я върже на тила си с черна кадифена панделка.

– Сега, господарю Джеръми, напред към закуската.

– Ти си болна, нали, Софи?

Това не беше въпрос. Тя забеляза в очите му тревога и страх, че е станало нещо много лошо и докосна бузата му с пръсти.

– Добре съм. Само малко ме боли стомахът, кълна ти се: Някоя и друга от чудесните кифлички на Тилда, и ще съм екстра. Окуражен, Джеръми заподскача пред нея. Вероятно някой друг би окачествил движенията му като тромави, зле координирани, но не и тя. Не, той бе щастливо малко момченце и се справяше чудесно. Обичаше го повече от всеки друг на този свят. Той бе неин, тя носеше отговорност за брат си. Той бе единственият човек на света, който я обичаше, без въпроси без уговорки.

Вуйчо Тео беше в трапезарията. Вратите към верандата, изработени от преплетени зелени летви, високи от пода до самия таван, както и всички останали врати в къщата, бяха отворени и лекият бриз раздвижваше натежалия въздух. В далечината морето блещукаше под пламтящото слънце на ранното утро. Навън, точно пред отворените врати, въздухът бе изпълнен от презрелите летни аромати на рози, жасмин, хибискус, тропически храсти, ясмин и рододендрон. През най-горещата част

на деня уханието бе почти непреодолимо. Но сега, в ранната утрин, то бе райска смес от благоухания, която възбуждаше сетивата. Днес Софи не почувства никаква възбуда при тази красота. Точно сега за нея много малко неща бяха красиви. И така бе през цялата изминала година. Не, вече приближаваше краят на тринадесетия месец.

Тринадесет месеца, откакто се бе превърнала в уличница. Тринадесет месеца, откакто жените на другите плантатори, без заобикалки я оскърбяваха, когато се случеше да ги срещне, докато пазарува в Монтегю Бей. Тук, в Кемъл Хол, не я оскърбяваха: прекалено много се възхищаваха на скъпия ѝ вуйчо, за да го нараняват по този начин. Не, тук се отнасяха към нея с ледена учтивост.

– Няма кифлички, Софи – обади се Джеръми. – Искаш ли да питам Тилда?

– Не, не, миличък. Ще хапна малко пресен хляб. Няма нищо. Сега седни и изяж закуската си.

Джеръми стори това с необичаен ентузиазъм.

Теодор Бърджис вдигна очи от вестника си – лондонския „Газет“, който се внасяше на острова и бе само на седем седмици, тъй като английските кораби пристигаха редовно.

В продължение на един дълъг миг, той остана загледан в лицето ѝ, без да сваля от него изучаващия си взор. Остана доволен от стаената в очите ѝ болка и каза:

– Двамата с теб ще се срещнем, след като се нахраниш, скъпа. Има някои неща, които трябва да обсъдим, а аз знам, че ти винаги и с готовност се съобразяваш с моите желания. О, хапни още малко, Джеръми. Знам, че жегата е изтощителна, но си започнал прекалено много да заслабваш.

Джеръми продължи в забрава, доволен от възможността да намаже още масло върху препечения си картоф.

– Да, вуйчо – отвърна Софи. – В кабинета ти, след закуска.

– Да, скъпа, точно това е и моето желание; Колкото до теб, млади момко, днес ти ще ме придружиш до дестилатора. Искам да научиш някои процеси на преработката. Ще бъде горещо като в казаните на ада, но ние няма да стоим много. Само колкото да научиш нещо за производството на рома и за мерките, които взима мистър Томас, за да не допусне робите да окрадат и изпият цялата ни печалба.

От удоволствието в очите на Джеръми ребрата я заболяха още повече.

Самюъл Грейсън бе видял Райдър да се връща в къщата. Гъстата му светлокафява коса бе потъмняла от потта, ризата бе залепнала на гърба му, а лицето му себе зачервило от слънцето. През цялата сутрин бе яздил из плантацията с Емил. Сега, по пладне, предполагаше Самюъл, се е сврял някъде на хладно. Откри го да седи на верандата на билиардната зала. Беше се настанил на най-сенчестото място, където бризът повяваше непрестанно.

– Има покана, Райдър – каза тихо Грейсън, като видя, че очите на Райдър са затворени. – От Теодор Бърджис, от Кемъл Хол. Този петък ще има бал и ти ще си почетният гост.

– Бал? – каза Райдър и отвори очи. – Иусе, Самюъл, не мога да си представя, че ще танцувам в тази адска жега. Този Бърджис сигурно се шегува.

– Ще има роби, които ще правят вятър с преплетени палмови листа. Освен това цялата стена на балната зала на Кемъл Хол е от врати, които се отварят от пода до тавана. Ще бъде доста приятно, обещавам ви.

За момент Райдър се умълча. Мислеше си за жената, която спеше с трима мъже. Искаше да се запознае с нея.

– Едно момче чака отговора ви, сър.

Райдър вяло се усмихна.

– Ще отидем, естествено.

Грейсън отиде да напише потвърждение и Райдър отново затвори очи. Избягваше да се движи: бе прекалено горещо. Знаеше, че все още не може да отиде да поплува, пъкленото слънце щеше да го опече за десетина минути, а лицето и ръцете му вече бяха поизгорели. Така че остана на мястото си и скоро заспа.

Когато се събуди, следобедните сенки се бяха издължили, а до него, протегнал крака пред себе си, седеше Емил.

– Баща ти казва, че ще свикна – каза Райдър. – Мисля, че ме баламосва.

Емил изсумтя.

– Малко. Но през лятото е особено противно.

– Чудя се дали понякога не става прекалено горещо дори за любов.

Емил се засмя.

– Да, става. Чувам, че в петък вечерта сме на бала в Кемъл Хол?

– Да, ще бъда почетен. Струва ми се, обаче, че ще предпочета да поплувам, може би дори да се опитам още веднъж да се изкача по някоя

кокосова палма или даже да преследвам, наметнал чаршаф негодник.

Емил се ухили.

– Ще бъде забавно, Райдър. Ще се запознаеш с всички плантатори и прекупвачи от Монтегю Бей, както и със съпругите им. Ушите ще те заболят от клюки. Тук няма какво толкова да се прави, нали разбираш, освен да се наливаш с ром, в което, за съжаление, повечето стигат до крайности. Освен това татко много си пада по София Статън-Гревил, а тя е племенница на Бърджис и домакиня на Кемъл Хол. Не се съмнявам, че ще предизвика на дуел всеки дръзнал да каже нещо обидно за неговата богиня.

– Разбрах, също така, че била курва.

– Да – каза Емил, без да поглежда Райдър, – така се говори.

– Това те дразни. От дълго ли я познаваш?

– Родителите ѝ се удавиха при буря по време на завръщането им от Англия преди четири години. Софи и брат ѝ Джеръми бяха дадени под опеката на вуйчо им Теодор Бърджис – по-малкия брат на майка ѝ. Живее тук от петнадесетгодишна. Сега е на деветнадесет, почти на двадесет. Подвизите ѝ с мъжете започнаха преди повече от година. Оттогава се разнесе и славата ѝ. Прав си, това ме дразни, а още повече ме разочарова. Твърде много я харесвах. Беше храбро момиче, забавно, без следа от коварство или суетност. Действително, някога си мислех, че можем... но сега това няма значение.

– В такъв случай, си сигурен в това?

– Среща се с любовниците си в онази малката къщичка, дето е срещу плажа. Веднъж се случи така, че посетих къщичката след една нощ, която тя бе прекарала с лорд Дейвид Локридж. Дейвид все още беше там – гол-голеничък. Наливаше се с ром. Мястото смърдеше на секс. Той изглеждаше твърде доволен от себе си. Беше доста пиян и това ме изненада, защото още не беше минало девет сутринта. Говореше свободно за нея, за качества ѝ, колко е умела в това, да достави удоволствие на един мъж, за смелото ѝ парадиране с условностите на общоприетото.

– Тя не беше ли там?

– Не. Очевидно тя оставя мъжете си да се събудят сами, така каза Дейвид. Обаче там има роби, които се грижат за тях. Не изглежда някой от мъжете да има нещо против навиците ѝ.

– Ти повярва ли на този Локридж?

Гласът на Емил бе безизразен, но той все още не поглеждаше Райдър.

– Както казах, там смърдеше на секс. Освен това беше прекалено пиян за да си измисля. Не го харесвам особено много, но няма защо да ме лъже. Къщичката е на земята на Бърджис.

Райдър размаза един комар.

– Значи така. Момичето става на осемнадесет и решава да обърне гръб на условностите. Не се връзва много, Емил. Сега сигурно няма да се намери кой да се ожени за нея. Как смяташ, защо се е решила на такава услужливост?

– Не зная. Винаги е била волево момиче, храбро, както вече ти казах. Винаги е закриляла братчето си. Един плантатор я нарече „необузdana“, защото веднъж се ядосала на надзирателя му, задето обиждал брат й, и му разбила главата с кокосов орех. Човекът една седмица лежа на легло. Това беше преди около две години. Можеше да се омъжи за всеки джентълмен на острова, знайно е, че е надарена с голяма красота. Винаги ми е било втъпявано, че жените нямат мъжкото желание за секс. Така че, за какъв дявол би могла да го пожелае чак толкова много, та да зареже всичко, с което е била възпитана, което дори се очаква от една жена да иска?

– Всяка крушка си има опашка – отсъди Райдър. Той се изправи и се протегна. – Слава Богу, май захладява мъничко.

Емил се ухили.

– Чух татко да дава на готвача нареждания да ти приготви за вечеря нещо студено: може би купа пресни плодове и малко замразени скариди. Никакви печени картофи или задушени миди. Не му се ще да залинееш от недохранване.

Райдър плесна още един комар и зарея поглед из полята захарна тръстика, които блещукаха под слънцето чак до прострялото се в безкрая синьо море зад тях. Толкова беше красиво, и все пак толкова чуждо.

– Както ти казах, всяка крушка си има опашка. Винаги се намира нещо, което кара мъжете и жените да се държат по един или друг начин, да вършат едни или други неща. Замесени са, доколкото разбрах, трима мъже, а преди тях вероятно е имало други. Разбира се, има някакъв мотив и ти знаеш нещо, Емил. Предполагам, че ще ми бъде забавно да открия какво кара тази немирница да вдига крака под толкова много мъже.

– Потискащо е – каза Емил и въздъхна.

До петък вечерта Райдър започна да мисли, че би могъл да изтрае тежката, неподвижна жарава, макар че понякога бе толкова горещо, че

болеше при всяко поемане на дъх. Този следобед дори беше поплувал, но не много, тъй като не искаше да изгори. За негово разочарование след инцидента през първата нощ нямаше никакви други странни явления. Никаква горяща сяра, никакви чаршафосани типове, никакви стена-ния или пъшкания, никакви пищови, лъкове и стрели.

Не се бе случило нищо необикновено. Беше се запознал с „икономката“ на Самюъл Грейсън: млада жена с кафява кожа, весели очи, стегнато тяло и устни, винаги готови за смях. Живееше в стаята на Грейсън и денем работеше в къщата. Казваше се Мери. Колкото до Емил, той също си имаше „икономка“ – слабичко, съвсем младо момиче, което отговаряше на името Коко. Нейните очи бяха неизменно сведени надолу в присъствието на Райдър и тя така и не обели и думичка пред него. Едва ли беше на повече от петнадесет. Емил не ѝ обръщаше и капчица внимание, освен, както Райдър предполагаше, през нощта, когато я водеше в леглото си. Тя се грижеше за облеклото му, поддържаше стаята му чиста и подредена и бе извънредно хрисима. На Райдър този обичай, смятан за напълно почтен на Ямайка, и то от всички заинтересовани страни, му се струваше едновременно забавен и отблъскващ.

Грейсън, естествено, му бе предложил жена и за първи път през своята сексуална зрелост бе отказал. Просто това му се струваше прекалено студено в своята предумишленост, прекалено нагласено. Точно така, той не желаше да върши това, което се очакваше от него. Райдър се засмя на собствената си суетност и превзето държание.

В петък, в девет часа вечерта, тримата мъже възседнаха конете си и се отправиха към Кемъл Хол. Стъмняваше се, имаше пълнолуние, а звездите бяха едри и ярки. Райдър никога не бе виждал подобна гледка – все още не можеше да свикне и ѝ се любуваше със зяпнала уста.

Светлините на Кемъл Хол се открииха на около миля пред тях. Независимо от състоянието на главния път имаше карети и поне три дузини коне, всичките вързани близо до господарската къща и пазени от дузина малчугани. Къщата блестеше обсипана в светлина. Всички врати към верандата бяха широко отворени.

Райдър я видя веднага. Стоеше на самия вход, до един по-възрастен мъж. Беше облечена в бяло – чисто и девствено, с голи рамене; кестенявата ѝ коса бе вдигната и само два гъсти кичура падаха надолу и лежаха върху голата бяла кожа. Райдър погледна и се усмихна точно когато и тя вдигна очи и го забеляза. Той видя как тя притихна. Разбира се! Осъзна, че в тази негова усмивка има нещо близко да презрение. Той я свали от лицето си. Отпусна се. Нямаше никакво значение дали момичето спи с

всички мъже на острова. Просто нямаше значение.

Но мотивите за това определено го интересуваха.

Той тръгна към нея, рамо до рамо с почтения Самюъл Грейсън. Когато се вгледа по-отблизо, разбра, че тя не е божествената красавица, каквато се струваше на Грейсън. Изглеждаше доста по-възрастна от своите осемнадесет години. Очите ѝ бяха ясно сиви, кожата ѝ, бяла като голите ѝ рамене, твърде бяла. Но тя носеше повече грим, отколкото бе редно за момиче на нейната възраст. Приличаше по-скоро на лондонска актриса или оперетка, а не на млада дама на бал в собствения си дом. Тъмното червило бе нанесено в изобилие на устните ѝ, очите и веждите ѝ бяха почернени. На бузите си имаше руж и дебел слой бяла пудра. Как ѝ позволяваше вуйчо ѝ да се гизди като проститутка в собствената му къща? И тази проклета девическа рокля, дето я беше облякла, това вече беше прекалено. Сякаш се подиграваше с вуйчо си, с всички присъстващи, може би дори и със себе си.

Райдър чу представянето и като пое ръката ѝ, я обърна и лекичко целуна китката ѝ. Тя се дръпна и той бавно, много бавно пусна ръката ѝ.

Теодор Бърджис бе нещо съвсем различно. Висок, кльощав като пръчка, с благородно лице, макар и с упорита брадичка и прекомерно стеснителен на вид. Освен това изглеждаше напълно забравил деветнадесет годишното момиче, което се развяваше току до него.

– Приятно ми е, сър. Много ми е приятно – ръкостискането му не бе много силно. – Мистър Грейсън често ми е говорил за семейство Шербрук и уважението, което храни към рода ви. Тук сте добре дошъл, сър. За нас е удоволствие. Разбира се, няма да откажете един танц със моята сладка племенница?

Тоя да не е идиот? Или спял?

Сладката племенница приличаше на изпомацана пачава.

– Може ли да ви покания за този менует, мис Статън-Гревил? – учтиво се обърна към нея Райдър.

Без да каже нищо, без да се усмихне, тя кимна и го хвана под ръка.

Той осъзна, че тя въобще не бе продумала на Емил. Не му бе обърнала никакво внимание. Поведение, повече от объркано и неочаквано. Ставаше му все по-интересно. И любопитно.

– Разбрах, че двамата с Емил се познавате от деца – каза той и я поусна, за да изпълни стъпките на менуета.

Когато отново се събраха, тя каза:

– Да. – Нищо друго, само това безизразно, равно „да“.

– Човек се чуди – продължи Райдър, когато отново се оказа близо

до нея – защо хората започват да пренебрегват приятелите от детството си, когато пораснат. Да, чудна работа.

Изминаха няколко минути, преди отново да се хванат за ръце. Тя каза:

– Предполагам, че има много такива неща. – Нищо повече. Проклетницата му!

Менуеът свърши. Райдър още не бе започнал да се поти. Какво облекчение! Грейсън не го бе излъгал. Балната зала бе осветена до блясък от хиляди свещници. Бризът подухваше откъм морето през отворените врати. Малки момченца, облечени в бели панталони и бели ризи, с боси крака, неспирно помахваха с палмови листа.

Райдър я върна на вуйчо й. После се обърна, за да бъде представен на другите плантатори. Грейсън вървеше до него. Райдър хвърли един поглед назад, тя стоеше съвсем изправена с изопнати рамене. Вуйчо й й говореше нещо. Райдър се намръщи. Дали вуйчото не й се караше, защото се е наплескала толкова? Надяваше се да е така, но се съмняваше. Ако зависеше от него, щеше да й завре лицето в кофа с вода, а след това щеше да го натрие със сапун за пране. Но както и да е.

Танцува с дъщерите на всеки търговец и плантатор в радиус петдесет мили от Монтегю Бей. Ласкателствата не спираха, сипеха се комплименти за какво ли не, като се започнеше от блясъка на ботушите му и се стигнеше до прекрасното синьо на очите му – последното от едно седемнадесет годишно девойче, което не спираше да се киска. Райдър превзето се усмихваше, докато не го обзе досадата. Краката го боляха. Искаше му се да седне и да не помръдва поне час. Най-накрая, почти в полунощ, той успя да обходи Грейсън, трима целеустремени и плантатори, както и три не по-малко целеустремени плантаторски съпруги с дъщерите и да се измъкне на верандата. Каменни стъпала се спускаха към прекрасна тиха градина, благоуханна с аромата на рози, хибискус, рододендрон и още много ярки цветове, които той не познаваше. Райдър дълбоко пое дъх и влезе в градината. Покрай алеите имаше каменни пейки и той седна на една от тях и облегна гръб на розовата кайсия зад себе си. Затвори очи.

– Видях ви, като излизяхте.

Той едва не скочи от пейката, така се стресна. Беше София Статън-Гревил, застанала много близо до него.

Той вдигна очи към нея, без да промени изражението си, без да помръдне дори.

– Исах да си отдъхна. Още не съм свикнал с жегата, а всяко

момиче в тази проклета бална зала иска да танцува.

– Да. Доколкото знам, на баловете си прави точно това.

Гласът ѝ бе студен, Много отчужден. Звучеше сякаш Райдър ѝ е неприятен. Тогава защо го бе последвала тук? Не се връзваше.

Той още повече се отпусна. Протегна крака, прехвърли един върху друг глезените си и кръстоса ръце на гърдите си. Позата му бе нагла. Никога в своята зрялост не се бе държал толкова грубо в присъствието на жена.

– Какво искате от мен, мис Статън-Гревил? – Гласът му не отстъпваше по студенина на нейния. – Може би още един танц, след като сме на бал, както любезно изтъкнахте?

Тя се стегна и той отново се запита какво по дяволите изобщо търсеше тя тук. Софи вдигна очи и се загледа в мрака.

– Не се държете като повечето мъже, мистър Шербрук – най-сетне продума тя.

– О, имате предвид, че не удрям чело в пантофките ви ли? Че не съм зяпнал вашите твърде червени устни или, без съмнение, възхитителни гърди?

– Не!

– В такъв случай какво му е на държанието ми?

Тя се извърна. Той забеляза как пръстите ѝ мачат меките муселинени гънки на роклята ѝ. Тя бе много стройна и макар роклята ѝ да бе скроена високо, по новата мода, наложена от Жозефин, той бе сигурен, че талията ѝ е съвсем тъничка. Чудеше се какви ли са краката и бедрата ѝ.

– Вие сте безсрамник, сър – каза тя, като се обърна. Сега на начервените ѝ устни се долавяше следа от усмивка. – Сигурно дори и в Англия джентълмените не говорят така.

– Дори и на изпоклепани курвета?

Той чу как тя рязко си пое дъх. Би могъл да се закълне, че в действителност тя направо се олюля назад. Софи несъзнателно вдигна ръка към бузата си и започна да търка грима.

Спря внезапно. Отпусна ръка покрай тялото си. Сега тя се усмихна. Очите на Райдър заблестяха при тази демонстрация на съвършен самоконтрол.

– Не – спокойно рече тя. – Не, дори и на изпоклепаните курви. Казаха ми, че сте духовит човек. Бях решила да се убедя в това сама, но очевидно слуховете не отговарят на истината. Вие сте един недоद्याлан грубиян.

Той се изправи. Надвеси се много близо над нея, но тя не отстъпи назад.

– Сега ти ми пускаш кръв – каза той, – и не го правиш съвсем зле. Но не и толкова добре. – Той измъкна носна кърпичка от джоба си и бързо я прокара по начервените ѝ устни. Тя се опита да се дръпне, но той я сграбчи за гърлото и продължи да трие устата ѝ. Хвърли носната кърпа на земята. – Така – каза той, наведе се и силно я целуна. Беше много дълга целувка. Само след миг той стана по-нежен и тя усети страхотната му вещина, по-голяма тя не бе познала досега. Устните му милваха нейните, езикът му търсеше пролука, но не бе настоятелен. Без да помръдне, без въобще да реагира, тя му позволи да продължи.

Внезапно ръцете му обхванаха гърдите ѝ и тя подскочи. Не можеше да стои така.

– Шшшшт! – Дъхът му бе топъл и сладък от рома в изпитите коктейли. – Нека те почувствам. Толкова ли е мека и топла кожата ти, колкото ми се струва? – Също толкова внезапно, както си говореше, ръцете му се спуснаха в деколтето на корсажа ѝ и обхванаха голите ѝ гърди. За момент той спря, вдигна глава и я погледна. – Сърцето ти бие, но не достатъчно бързо, струва ми се. Гърдите ти са хубави, мис Статън-Гревил. Затова ли влезе да ме търсиш тук? Заради милувките ми? Може би дори си искала да те оправя тук в градината. Може би точно тук под тази красива кайсия? Ароматът ѝ е силен, сигурно е достатъчно силен, за да убие миризмата на секс.

Тя не каза нищо, просто си стоеше там, много спокойно и му позволяваше да гали гърдите ѝ. Той отново я целуна, този път по-дълбоко, с разтворена на сърцето ѝ длан. Пулсът ѝ се учести, макар и съвсем мъничко, и той се засмя в устата ѝ.

– Това ли е то? Да не смяташ да ме сравняваш с другите си мъже? Няма да стане, да знаеш.

Дъхът му бе много топъл. С езикът си чувстваше неговия, нежен и умел. Но тя не отвръщаше на целувката му. Оставаше пасивна. Той не можеше да я разбере. Искаше тя да отвърне на ласките му и щеше да получи този отговор. Бог му бе свидетел, щеше да го получи. Той измъкна ръцете си от корсажа ѝ, хвана раменете на роклята ѝ и я смъкна на кръста ѝ. В бледата светлина на луната гърдите ѝ изглеждаха меки и бели. Не бяха големи, но бяха много красиво оформени, пълни и високи, с бледорозови зърна. Той се наведе и зацелува топлото ѝ тяло.

Тогава тя се разсмя – дразнещ, порочен смях. Той се изправи изненадан и я погледна. Тя се завъртя грациозно като танцьорка и се

изплъзна от ръцете му, обаче не направи никакъв опит да се прикрие.

– За мъж не сте лош – с лек и гальовен глас каза тя.

Държеше раменете си изправени, от което гърдите ѝ, бледи на лунната светлина, изпъкваха още повече. – Не, съвсем не сте лош. Вие сте смел, арогантен, мъж, който не чака дамите да го канят. Би трябвало да сте по-сдържан, сър. Или пък може би искате да ви покания, все пак, но нямате търпение да почакате?

– Може би – отвърна той. – Може би. Но аз не деля, мис Статън-Гревил. Държа, когато имам една жена, единствената пика, която я произва, да е моята. Няма да има никакви сравнения, поне не непосредствени.

– Разбирам – каза тя игриво, а проклетият ѝ глас бе по-съблазнителен от всичко, което Райдър бе чувал в живота си. – В такъв случай, сър, засега можете да ми се наслаждавате – продължи Софи и той зяпна гърдите ѝ, докато тя бавно и с безкрайно обаяние вдигна роклята си и леко я нагласи по тялото си. Когато свърши с роклята, тя изглеждаше така, сякаш не се бе случило нищо необикновено. – Не, мистър Шербрук – каза тя, – действат прекалено прибързано. Вашите крайности не ми допаднаха. Вие искате, не молите. От друга страна, арогантността ви не ми е неприятна. Намирам я освежаваща. Не му цепите басма. Говорите това, което мислите. Ще мисля за вас, мистър Шербрук. Решила съм да поюзда с вас утре сутринта. Ще се видим тук в осем часа. Не закъснявайте. Мразя да чакам мъжете.

Той искаше да ѝ каже да вземе и ездата си, и коня си, и другите си проклети неща и да върви по дяволите с тях, но не го стори. Гледаше устните ѝ. Шибаното червило вече го нямаше. Красива уста, наистина. А тя все още бе една загадка. Райдър не можеше да устои на една загадка.

Той протегна ръка и като ѝ се усмихна, леко погали брадичката ѝ с пръсти.

– Една заповед и за теб. Недей да цапотиш лицето си. Не ми хареса. Сега ще ме извините, мис Статън-Гревил.

Той я остави и се отдалечи, без да поглежда назад. Подсвиркуваше си.

Софи остана втренчила очи след него, докато той не изчезна в мрака. Не помръдваше. Сърцето ѝ биеше силно. Почувства, че главата ѝ се върти. Той я ужасяваше. Не го бе излъгала, той не приличаше на никого, от мъжете, които познаваше. Тя се отпусна на пейката и захлупи лице в шепи. Какво ще прави сега, какво?

3.

Райдър погледна позлатения часовник в салона на Кимбърли Хол и се усмихна. Беше точно осем часът сутринта. Щеше да го очаква на секундата, да, трябваше всеки момент да е там. Щеше да очаква да го види как се приближава, яхнал коня си към Кемъл Хол, точно както Нейно Височество му бе заповядала.

Само дето той нямаше да е там.

Когато стана осем и половина, той се изправи, протегна се и влезе в малката трапезария, която гледаше към страничната градина. Емил и баща му бяха там. Робите, които работеха в къщата, между тях и „икономката“ на Самюъл, им сервираха. Мери весело се усмихна на Райдър и с жест го покани на мястото му, сякаш бе неин гост. Райдър помоли Джеймс за пресни плодове и хляб. Високият негър, както и всички останали негри, негърки и негърчета на Ямайка, ходеше бос. Това все още малко объркваше Райдър. Той гаврътна горещото черно кафе, което тук, на Ямайка, имаше такъв разкошен вкус, но все така не продумваше. Мислеше за София Статън-Гревил и се опитваше да си представи изражението на лицето ѝ. Вече трябва да е разбрала, че няма да отиде. Задъвка хляба с усмивка.

– Снощи чух да се говори, че тази сутрин сте на езда с мис Статън-Гревил.

Райдър не вдигна очи към Самюъл Грейсън. Боеше се, че ако го стори, ще се ухили като някой грешник. Грейсън май ревнуваше. Колко ли мъже бяха оглупели по проклетото момиче? И как по дяволите можеше някой да е разбрал за плановете им с мис Статън-Гревил. По-точно, за изключително поверителната ѝ заповед.

– Бих казал, че докладчиците по това събитие са направили грешка, не смяташ ли? Аз съм тук и в момента закусвам. Джеймс, моля те кажи на Кора, че пресният хляб е много хубав.

– Каза ми вуйчо ѝ – уточни Самюъл. – Попита ме дали може да ти се гласува доверие. Той много обича племенницата си и е силно загрижен да не би някой мъж да злоупотреби с нея.

Емил се задави с кафето си.

Райдър се наведе и го потупа по гърба.

– Добре ли си?

– Няма да търпя това, Емил – сръза го баща му. – Няма да говориш

лошо за нея, разбираш ли ме? Няма да ми се правиш на малък похотливец!

– Нищо не съм казал, просто се задавих.

– По дяволите, момче! Няма да търпя осъдителната ти безочливост!

– Самюъл – благо го прекъсна Райдър. – Няма пълно единодушие относно добродетелността на мис Статън-Гревил. Това със сигурност ти е известно.

– Няма значение – отвърна Грейсън. – Аз зная истината.

– Тогава нека говорим за нещо друго. Не е имало други пъклени представления тук. Разочарован съм и в същото време се чужда защо престанаха така внезапно при моето пристигане.

– Така е – бавно каза Емил. – Тъй като, преди баща ми да те доведе в Кимбърли, ти прекара няколко часа в залива. За двадесет и четири часа всички или почти всички щяха да разберат, че си пристигнал.

– Което означава – замислено продължи Райдър, – че ако те са искали да прекратят изпълненията си току преди моето пристигане, човекът, който е отговорен за тях, не е чул за него навреме.

– Точно така – каза Емил.

– Все още не съм съвсем сигурен, че зад всичко това стои определен човек – обади се Грейсън. – Това, което видя, не е естествено. Ти сам каза, Райдър, че на мястото, където си видял пламъците, не е имало никакви следи от огън. Може би това не беше само човек, облечен в бяло, може би беше просто още една проява на злите сили на вуду.

– Беше си човек от плът и кръв – твърдо каза Райдър. – Също така стрелата, която прониза ръката ми, беше изстреляна от съвсем истински човек. Така че през онази първа вечер в Кимбърли Хол имаше двама негодници, нищо повече. Един въпрос, Самюъл, знаеш ли за някой наоколо, който да е умел в стрелбата с лък?

– Мили Боже! – сепна се Емил. – Не се сетих да питам. Да, татко, хайде да помислим за това.

За известно време и двамата се умълчаха. Райдър продължи да си хапва от изстудените плодове и хрупкавия хляб. Мислеше си за София Статън-Гревил. Как ли го чака? И мислите и хляба имаха възхитителен вкус.

– Да – каза Самюъл. – Познавам одного, който е много изявен в спортната стрелба с лък.

– Кой? – в един глас попитаха Емил и Райдър.

Райдър махна с ръка, сякаш не си струваше да се говори за това.

– Не, не, няма никакъв смисъл. Мислех си за Ели Томас –

надзирателя на Бърджис. Защо ще му е на него да идва тук и да стреля по Райдър? Дейвид Локридж също е голям поклонник на този спорт, както и мистър Дженкинс, прекупвач в Монтегю Бей. Без съмнение, те не са единствените в околността. Определено са прекалено много, за да се направи някакво смислено заключение.

Райдър се усмихна. Още едно парченце от мозайката беше на масата. Още една връзка, която водеше към оная окаяна малка курва в Кемъл Хол, която го задяваше и направо си го бе оставила да я изучава в градината, и то при условие, че имаше около стотина души само на няколко ярда от тях. Той започна да подбутва насам-натам едно портокалово резенче.

– След като мъжете, които ни посетиха през първата вечер след пристигането ми, не са знаели, че съм тук, можем да започнем да стесняваме списъка с предположенията си, тъй като през първия следобед срещнах сума ти господата в „Златния дублон“.

Емил взе лист хартия и писалка. Записаха всички имена, които Райдър успя да си спомни.

– За много от тях няма никакво обяснение – каза Емил. – За прекалено много от тях. От това броене човек се обърква.

– Например за двамата й любовници – нехайно рече Райдър. – Можем да зачеркнем Оливър Сасън.

– Да – отзова се Емил. Баща му захвърли салфетката си на масата и се едри крачки излезе от стаята.

Смръщил вежди, Райдър го изпрати с поглед.

– Защо предпочита да си затваря очите, когато става въпрос за това момиче?

Емил се загледа в масленото платно от другата страна на масата, изобразяващо поле със захарна тръстика.

– Той я бе избрал за моя жена. Няма да се откаже от идеята си. Освен това, смятам, че е запленил от нея. Проклетията й му допада. Забелязал си, че Мери, неговата икономка, е малка драка, а той много я обича. Едно ще ти кажа, Райдър, дори София да го направи един от своите любовници, той пак ще продължава да я защитава. Не бива да вземаш присърце гнева му. Той ми е баща и ми мисли доброто.

Райдър кимна и продължи да се храни.

– Трябваше да излизаш на езда с нея, нали? – попита Емил след известно време.

Райдър му се ухили.

– Да, но никога няма да позволя на една жена да ми диктува какво

да правя. Ще ѝ кажа какво искам от нея и ще ѝ го кажа, когато аз реша. Аз ще задавам въпросите, а не тя – заповедите.

– Май ще стане интересно.

– Надявам се – каза Райдър и допи остатъка от разкошното кафе. – Знаеш ли колко е часът, Емил?

– Да, почти девет и половина е.

– Струва ми се, че ще отида да поия.

– Наслука! – Емил го удостои с крива усмивка.

– Как не – отвърна Райдър.

– Къде е той?

Софи се обърна с лице към вуйчо си.

– Не зная. Предполагах, че ще бъде тук в осем. Не е казвал, че няма да дойде.

– Ти си го ядосала, дяволите да те вземат! – Той вдигна ръката си, свита в юмрук, но един от робите от домашната прислуга се приближаваше към верандата. Вуйчо ѝ свали ръката си.

Той понижи и гласа си, но злобата и силният гняв все така се долавяха в него.

– Отблъснала си го! Ти се провали, София. Не съм доволен от теб. Все аз ли трябва да се оправям с всичко? Не, не ми казвай нищо. Аз ще реша какво трябва да се направи. Свършила си работата през куп за грош и се питам дали си го сторила случайно.

Той започна да крачи по верандата. Софи безучастно го наблюдаваше и си мълчеше. Молеше се на Бога Райдър Шербрук да има достатъчно здрав разум и да не припарва и на мили до Кемъл Хол и до нея.

Бърджис спря да крачи насам-натам, приближи се до нея и седна на един съседен стол с тръстикова облегалка.

– Снощи води лорд Дейвид в къщичката, нали?

Тя кимна.

– И всичко мина добре?

– Да. Но той ревнуваше заради вниманието, което съм обръщала на Райдър Шербрук. Той е неуравновесен, несериозен и самовлюбен. Веднъж като се напие здравата и не ми е трудно да се справям с него, но ревността му снощи... е, това вече няма значение. Всичко мина добре.

– Разбра ли се с него?

– Да.

– Грамънд си заминава другата седмица.

– Да.

– Вече можеш да оставиш лорд Дейвид. Няма вече полза от него.

– Няма да стане толкова лесно – отговори Софи. – Той е млад, нагъл и се мисли за жребец. Няма да приеме леко факта, че повече не го желая.

– Ще измислиш нещо. – Тео Бърджис се изправи и влезе в къщата, като я остави насаме с безкрайния кръг на собствените ѝ безполезни мисли.

Когато десетина минути по-късно Райдър Шербрук се появи, яхнал коня си, на Софи ѝ се прииска да му изкрещи да се маха, прииска ѝ се да прокълне мъжкото му упорство. Тя познаваше мъжете и беше наясно какво прави Райдър. Той ѝ даваше урок, даваше ѝ да разбере, че няма да търпи една жена да му нарежда. Наказваше я, унижаваше я. Е, нека опита. Само ако знаеше, че нейното желание бе никога повече да не го види, че би дала всичко, за да го накара да си запази билет за следващия кораб за Англия. Тя не се помръдна, просто го гледаше как преминава на галоп по дългата алея към къщата, как слиза от седлото и връзва жребеца си на някакви си десет фута от нея.

Той бавно се приближи, небрежно се облегна на парапета на верандата и нехайно я поздрави:

– Добро утро.

Ужасният ѝ грим го накара да се намръщи. На светлината на утринното слънце той изглеждаше ярък и претенциозен.

– Казах ти да измиеш лицето си. Изглеждаш нелепо. Може и да си курва, но няма защо да си правиш излишна реклама.

Софи бавно се изправи. Дълго време тя остана така, вперила очи в него, без да отрони и дума. После, с онзи лек закачлив глас, тя каза:

– Защо си дошъл? Ще ме водиш на езда, или ще ми диктуваш условия за капитулация?

– Капитулация? – повтори той. – Това ми звучи доста примамливо, особено когато се отнася до вас, мадам. Първо, иди да си измиеш лицето. След това ще те изведе на езда.

– Закъсняхте почти с два часа, сър!

– Нима? Господи, какво нехайство от моя страна! От друга страна, преди два часа не ми се яздеше. Сега, да. Иди си измий лицето. Давам ти десет минути, не повече.

– Никъде няма да ходя с теб, да те вземат мътните! Махай се отук! Върви си в Англия, щом там дебелацината ти минава.

– Мистър Шербрук! Възхитен съм да ви видя тук, сър!

Племенницата ми спомена, че може би ще наминете, за да я изведете да пояди. София, къде отиваш, скъпа? Мистър Шербрук сигурно ще се радва на очарователната ти компания. На Райдър му стана забавно от това, как вуйчо ѝ я хвана на тясно.

– Отивам да се освежа, вуйчо.

– Отлично. Двамата с мистър Шербрук ще си побъбрим, докато се върнеш. Такава сладурана е моята племенница. Седнете, мистър Шербрук, моля ви, седнете. Какво ще кажете за един пунш?

– По това време? Не, благодаря ви, мистър Бърджис.

– О, наричайте ме Тео. Не съм чак толкова стар.

– В такъв случай и вие трябва да ме наричате Райдър.

– Разбрах, че брат ви е граф Нортклифски?

– Да. Щеше да дойде тук лично, но наскоро се ожени.

– О! Смятате ли да останете на Ямайка?

– Само докато разреша проблема с появата на призраци, които, изглежда, са наводнили Кимбърли Хол през последните четири месеца.

– Мистър Грейсън ми е разказвал за тези неща. На всички е известно, че на Ямайка има обреди на злото и не по-малко ужасяващи жреци и жрици, които са способни на всичко.

– Те престанаха.

– Наистина ли? За мен това е невероятно облекчение, Райдър, но питам се защо?

– Аз също – Райдър искаше да го попита за неговия надзирател и уменията му в стрелбата с лък, но бе прекалено рано за това. Не желаше да изпусне инициативата от ръцете си. Той се облегна удобно в стола си и простодушено се усмихна на мистър Бърджис.

По молба на мистър Бърджис един от къщните роби донесе лимонада. Беше превъзходна. Райдър забеляза, че мис Статън-Гревил отдавна просрочи десетте си минути. Той допи лимонадата си и внимателно остави чашата на махагоновия плот на масата до него. Изправи се и протегна ръка на мистър Бърджис.

– Боя се, че става късно, Тео. Очевидно вашата племенница си е намерила някакво по-важно занимание от това, да язди с мен. Довиждане.

Той се отдалечи, като си подсвиркуваше, безгрижен като мида.

Тео Бърджис го зяпна, а след това извика:

– София!

Райдър не се спря. Той бавно се отпрати към коня си по алеята. Чу някакъв шум, който идваше отгоре, и любопитен, вдигна очи. Тя стоеше на балкона, на около дванадесет фута над него. Държеше леген в ръцете

си. Той се отместил, но не достатъчно бързо. Значителна водна маса изсвиствя в плътна дъга надолу и се приземи точно на върха на главата му.

Райдър бе сигурен, че е чул смях, но в следващия миг я чу да вика:

– О, Божичко! Какво направих? О, мистър Шербрук, как може да съм толкова невнимателна! Мили Боже, трябваше първо да погледна! Наистина! Простете ми, сър! Влезте, ще ви дам хавлия. О, Боже, о, Боже!

Щеше да ѝ го върне тъпкано. Добре го бе подредила.

– Благодаря ви, мис Статън-Гревил. В действителност, това е прекалено усещане в тази жега.

– Ей сегичка слизам с хавлията, сър – добави тя със сладниково нежен глас, който звучеше толкова фалшиво, че той се принуди да се ухили. – И ме наричайте, София.

Райдър се обърна към верандата и видя нещо съвсем неочаквано. Лицето на Тео Бърджис: грозно, подло с нещо много заплашително в погледа на светлокафявите очи. След това, внезапно, това, което Райдър бе видял, изчезна. Бърджис бе смутен, загрижен, ръкомахаше, докато бързо го приближаваше и дори кършеше ръце.

– Елате, мистър Шербрук – вълнуваше се той. – Елате да поседнете. О, племенницата ми бе невнимателна, но сигурен съм, че ще направи всичко възможно, за да се добрите.

– Не се и съмнявам, че ще се опита – отвърна Райдър.

Кучката му нагла!

Софи бе изтрила грима от лицето си само в най-вулгарната му част. Но за сметка на това лицето на Райдър Шербрук блестеше и от него капеше чудесна чиста вода. Тя му се усмихна и очите ѝ тържествуващо блеснаха, макар че думите, които се сипеха от устата ѝ, правеха чест и на разкайваща се гузна монахиня. Глупостите прииждаха на лавини, сякаш от някакво безмозъчно дрънкало. Не преставаше да се върти около него: предлагаше му да му налее още лимонада, предлагаше му още хавлии, четири, може би дори пет, защото косата му била *толкова мокра*, предлагаше му гребен, да си сресел косата, даже му предлагаше тя да му срене косата.

– Не, благодаря ти, София – не издържа Райдър. – Чувствам се съвсем сух. Не се нуждая от никакви услуги повече. Надявам се, че в легена, които случайно разля върху ми, е имало само чиста вода и нищо друго?

Тя премигна бързо, лицето ѝ пребледня с похвална естественост, после се изчерви и най-накрая застина в открито престорена маска на

огорчение.

– О, Божичко! Да, мисля, че да, но знаете ли... о, естествено Дорси трябва да е сменила водата и да е измила легена, но пък понякога нея я домързвава, така че може би не е. Почакайте, сър, ще я попитам. – Поза на озадаченост. – Но, знаете ли... от друга страна, Дорси никога няма да си признае, ако не го е измила. Така че никога няма да разберем. О, Божичко! – Тя скочи на крака и докато минаваше покрай него, сбърчи нос и прекалено силно подсмръкна.

Доста си я биваше.

Той се изправи и застана до нея.

– Подсмръкни още веднъж, София. Да, някакво нещастие ли се е случило? Не? Отлично, виждам, че лицето ти е олекнало поне малко. По него все още има разни мазила, но не толкова, че да ме накарат да те отпратя обратно в стаята ти. Освен това, нямаш и повече вода, с която да се измиеш, нали? Сега част от пудрата ти сигурно е по главата ми. Хайде, да вървим да яздим, преди да е станало прекалено горещо.

Появи се едно момче, което водеше красива дореста кобила с два бели чорапа на краката. Тя щипна с устни рамото на Софи. Софи си засмя и я потупа по носа.

– Ах, ти, лошо момиче! О, готова си за галоп, нали?

Райдър се намръщи. Гласът ѝ бе съвсем различен – нисък и твърде очарователен.

Той не ѝ помогна да се качи на седлото. Тя очакваше това. Райдър забеляза, но просто възседна собствения си жребец и зачака, без дори да я погледне.

Момчето направи „стъпало“ с ръце. Тя изгледа Райдър. Изражението ѝ бе също толкова иронично, колкото на сестра му Синджан, когато бе успяла да му вземе партия шах.

– Къде бихте искали да отидем, мистър Шербрук?

– След като аз ще те наричам София, защо не ми викаш Райдър?

– Чудесно. Къде би искал да отидем, Райдър?

– На плажа. В онази уютна малка къщурка, за която съм слушал толкова много.

Тя дори не трепна, но той можеше да се закълне, че видя очите ѝ да се разширяват.

– Не мисля – хладно отвърна тя. После му се усмихна съблазнително и по същия начин отметна глава. Костюмът ѝ за езда бе в светлосиньо, шапката – в по-тъмен нюанс на същия цвят, с едно очарователно перо, което се извиваше покрай лицето ѝ. Беше много ефектно – онова

женствено отмятане на главата. – А освен това, смятам, че къщичката все още е заета. Вуйчо я дава под наем, нали разбирате? Да, човек не знае, кого точно може да завари там.

– О? Вуйчо ви, казвате?

Софи скрита кобилата си, името ѝ бе Опал, и пое в лек галоп по дългата широка алея на Кемъл Хол.

Безсрамница. Нямаше и капка срам в нея. Райдър я последва. Бе доволен да я остави тя да води. Излязоха на пътя, но след около половин миля тя свърна към морето. Райдър рязко си пое дъх, когато преминаха през рехавата ивица мангови дървета. Никога досега не бе виждал нещо толкова красиво.

Плажът се простираше все по-нататък и по-нататък на изток и изчезваше в далечината зад една издатина на брега. Пясъкът бе съвършено бял, чист и сякаш девствен. Водата – светъл тюркоаз. Манговите дървета отстъпваха мястото си на кокосови палми, които очертаваха извивките на белия пясък. Беше времето на отлива и различните нюанси на пясъка и водата поразяваха със своята красота.

– Невероятно е – отрони Райдър, преди да помисли, че трябва да внимава какво говори пред Софи. – Никога не съм виждал такава красота.

– Зная. Това е любимият ми плаж. Често плувам тук.

Той се овладя и я погледна с въпросително вдигната вежда:

– Сега искаш ли да плуваш?

– Обикновено плувам облечена със саронг⁵. Сега не си нося.

– Няма нищо. Наистина бих искал да те видя. Вече зная, че гърдите ти са напълно задоволителни. Не са чак толкова големи, но са хубави. Наистина. Не познавам мъж, който би могъл да се оплаче от размерите им, от големината, тежестта или пък от мекотата им. Но останалото – бедрата ти, корема, краката ти и женските ти дарования – смятам, че на мъжа трябва да му се дава възможност да се увери с очите си в качеството на онова, в което ще се гмурка, така да се каже, преди да се е претрашил с плонжа.

Тя извърна глава, но само за секунда.

– О? А смятате ли, че същите съображения важат и за жената, сър?

– Можеш да ме наричаш Райдър, тъй като има вероятност да станем твърде близки. Защо, естествено, че това важи и за тях. Искаш ли да

5. Дълга ивица памучен или копринен плат, носена от мъже и жени, увита около тялото като пола. Национално облекло в Малайзия и Индонезия. – Б.пр.

ме видиш гол, София? Още сега?

Помисли си, че я е спипал на тясно, но веднага след това разбра, че е сгрешил. Софи го възнагради с най-пламенната усмивка, която бе виждал през времето на своята зрялост. Тя прокара език по долната си устна и наведе горната част на тялото си към него.

– Мисля, че би било чудесно, Райдър. Сигурно би могъл да ми позираш. Аз ще седна ей там, под кокосовата палма и ще ти казвам накъде да се обръщаш, така че да мога да те огледам в най-добрата перспектива. Знаеш ли, понякога мъжкия задник е доста очароващ.

Мили Боже, помисли си той, като си представи картината, която думите ѝ извикаха във въображението му.

Изчерви се. Всъщност почервения като домат до корените на косата си.

Софи видя изчервяването му и задоволството ѝ съвсем не остана недоловимо. Тя му се закани с вдигнат пръст:

– Наистина, мистър Шербрук, не е никак благоразумно да слагате стръв на кукичката, без да знаете какво ще уловите. – Беше трудно, но тя бе успяла. За момента бе спечелила. Бе се държала толкова оскърбително, че го накара да се изчерви. Знаеше, че сигурно е първата жена, реализирала такова постижение. Той бе ошлайфан, този англичанин с неговите яносини очи, ошлайфан и циничен и твърде уверен в себе си. Но тя знаеше съвършено точно какво говори, защото помнеше първия път, когато бе завела лорд Дейвид Локридж в къчицката. Той бе вече пиян почти до козирката. Бе свалил дрехите си веднага, нетърпелив да ѝ демонстрира своето твърдо и мускулесто тяло, много по-хубаво от тялото на онзи старик Оливър Сасън и убеден, че види ли го веднъж, тя ще отпише всички останали мъже. Той бе позирал пред нея, дори се бе обръщал с гръб към нея и бе стягал задника си, така че ѝ бе пред очите, когато наговори онези неща на Райдър Шербрук.

Райдър бе вбесен от себе си. Толкова бе ядосан на собствената си глупост, че му идваше да вие. Идваше му да слезе от коня си и да се ритне. Но не го стори. Нямахше да ѝ позволи да поеме инициативата. Ха, та тя я бе поела. Трябваше да си я върне. Бе непоносимо една жена, една проклета курва да го прекара така.

– Аз обичам да рискувам, София – каза той най-сетне. Начинът по който контролираше гласа и поведението си, бе похвален. – Все още не съм уловил акула или пираня⁶. Може би съм уловил на въдицата си ангелска риба⁷, а добрият Бог знае, че те са доста приятно блюдо. – Той ѝ отпрати интимна усмивка, но мис Статън-Гревил само го изгледа,

повдигнала едната си вежда. Райдър можеше да се закълне, че тя няма никаква представа за какво всъщност говори той. Не, това не беше възможно, просто тя отново си играеше с него, само че този път се правеше на невинна.

– Може би ще трябва да ти покажа една раковина – на шега му каза тя. – Наричат я петльова опашка. Много са красиви, но са и малко опасни. Могат да те порежат, когато най-малко очакваш. Има и други, казват им тропети, много са шумни и другите риби ги отбягват. Грубияни, нищо повече.

– Определено съм поставен в неизгодно положение – отвърна Райдър. – В тази област ти можеш да продължаваш безкрайно, докато аз трябва да събирам парченца от откъслечните си знания, придобити от живота ми във флота.

– Пак ти казвам, не бива да слагаш стръвта на кукичката...

– Да, зная. Не бих искал да нараня нечии нежни устица. Някои риби, обаче, имат упорити и твърди уста, да не говорим за акъла им. Колкото до телата им, кой знае? Чудя се, какъв ли е вкусът им? Киселеят, не мислиш ли? Може би дори отровно кисел? Със сигурност не са сладки и сочни.

– Сравненията ти отиват твърде надалече. Хайде да попрепусваме нагоре по плажа. В подножието на ниските канари ей там, точно зад онази извивка на брега, има няколко доста интересни пещери.

Той я последва, благодарен на морския бриз, който го разхлаждаше. Яд го бе на себе си, не на нея. Тя си беше такава, каквато си е. Единственият проблем се състоеше в това, че той не бе съвсем сигурен какво точно означава това.

Тя скочи от коня, като тръсна поли и го поведе нагоре по една тясна пътечка, която се виеше покрай стърчащи зъбери и зейнали пукнатини. Отстрани растяха чворести храсталаци. И двамата се задъхаха от жегата. Най-сетне тя спря и посочи нещо. Пред тях, край възвишението, имаше тесен отвор. Райдър пристъпи навътре в неподвижния мрак и отново изскочи навън.

– Значи наистина имало пещери. Изследвала ли си ги?

– Да. Тази е дълбока и няма друг изход. Поне аз не съм намирала.

– Имаш ли някакво осигуряване и припаси вътре?

6. Малки сладководни риби от семейство Serrasalmidae със силни челюсти и много остри зъби. Ловуват на стада, като нападат всякакви животни, включително и хора. – Б.пр.

7. Angelfish, (англ.) – Вид риба от рода на акулите, Angelus Squatina. – Б.пр.

– Какво имаш предвид?

– О, неща като одеяла, може би някой чаршаф, бутилка две ром. Шампанско, когато трябва да вдигнеш наздравица за някое успешно завоевание.

– Разбирам. Чудиш се дали от време на време не идвам тук с други хора. – Умисленото ѝ изражение не се задържа повече от секунда. – Не, не съм го правила досега, но идеята не е лоша. Както ти казах, много е вероятно в къщичката да гостува някой. Може би и сега, докато си говорим. Би било чудесно човек да разполага с още едно местенце, не мислиш ли?

– Мисля, че човек трябва да е много загубен, та да стои гол като гущер в някаква студена, влажна дупка, независимо от уменията на своята компаньонка.

– Напротив. Стигнала съм до извода, че господата много си приличат. Склонни са напълно да се самозабравят. Ако си имат някакво друго занимание не обръщат никакво внимание на това, къде се намират. Дори да са на луната.

Внезапно Райдър си припомни какво бе казал на брат си: че проникне ли веднъж в жена, ще забрави всичко, и собственото си име дори, толкова силно е удоволствието. Той отново се изчерви. Този път успя да се овладее. Молеше се Софи да не е забелязала. Дори изчервяването му да не ѝ бе убягнало, тя не каза нищо. Майната ѝ.

– Фактът, че успяваш да задоволяваш толкова много мъже, и то при условие, че всеки един от тях знае за останалите, май е в подкрепа на собствената ти теория.

– Конско ли ще ми четете, мистър Шербрук?

– Не, такива са фактите. Човек трябва да е глупак, за да пренебрегва фактите. Името ми е Райдър. Няма да ми хареса, ако изкрещиш „мистър Шербрук“, когато получиш първия си оргазъм с мен. Ще ме накара да се чувствам много особено.

Тя не изглеждаше ни най-малко смутена. Изглеждаше ужасена и преливаща от презрение. Той само се усмихна.

– Искаш ли да се връщаме при конете? Между другото, конете получават ли слънчеви изгаряния?

Тя игриво се засмя.

Беше късен следобед. Софи седеше в спалнята си. Носеше само лека риза, защото въздухът бе тежък и неподвижен. Седеше съвсем

притихнала пред отворената врата на балкона в един плетен стол, обърнат към морето. Изпитваше чувство на пълен разгром.

Нямаше да успее да се справи с Райдър Шербрук. Не приличаше на никого от мъжете, които познаваше, които бе манипулирала и съблазнявала. Вярно, бе успяла да го подведе, но само защото той просто не бе срещал друга жена с толкова дръзко държание и език. Но той вече свикваше.

Какво да прави?

Разбра, че вуйчо ѝ е в спалнята, макар да не бе чула отварянето на вратата.

– Разкажи ми какво стана?

Тя не го погледна.

– Яздихме. Показах му плажа на Пенелопа и една от пещерите. Той е мъж, вуйчо, но не е като останалите. Не направи никакъв опит да ме целуне, нищо, но говореше открито за секса.

– Ще го прелъстиш. Може би утре вечер.

Тя се обърна към него. Седеше на леглото ѝ, облегал гръб на горната табла. Лицето му бе оградено от мрежата за комари и за миг, само за миг, той ѝ се стори добър, мил и нежен – съвсем като фасадата, с която се представяше пред всички.

– Ти не разбираш. Става това, което *той* иска. Той ще ми каже кога иска да спи с мен, а не обратното. Бих могла да се развявам и чисто гола около него, но ако той усети, че не контролира положението, че не контролира и мен, сигурно ще се усмихне, ще каже нещо оскърбително и ще си тръгне. Дори не би си направил труда да погледне назад, за да види реакцията ми.

Тео Бърджис се намръщи. Тя бе права. Разговорът му с Райдър Шербрук сутринта бе напълно достатъчен, за да я разбере. Тя бе права, а това го безпокоеше.

– Добре – каза той и се изправи. – Тогава просто ще го вкараме в къщичката по друг начин.

Тя не каза нищо. Почувства внезапен студ, студ и изтощение.

– Каза ли нещо за раната в ръката си?

Тя поклати глава.

– Не е глупав. Предполагам, че е поразпитал дали наоколо има някой, който може да си служи с лък и стрели. Играе си игрички, но ние двамата, София, сме единствените, които знаят правилата.

Тя мразеше правилата. Това бяха негови, а не нейни правила.

Същата вечер тя трябваше да каже на лорд Дейвид Локридж, че

повече не желае да има нищо общо с него. Нямаше никаква представа как ще го направи. Той бе млад, самовлюбен и тя знаеше, че не е способен да допусне дори че някой може да не споделя собственото му мнение относно прекрасната му личност.

Тео Бърджис измисли как да стане това. За първи път от дълго време Софи се разся.

Беше много късно. Софи пристигна в къщичката. Конят на Дейвид бе завързан отпред. Когато тя влезе, Дейвид я поздрави с вдигната чаша пунш. Все още не изглеждаше много пиян. Това щеше да я улесни.

Той веднага стана, за да я прегърне. Тя се изплъзна от прегръдката му със смях.

– Не, Дейвид, първо трябва да поговорим.

– Да говорим – учуди се той. – Колко си странна. Защо да говорим?

– Трябва да ти кажа нещо. Справедливостта изисква да знаеш истината, толкова те обичам. Не искам да те боли. Не искам да полудяваш както, чувала съм, става с мнозина.

Лорд Дейвид гаврътна остатъка от пунша си.

– Що за разговор – каза той. – Говориш странни неща. Какво имаш предвид, Софи?

– Болна съм от сифилис.

Той пребледня като чаршаф.

– Не!

– Да – с равен и много печален глас повтори тя. – Сифилис. Няма никакво съмнение.

– Не си го хванала от мен, дяволите да те вземат!

– О, не, разбира се. Ако беше така, нямаше да има нужда да те предупреждавам, не е ли така?

– О, Господи – простена той. – Ами ако си ми го лепнала?

– Не мисля. Все още не. Засега си в безопасност. Но се боя, че няма да е разумно да продължаваме да бъдем любовници.

Той огледа с обезумели очи малката къщичка, където за последните два месеца бе прекарал толкова много нощи. Зачуди се на странните си фантазии и хрумвания, на чудатите отломки от мечти, които го спожодаха от време на време – когато бе достатъчно трезвен, за да свърже собствените си мисли. А сега тези фантазии бяха едно нищо, по-лошо дори. Исусе, сифилис!

– Ще си тръгвам, Софи. Съжалявам. Сбогом.

– Сбогом, Дейвид. Не се безпокой. Всичко при теб ще бъде наред.

Гледаше го как сграбчва шапката си и със замах я нахлупва на главата си. Той направо побягна от къщичката, след това препусна в галоп, сякаш самият зелен змей го преследваше. В този случай вуйчо Тео се бе оказал съвсем прав.

Питаше се дали е прав и относно реакцията на Дейвид, щом веднъж се поуспокои.

„Няма да каже и думичка на никого. Няма защо да се безпокоим за това. Не, ще се страхува, че ще стане за смях, ако проговори. Когато разбере, че нищо му няма... е, тогава просто ще гледа другите ти любовници, ще им се усмихва ще им желае най-лошото. Такъв му е характерът, нали знаеш.“

„Такъв е“ – потвърди Софи.

Тази вечер, преди да заспи, Софи си задаваше въпроса как ли щеше да реагира Райдър Шербрук, ако му бе казала, че е болна от сифилис. Струваше й се, че той първо щеше да проучи лицето й, за да открие там истината, а после ще настоява сам да я прегледа. Такъв бе той.

4.

При завръщането си от Монтегю Бей, късно на следващата сутрин, Емил каза на Райдър, че лорд Дейвид Локиридж вече не е сред любовниците на София Статън-Гревил.

– Добри ми Боже – премигна Райдър. – Бързо е действала. Удивително, да, но ми е трудно да го приема. Нали ми каза, че само преди два дни е бил в къщичката ѝ?

Емил се ухили, дръпна един стол и седна.

– Не смяташ ли, че разчиства терена за теб, а?

За известно време Райдър остана замислен.

– На пръв поглед човек би се изкушил да мисли така – твърдо каза той накрая. – Обаче аз не смятам, че тя ще направи нещо толкова явно. София е хитра жена, изкусна, когато иска нещо и, което е по-важно, изобщо не е глупава. Всичко друго, но не и глупава.

– Наистина, Райдър, може би си на съвсем погрешен път. Може би тя иска да те вкара в леглото си. Може би се възхищава от теб и те желае. Просто и ясно. Без никакви задни мисли. Съвсем не приличаш на чудовище, знаеш това?

– Нищо не е просто, нито ясно, когато говорим за мис Статън-Гревил. Ще бъде глупак, ако реша да се перча с мъжествеността си или със своя магнетизъм. Не, Емил, ако тя наистина иска да ме прибави в колекцията си, то за това има съвсем основателна причина.

– Добре. Но, чудя се защо ѝ е трябвало да бие шута на лорд Дейвид?

– Може би – отвърна Райдър и поглади брадата си с пръсти, – може би просто е надживял своята полезност. – Но той си спомняше какво ѝ бе казал: че няма да е един от многото в леглото ѝ. Щеше да бъде единственият. Райдър поклати глава. Не, няма да позволи да бъде повлечен надолу от собствената си суета. Много интересно, наистина.

– Какво значи това?

– Имам предвид, че всеки човек си има съвсем основателни причини да се държи по определен начин. Щом е разкарала лорд Дейвид, значи си е имала основания за това. Не забравяй, говорим за мотиви. Лорд Дейвид е млад, красив, подходящ кандидат за всяка жена, решила да си намери любовник. Ами Оливър Сасън? Чарлз Грамънд? Мъже на средна възраст, затлъстели или с прегърбени рамене... не, Емил, подборът ѝ не

е случаен.

– Естествено, лорд Дейвид разправя, че му е писнало от нея, но никой не му вярва.

– Естествено.

– Спрях в плантацията на Грамънд да си взема довиждане със семейството. Тръгват си в края на седмицата. Пийнахме малко ром с Чарлз и разбрах нещо интересно, но не преди жена му, тая чорбаджийка, да излезе от салона. Това, което бяхме дочули, е истина – изгубил е маса пари от лорд Дейвид. Нали баща ми ти каза за феноменалния късмет на лорд Дейвид на карти?

– Да, каза ми. Още няколко човека ме предупредиха да го отбягвам. Това е интересно, Емил. Значи, в крайна сметка, той трябва да напусне Ямайка, като продаде плантацията си, която просто по една случайност се намира до Кемъл Хол. Мистър Теодор Бърджис я купува. Да, та той е такъв фин и състрадателен човек. Питам се, колко е платил на Грамънд за нея?

– Не мога да разбера – отвърна Емил. – Трябваше да попитам, но не се сетих. А пък и жена му се върна в стаята. Направо ме е страх от нея.

– Няма значение. С всеки изминал ден все повече парченца от мозайката си идват по местата. Господи, каква жега!

Емил му отправи една коварна усмивка.

– Още няма и пладне, Райдър. Мислех да те помоля да дойдеш с мен до дестилатора.

– Първо ще трябва да ме убиеш. Това е мястото, което се доближава в най-голяма степен до пъклото. Чудя се робите как търпят.

– Свикнали са. А освен това всичките идват от Африка, а тя е по негостоприемна и от Ямайка.

– И все пак... – започна Райдър, после видя Коко, икономката на Емил и сви рамене. Момичето боязливо надничаше иззад вратата.

Емил се обърна към нея и смръщи вежди.

– Какво има, Коко?

Коко се подаде още един инч, но сега погледът ѝ бе закован в голите ѝ ходила.

– Аз... аз трябва да говоря с теб, масса. Съжалявам, важно е. Емил се обърна към Райдър.

– Обикновено, не казва и „копче“ на никого, така че трябва наистина да е важно. Ще поговоря с нея. Извини ме за малко.

Райдър се зачуди какво може да иска икономката на Емил. След това почувства как тежкият неподвижен въздух го затиска отвсякъде. Не

можеше да мисли за нищо друго, освен за една снежна пряспа на самия връх на Бен Невис⁸, в която се въргала чисто гол, докато замръзне. Стигна дотам, че дори си помечта с нежна носталгия за гъстата бяла мъгла, която го обвиваше като саван, докато не измръзне до мозъка на костите си, когато минаваше по Сейнт Джеймс на път към Уайтс⁹. Дори и един лондонски дъжд – студен, потискащ и жалък изглеждаше забележително привлекателен в момента.

Питаше се защо София Статън-Гревил бе дала пътя на лорд Дейвид Локридж. Преди всичко смяташе, че знае защо го е направила свой любовник. Чудеше се как по дяволите да провери предположенията си. Но на първо място си задаваше въпроса защо изборът ѝ за неин следващ любовник бе паднал точно върху него. Не можеше да измисли какво ще спечели, като го вкара в леглото си.

Тео Бърджис бе пребледнял от гняв, когато влезе в стаята ѝ.

– Проклет да е мързелът ти! Шербрук не се е появявал от два дни.

– Зная – каза тя и бавно се обърна, за да застане лице в лице с вуйчо си. – Играе си с мен.

– Няма значение играе ли си или не. Искам да отидеш в Кимбърли Хол и да си свършиш работата. Искам го в къщичката, София. И то скоро.

Той се приближи до нея, бързо се огледа, увери се, че наоколо няма никой и я зашлеви. Тя политна назад, блъсна се в един стол и го преобърна. Падна. Не помръдваше.

– Стани. Не съм сигурен дали разбираш колко сериозно е това за мен.

– Разбирам.

– Дяволите да те вземат. Ставай или ще пребия брат ти. Да видим как ще му хареса.

Софи се изправи. Този път бе подготвена за удара, но въпреки това юмрукът, стоварил се в ребрата ѝ, я накара да се отпусне на колене. Още синини. Тъкмо бяха започнали да ѝ минават. Тя потрепери от гняв и болка.

– Уверен съм, че сега вече разбираш. Обличай се и се гримирай.

8. Най-високият връх на територията на Великобритания, намира се в Шотландия. 1342 м. надморска височина. – Б.пр.

9. Има се предвид Уайтхол – улица в Лондон с правителствени учреждения. Английското правителство. – Б.пр.

Бледа си и имаш болнав вид. Покрий мястото, където те плеснах, може да почервене. Хайде, бързо!

– Райдър Шербрук не ме харесва с грим.

– Тогава се нагласи както той иска. Стига си лежала тук като саката куче.

Час и половина по-късно, тъкмо когато тримата мъже в Кимбърли се гласяха да обядят, Джеймс обяви пристигането на мис София Статън-Гревил.

Емил стрелна Райдър с насмешлив поглед. Райдър лекичко се подсмиваше. Не беше помислил, че тя може да дойде тук. Не беше в нейния стил, поне той така мислеше. Трябва да се е случило нещо, което я е накарало да дойде в Кимбърли, или някой я е пришпорил насам.

Самюъл Грейсън се ухили мазно на Джеймс и потри ръце.

– Покани я, Джеймс. О, да!

Когато Софи влезе в трапезарията, очите на Райдър светнаха. Бе като някакво видение в своя жълт костюм за езда и с оскъдният грим на лицето си. Райдър бе убеден, че лицето ѝ не е съвсем чисто, това предполагаше пълна капитулация пред неговите желания. Софи бе загубила само едно сражение, не войната.

От нея струеше смях и чар. Бе весела и духовита и с невероятна дързост си играеше с оглупелия Самюъл. За Райдър оставаха хвърлените изпод клепачите погледи – наистина много съблазнителни. Колкото до Емил, през повечето време тя почти не му обръщаше внимание. Софи с готовност прие поканата на Грейсън да обядва с тях.

Райдър се задоволи с това, да се облекне на стола си и да наблюдава представлението ѝ. Нямахме никакво намерение да се намесва, преди да е останал насаме с нея. А наистина искаше да останат сами. Емил се държеше повече от безучастно.

Към края на обяда Софи вдигна засмените си очи към Райдър.

– Всъщност, дойдох да поканя мистър Шербрук да разгледа една очарователна пещера. Един от робите ни току-що я откри. Много по-голяма е от онази, дето му я показах на плажа на Пенелопа и не е чак толкова студена и влажна, тъй като входът ѝ е по-голям и вътре прониква повече слънце.

– Ти ще си очарователен гид, скъпа – гласът на Самюъл Грейсън бе така омаян, че на Райдър му се догади. – По това време на деня Райдър обикновено избягва слънцето. Още не е свикнал с жегата.

– Може би мистър Райдър ще намери в себе си достатъчно твърдост, за да издържи на горещината, при условие, че награда за усилието

му ще бъде тази очарователна пещера.

Райдър не бе човек, който да не може да различи голямата стръв, особено когато тя сама се оплиташе в краката му. О, да, поставете под съмнение мъжествеността на някого и той няма да се поколебае сам да налага кукичката.

– Не знам – бавно продума той. – Може би друг път, мис Статън-Гревил. Наистина съм много уморен.

– София – със спривав глас го поправи тя.

– Да, София. Знаеш ли, изобщо не съм толкова силен, а и твърдостта ми изглежда съвсем я няма. Да, аз съм един слаб човек, който трябва да се грижи за разклатеното си здраве.

– Без съмнение една нищо и никаква езда до плажа няма да ви убие!

– Имате ли чадър? Ще трябва да си пазя главата по пътя.

– И една шапка ще е съвсем достатъчна.

– Освен това се притеснявам и за коня си – продължи Райдър. – Прави се на голям дявол, но всъщност е точно толкова слаб и мекушав, колкото съм и аз.

Тя рязко си пое дъх. Беше плъзгав като змиорка.

– Добре тогава – усмихна се тя. – Ще тръгвам за пещерата. Довиждаме, мистър Грейсън. Благодаря за превъзходния обяд.

– Но ти нищо не хапна – извика след нея Грейсън.

Емил се разсмя. Баща му се завъртя на пети и се втурна след мис Статън-Гревил.

– Страшен си, Райдър! Направо ѝ разказваш играта! Предполагам, че досега не ѝ се е случвало.

– Да. Но стига толкова. Мисля, че трябва да я последвам. Тя току-що получи важен урок, сега е време за атака по фронта.

– По фронта? Ами фланговете? А защо не обхождане в тила?

– Ставаш нахален, Емил – каза му Райдър, ухили му се до уши и излезе.

Софи не знаеше какво да прави. Остави един от робите, малчуган, да ѝ помогне да се качи на Опал. Седна на седлото зарея неவிждащ поглед пред себе си. Какво да направи?

Не можеше просто да се върне в Кемъл Хол, вуйчо Тео щеше да разбере, че се е провалила. Потрепери при мисълта за последствията и неволно вдигна ръка и докосна бузата си. Малко се бе подула на мястото, където я бе ударил. Пудрата скриваше отока, но не и спомена за болката и унижението. Искаше ѝ се да изкрещи на това самодоволно копеле

Райдър Шербрук, че не носи толкова грим от желание да прилича на уличница.

Цапотеше си, за да прикрива отоците, поне така бе в началото, преди вуйчо Тео да реши, че така, оплескана като някоя курва, видът ѝ е по-светски, по-съблазняващ. Разбира се, той знаеше също така, че ако лице-то ѝ е покрито с мазила, ще може и по-често да я бие, без риск това да си проличи.

Нямаше никакъв избор. Щеше да отиде на плажа и да се помота там, преди да се върне у дома. После ще го излъже. Ще му каже, че Райдър Шербрук я е целунал, че ѝ разкрил колко я желае. Но в такъв случай, защо не е пожелал незабавно да я заведе в къщичката? Според разбиранията на вуйчо ѝ една целувка и мъжете мигом замечтаваха за легло. От собствения си опит тя съдеше, че вуйчо ѝ е съвсем прав. Мозъкът ѝ блокира. Ще се оправя с този проблем, когато му дойде времето.

Веднъж взела решение, Софи пришпори Опал към плажа. Наричаше се плажът на Монмаут¹⁰ и бе разположен на около една миля на изток от плажа на Пенелопа. Бе осеян с назъбени скални образувания, а пясъкът бе мръснокафяв от водовъртежите на приливните вълни, които се разбиваха в скалите. Пещерата бе истинска. Един от робите я бе открил едва вчера. Опал внимателно избираше пътя си между скалите, като отбягваше локвите, останали след отлива.

Не ѝ се ходеше в проклетата пещера. Дръпна поводите на Опал и кобилата спря. Софи слезе от седлото и се огледа. След няколко минути вече седеше на сянка под една кокосова палма, където бе разстлала одеялото от седлото и се взираше в искрящата синева на морето. Странно, но мислите ѝ се въртяха около родителите ѝ, около последния път, кога-то ги бе видяла преди четири години.

Майка ѝ, казваше се Корина, бе волева като бивол, с красиво лице и фигура, която можеше да се определи като обилна. Обичаше децата си много, прекалено много, за да ги вземе на пътешествието до Америка, което тя смяташе за изпълнено с твърде много опасности. Тогава баща ѝ бе рекъл „глупости“, но той не притежаваше характера на майка ѝ. И така, след смъртта на родителите ѝ Софи и Джеръми бяха отведени от Фоуи, Корнуол и докарани на Ямайка от вуйчо ѝ Тео. Спомняше си ясно както своята скръб, така и признателността, която изпитваше към вуйчо си. Тогава тя го бе обичала.

10. Монмаут Джеймс Скот 1649–85 г. – Херцог. Незаконен син на Чарлз II, претендент за английския трон. Застанал начело на бунт срещу Джеймс II, екзекутиран. – Б.пр.

Молеше се смъртта на родителите ѝ да е била бърза. Дори и сега, четири години по-късно, тя все още повтаряше тази молитва. Бе сигурна, че в самия край майка ѝ по някакъв начин е облекчила страданията на баща ѝ. Такава си бе тя, нейната майка. Софи затвори очи и почувства милувката на хладния морски бриз по лицето си. Тя свали жакета на костюма си за езда и разкопча горните копчета на ленената си блузка. Свали шапката си и внимателно я положи върху жакета си, като приглади навитото ѝ перо.

След няколко минути заспа.

Райдър се усмихна, като видя кобилата на Софи.

В крайна сметка е дошла тук. Може би тази пещера наистина си я биваше. Тогава видя Софи – облегнала гръб на кокосовата палма, дълбоко заспала.

Въпреки тежкия влажен въздух, под сенките, тук на плажа, бе доста прохладно. Той слезе от коня си и го завърза близо до едно място, където растеше морска трева, та да може да попасе.

Райдър се надвеси над нея. Чертите ѝ бяха спокойни в съня ѝ. Загледан в нея, Райдър осъзна, че тя изглежда много млада въпреки грима, който все още покриваше лицето ѝ. Наистина. Много млада. Защо, не проумяваше той, защо бе замъкнала всичките тези мъже в леглото си?

А сега искаше същото и от него.

Райдър тихо се отпусна на колена до нея. Много внимателно, много бавно, той започна да разкопчава останалите копчета на блузата ѝ. Отдолу тя носеше съвсем простичка батистена риза. Никакви модни заврънкулки от коприна. Той се смръщи и приключи с копчетата.

Не можеше да издърпа блузката ѝ назад, защото бе натъпкана в полата ѝ. Не искаше още да я буди.

Той издърпа блузката ѝ, доколкото можа, след това извади ножа от джоба си и разряза ризата ѝ отпред, точно до под гърдите ѝ. О, помисли си той, когато отгърна леката материя, гърдите ѝ!

Бяха красиви. Тя се размърда, но не се събуди.

Той изчака няколко минути, след това бавно я прихвана и отпусна тялото ѝ назад, докато тя не легна по гръб. Изчака още малко, надяваше се, че тя няма да се събуди. Софи се обърна на една страна, измънка нещо и отново се отпусна по гръб. Райдър се усмихна и се зае с костюма ѝ за езда. Бавно, много бавно той вдигна полата ѝ докато не се събра в средата на бедрата ѝ. Виждаха се простите жартиери на чорапите ѝ.

Много хубави крака, помисли си той, дълги и стройни, много хубави.

Той полегна до нея, като не преставаше да се любува на краката ѝ и зачака тя да се събуди.

Не беше съвсем сигурен каква ще бъде реакцията ѝ, когато сънят е напусне. Предполагаше, че ще го погледне, вече възбудена, и ще му протегне ръце. Чакаше и си представяше как ръката му се изкачва по бедрото ѝ в интимна ласка, представяше си нейното нетърпение, молбите ѝ да я люби още тук, веднага. Погледна устните ѝ.

В следващия момент тя се събуди и красивите устни се разтегнаха в истински писък: висок, изпълнен със смут и неподправен ужас. Постепенно писъкът заглъхна до приглушено ахване.

Той се изправи и седна до нея. Тя избягваше погледа му и глупаво запаше гърдите си и голите си крака.

– Дяволите да те вземат, какво си направил с мен!

– Целунах гърдите ти, а ти простена и изви гръб. След това навря гърдите си в лицето ми, така че бях принуден да те поразгърдя, за да не те разочаровам в желанието ти. Но твоята лакомия край няма. Искаше още, затова се излегна по гръб и вдигна крака, а аз само ти помогнах, като издърпах полата ти.

– Не, не, проклет да си! Това е лъжа!

Лицето ѝ бе почервенияло и тя направо пелтечеше. Райдър се намръщи. Не бе очаквал такова нещо. Къде останаха подкупващите ѝ усмивки и нейните забележки: оскърбителни, свенливи и натежали от сладост? Видя как тя се окопоти, видя как смущението напуска очите ѝ, как самообладанието и онази проклета студена усмивка отново се настаняват на предишното си място.

А Софи си мислеше: „Дали е видял насинените ми ребра? Мили Боже, моля те, дано не е!“

Тя се съвзе. Бавно, като му хвърляше изкусителни усмивчици, тя придърпа парчетата на срязаната си риза върху гърдите си и започна да я закопчава. През цялото време краката ѝ оставаха изложени на погледа му.

Когато приключи с копчетата, тя бавно се изправи и го изгледа. Приглади полата си, а ръцете ѝ останаха да лежат върху бедрата ѝ.

– Копеле проклето! – каза тя и се изненада от мекотата в собствения си глас. – Дяволите да те вземат, значи дойде.

– Да. Реших, че в името на мъжкото си достойнство не мога да търпя явното ти презрение.

– Не си по-различен от повечето мъже.

– Не, сигурно не съм.

– Никой не ти дава право да се отнасяш така с мен.

– Исках да те изненадам. Намирам, че си изключително непредсказуема, когато те хвана неподготвена. Разпищя се като някоя стара мома. Повече от възхитително. Твоята непредсказуемост е чудесна подправка. Без нея гозбата би била малко безсолна. Чудя се, с какво още ще ме изненадаш.

– Позабавлява се, Райдър. Стига толкова.

– О! Както виждаш, още не съм започнал. Но аз имам един въпрос към теб, София. Защо изрита лорд Дейвид Локридж от харема си?

– Харем? Струва ми се бъркаш родовете.

– Идеята е все същата. Защо, София?

Тя сви рамене и за момент му обърна гръб и зарея поглед над морето. Дълго време не продума.

Най-сетне тя отново се обърна към него. Проклетата флиртаджийска маска пак покриваше лицето ѝ.

– Омръзна ми. Той бе едно пораснало хлапе. Мислеше само за собственото си удоволствие. Писна ми от него, това е всичко.

– Лъжеш.

– О? И защо смяташ така?

– Искаш да ти повярвам, че си го разкарала, защото искаш мен и си си спомнила моето изискване аз да съм единственият мъж, които се възползва от леглото ти.

– Да, спомням си какво каза.

– Ами Оливър Сасън? Ще разкараш ли и него?

Тя сви рамене и нищо не каза.

– Няма да стана твой любовник, докато не го направиш.

– Май си прекалено голям оптимист в своите желания, Райдър. Май работата не е в това, дамата да стане по привлекателна за господата. Аз съм си привлекателна. Трябва да ти текат лигите дори когато просто разговаряш с мен. Трябва да ме молиш да те допусна в леглото си.

Той се разсмя, силно и сърдечно.

– София, нека ти кажа нещо. Ти си хубава, да. Дори и с абсурдния си грим, пак си хубава, но разбери ме. Лягал съм и с много жени, чиято красота свежда хубостта ти до едната баналност, нищо извън рамките на обичайното. Тялото ти, съдя по това, което успях да видя, е доста приятно наглед. Но разбери ме, няма да ти играя по свирката. Няма да чакам зад кулисите, докато ти вдигаш крака пред, както изглежда, всеки мъж в околията. Не съм невъздържано момченце, изгарящо от нетърпение да

оноди всичко женско, до което се докопа. Аз съм мъж, София, и с годините съм си създал собствени стандарти.

– С годините! На колко си, двадесет и пет, двадесети шест?

– Първия си полов акт преживях на тринайсет. А ти?

В този момент той видя в очите ѝ гняв, при това едва сдържан. След това забеляза някаква несигурност, сякаш тя водеше някаква вътрешна борба дали да го фрасне по главата, ако ѝ се удаде случай. После му се усмихна – онази свенлива, закачлива усмивка, която го вкаменяваше.

– Накратко, мис Статън-Гревил, отърви се от другите, от всички други, или никога няма да легна с теб. Вече се улавям, че бързо губя интерес.

– Много добре – отвърна тя. – Ще разкарам Оливър. Довечера ще дойдеш ли в къщичката? В девет?

– Има ли и други?

– Не.

– А, ти вече изрита Чарлз Грамънд. Горкичкият, да, изгуби всичките си пари от лорд Дейвид.

– Точно така.

Райдър се улови, че се умисля, нещо го човъркаше, но в същото време знаеше, че тя ще го избягва.

Щеше да му се разкрива, малко по малко, колкото да я зърне, но немаше да сваля гарда си, докато той не измислеше нещо съвсем неочаквано, докато не я хванеше напълно неподготвена, както преди малко, когато разголи гърдите ѝ и ѝ вдигна полата.

Той се изправи и застана до нея. Не ѝ каза нищо, само втренчено я загледа. Сграбчи я под мишниците и я придърпа към себе си.

– Може би не ми се иска да попадна в легло, приютявало толкова много мъже. Може би ми се иска да изпробвам каквото имаш да ми покажеш още сега, тук.

Той я целуна, но тя се дръпна и устните му попаднаха на челюстта ѝ.

Той само ѝ се усмихна, обгърна бедрата ѝ с ръце и като я повдигна силно, притисна корема ѝ към слабините си. Коремът ѝ бе твърд и той знаеше, че тя може да почувства това, в което той се опираше.

– Пусни ме, Райдър.

Гласът ѝ бе спокоен и овладян. Той не спря да се усмихва.

– От друга страна – каза той, а устните му бяха досами устата ѝ, – може би изобщо не искам да те имам. Може би това, което наистина ми

се иска, е да ти го върна. Да те накарам да усетиш вкуса на заслуженото наказание. Да, точно това искам да направя.

Той я занесе до водата. Тя разбра намерението му и започна да се бори. Той се размя и нагази във водата. Щеше да съсипе ботушите си, изработени от мека кожа, но пет пари не даваше за това. Нагази навътре, където водата достигаше до бедрата му.

Тя крещеше, налагаше с юмруци гърдите, ръцете, раменете му.

Той я вдигна високо и я хвърли на цели четири фута от себе си, в по-дълбокото. Тя плюсна по гръб, размахала ръце като обезумяла и потъна като камък.

– Ето ти, немирнице – извика той, когато главата ѝ изскочи над водата. Лешниковата ѝ коса бе сплъстена в гъста плетеница по лицето и раменете ѝ. Изглеждаше доста трогателно. – Не ме нападай пак, преди да си готова да платиш по-големи репарации.

Той отново се изсмя и с едри крачки се отправи към коня си.

– Сериозно ти говоря, София. Аз съм джентълмен през по-голямата част от времето, стига, разбира се, обстоятелствата да не изискват друго поведение. Разбери ме. Никога няма да ти позволя отново да си играеш с мен, без да получиш пълно и цялостно възмездие за това.

Полите ѝ я повличаха ту на едната, ту на другата страна, докато тя се препъваше към брега. Ботушът ѝ попадна в някаква дупка и тя се захлупи по очи. Успя да се изправи и да запази равновесие и му се закани с вдигнат юмрук. Той бе на коня си и се отдалечаваше надолу по плажа. Все още се смееше.

Райдър спря и тя го чу да вика през рамо:

– Довечера. В девет часа. Не закъснявай! А, и се постарай мястото да е проветрено.

Софи крачеше из къщичката с пълното съзнание, че вуйчо ѝ я наблюдава с въглчето на очите си.

– Страх ме е от него – каза тя най-накрая.

– Не изглупявай – отрязва я вуйчо Тео. – Той е просто един мъж. При това млад и със сигурност не чак толкова опитен.

– Грещиш. Оставам с впечатлението, че е спал с повече жени, отколкото изобщо има тук на Ямайка. Да върви по дяволите и той, и придрчивите му стандарти.

Тео сви рамене.

– Напий го. Знаеш как да го направиш. Стана време да идва. Ще

бъда наблизно. Знаеш си работата.

– Да – отвърна тя. Прииска й се, просто ей така, да легне на земята и да умре.

Но Джержъми щеше да остане сам.

Тя се поизпъчи, но страхът не я напускаше. Трябваше да се вземе в ръце, трябваше да го вкара в капана. Правеше го добре. Бе умна, а и добрият Господ знаеше, че не й липсва опит.

Точно в девет на входната врата лекичко се почука.

Софи отвори. Той стоеше на вратата и лениво й се усмихваше.

– Бих казал, че опитът ти със съблазнителната рокля е по-скоро успешен – каза той, като мина покрай нея и влезе. – Все пак курвенското червено не ти отива. Мисля, че мекият зелен цвят ще е по-подходящ. Би трябвало да избягваш всички нюанси на бялото, така ще избегнеш и присмеха. Освен това банелата, с която повдигаш гърдите си, е хитрина, която не одобрявам. Жената или си има цици, или няма. Не можеш да заблудиш един мъж, който познава жените. Ще се научиш. Ела тук на светлото, за да мога да видя лицето ти.

Софи безмълвно го последва. Права беше да се страхува от него. С дългите си пръсти той повдигна брадичката й така, че свещта да осветява лицето й.

– Охо, никакъв грим. Или почти никакъв. Доволен съм, че се стараете да задоволиш изискванията ми. Така, а сега какво предпочиташ, да се разсъблечеш или първо да си поприказваме? Кои са например любимите ти философи? О, по изражението на лицето ти разбирам, че си прочела великите мислители на всички времена. Да, май си напълно сведуща за толкова много от тях. Нека се спрем само на втората половина от миналия век. Френската школа.

Тя се отдръпна назад и застана зад един плетен стол.

– Харесвам Русо.

– Нима? В оригинал ли го четеш, или преведен на английски?

– И в оригинал и преведен. – Тя му обърна гръб и побърза да му налее чаша пунш. Подаде му я. – Тази вечер е топло. Защо не пийнеш, докато си говорим за Русо.

– Русо не ми харесва. Намирам го отвратително неточен в разсъжденията си и откровено глупав, нека си го кажем направо, в амбициите си да постигне съвършенството на земята, като използва, естествено, собствените си абсурдни методи.

Райдър вдигна чашата си за наздравница. След това я пресуши. Питието бе тръпчиво, студено и доста приятно на вкус. Не бе усетил, че е

толкова жаден. Не си падаше особено много по рома, но този изобщо нямаше вкус на ром. Удари още едно. Наистина бе много добро.

– Мисля, че Русо е благороден човек. Човек, който желае най-доброто както на мъжете, така и на жените. Смята, че трябва да се откажем от низостта и упадъка на света, такъв какъвто го познаваме и да заживеем по-просто, да се завърнем назад към природата.

– Доколкото си спомням, това за природата никога не е било формулирано.

Райдър пийна още от пунша. Питието се плъзна по гърлото му. Никога досега не бе пил нещо толкова приятно на вкус. Той пресуши чашата си и ѝ я връчи. Тя му сипа още едно.

– Както ти казах, тоя приятел е глупак. Това, което е трябвало да проповядва, е, че мъжете трябва да контролират жените, иначе ще загубят всякаква представа кои са и какви са, тъй като жените могат да ги контролират чрез секса. Колкото по опитна е една жена, толкова по-опасна е тя за мъжа. Например ти, София. Чудя се, какво искаш от мен. Чудя се какво имам толкова, което така страстно да желаеш, освен тялото ми, разбира се. Вярно, че съм Шербрук и следователно плантацията принадлежи на рода ми, но все пак... – Райдър млъкна. Почувства внезапно, че му става много горещо; вярно, чувстваше се чудесно, бе напълно отпуснат, а нуждата да я има се разгаряше. Тя изглеждаше оемкнала, бе толкова мила с него, така изпълнена с желание, изгаряща от нетърпение да му достави удоволствие. Ето, сега бе протегнала ръце към него, разтворила обятията си и нещо му говореше. Той не разбираше думите ѝ, което бе странно, но него изобщо не го бе грижа. Той обърна останалия пунш, стана от стола и я приближи. Взе я в прегръдките си и започна да я целува. Дъхът ѝ бе топъл и сладък и тя отзивчиво разтвори устните си. Истинско пиршество! Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и обхванаха сладките ѝ половинки. Също както бе сторил и следобеда, той я вдигна, притисна я към себе си и простена при възхитителното усещане.

Остави я за секунда, отдръпна се крачка назад и задърпа роклята от раменете ѝ.

Тя нежно се засмя – колко сладко – и го плесна през ръцете.

– Недей, Райдър, не така. Ще скъсаш плата, а той е скъп. Уших си я специално за теб. Съжалявам, че цветът не ти харесва. Ще си ушия друга, в този оттенък на зеленото, който ти прецениш, че е подходящ за мен. Хайде, остави ме да я сваля. Остави ме да се съблека гола. Гола, само за теб. Да, седни тук и ме гледай. Каж ми какво искаш да правя. Ето

ти още един пунш. Ще имаш нужда да се поохладиш, докато ме гледаш.

Райдър сръбна от пунша и облегна глава на възглавницата на стола. Наблюдаваше я с притворени очи как стои пред него с ръце на копчетата на курвенско червената си рокля.

Това бе последното, което той си спомняше.

– В безсъзнание е.

– Отлично – каза вуйчо Тео, като прекрачи през прага на къщичката. – Да, това е отлично. Не, София, не си тръгвай. Искам да го видиш. Знаеш го що за човек е. Много е вероятно да те разпитва. Трябва да си подготвена. Представи си, че на бедрото си има бенка или родилен белег. Трябва да си в течение, нали?

Вуйчо ѝ завлече Райдър Шербрук на широкото, покрито със сатенена покривка легло. Тя отстъпи назад. Тео съблече Райдър бързо, имаше голям опит. Когато Райдър бе проснат по гръб, както майка го е родила, Тео се засмя.

– Божичко! Още е възбуден. Погледни го, София. Нали ти казах? Превъзходен екземпляр.

Тя не искаше да гледа, но го стори. Предполагаше, че е красив, тъй като тялото му бе стройно, с изваяни мускули и гърдите му бяха покрити със светлокафяви косъмчета, които оредяваха на стомаха му, но сега, като го погледна, той ѝ се стори ужасяващ, особено членът му – дебел и твърд. Вуйчо Тео го обърна по корем. Кожата му бе гладка, гърбът – дълъг, а мускулите му – дълбоко очертани и корави. Нямахме никакви бенки или белези.

Вуйчо Тео отново го обърна по гръб.

– О, готов е, защото си мисли, че ще си легне с теб. – Тео се обърна. – Далиа! – извика той. – Влизай, момиче.

Едно много красиво младо момиче, на не повече от шестнайсет години пристъпи в къщичката. Имаше светлокафява кожа и кафяви очи. Тя нехайно се приближи до леглото и се зазяпа в младия гол мъж. Дълго време остана така, облещила очи.

– Падне голям кеф – каза тя и отправи една широка усмивка на Тео Бърджис. След това лекичко докосна корема на Райдър.

– Чудесно. В такъв случай няма да ти плащам.

– Не чак толкова кеф – възрази тя и се измъкна от роклята си. Отдолу бе гола. Гърдите ѝ бяха много големи и стърчаха настрана, бедрата ѝ бяха закръглени и гъвкави. Софи се извърна, но вуйчо Тео я сграбчи за ръката.

– Мисля, че трябва да гледаш, Софи. Казах ти вече, може да задава

въпроси, да има забележки и...

– Няма! – изкрещя в лицето му тя, освободи се от хватката му и избяга от къщичката.

Чу как Далия тихичко се засмя, чу я как каза със своя извънредно щастлив глас:

– О, виж го колко много пораснал, а аз само го докосвам с пръсти! О, да, масса, тава хубаво момче, бѐде голям кеф.

Софи падна на колене. Усети как стомахът ѝ се обръща, но не можеше да повърне. Вече бе надживяла гаденето. В началото би легнала болна, но не и сега. Не, твърде много време бе минало оттогава. Бе видяла твърде много. Тя обгърна раменете си с ръце и се заклати напред-назад.

Чу как Далия вика в къщичката, чу я как се смее, как охка и насърчава Райдър да проникне по-дълбоко в нея, да гали гърдите ѝ. Чудеше се дали вуйчо ѝ Тео стои там и гледа. Знаеше, че преди го е правил. Чудеше се дали и той не е чукал Далия. Тогава чу Райдър. Чу го да стене, да вика. О, Господи, това бе прекалено. Тя изпълзя по-надалече.

5.

Райдър се пробуди бавно. Първата му реакция бе на недоверчив скептицизъм. Чувстваше се едновременно леко пиан и преситен. Освен това бе напълно отморен, но съзнанието му бе някак странно помътено. Но сега бе сутрин, това поне знаеше. А той да е пиан? Никога досега не се бе събуждал пиан. Нещо не бе както трябва. В момента нищо не бе както трябва.

Той седна в чуждото легло и обхвана главата си с ръце. Опитваше се да разбере. Едва тогава осъзна, че е гол и си спомни къде се намира и какво бе правил тук през по-голямата част от изминалата нощ. Всъщност би трябвало да е напълно изцеден, но не беше.

Бе прекарал нощта в това легло със София Статън-Гревил.

Господи, тя бе невероятна. Сръчността ѝ надминаваше уменията на всички жени, с които бе спал досега. Той бавно се изправи и разтръска глава, за да я проясни. Външната врата се отвори и една стара робиня прекрачи прага. Тя му се ухили широко с беззъбата си уста.

– Добро утро, масса – по-скоро изкряха тя. – Таз сутрин вий дубре, да. – Той понечи да се покрие, но старицата само поклати глава. Едва ли можеше да я впечатли независимо дали носеше изряден утринен костюм на джентълмен, или пък бе гол голеничък, като гръцките статуи на рода Шербрук, по които той и братята му се бяха заплесвали като деца.

Тя му предложи баня и закуска.

Вярна на навиците си, София го бе оставила сам.

Той бе само един от многото. Тя не се бе впечатлила кой знае колко, та да остане с него. Странно, но от това го заболя. Не по-малък бе и ядът му. Той бе просто още един от мъжете ѝ и тя пет пари не даваше за него.

Той полекичка се отпусна във ваната. Опита се да си припомни изминалата нощ в подробности, но повечето от тях му убягнаха. Това определено бе много странно. Спомни си как първо я целуна, а след това почти изживя усещанията, които вещите милувки на устните ѝ му бяха донесли, и той потрепери при спомена. Спомни си как го бе яздила – здраво и бързо, как ръцете му бяха размесвали големите ѝ гърди, как ги бяха галили, повдигали и как бе крещял, като подивял, когато се бе изкачил на върха.

Тя също бе крещяла. И му бе говорила, бе го насърчавала,

споделяла желанията си, уверявала го бе какъв мъж е. Спомняше си съвсем ясно гласа ѝ – дълбок и нежен. Спомняше си гърдите ѝ, които държеше в ръцете си. Спомняше си ги как изпъкнаха и се полюшваха, когато тя извиваше гръб над него.

Райдър обаче не си спомняше да ѝ е доставил удоволствие, а това бе странно, тъй като той не я бе излъгал. Той бе отличен любовник. Никога не оставяше една жена незадоволена. Но той не я бе милвал с устни, както тя него. Също така не можеше да си спомни да я е целувал, като се изключи целувката в самото начало на вечерта, а това, съвсем определено, бе още по-странно, тъй като Райдър обичаше целувките, обичаше усещането когато плъзваше език в устата на жената, обичаше да я гали, да я притиска все по-силно и по-силно с ръце по тялото ѝ, които не знаеха почивка и усиляха удоволствието ѝ.

Защо не я бе целувал? Толкова безпътна ли бе тя, та да успява да достигне до върха просто като го усети в себе си? Той дори не я бе погалил с пръсти, поне не си спомняше нищо такова. Той отново поклати глава, за да разсее леката замаяност. Все още се чувстваше леко пиян. Чувството му бе омразно, както и проклетата мътилка в главата му.

Той се изправи във ваната и старата робиня му подаде хавлия. Старицата не проявяваше каквото и да е интерес към тялото му. Не, помисли си той, а ядът му ставаше все по-силен и надмогваше замаяността му, тя толкова много е привикнала с това да вижда тук голи мъже – мъжете на София Статън-Гревил, – че вече дори не ѝ прави впечатление.

Той се облече в току-що изгладени дрехи – мили Боже, за всичко ли бе помислила тази проклетница! – и хапна пресни плодове и топъл хляб. Старицата му предложи пунш, но той поклати глава. Исусе, помисли си той, като видя как тя го гаврътна, докато си мислеше, че не я гледат. Пиенето тук надхвърляше здравия разум и бе извън всякакъв контрол. Би трябвало да е наясно, приносът му към традицията от предишната нощ бе повече от достатъчен.

Няколко минути по-късно, на излизане, той се обърна на прага и погледна леглото вече оправено от старата робиня. Вътре смърдеше на секс.

Мразеше се заради това, което ѝ бе позволил да прави с него. Очевидно тя нито за миг не бе престанала да се контролира. Той отново си спомни как тя бе изпищяла от удоволствие и се зачуди дали не се е преструвала. Странно, той не бе сигурен, а това определено не бе нормално. Райдър познаваше жените. Нямаше на света жена, която да може да имитира удоволствие, когато бе с него. Но тя може и да го е сторила,

а той просто не знаеше дали не е така. Тогава си припомни и чашите пунш, които бе обърнал снощи при пристигането си в къщичката. Колко бе вкусен, колко студен и освежаващ бе този пунш, а след това помнеше само топлината, която бе почувствал, силната си възбуда, настойчивостта си и невероятната сласт, която бе последвала; още и още, докато в крайна сметка не бе паднал като добър войник в боя.

Той се приближи към коня си. Забеляза Емил, който седеше под едно мангово дърво. Беше килнал шапката си на тила и дъвчеше стръкче трева.

– Е – Емил се изправи и отупа панталоните си, – готов ли си да се прибираме у дома?

– Да – отговори Райдър. – Повече от готов.

Емил не задаваше въпроси. Колкото до Райдър, той бе трезвен като краставичка, а главата му се бе прояснила толкова, че чак го болеше. Колкото повече се опитваше да си припомни всяка подробност от изминалата нощ, толкова по-добре разбираше, че това просто не е по силите му. Помнеше само, че бе избълвал семето си в устата ѝ – освобождаването бе толкова мощно, че той бе извил тялото си като дъга над леглото; как го бе яхнала – яздеше усърдно отгоре му, докато ръцете ѝ бяха заети с тялото му и не го оставяха нито за миг. Накрая той не бе издържал и отново бе изкрещял своето облекчение.

Нещо не бе както трябва. Всъщност имаше нещо много гнило. Все още се мръщеше на собствените си мисли, когато двамата с Емил се спуснаха по дългата алея на Кимбърли Хол. С половин ухо Райдър долови ритмичното тананикане и песните на робите, които работеха в полето.

– Емил – каза той накрая, – виждал ли си някога крокодил наред пътя през мангровите блата?

– Да, виждал съм. Ужасяващо е, можеш да ми вярваш.

– Има нещо много гнило – продума Райдър.

– Какво имаш предвид?

Емил се въртеше около въпроса. Не му се искаше да нарича София Статън-Гревил курва, щом Райдър се е запалил по нея. Чувстваше се несигурен, опитваше се да бъде дипломатичен.

В следващия момент Райдър осъзна истината – ясна и разтърсваща. Гърдите ѝ! Два пъти бе галил гърдите на София. Познаваше строежа на плътта ѝ, размерите им, тежестта им, дори и сега можеше да свие ръцете си точно толкова, че да обхванат гърдите ѝ като в калъп.

Жената, която го бе изучукала два пъти предишната нощ, не беше

София Статън-Гревил. Гърдите изобщо не бяха същите. Толкова беше просто. Щом не е била София, значи е била някоя друга жена, а това означаваше нещо, от което му се прииска да вие от бяс. Той се обърна към Емил.

– Имаше нещо в пунша, който тя ми даде снощи – каза той. Ето, каза го на глас. И бе истина, в това бе напълно сигурен. Но не можеше да каже на Емил, че всичките му разсъждения се основават на размера на гърдите ѝ и на усещането, което носеше за тях.

Емил прие думите му с явен скептицизъм.

– Искаш да кажеш, че те е упоила? Мили Боже, защо?

– Събудих се сам, точно както ме беше предупредил. Особеното бе, че все още се чувствах пиян. Има и нещо друго, още по странно: спомням си определени неща, но всички подробности от вечерта са се изпарили от паметта ми. – Той поклати глава. На някои места теорията му се пропукваше. – Ако наистина нещо не е както трябва, ако тя действително сипва опиати в пунша, с който черпи любовниците си, защо тогава и другите не са се досетили. Как така никой нищо не ѝ е казал?

– Бих казал, че сред мъжете, които са посещавали къщичката, ти си човекът с най-голям опит. Може би останалите просто са си спомняли удоволствието и не са имали никакви съмнения за останалото.

– Може би – каза Райдър. – Може би. – Той смяташе, че е по-вероятно никой от другите мъже да не е виждал и галил гърдите на София Статън-Гревил. Държали са в ръцете си само гърдите на онази другата жена и затова тъпациите му с тъпаци никога не са разбрали истината. Може би и той не би я разбрал, в началото поне.

Той се засмя на глас. Тя бе разкрита. И защо? Заради циците ѝ.

Същата вечер, в пет часа, Райдър осъзна, че там бе имало и мъж. Дори чуваше гласа му, но не можеше да си спомни какво бе казал. Имаше ли това някакъв смисъл? Сигурно. Кой, по дяволите, го беше разсъблякъл? Определено не си спомняше да е свалил дрехите си, още по-малко си спомняше София Статън-Гревил да е правила това.

Тя го бе упоила, бе го прелъстила, след това бе довела някаква друга жена да го чука. Ясно като бял ден. А, да, и вуйчо Тео, който бе дошъл, за да се погрижи за дрехите му. Бърджис трябва да е бил, нямаше кой друг.

Райдър стана от стола: Устните му бяха изкривени в зловеща усмивка. Изкъпа се и внимателно се облече. Бе обзет от студен и тих бяс. Щеше да се отбие в Кемъл Хол. Изобщо не се съмняваше, че няма да бъде поканен да остане за вечеря.

Софи искаше да вечеря в стаята си, но не след дълго на прага цъфна Джеръми.

– Какво има, Софи?

Той винаги се страхуваше, че тя ще се разболе и ще умре, както бяха умрели и техните родители. Тя побърза да го успокои.

– Добре съм, любов. Напълно промених намерението си да вечерям тук, в стаята. Дай ми само секундичка, да среща косата си.

Джеръми седна на стола. Гледаше я как се реше и не спираше да бърбори.

– ... днес вуйчо Тео накара Томас да ме вземе с него на северното поле. Само за два часа, не повече, заради жегата. Беше страхотно, Софи, но Томас няколко пъти използва камшика си. Аз не мислех, че е необходимо, но Томас каза, че трябва, защото робите са мързеливи и от време на време трябва да опитват камшика, та да знаят какво ги чака, ако не работят. През цялото време им викаше мързеливи мръсници.

Томас бе едно жестоко чудовище. Софи го мразеше. Тя завърза косата си на тила с черна кадифена панделка, след това се изправи и се огледа в огледалото. Със старата си светложълта муселинена рокля изглеждаше на шестнайсет. Единствената дисонансна нотка се внасяше от зеленикавия оток на лявата ѝ буза. Нямаше никакво намерение да се пудри. Пък и никой нямаше да забележи на мъждивата вечерна светлина. Колкото до вуйчо Тео, какво пък, щеше да му достави само удоволствие.

– Джеръми – попита тя през рамо, – ако ти беше господарят тук, щеше ли да оставиш Томас за твой надзирател? Или някой друг като него, който да налага робите с камшика?

Джеръми задъвка долната си устна, като не преставаше да люлее повесените си от стола крака. Преливаше от енергия, независимо от състоянието на размисъл, в което явно бе изпаднал.

– Не зная – призна той накрая. – Вуйчо Тео май смята, че Томас много го бива. Вярва му и му позволява да прави каквото си поиска. Само че...

– Какво?

Джеръми сви рамене и стана.

– Ами, познавам повечето от робите още откакто дойдохме тук преди четири години. Повечето от тях са ми приятели. Аз ги харесвам и те ме харесват. Не разбирам защо му е на човек да удря някого, щом го харесва. А и на полето е толкова горещо, Софи. Знам, че на мен рано-рано ми се прииска да си почина. Те никога не си почиват.

Тя разроши косата му и го целуна по бузата – майчински жест, с който рискуваше да ужаси малкото момченце. Джеръми й се изплъзна и излезе от стаята.

– Хайде, Софи!

Тя рязко спря в основата на стълбището. Там, в голямото отворено фоайе, стоеше Райдър Шербрук – истински английски джентълмен – от сресаната си светлокафява коса до лъскавите си ботуши.

Вуйчо Тео току-що го бе поканил да влезе.

Райдър вдигна очи и я видя. Не можа да скрие изненадата си и премигна. Облечената в червена рокля блудница от предишната нощ нямаше нищо общо с младото момиче, което стоеше на стълбището и го гледаше със зяпнала уста, сякаш той бе самият дявол, дошъл, за да ѝ отреди лично четвъртия кръг на ада.

Тео Бърджис се обърна в същия момент и през лицето му премина конвулсия. Проклето момиче, определено не изглежда както трябва, прилича на петнайсетгодишна девственица. Искаше да я удари за неподчинението ѝ, въобще не го интересуваше фактът, че Райдър Шербрук се появи съвсем изневиделица.

– Здравей, София – много спокойно поздрави Райдър. – Вуйчо ти реши да ме покани. Ще вечерям с вас. А, а този кой е?

– Аз съм Джеръми, сър. Брат съм на Софи. – Протегнал ръка, Джеръми се приближи с тромавата си походка.

Райдър се усмихна на момчето и стисна ръката му.

– Приятно ми е, Джеръми. Не знаех, че София има толкова голям брат.

– Софи казва, че раста по-бързо и от блатната трева. Аз съм на девет години, сър.

– Ерген за женене – сприхаво се обади Тео.

Софи бе замръзнала на мястото си. Чакаше. С презрение ли щеше да се отнесе към брат ѝ Райдър, или със съжаление? Тя не знаеше кое от двете е по-лошо. Хората се отнасяха към него и по двата начина, а това бе ужасно. Засега Райдър се бе държал като съвършен джентълмен, но тя ни най-малко не му вярваше. Може би все още не е осъзнал факта, че Джеръми няма да порасне така съвършен като него.

Джеръми засия при вида на Райдър, в когото веднага разпозна истинския джентълмен. Той беше млад, красив и добре облечен и на лицето му светеше една чудесна усмивка, която личеше и в очите му. Джеръми също така разбра, че трябва да е дошъл у тях заради Софи. Той се обърна към сестра си и извика:

– Той ще вечеря с нас, Софи. Не е ли прекрасно?

– Да – отвърна тя като се насили за една усмивка, която излезе ужасна. – Това е просто прекрасно.

Райдър видя явната прилика между брата и сестрата. Видя също така, че лявото краче на Джеръми е сакаето, вероятно момчето бе куцо по рождение. Жалко наистина, но това като че ли въобще не притесняваше момчето. Красив момък и, както изглеждаше, напълно свикнал с положението. През целия път до трапезарията не спираше да бръщолеви на Райдър, който го намираще както забавен, така и интелигентен. Напомняше му много на Оливър. Оливър. Колко му липсваше! И той, и другите деца.

Тео Бърджис се опита да отклони Джеръми, но опитът му не сполучи. Изглежда, мъжът истински обичаше момчето. Не му нареди да пази тишина. Само поклати глава и се усмихна на Райдър, сякаш искаше да каже: „Какво мога да сторя?“

Софи изобщо не се обади.

– Сестра ми е най-добрият ездач в цялата област – каза Джеръми. – Може би и в цяла Ямайка, но не съм сигурен, защото никога не съм ходил в Кингстън.

– Благодаря ти, Джеръми – Софи се усмихна на своя рицар – несъзнателна, красива усмивка, от която на Райдър му секна дъхът. Тя изглеждаше на петнайсет. Усмивката сякаш освети лицето ѝ и то стана много по-различно, по-привлекателно, а на Райдър това не му хареса. В същия момент той осъзна, че това е първият път, в който я вижда да се усмихва.

По дяволите! Какво ставаше тук?

Той сведе погледа си към превъзходното блюдо – скариди с ананас в сос от къри. Бодна една скарида и замислено я задъвка. Момчето се бе разприказвало отново, този път разказваше на Райдър и вуйчо си за чаровете, прекарани на полето с Томас.

Софи забеляза, че не спомена за камшика.

Вечерята бе приятна и завърши със сладкиш с манго, заляна с топла сметана. Разкошното ямайско кафе бе гъсто, черно и чудесно, както обикновено.

Райдър чакаше благоприятния момент. Когато изпратиха Джеръми в леглото, Райдър му стисна ръка. Прие с готовност още щом Тео Бърджис го покани да се оттеглят на верандата, където бе много по-прохладно. Досега не бе срещал на Ямайка човек, който вечер да не си пийва ром. Време бе ритуалът да започне. Време бе да приведе плана си в

изпълнение.

Не се изненада, когато София се извини и последва Джеръми по стълбите. Нито пък, когато Тео извика подире ѝ.

– Ела при нас, след като се погрижиш за брат си, скъпа. И не забравяй, Софи!

– Няма да забравя, вуйчо Тео – отвърна тя. Райдър долови в гласа ѝ нещо странно, нещо, което той изобщо не разбираше. – Ей сега идвам.

Райдър се постара компанията му да бъде приятна. Бе забавен, разказваше вицове, без да чака да го подканят. Окуражаваше Тео Бърджис, подтикваше го да говори и когато Тео се отпусна, Райдър се облегна назад и се замисли за това, което се надяваше, че ще се случи.

Райдър никак не се изненада, като видя, че София дойде с поднос с чаши пунш.

– Чудесно – посрещна я Тео. Радвам се, че не си забравила, Софи. Вярвам, пуншът отговаря на изискванията на един Бърджис? Предполагам, че обичате пунш, Райдър?

– Да, сър. Можете да сте съвсем сигурен в това.

Значи това било.

Той пое чашата, която Софи му подаде. Стори му се, че ръката ѝ трепери. Не, сигурно си е въобразил.

Тео вдигна наздравица. Чукнаха се и Райдър се престори, че пие.

След това, все така с чаша в ръка, той се изправи, отиде до дървения парапет и като се облакъти на него зарея поглед в проблясващото в далечината море. Луната разкриваше величествена гледка пред него. Но той просто не я забелязваше. Обърна се с лице към София и Тео, вдигна наздравица за красотата на природата и пак се престори, че пие. Когато отново се обърна с гръб към домакините си, той лисна съдържанието на чашата си върху яркорозовите цветове, на хибискусовия храст, който растеше точно под верандата. Надяваше се да не е погубил растението.

Време беше да действа. Той се обърна с широка усмивка и размах празната си чаша.

– Защо не се поразходим, София – рече той.

Тя не желаше да се разхожда. Искаше той просто да си тръгне, а не пак да бъде проснат гол в къщичката и Далия да се вие над него, да го милва. Не искаше да чуе още веднъж виковете му, означаващи върха на мъжкото му удоволствие.

– Да, София, върви, скъпа.

– Донеси още по една чаша от този превъзходен ром и за двама ни.

– Да, отлична идея – отзова се Тео и усети как кръвта триумфиращо

препусна по вените му. София много се заблуждаваше по отношение на Шербрук. Един младеж, нищо повече. Въобще не беше толкова интелигентен или пък лукав, напротив, бе съвсем лесен, напълно предвидим. В известен смисъл това разочароваше Тео Бърджис. Губеше се предизвикателството. Даа, София грешеше.

София взе по една чаша и за двама им. Още веднъж Райдър пое чашата, която тя тикна в ръката му. Предложи ѝ ръката си.

– Хайде да се поразтъпчем. Нощта е красива, нали? Можеш да ми разкажеш още нещо от историята на острова.

– О, да.

Той я дръпна в градината, разположена от източната страна на къщата. Тук бе по-тъмно, но и ароматът на цветята бе много по-силен, почти непреодолим. Нямаше никой наоколо, бяха само те двамата, всеки с по чаша пунш в ръка.

– Тази вечер не приличаш на курва – подхвърли той, като продължаваше да крачи бавно до нея.

– Да.

– Както и да е. Миналата нощ бе истинско събитие, нали? Паметно събитие, но не съвсем. Ала грешката сигурно е в мен. Паметно трябва да е било.

– Разбира се, че беше. Стори ми се, че ти хареса.

– А ти, София? Хареса ли ти и на теб?

Тя продължи да крачи безмълвно, като внимаваше да стои само в профил към него.

– Естествено. Щях ли да искам да се любя с теб, ако не съм очаквала някакво удоволствие и за себе си. Доста способен любовник си.

– Бая високо крещеше, когато стигна върха. – Тя остана няма като нощта.

– Намирам уменията ти за напълно задоволителни, всъщност, те са нещо много повече. Хареса ли ти да го поемаш в устата си? Влезнах толкова надълбоко, че се уплаших да не те задавя. Но ти не се задави, поне на мен така ми се стори.

– Мисля, че трябва да оставим тези разговори за къщичката, Райдър. Не си ли съгласен?

– Хайде да поспрем. Какъв е оня храст? Ей там? Да, оня с тънките жълти листа?

Той взе чашата от ръцете ѝ. Забеляза я как се стегна, а след това, когато той остави двете чаши на една каменна пейка, отново се успокои и поотпусна. И той разбра, можеше да се хване на бас за това, че тя

мислено си отбелязва коя е нейната чаша: тази отляво. Е, това няма да има никакво значение. Когато тя се обърна с гръб към него, той измъкна от джоба си едно пакетче и бързо изсипа съдържанието му в чашата ѝ, а след това разбърка питието ѝ с пръст.

– Това е жълто пуи. Красиво дърво, но още е много малко. – Тя се обърна и му махна с ръка да се приближи. – Виж, цветовете му са на гроздове. Много са нежни и сигурно няма да изкарат още много. Най-много още седмица.

Той се възхити от жълтото пуи.

Когато Райдър се обърна, тя вече бе до пейката и бе взела чашата си в ръка. Очевидно не поемаше никакви рискове. Както самият той бе уверил Емил, момичето не беше глупаво.

Той вдигна своята чаша за наздравича.

– За нашата вечер. Достави ми огромно удоволствие. Вярвам, че много скоро ще прекараме още една такава нощ.

– Да – отвърна тя и чукна чаша в неговата. Софи от първо сръбна от пунша, но после явно ѝ хареса и отпи по-голяма глътка.

– Довърши си питието, София, и ако искаш ще се поразходим още малко.

Неговият пунш отиде на земята, нейният – в гърлото ѝ.

– Имаш красиви гърди – каза ѝ Райдър. – Но това май ти го казах вече. Както и да е, спомних си, че снощи ми се сториха още по-големи. Странна работа, какво ще кажеш? Предполагам, че е заради страстното ми желание и заради трескавата нужда, която изпитвах за теб. От това ще да е.

– Може би.

– Какво означава това „може би“?

– Малко попрекали с алкохола, но ми се стори, че пуншът много ти хареса. Не исках да ти развалям удоволствието.

– Много мило от твоя страна.

Тя продължи да крачи напред. Защо не вземе просто да припадне? Бе изпил две чаши – повече от достатъчно. Тази вечер вуйчо Тео го бе приготвил по-силен. Но Райдър продължаваше да чурулика като сойка, а крачката му бе лека и едра. Мразеше го. Мразеше и себе си. Ако не беше Джеръми, щеше... всъщност, не знаеше какво щеше да направи.

Райдър спря и се обърна с лице към нея.

– Искам да те целуна, София. Странно, но не мога да си спомня да съм те целувал снощи. Разбира се, нямам предвид опитите, преди да ме отблъснеш, за да свалиш оная рокля. Интересно наистина, толкова

обичам да се целувам. Защо не се целувахме, София?

– Искаше ме веднага. Бе прекалено припрян. Трескав, както сам каза. Нямахме време за целувки.

– Сега има. – Той я целуна. Софи се насили да отвърне на целувката му, ала не можа. Тя бе една измамна мошеничка и много, много се страхуваше от този мъж. Райдър бе напълно наясно, че тя просто го оставя да я докосва, че не реагира, че го търпи. Това го въбесяваше, но той не бе изненадан и, колкото и да е странно, гневът му скоро премина.

Райдър внимателно я отдели от себе си, като продължаваше да я държи в прегръдките си.

– Как се чувствате, мис Статън-Гревил?

Тя вдигна очи към него.

– Що за официалности, Райдър? В края на краищата сега ти си мой любовник. Никой друг, само ти. И ще продължиш да ми бъдеш любовник, нали?

– О, да. Ти си чудесна. Щом затворя очи и те виждам как го поемаш в уста, отново чувствам ласките на езика ти, твоята топлина. Да, достави ми страхотно удоволствие. Кажете ми честно, Софи, искаш ли да ти подаря нещо? Има ли нещо определено, което да желаеш? Мислех си да ти донеса някакво бижу, но няхах време да отида до Монтегю Бей. Какво искаш, съкровище?

Да, помисли си тя, а горчивината я изпълваше, той трябва да плати на курвата си. Искаше й се да може да му каже името на Далия и да го прати при нея, да й подарява каквото ще. Но, не.

– Амии – провлачи тя, като му отпрати една ослепителна усмивка, – май има едно нещо, което би ме зарадвало.

– Да? Само ми кажи и е твое. Някоя дреболия? Диамант, рубин? Разбира се, искам те отново. Тази вечер.

Софи не успя да му каже какво иска. Тя въздъхна тихичко и се свлече върху му. Бе в безсъзнание.

А така, мамка му, помисли си Райдър и я нарами. Беше се предала по-рано, отколкото той очакваше. Райдър леко положи тялото й до един жасминов храст, така че да не се вижда, приглади полата й и се изправи.

Ти си на ред, вуйчо Тео, мислеше си Райдър, докато бързаше назад към верандата. Подозирам, че си доста лесен, дърт копелдак.

И Тео Бърджис бе забележително лесен. Вдигна безчувствения Тео на рамо и го отнесе в леглото му. Видя го само един от робите.

Софи се пробуди бавно. Изпитваше някакво особено чувство – сякаш висеше във въздуха, отделена от собственото си тяло. Усещаше главата си олекнала, мислите ѝ бяха хаотични и неясни. Беше леко замаяна. Беше ранно утро, слънцето блестеше през прозореца.

Но това не бе възможно. Сутрин слънцето не грееше през нейния прозорец.

Тя направи усилие да се изправи и седна в леглото. Разтърси глава, учудена от странните си усещания. Чувстваше се като пияна, а това определено бе странно.

Тя провеси крака от леглото. Това не бе нейното легло. Чак тогава осъзна, че е гола голеничка.

Извика. Огледа се невидящо наоколо. Беше в къщичката, съвсем сама. Просто си седеше там, придърпваше чаршафа върху себе си и запаше в отсрещната стена. Какво бе станало?

Райдър Шербрук! Това бе станало! Някак си бе открил какво са му сторили с вуйчо Тео. И си бе отмъстил.

Тя се зачуди дали бе направил с нея същото, което Даля бе направила на два пъти с него поминалата нощ. Как да разбере? Тя бавно се изправи и пусна чаршафа. Бе топло. Тя, усети как по челото ѝ избива пот, но единствената причина не бе топлата стая. Страхът също я изгаряше.

Какво ѝ бе сторил?

Тя сведе очи и огледа тялото си. Изглеждаше си същата. Спомни си как, много отдавна, вуйчо Тео я бе уверил, че е останала девствена. Но как може човек да разбере дали една жена е девствена или не? Не бе попитала вуйчо си за това. Господи!

Какво да прави?

Софи видя дрехите си, внимателно окачени на облегалката на плетения стол. Същите дрехи, с които бе облечена снощи. Донесъл я е тук, в къщичката, и я е съблякъл чисто гола. Бе повече от неудобно. Трябваше да разбере какво бе направил с нея. Трябваше да разбере какво знае той.

Сети се за вуйчо Тео и пребледня като платно. Досети се какво се е случило. Райдър бе упоил първо нея, а след това и вуйчо Тео. Добре ги беше подредил. Око за око...

Тя бързо се облече и среса косата си. Върза се на опашка със същата панделка, която бе използвала и предишната вечер. Застана пред огледалото и се огледа. По-различна ли изглеждаше? Така ли се разбираше дали вече не си девствена?

Бе пребледняла, нищо друго. Трябваше да разбере. Излезе от къщичката и бързо се отправи към Кемъл Хол.

Вуйчо Тео го нямаше. Един от робите й каза, че маса все още не е излизал от спалнята си.

Едва тогава тя съобрази, че е само седем часа сутринта. Но тя не можеше да чака. Нареди да оседляят Опал.

6.

Райдър си пиеше кафето сам на предната веранда. Все още бе рано, но дълбоко в себе си той бе убеден, че тя скоро ще дойде. Нямахме как да не дотърчи. Тя трябваше да разбере какво ѝ бе сторил и той нямаше търпение да ѝ обясни.

Райдър видя Опал. Кобилата галопираше по алеята на Кимбърли. Сладкото му предчувствие го накара да се усмихне. Той се стегна и застана нащрек. Не се изправи. Просто си седеше там и наблюдаваше Софи, докато тя се приближаваше.

Софи скочи от коня и го завърза за един от металните, боядисани в черно стълбове. Трепереше. Това съвсем не бе достатъчно. Софи отърка длани в полата си и се изпъчи.

Тя просто се качи на верандата, застана до него и го загледа. Не беше очаквала от него да стане в присъствието на дама, както се полага на един джентълмен, и той не го стори. А и в края на краищата едва ли имаше нещо на този свят, което да заслужава квалификацията „дама“ по-малко от нея.

Райдър я погледна от мястото си и хищно ѝ се усмихна.

– Добро утро, София. Както забелязвам, все още не си се преоблякла. Не си имала търпение да ме видиш отново? Искаш ли да закусиш? Може би кафе? Трябва да се подсилиш, особено след снощните ти усилия.

Щеше да я разиграва. Добре тогава, тя не бе някаква си неопитна и безобидна досадница. Познаваше мъжете. През изминалата година бе опознала добре повечето от прищевките им, дребнавата им суета, нуждата им да господстват и командват. Тя му се усмихна в отговор и отметна глава.

– Бих пийнала едно кафе, благодаря.

– Сядай.

Докато го чакаше да се върне, умът ѝ работеше трескаво, но не ѝ идваха никакви идеи. Тя пое чашката, която Райдър ѝ подаде и бавно отпи, като не преставаше да го наблюдава, докато той не се настани на отсрещния плетен стол. Райдър лениво се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. Бе отпуснат като гушер на припек. Заклати се на задните крака на стола. На Софи ѝ се прииска столът да се прекатури. Да си строши проклетата тиква, дано!

– Много е рано за гости. – Забележката му бе отправена към глицинията, избуяла по протежение на парапета на верандата.

– Да – отвърна тя, – действително е много рано и въпреки това ти си на крак и издокаран, сякаш очакваш някого. Топло ще е днес.

– Всеки ден е топло. За нещо определено ли искаше да поговорим? Или може би искаш да видиш Самюъл? Изгубил си е ума по теб. Вече ми се повдига от безкрайните му излияния. А може би Емил? Нали се сещаш, приятеля ти от детинство? Оня, дето се правиш, че не го забелязваш?

– Теб.

Той ѝ кимна вяло и млъкна. Тишината се проточи.

– Е? – подкани я той накрая. – Не че имам някаква спешна работа, просто бързо се отегчавам. Застоя се.

– Какво ми направи?

– Моля? – Едната му вежда подскочи цели два инча нагоре. Остана доволен от съвсем искреното недоумение, което прозвуча в гласа му.

– Стига си ме разигравал, дяволите да те вземат? Ти ли ме отнесе в къщичката? Моля те, кажи ми!

– Да.

– Ти ли свали дрехите ми?

– Да. Освен това ги сгънах вместо теб. Аз съм мъж с навици. Привикнал съм на ред.

– Ти... ами, така да се каже, беше ли интимен с мен?

– Имаш предвид, преди да ти сгъна дрехите? Или след това?

Тя го гледаше втренчено. Замълча. Райдър сви рамене, огледа гърдите ѝ и се усмихна.

– Дали съм бил „интимен с теб“, мис Статън-Гревил? Защо, за Бога, да не те чукам, или както ти толкова старомодно се изрази, да не бъда „интимен с теб“? Твоето тяло ми принадлежи, каза ми го съвсем ясно. Не обичам особено много да приемам в леглото си жени, които са побезчувствени от самия мен, но и простото разтваряне на краката ти и проникване в теб ми свърши работа... Под „работа“ имам предвид задълженията си като твой любовник, разбира се. Е, малко поизви гръб, но, за съжаление, не мисля, че ти хареса, макар че изохка веднъж, дважд. – Той зае замислена поза. – Чакай, чакай... спомням си, че простена, докато целувах гърдите ти... или пък беше, докато те галих отзад. А не беше ли когато те обърнах по корем? Обаче определено не крещя както миналата нощ. Разбира се, не беше във форма да се качиш върху ми, така че с обядването се заех аз. Много си мекушавя, София. Отстъпчива.

Донякъде ми хареса. Е, донякъде ми хареса. Разбира се, снощи бях напълно на себе си и се насладих и с последната фибра на тялото си на удоволствието да те чукам. – Райдър тъкмо бе загреял и навлизаше в най-интересната част на монолога си, когато Софи скочи от стола си и му изкрещя:

– Престани! Проклет да си! Просто престани! Ти ме изнасили! Животно!

– Да съм те изнасилил?! – Райдър бе озадачен. – Животно? Но София, аз съм ти любовник?

– Упой ме! Спа с мен, докато бях в безсъзнание. Никакъв любовник не си! Вероломно копеле, това си ти! Мразя те!

Райдър се разсмя. Смехът му беше дълбок, сърдечен и искрен и по кожата ѝ пропълзяха тръпки. Господи! Как ѝ се искаше да го удари, да го цапардоса по главата с нещо тежко, да го изрита! Не можа да се овладее. Тя се спусна към него със свити юмруци. Трябваше ѝ много сила, но все пак тя успя да бутне стола му назад и той се просна на верандата. За съжаление Софи не успя да отстъпи достатъчно бързо. Райдър я улови за глезена, дръпна я върху себе си и улови ръцете ѝ, така че тя не можеше да го удари.

Той заразглежда почервенялото ѝ от гняв лице, гърдите ѝ, които бързо се надигаха и спускаха и щастлив като поп на сватба, сподели:

– Колко си темпераментна, София. Може би следващия път и ти ще си на себе си, та да можем да си говорим, докато се любим. От това удоволствието ти ще стане по-голямо. Както и моето, надявам се. Не че се оплаквам.

Тя се съпротивляваше. Райдър усещаше тялото ѝ, притиснато в неговото. Тя бе съвсем побесняла и пет пари не даваше за това, че коремът ѝ се търка о него. Той бе възбуден, сигурно и тя го чувстваше. Но Райдър я държеше здраво. Просто я изчакваше да проумее, че нищо не може да му стори. Въпреки това тя не се предаде и продължи борбата още няколко минути.

– Проклет да си – каза тя най-сетне. – Пусни ме! – Гласът ѝ бе нисък и в него звучеше злоба.

– Знаеш ли, София, досега никоя жена не ме бе нападала с лоши намерения. Естествено, нахвърляли са ми се със смях, със сексуална жажда, да. Много обичам игривите жени и някои от тях изглежда го знаят. Но това насилие? Не съм сигурен, че съм наясно с правилата. Дали да не те поддържа така още пет минути, та да съм сигурен, че си се укротила?

Тя изпитваше някаква смесица от ярост и страх. Сълзи изгаряха

очите ѝ. Не намираше думи. Софи просто поклати глава.

Райдър забеляза сълзите ѝ, но знаеше, че тя няма да им позволи да потекат от очите ѝ.

– Ще ми се нахвърлиш ли пак, ако те пусна?

Тя поклати глава отново. Райдър бе сигурен, че сега тя наистина бе неспособна да говори. Бе победил. Направо я бе съсипал. Никак не бе трудно. Тя си го заслужаваше. Той освободи китките ѝ. Тя се претърколи на една страна и в следващия миг отново бе на крака, вперила от високо поглед в него.

Райдър бавно се изправи. Върна стола си на мястото му и с жест я покани да седне.

– Да съм те упоил? – бяха първите му думи. – Нали това каза? Що за идея? Каква нелепа мисъл. Как изобщо е възможно някой да си помисли за нещо толкова вероломно? Та това е подло, недостойно! Това е такава измама, че чак умът ми не я побира! Божичко! Още е много рано за такива шегички, но и без това, както ти казах, нямам какво друго да правя, а и ти, съвсем определено, не ме отегчаваш вече. Защо пък, можем да ги поразтягаме и такива.

Сякаш нищо не е било, вцепенено си помисли тя.

– Аз бях девств... – Гласът ѝ заглъхна, сякаш бе катурната по склона канара. Господи! Та той ще си умре от смях, ако му каже, че е била девствена. Тя поклати глава и се опита да се овладее. Той знаеше за опитите, бе почти убедена в това.

– Ти ме упои. Сигурно си сложил нещо в пунша ми. А след това злоупотреби с моята беззащитност. – Това не бяха думите, които ѝ се искаше да каже, но нищо друго не ѝ дойде наум. Прозвуча като безполезно оплакване на обидена девица. Освен това Софи осъзна, че каквото и да каже, то няма да бъде на място. Нямахше да постигне нищо друго, освен да му даде още поводи за присмех.

– Не ти ли казах, че току след пристигането си в Монтегю Бей чух, че имаш трима любовници? Имах възможност да чуя и описание на въпросните мъже Оливър Сасън даже се случи там и трябваше да изтърпи някои безмилостни подмятания за връзката си с теб. Чиста завист, разбира си. Та, мисълта ми е, че не е възможно дълго да си останала девствена. Освен ако не си приложила някакви съвсем екзотични и странни хватки. А, да, не се изненадвай, София, и моля те, не протестирай. Малко думи започват с „девств“. Радвам се, че се осъзна и не довърши тази смешна лъжа. Девствена... още нещо, което умът ми не побира.

– Не – промълви тя разгромена. – За какво ми е да те лъжа? – Но си

мислеше: *Тази сутрин не почувствах нищо особено. Дори се огледах в огледалото. Бях си същата и въпреки това той казва, че е спал с мен и не съм била девствена.* Нищо не разбираше, но си замълча. Бе очевидно, че мъжете не са в състояние да разберат дали една жена е била докосвана или не. Явно мъжете нямаха друг избор, освен да съдят за невинността на една жена единствено от това, което тя им каже по въпроса. От нейните думи полза никаква, като се имаше предвид репутацията ѝ и тя си го знаеше. Това трябва да е. Беше точно толкова невинна, колкото и всяка друга курва в Монтегю Бей. Забеляза, че Райдър се хили насреща ѝ. Усмивката му бе изпълнена с тържество, доволство и нещо много повече от злонамереност.

– Моля те, Райдър, моля те, кажи ми истината! Какво знаеш? Как разбра? Какво искаш? Признавам си, всичко свърши. Убедена съм в това. Край, дори и вуйчо още да не е разбрал. Но, моля те! О, моля те, за Бога... – Млъкна. Какво се канеше да го пита? Не можеше да направи нищо, за да го спре. Той щеше да извърши това, което иска. Почти го чуваше как ѝ се присмива, ако се опита да му каже за Джеръми. Тя бавно стана от стола. Чувстваше се вцепенена и изтръпнала. Изгледа го с невиджращи очи, обърна се, повдигна краищата на полите си и изтича по стъпалата на верандата.

– Издадоха те гърдите ти, мис Статън-Гревил – с висок и приповдигнат глас извика той подире ѝ. – Благодарение на това стигнах до извода, че си ме упоила. Както виждаш, за мен въобще не беше толкова трудно да се досетя. Гърдите на една жена са си нейни собствени и не може просто ей така да си ги разменя с други. Вярно, и другите гърди си ги биваше, но бяха прекалено големи за мен. Предпочитам твоите.

Тя не се обърна, но той би могъл да се закълне, че цялото ѝ тяло потръпна при думите му.

Райдър остана безучастен наблюдател на нейното бягството. Остави я да си върви. Не се обади повече. Значи така, бе дошла да му заяви, че била девствена. Каква глупост. Той поклати глава. Въпреки че друга бе спала с него, той все още дълбоко се съмняваше, че София е невинното девойче, както изглеждаше в тази обърквашо момичешка муселинена рокля и с измитото от грима лице. Да, съвсем невероятно е. Тя го бе водила, изкусно го бе задявала, примамвала... Позволила му бе да милва гърдите ѝ, сякаш бе някоя вряла и кипяла куртизанка. Вещо бе определяла темпото, докато не успя да я изненада.

Наблюдаваше я как подкара кобилата си в галоп по алеята на Кимбърли Хол. Продължи да я наблюдава, докато тя не се скри от погледа

му.

Стана и се протегна. Трябваше да реши какво ще прави сега. Жалко, че не бе открил каква бе целта на игрите ѝ, но и това щеше да стане. Дори и за миг не се съмняваше в това.

Вуйчо Тео я чакаше в кабинета си. Бе пребледнял и ръцете му леко трепереха. Бе забравил добродушната и блага маска. Страхът не бе чужд на Софи и тя се постара да запази максималната възможна дистанция между себе си и Тео.

– Дяволите да те вземат! Къде беше?

Тя очакваше въпроса, затова изрецитира:

– Събудих се в леглото в къщичката – гола и съвсем сама. Трябваше да разбера какво се е случило, така че отидох до Кимбърли Хол. Райдър каза, че е спал с мен. Защо била цялата тази връява, нали ми бил любовник. Обвиних го, че ме е упоил. Понечих да му кажа, че съм девствена, но разбрах, че няма да ми повярва.

– И двама ни упои, копелето му проклето!

При тези думи на вуйчо си Софи изпита силна радост, независимо от това, което и бе направил Райдър. Край, най-последно всичко бе свършило.

– Проклятие! Как е разбрал? Другите изобщо не се усетиха.

– Не зная. – Тео Бърджис усети лъжата ѝ. Софи разбра, че няма смисъл и спокойно продължи: – Добре де. Каза, че е разбрал, че гърдите на жената от онази вечер не са били моите. Преди това на два пъти бе галил гърдите ми. Беше ги виждал, чувствал. По това е разбрал. Каза, че всички жени са различни.

– Това е абсурдно! Казал, че циците на Далиа не били твоите! – разкрещя се вуйчо ѝ. Езикът му бе надобелял от обезелия го бяс и думите излизаха леко завалени. – Това е нелепо! Маmicата ти, София! Лъжеш!

Внезапно Тео Бърджис замръзна наред думата, извъртя се и се втренчи в племенницата си.

– За Бога! – гласът му бе съвършено спокоен. – Ти си ми казала, нали? Отишла си при него и си му казала. Подлъгала си се по чара му и по мъжественото му тяло и си му казала!

– Не! Презирам всички мъже! Той не е по-различен от другите!

– Ти ме мразиш, затова си го използвала, за да ми го върнеш. Е, тая работа няма да я бъде. Ще измисля нещо, а ти ще правиш каквото ти се каже. О, не, София, още не сме свършили. И няма да свършим, докато аз

не кажа.

– Свърши се! Край! Той знае. Не всичко, но достатъчно. Той ще направи нещо и ти няма да можеш да го спреш.

– Знае, защото ти си му казала. И престани да лъжеш! Проклетата малка кучка!

Тя видя как очите му помътняха. Знаеше какво предстои. В следващия миг той се нахвърли върху нея. Удари я силно. Тя политна и се стовари върху касата на вратата. Софи сграбчи топката на бравата, за да се задържи на крака, и в следващия момент съжали, защото той отново я удари. Яростта я изпълни, а заедно с нея и сила, за чието съществуване тя не бе подозирала. Болката изчезна, остана само яростта. Тя му се измъкна и възстанови равновесието си. Взе една лампа от масата и я запрати по него. Улучи го в ръката.

Той крещеше, псуваше я люто и тя знаеше, че докопали я, няма да спре, докато не я пребие до смърт.

Един от робите надникна през прозореца, след това лицето му бързо изчезна. Тя изтича зад голямото бюро. Взимаше напосоки книги и го замеряше с тях, но той продължаваше да се приближава, все по-близо и по-близо. Юмруците му изглеждаха огромни, кокалчетата на пръстите му бяха побелели от напрежение, лицето му – сгърчено в жестока гримаса.

Тя мерна ножа за отваряне на писма. Нито за миг не се замисли. Сграбчи ножа и се втурна право към него.

– Няма да ти позволя да ме удриш повече! Никога! Мразя те! – Замахна с всичка сила. Усети острието на ножа да се плъзва в рамото му с лекота, от която ѝ прилоша.

Тя продължи да крещи. Погледът ѝ бе замъглен. Погледна ножа. Седефената му дръжка стърчеше нелепо от тялото на вуйчо ѝ. Видя как погледът му се прехвърли от нея върху ножа. Лицето му изразяваше недоумение.

– Ръгна ме – бавно каза той. Отново вдигна очи към нея и изкрещя: – Сега ще ти дам да разбереш, кучко проклета! Дадох ти всичко, на тебе и на онова жалко куцо недоносче. Ще ме ръгаш, а!

Той я улови за ръката и така я изви, че тя си помисли, че ще я счупи. Но той я пусна, като я блъсна силно в стената. Сега бе хваната на тясно, като в капан в ъгъла на стаята. Той се нахвърли върху нея. Ударите се сипеха безспир, отново и отново... по ребрата, по лицето, още и още.

Тя се отпусна в безсъзнание, полегнала на една страна на пода.

Когато Софи дойде на себе си, тя все още лежеше на пода, на същото място, където бе паднала, просната на една страна. Болката пропъждаше и най-малкия ѝ опит да мисли свързано. Софи простена тихо, неспособна да се съдържа повече. Поне не я бе убил. И ръката ѝ не бе счупена. И това беше нещо.

Тя остана там още няколко минути. Не мърдаше. Дишаше едва-едва. Беше се научила как да се справя с болката, но този път бе по-трудно. Този път вуйчо ѝ бе забравил всякаква мярка. Беше я бил в кабинета си – стая, в която робите можеха да влизат по всяко време. Обикновено бе толкова внимателен. Изчакваше я да си легне и чак тогава се качваше в стаята ѝ. Биеше я там. Шансовете това да излезе наяве бяха много малки, почти никакви.

Дали не я бе пребил така, защото нямаше намерение да продължава с преструвките си? Дори и пред робите? Дали най-накрая не бе разбрал, че всичко е свършило и вече не го бе грижа? Софи бе убедена, че щеше да я пребие дори и да не го бе наръгала.

Може да е мъртъв. Ако е така, то тя е убийца.

Софи се опита да седне. Болката бе силна, но тя успя да се справи някак си. Не можеше да остане тук. Ако някой от робите влезеше и я видеше, истината бързо-бързо щеше да излезе наяве, а това означаваше, че и Джеръми щеше да разбере. При тази мисъл умът ѝ блокира. Той нямаше да се примири с това. Щеше да нападне вуйчо Тео. Видя себе си и брат си, накачулени с малкото им вещи наред бунисето на Монтегю Бей. О, Джеръми! О, не, не и нейното малко братче! Беше се грижила за него през последните четири години. Щеше да се грижи за него до края на живота си.

Не, сигурно грешеше. Вуйчо Тео не би направил нищо веднага. Най-малкото, защото го бе ранила. Щеше да бъде прекалено слаб, за да реагира незабавно. Но той ѝ се бе заклел, че още нищо не е приключило. Беше я пребил, защото бе вбесен от Райдър Шербрук. Не, щеше да се опита да продължи, длъжен бе да го стори. Да, тя грешеше.

Тя си пое дълбоко дъх, стисна ръба на бюрото и се изправи на крака. Чувстваше замаяност и гадене, но устоя. Трябваше да се измъкне от тук, докато все още успяваше да се съдържи да не закрепчи от болка. Този път, за да прикрие последствията, щеше да ѝ е необходим всичкият грим, с който разполагаше.

Мина покрай едно огледало, но не се огледа. Изпълзя от външната

врата, обгърнала тялото си с ръце. Измина разстоянието до къщичката – близо миля – приведена като старица, дишайки на къси, накъсани хрипове.

Това бе прекалено. Този път трябваше да направи нещо. Това трябваше да спре. Ако не го направеше тя, Райдър щеше да се погрижи. Но тя не смяташе, че има време да предприеме нещо. Болката бе прекалено силна. Времето сякаш бе спряло. Дали пък нямаше да умре. Помисли си за Райдър. Той бе разярен, готов да мъсти. Това, което й стори, бе само началото.

Когато най-накрая се добра до къщичката, тя заплака. Не можеше да се сдържи, нито пък се опита. Сълзите изгаряха наранените ѝ бузи.

Тя се довлече до вратата на къщичката, влезе и много бавно се отпрати към леглото. Отпусна се полекичка върху него и остави болката да я залее с безпощадните си вълни.

Райдър искаше още отговори. Бе приключил с игричките. Качи се на коня си и отиде до Кемъл Хол. София не беше там. Прислугата в къщата не знаеше къде е. Робите, които Райдър видя, се държаха особено, но не можа да разбере каквото и да е от тях. И вуйчо Тео го нямаше. Но и Райдър все още не беше готов да се разправи с него.

Райдър спря за малко в края на дългата алея. Питаше се къде ли би могла да е отишла Софи, след като напусна Кимбърли Хол. Разбира се. Без да се колебае повече, той насочи коня си към къщичката. Ако я нямаше там, значи сигурно е отишла на плажа на Пенелопа – нейното местенце, както му бе казала.

В първия момент реши, че е сгрешил. Нямаше признаци за нечие присъствие. Той влезе в къщичката и застина.

Тя лежеше на леглото, обърната на една страна, с изпънати крака. Изглеждаше потънала в дълбок сън.

Много тихо Райдър отиде до леглото и я погледна. Хвана я за ръката, обърна я по гръб и невярващо затаи дъх. От мозъка му се изпариха всякакви идеи за по нататъшно наказание; на тяхно място се настани недоверие, последвано от неподправен бяс. Втренчи очи в лицето ѝ, не можеше да повярва. Исусе! Какво ѝ се бе случило? Но, разбира се, знаеше какво. Вуйчо Тео я бе пребил.

Тези отоци нямаше да ги скрие и най-плътният ѝ грим. Осъзна, че е свил юмруци. Тя простена и ръцете му потрепнаха в опита си да посегнат към гърдите ѝ.

Райдър я съблече. Вложи в това цялото внимание, на което бе способен. Предполагаше, че Софи е в безсъзнание. Той свали роклята, чехлите и чорапите ѝ. Оставаше ризата.

Както и преди той извади ножа си и я срязва. Гледката, която се разкри пред очите му, го вцепени. От подножието на гърдите до корема тялото ѝ бе покрито с грозни синини и отоци. Вуйчо Тео бе удрял здравата – много пъти и много силно. Безмилостно. Райдър се сети, че предишната нощ му се бе сторило, че по ребрата ѝ има следи от синини. Тогава не можеше да каже това със сигурност. Светлината в къщичката бе мъждива. Но сега всеки можеше да види доказателствата.

Исусе! Оня е някакво животно. С връхчетата на пръстите си Райдър лекичко докосна най-нараненото място – точно под лявата ѝ гърда. Тя тихо простена, понечи да вдигне ръка и я остави да падне обратно на леглото. Бе дошла тук, в къщичката, като ранено животно – в дупката си.

Той се изправи. Преди всичко имаше нужда от лауданум¹¹, обясненията можеха да почакаат. Можеше само да си представя как щеше да я боли, когато се събудеше. Ще се наложи да я остави, за да донесе лекарството. А не можеше ли просто да я загърне в нещо и да я закара в Кимбърли Хол.

Тя заплака, дълбоки ниски ридания, които късаха сърцето му. Изпод миглите ѝ започнаха да се просмукват сълзи. Беше в безсъзнание и при все това усещаше болката с такава сила, че заплака от нея. Дали не плачеше и заради всичко останало? Заради предишната болка, прикривана месец след месец?

Райдър не се поколеба. Той я загърна колкото се можеше по-внимателно в едно одеяло и я изнесе от къщичката. Не беше лесно да възседне коня си със Софи на ръце, но накрая се справи. Молеше се Богу тя да си остане в безсъзнание, докато не стигнат Кимбърли Хол.

Когато Райдър пристигна в Кимбърли, Емил седеше на предните стъпала на верандата. Той се завтече към тях, ококорил изненадано очи:

– Какво, по дяволите, е това, Райдър?

– Ела с мен. Ще ти обясня. Първо, донеси лауданум, вода, памучни превръзки, мехлем, каквото там намериш. Ако не греша, скъпият ѝ вуйчо я е смазал от бой.

– Господи! – Емил се спусна да донесе нещата.

Райдър я занесе в своята спалня. Просто не му мина през ума да я

11. Описва тинктура – Б.пр.

занесе в някоя от другите стаи.

Той дръпна мрежата за комари и изключително внимателно положи момичето на леглото. Покри я с одеялото. Не искаше Емил да я види гола.

– Баща ми иска да знае какво става – с влизането си в стаята каза Емил. – Отгървах се от него. Ти ще решиш какво да му кажеш.

– Благодаря ти, Емил. Остави нещата тук. Аз ще се погрижа за нея.

Емил се поколеба.

– Искаш ли Мери или Коко да ти помогнат?

Райдър само поклати глава.

– Не, остави това на мен. Предполагам, че тук едва ли ще се намери вълшебството, наречено истински лед?

– Разбира се, че има. А, искаш го за лицето ѝ, за да не отича повече. Веднага ще донеса. – Емил тихо затвори вратата на излизане.

Райдър отгърна одеялото и се зае за работа. След като бе стегнал и последната превръзка на ребрата ѝ, но не и преди да се убеди, че няма нещо счупено, той се изправи бавно и огледа творението си. Тя все още беше в безсъзнание.

Той подготви една чаша с вода и лауданум за момента, в който Софи щеше да дойде на себе си. Докато чакаше, той изучаваше лицето ѝ. Бавно той посегна и прокара върховете на пръстите си по челото ѝ, по носа и брадичката ѝ. Плъзна пръст в устата ѝ опита зъбите ѝ. Те все още до един бяха здрави и, слава Богу, нямаше нищо счупено. Но каква болка само ѝ предстоеше да изтърпи.

Софи не искаше да се пробужда. Знаеше, че ако го направи, няма да остане възхитена от това, което я чакаше. Болката се стовари върху нея на вълни, толкова силна, че спря дъха ѝ.

Гласът му се разнесе някъде над нея. Отново и отново той ѝ повтаряше, че тя ще се оправи. Повтаряше ѝ, че той ще се погрижи вуйчо Тео никога повече да не я наранява. Трябваше да му вярва.

– Повярвай ми – за сетен път ѝ каза той.

Тя отвори очи и се втренчи в Райдър Шербрук.

– На теб? – Тя потрепера от болката, която двете прости думички предизвикаха.

– Да, моля те, София. Довери ми се. Ще се погрижа всичко да е наред. Ето, изпий това.

Райдър видя, че предпазливостта в очите ѝ е не по-малка от болката. Разбираше, че не може да я вини, но бе непреклонен. Той внимателно повдигна главата ѝ и насила я накара да изпие цялото лекарство.

Полекичка отпусна главата ѝ обратно на възглавницата.

– Така, не говори. По-късно ще имаме време да разберем какво точно се е случило. Не, не се опитвай да говориш. Само ме слушай. Нямах нищо счупено. Превързах ребрата ти. Лицето ти е друга работа. Ще увия лед в парче плат и ще го сложа на очите ти. Да се надяваме, че студът ще спре подуването. Разбра ли? Не се тревожи, ако усетиш нещо много студено. Така, сега просто стой мирна.

Очите ѝ бяха затворени, когато откъм вратата се чу тихо почукване. Беше Емил. Носеше плат и кофичка лед.

– Благодаря – каза Райдър. – Ако се появи Тео Бърджис, ме извикай.

Когато отново бяха сами в стаята, Райдър загъна леда в парчета плат и го постави върху очите и лицето ѝ. Тя се дръпна и той тихичко я смърри:

– Просто, стой спокойно, София. Лицето ти ще претръпне и болката ще намалее. А освен това ти дадох и лауданум. Не се безпокой, моля те.

– Джеръми – каза тя. Думите се отрониха от устата ѝ с цената на огромно усилие, но тя знаеше, че не са били нищо повече от шепот в собственото ѝ съзнание. Усети, че лауданумът започва да действа и опита още веднъж: – Джеръми.

Лицето на Райдър бе съвсем близо до нейното. Той разбра името на брат ѝ. Тревогата го разтърси. Щом вуйчо Тео я е пребил толкова жестоко, какво ли чакаше момчето?

– Вуйчо Тео... наръгах го. Няма да дойде тук. Поне не днес.

– Ти какво?

– Аз... – Главата ѝ се отпусна на възглавницата.

Райдър не се поколеба. Откри Емил да крачи из главното фойе на долния етаж.

– Кажу ми Коко да я наглежда. Лауданумът я приспа. Кажу ми Джеймс да не пуска тук никого от Кемъл Хол. Никого, разбра ли! Колкото до баща ти... Господи! Кажу ми каквото сметнеш за най-добре.

Емил кимна и изчезна на секундата. Райдър закричи из помещението вместо него.

– Сега какво? – попита Емил, като се върна.

– Сега двамата с теб, приятелю, ще хванем бика за рогата. Да се надяваме, че е още жив, мамка му. По пътя ще ти разкажа всичко.

Софи скърцаше със зъби. Болката продължаваше да приижда, да блъска из нея – непоносима. После намаляваше и постепенно стихваше, отстъпваше като вълна, която се отдръпва от брега, но тя знаеше, че ще се върне, отново и отново и нищо не можеше да стори. Никога нямаше да престане. Никога! Бе уловена в капан, безпомощна и съвсем сама. Тя се бе провалила, ужасната болка бе отплатата ѝ за това. Нищичко не можеше да направи, на никого не можеше да помогне.

– Моля те, не плачи, Софи, моля те! Ето, пийни вода. Райдър каза, че сигурно ще си много жадна.

Тя сръбна от водата и почти се задави. Чак тогава осъзна, че това е Джеръми. Джеръми, малкото ѝ братче! Тя вдигна ръка и махна леда от очите си. Успя да ги отвори без особено усилие. Отоците бяха поспаднали. Джеръми стоеше до нея. Тревогата и страхът бяха издълбани дълбоко на любимото лице.

– Добре съм, Джеръми – прошепна тя. – Не се тревожи. Сигурно изглеждам много по-зле, отколкото съм в действителност.

– Шшшт. Райдър ме предупреди, че ще се опиташ да ми говориш и ми заръча да ти кажа да мълчиш. Каза ми, аз да ти разкажа какво се е случило. Разбра ли?

– Да.

– Трябва да лежиш съвсем неподвижно. Райдър каза, че ще се справиш. Каза, че нямаш нищо счупено, но ребрата и лицето ти са много натъртени. Каза да не мърдаш, Софи.

– Да.

– Вуйчо Тео стана друг – бавно каза Джеръми, като се мръщеше. Не проумява, разбра Софи, но замълча и го изчака да продължи. – Видя ме да влизам в къщата с Томас и се разкрещя. Държеше се за рамото. Видях през пръстите му да се просмуква кръв. Кряскаше ми, че е приключил с нас двамата.

– Не те би, нали?

– О, не. Само каза на Томас да ме заключи в моята стая. Каза, че ще се погрижи за мен по-късно. Не ме би като тебе. Но беше много ядосан и те наричаше лъжкия и уличица и курва и други неща, които не разбирам. Каза, че аз съм само едно малко саكاتо копеленце и че ще се погрижи никога да не наследя Кемъл Хол и никога да не си върна къщата във Фоуи. Каза, че ще те прати в пъкъла, където ти е мястото.

О, Господи, помисли си Софи. Искаше ѝ се да може да протегне ръце и да приюти Джеръми в прегръдките си. Той говореше много спокойно и безпристрастно. Това още повече я изплаши.

– Тъкмо щях да се спусна по лозата, когато вратата се разхвърча и в стаята влезе Райдър. Каза ми, че тръгваме. Каза ми, че ти си тук и че ще ме заведе при тебе. Каза, че всичко ще е наред.

– А вуйчо Тео?

– Той не беше там. Мисля, че излезе заедно с Томас да се погрижи за рамото си. Ти ли го удари, Софи?

– Да, наръгах го с ножа за отваряне на писма.

Като че ли прие доста леко неукрасените й думи.

– Страх ме беше, Софи – обади се Джеръми след малко. – Страх ме бе, че вуйчо ще изпрати Томас с камшика и той ще ме набие като робите. И не знаех къде си и какво ти е направил.

За миг тя почувства такова облекчение, че болката се превърна в нещо незначително и маловажно. Софи не чу вратата да се отваря, но Джеръми изведнъж се обърна и лицето му светна.

– Добре ли е тя? – гласът на Райдър – нисък и дълбок.

– Да, сър. Казах й да не мърда, точно както ми поръчахте, и да ме остави да говоря. Беше много послушна. Тя се е опитала, сър. Намушка-ла го е.

– Да, зная. А сега, момчето ми, какво ще кажеш за малко ананасов пай? Готвачката разправя, че всички млади мъже, които тя познава, обичат ананасов пай.

Джеръми стрелна сестра си с очи.

– Няма нищо, Джеръми. Аз съм тук. Върви.

Райдър не продума, докато Джеръми не излезе от стаята.

– Готова ли си за още малко лауданум?

– Не, моля те. Всичко ми е като в мъгла от него.

– По-добре от болката. Джеръми е в безопасност и ти се заклевам, че ще остане под моя закрила. Няма защо да се правиш на мъченица. Не, София, не говори. Ето, изпий го.

Тя взе лекарството и след няколко минути очите й се затвориха и тя задиша по-дълбоко.

– Казвам се Софи – с тих и неясен глас се обади тя. – Винаги съм мразила София.

– И на мен Софи повече ми харесва – каза Райдър, но тя вече спеше.

Той смени леда на лицето й и се настани в един стол. Протегна краката си и кръстоса глезените си. Събра върховете на пръстите си и започна лекичко да потупва брадичката си с тях. Очите му не я оставиха и за миг. Какво щеше да прави сега? По дяволите!

Замисли се за дома, за братята си и за Синджън – сестра си. Толкова ги обичаше. Замисли се за новата жена на брат си, Алекс, и се запита как ли се справя тя с графа, който беше такъв инат.

Ако Самюъл Грейсън не бе написал с такава уплаха своето писмо за странните явления тук, Райдър още щеше да си е в Англия, щеше да се радва на децата си, да се наслаждава на любовницата си, да язди по южните склонове, а вятърът щеше да развява косата му. Даа... без следа от грижи дори.

А сега имаше две големи грижи. Той осъзна, че до този момент животът му бе сякаш по меню – каквото си го поръча. Беше правил само онова, което му се искаше, тъй като провидението му бе отредило мястото на втори син, а това означаваше, че граф Нортклифски е брат му. Не по-малък дар на фортуна бе и огромното състояние, което чичо му Брандън му бе завещал. Осъзна, че досега си бе играл с живота си и започваше да се презира за това. Бе взимал от него каквото си поиска, без да се замисля за последствията – тях също успяваше доста добре да контролира. Повечето познати го харесваха и той го знаеше. Бе чаровен, доброто настроение и смехът вървяха навсякъде с него, в сделките бе почтен. Той поклати глава. Толкова бе прозрачен. Бе почтен, разбира се, по простата причина, че никога не му се бе налагало да бъде непочтен; не бе срещал никакви предизвикателства за честта си, за честността си, никога не бе поставян пред истинско изпитание. Сигурно можеше да го похвали човек заради децата, но то беше друго, то беше нещо дълбоко в него и той трябваше да го върши. Доставяше му удоволствие да го върши, бе лесно да го върши – правеха го щастлив.

Но сега нещата се бяха изплъзнали от ръцете му. Не искаше да се забърква в тази каша, но вече се бе забъркал. Той се вгледа в пребитото момиче, което лежеше на неговото легло. Бе успяла да намушка оня копелдак. Куражлия! Не можеше просто, ей така, да стане и да си тръгне. Не можеше да я зареже. Той тихичко и много отчетливо изпсува.

Не му оставаше нищо друго.

7.

Слънцето струеше в стаята и сгряваше лицето на Софи.

Тя отвори очи и се вслуша в тялото си. Болката бе намалела в сравнение с предишния ден. Два дни. Вече два дни, откакто лежеше тук и се питаше какво бе станало и какво ще стане сега. Мразеше чувството на безпомощност. Трябваше да стане, трябваше да направи нещо, още не знаеше какво; знаеше само, че първо трябва да се изправи на крака. Тя успя да се повдигне, простена от болката в ребрата и падна обратно на възглавницата. Дишаше тежко. Затвори очи и преброи до десет. Добре поне, че можеше да затвори очи и да премигва, без да я боли. Ледът, който Райдър бе налагал на очите ѝ през последните два дни, определено си бе свършил работата. Отоците ѝ бяха спаднали. Но ребрата... Тя усети вкуса на кръв в устатата си и разбра, че е прехапала устната си. Нищо. Кой го бе грижа? Най-сетне тя овладя болката. Все още не помръдваше. Боеше се, нищо повече. Когато най-накрая отново отвори очи, тя видя Райдър, който стоеше до леглото ѝ и я наблюдаваше.

– Добре. Значи си будна. Донесъл съм ти закуска. Ще доведе Джерми веднага щом се уверя, че състоянието ти е достатъчно добро и няма да го уплаши. Първия път трябваше да го оставя да те види, защото не вярваше, че си жива. Но видът ти го уплаши. Славно момче, държи се. Гордея се с него. Трябва и ти да си горда с брат си. – Докато говореше, той ѝ се усмихваше. Бе много делови. Последното, от което тя имаше нужда, бяха излияния на съчувствие и съжаление и той добре го разбираше. – Направих това, което според мен е най-добро и за двамата ви. Не, не мърдай. Ще ти помогна. Не се опитвай да правиш каквото и да е сама.

Райдър я повдигна, подпря я на възглавниците и сложи подноса на краката ѝ.

– Може би искаш да се облекчиш, преди да закусиш?

– Не. – Софи не откъсваше очи от вилицата, която лежеше до чинијата ѝ.

– Не се обезкуражавай. Не ти отива. Убеден съм, че си в състояние да се справиш с всяка нахална забележка, която може да излезе от мъжките уста. Хайде сега, след дългата нощ сигурно си...

– Добре, добре! Ако обичаш, вдигни този поднос и ме остави сама.

Той се ухили, доволен от избухването ѝ, както и от червенината,

която отново се върна на бледото ѝ лице.

– Коко, ела да помогнеш на мис Статън-Гревил – извика Райдър. – Предполагам, че ще искаш да изляза – обърна се той към Софи.

– Поне това...

– О, с удоволствие ще те оставя да наточиш острието на остроумието си за сметка на бедничката ми мъжка глава.

Тя пребледня. Това го разгневи. Той се наведе над нея, ръцете му бяха от двете страни на лицето ѝ.

– По дяволите, Софи, не мисли за вуйчо си! Господи! И аз да бях на твоето място и аз щях да го наръгам. Щях да му извия мръснишкия врат. Хайде, престани.

– Ти не разбираш.

– Разбирам много повече неща, отколкото предполагаш.

Тя учудено вдигна очи към него, но се побоя да го попита какво има предвид.

– Благодаря ти, че взе Джеръми. – Той само кимна и излезе от стаята.

Когато Райдър се върна, Софи вече закусваше. Не, май се заблуждаваше. Тя по-скоро побутваше печените картофи из чинията си. Видът ѝ далеч не бе толкова ужасен, както предишните два дни. Трябваше да види ребрата ѝ, но това можеше да почака малко.

– Яж. Няма да си тръгна, докато не изядеш всичко. Боли ли, като дъвчеш и като преглъщаш? Предположих, че може и да те боли, ето защо отново си на меките картофи. Накарах готвачката да ги залее с меласа.

– Благодаря. Много са хубави, наистина. Просто не съм толкова гладна.

– Разтревожена си, това е то. Казах ти, че няма за какво да се безпокоиш. Яж.

– Защо се държиш така?

Той се обърна към отворената врата на балкона.

– Как?

Тя махна с вилицата си, трепна от болката, която това движение ѝ причини, и замълча.

– Е, наистина, не мисля, че бих могъл да те любя, като се има предвид състоянието ти. Не, не ме замеряй с картофите, ребрата може да те заболят. Ще ти призная нещо. Дори и синините, така разкошно обагрене, са за предпочитане пред грима, с които цапотеше лицето си.

– Вуйчо искаше да се гримирам. Каза, че с грим изглеждам по-

женствена и по-изтънчена.

– Да. Предполагам, че се е налагало да прикриваш и синините си. Прав ли съм?

– Съвсем скоро ще съм достатъчно добре, за да си тръгна.

– О? И къде смяташ да отидеш? Младо момиче, без пари и с момченце на ръце.

Той съжали за сарказма си, въпреки че тя го заслужаваше и продължи:

– Аз ще реша какво ще правим, когато се възстановиш напълно. Ти не се грижи за нищо. Както ти казах, Джеръми е добре, а и аз го наглеждам от близо. Когато аз не съм с него, той е с Емил или Самюъл.

– Защо си толкова добър?

– Това те шокира? Предполагам, че наистина не си свикнала мъжете да се държат така.

– Не съм.

– Довърши закуската си и ще поговорим. Време е, не мислиш ли? Не мога да продължавам да се бия със сенки. Трябва да знам истината.

– Ти си толкова умен, че си мисля дали вече не си се досетил за всичко. Нали току-що ми каза, че разбираш много повече, отколкото мога да предположа?

Не, помисли си той, още е рано да я съблече, за да види ребрата ѝ.

– Не ми харесват заповедите ти, Райдър. Съжалявам, ти бе добър с мен и Джеръми, но след като се възстановя, аз ще се погрижа за нас. Ти не си длъжен да...

– Млъкни, Софи. Наистина си много досадна.

– Върви по дяволите!

– Кой ли ми каза, че си много опърничава? – ухили се той.

– Без съмнение някой нещастник. Опърничава – каква глупост! Всички мъже са еднакви. Никой от вас не може да понесе мисълта, че жената е в състояние да взема собствени решения, да носи отговорност. Трябва неизменно вие да командвате и всичко да става както на вас ви се иска. И не ви е срам да наричате това закрила над слабия пол. Е, нека ти обясня нещо, Райдър, няма да се оставя да...

– Млъкни, Софи. Ако си решила да си го изкараш на някого, защо не изберем друг обект за гнева ти. Да поговорим за вуйчо ти.

– Той жив ли е. Сигурен ли си?

– Да, сигурен съм. Не си се прицелила много добре.

– Да наръгаш собствения си вуйчо не е нещо, с което трябва да се похвали човек.

– Също и да биеш собствената си племенница.

Тя въздъхна, отпусна главата си на възглавницата и затвори очи. Той не наруши тишината. В продължение на няколко минути изучаваше лицето ѝ. Косата ѝ бе едва сплетена и висеше на дълги сплъстени кичури.

– Искаш ли да се изкъпеш? Да си измиеш косата?

В широко отворените ѝ очи имаше толкова надежда и вълнение, че той се разсмя.

– Добре тогава. Ако си изядеш закуската, ще измисля нещо.

Тя изяде всичко и не след дълго заспа. Райдър вдигна подноса и седна в стола до леглото ѝ. Проклетата бъркотия! Той добре разбираше, че е затънал до ушите, ако не и повече. Какво щеше да прави, това все още не знаеше. Погледна Софи, бе млада, уязвима и нежна. Не приличаше на елегантната и студена София. Успя да види красивите ѝ високи скули под ужасните отоци. Носът ѝ бе тънък и правилен, веждите – красиво изваяни и извити, миглите – гъсти и дълги. Може би на друго място, в друго време, при други обстоятелства, той би я направил своя любовница и би ѝ показал, че можете съвсем не са за изхвърляне, особено когато става въпрос за щастието на някоя жена. Но сега обстоятелствата бяха ужасни. Той продължи да я изучава. Тя наистина бе доста хубава и осъзнаването на този факт го изненада. Брадичката ѝ не бе закръглена и мека. Напротив, бе упорита и твърда, и челюстите ѝ издаваха решителност. Предполагаше, че и като дете е била така опърничава. Но освен това бе и вярна. Би сторила всичко за Джеръми. Всичко.

А сега какво ѝ оставаше?

Той се разпореди в стаята да бъде донесена вода, която изсипаха в голямата бакърена вана. Сега моментът бе подходящ да хвърли един поглед на ребрата ѝ. Много бавно той издърпа чаршафа. Софи беше облечена в една от нощниците на Самюъл. Райдър тъкмо разкопчаваше копчетата, когато тя отвори очи. Тя не помръдваше, не продумваше, просто го гледаше.

– Какво правиш?

– Ще хвърля едно око на ребрата ти. Така или иначе превръзките трябва да се свалят, щом ще се къпеш.

– Не.

– Софи, имал съм възможност да те видя гола и познавам тялото ти доста добре. Предполагам, че и ти би могла да кажеш същото за мен. Предполагам, че конкретните обстоятелства са малко особени, но аз съм единственият, който се е грижил за теб. Ще стоиш спокойно и ще ме

оставиш да погледна ребрата ти. Ако продължаваш да се опъваш, ще те вържа.

– Не, проклет да си!

– Няма да получиш ваната си.

– Не.

– Колко мъже са виждали тялото ти? Освен мен, разбира се. Навярно не са само тримата, които забавляваше, когато пристигнах. Едва ли ти е останала и капка скромност.

Тя извърна лице. Той внимателно съблече нощницата и започна методично да сваля превръзките ѝ. Не обръщаше никакво внимание на гърдите ѝ, както и на бялото ѝ коремче. Разглеждаше натъртените ѝ ребра, а ядът го задавяше. Искаше да убие вуйчо Тео с голи ръце, нищо друго.

Той лекичко опипа всяко от ребрата с върха на пръстите си.

– Каж ми, когато те заболи – каза той. Тя едва си поемаше дъх. Ръката му закачи лекичко лявата ѝ гърда.

Тя потрепери.

– Добре. По-добре си. Сега ще ти помогна да се изкъпеш.

Защо не, помисли си тя. Той бе напълно прав. През нощта, след като я бе упоил, я бе виждал гола, бе спал с нея... нагледал ѝ се е. Нямаше никакво значение. Тя го остави да я премести до края на леглото. Беше гола голеничка. Той ѝ помогна да се изправи на крака. Придържаше тялото ѝ с ръка. Коленете ѝ омекнаха и тя падна напред върху него. Райдър я задържа, като я притисна силно към себе си. Софи усещаше топлия му дъх на слепоочието си. Би трябвало да е ужасена от него, но сега се чувстваше прекалено слаба, а болката преминаваше на вълни през тялото ѝ. Естествено, той знаеше това, проклет да е!

– Много ли боли?

– Не. Просто съм отпаднала. Мога и сама, наистина. Би ли ме оставил?

– Мирувай, Софи.

Той полекичка я настани във ваната. Тя въздъхна от удоволствие. Райдър ѝ се ухили, разплете косата ѝ и я приглади.

Тя успя да измие по-голямата част от тялото си, а той изми косата ѝ. Банята им отне много време и когато свършиха, тя бе пребледняла и разтреперана от изтощение. И от болка, предположи той. После я подсуши така делово, сякаш търкаше кобила, а не жена. Тази мисъл я накара да се усмихне. Райдър забеляза леката усмивка. Чудеше се какво ли я бе предизвикало докато увиваше главата ѝ с друга хавлия.

Той я занесе до един люлеещ се стол до вратата на балкона, седна и я положи в скута си.

– Време е и двамата да си починем. Измори ме. Имаш много коса. Облегни глава на рамото ми. Така е добре.

– За теб съм едно нищо.

– Какво ще рече това?

– Ами, аз съм гола, ти си ме виждал, спал си с мен и въпреки това пет пари не даваш. Едното нищо.

Той я притисна по-силно към себе си, но усети как тя трепна и веднага отпусна ръце.

– Нима предпочиташ да те олигавя цялата и да те накарам да се чувстваш неудобно, като зяпам гърдите ти?

– Не, това вече го направи. За теб това не означаваше нищо. Просто игра. Просто...

– Просто какво?

– Не мога да те разбера.

– Понякога и аз самият не мога да се разбера – отвърна той. Започна да я люлее напред-назад. След две минути тя вече спеше.

Не, помисли си той, не разбираше и това го подлудяваше.

Той я занесе на леглото и я положи на него. Реши да не я превързва. Много внимателно той махна хавлията от косата ѝ, разреся я с пръсти и я разпръсна по възглавницата, за да изсъхне.

Райдър погледна плоския ѝ корем и меките косъмчета под него. Наистина е много хубава, помисли си той, и я покри с чаршафа. А знанията ѝ за мъжете са толкова едностранчиви. Те искаха само нейното тяло, нищо повече. Е, тялото ѝ наистина бе прекрасно, но той изобщо не бе трогнат от това.

Нямаше никакво намерение да се остави някога да бъде затрогнат от тази жена, поне не повече отколкото беше сега.

Райдър обядваше заедно със Самюъл, Емил и Джеръми, когато Джеймс влезе в стаята и обяви:

– Мистър Томас е тук, мистър Шербрук. Иска да ви види.

Вилицата на Джеръми цопна в чинията му. Лицето му внезапно пребледня.

– Покани го в салона, Джеймс – кимна Райдър. – Идвам след малко. Джеръми, вземи си вилицата и довърши тези възхитителни скариди. Помолих сестра ти да ми се довери. Сега и теб моля за същото. Ако бузите ти не възвърнат цвета си, ще се видя принуден да те държа на слънце, докато не получиш загар. Ако си мислиш, че ще позволя на Томас или

на когото и да било да се доближи до теб, горчиво се лъжеш. Разбираш ли, млади момко?

– Да, сър – отговори Джеръми. Очите му търсеха лицето на Райдър. Райдър забеляза в тях страх, несигурност и почувства как дълбоко в него нещо се преобръща. Той потупа момчето по рамото.

– Емил смята да ти покаже всичко за рома. И то още днес.

– Вече знам много за рома.

– Емил ще ти покаже много неща, които въобще не си виждал. Нали, Емил?

– Да.

– Изяж си обяда. Ще имаш нужда от сила.

На излизане от трапезарията Райдър чу Джеръми да пита Емил:

– Вие биете ли робите с камшика, сър?

– Не – делово отвърна Емил. – Те са наши работници. Без тях няма да можем да произвеждаме много захар. Ние зависим от тях. Ако ги бия, те няма да могат да работят и тогава закъде сме?

– Томас бие робите в Камил.

– Томас е глупак. Без съмнение, Райдър ще се погрижи за пропуските във възпитанието му.

Райдър се усмихна, развеселен от сладкото си предчувствие. Искане му се да бе поговорил със Софи, преди да се срещне с Томас, но не желаше да я буди. Е, несъмнено, Томас бе тук, защото вуйчо Тео все още не бе в състояние да дойде лично. Добре. Май му бе забила ножа доста надълбоко.

Когато Софи се събуди, слънцето вече клонеше към заник и обагряше небето във всички нюанси на розовия и червения цвят. Бе сама. Тя стана, облекчи се, откри мъжката нощница, с която я бяха облекли, и я навлече през глава. Ребрата я подръпваха болезнено, но ужасната разкъсваща болка сега бе поносима.

Тя бавно излезе на балкона и вдигна лице под милувките на спокойния вечерен въздух. Скоро ще се възстанови достатъчно, за да напусне Кимбърли. Скоро ще *трябва* да напусне Кимбърли. И тя, и Джеръми. Но къде щеше да отиде?

В това отношение Райдър бе прав. Тя нямаше нищо, никакви пари... нищо друго, освен курвенската си репутация.

Софи зарея невиждащ поглед в златнорозовия здрач, заслушана в гургулиците, жабите, щурците и другите създания на нощта, които

обикновено не чуваше, защото бе свикнала с тях.

Райдър се спря на вратата. Видя я да стои на балкона, облечена в нелепата си торбеста нощница, с коса, която се спускаше като поток по гърба ѝ. Изглеждаше шестнайсетгодишна. Но той знаеше, че когато надникне в очите ѝ, ще открие в тях само цинично отегчение.

– Върни се в леглото – тихо каза той. Не искаше да я стресне.

Тя бавно се обърна. Вече не бе слаба и наранена. Стоеше изправена на краката си. Бе голяма жена и щеше да му даде да се разбере.

– Писна ми от проклетото легло! – спокойно каза тя. – Искам да постоя. Каза, че искаш да поговорим. Хайде.

Отново си бе възвърнала обичайното държание. Това достави огромно удоволствие на Райдър.

– Както желаш – нехайно рече той. – Томас беше тук.

Какво очакваше от нея? Да ахне? Да се разтрепери от страх? Да залитне към него и да го моли за закрилата му? Тя не направи нищо подобно. Изречението ѝ бе отнесено и си остана такова. Изглеждаше спокойна и ведра. Наистина бе много по-добре. Той я приближи и спря точно пред нея. Вдигна пръсти и лекичко докосна брадичката ѝ, връхчето на носа ѝ, очерта веждите ѝ.

– Отоците спадат. Утре вече няма да си такава страшилище.

Тя не помръдна.

– В такъв случай няма да искам огледало до утре следобед.

– Както ти казах, Томас бе тук.

– Предполагам, че си се справил с него?

Той се ухили.

– Не, помолих го да ти позволи да останеш още малко. Той реши да отстъпи пред молбата ми. Обаче каза, че ще се върне и...

Тя трепна. Едно съвсем лекичко потръпване, но той вече забелязваше и най-незначителните движения.

– Не бъди глупава! Хайде, нека ти разкажа за срещата ни. Господи! Този човек е напълно безсъвестен. Пълен мошеник. Приех го в салона. Знаеш ли, че Джеймс, икономът ни, не си пада много по Томас? Сигурен съм, че очите му просветнаха злобно, когато произнесе името му.

– Томас е животно. Джеймс има брат, който е собственост на вуйчо. Мистър Грейсън се опита да го купи, но вуйчо отказа. Да, Томас е свиня.

– Е, съгласен съм. Сега замълчи и ме остави да ти разкажа за нашия твърде отегчителен разговор.

Райдър бе влязъл в салона в много добро настроение. Едва не

потриваше ръце от удоволствие. Той спря, усмихна се и каза:

– Предполагам, че вие сте Томас? Приятно ми е да ви посрещна в Кимбърли Хол без лъка и стрелите ви, а също и без онзи очарователен бял чаршаф, който и двамата с господаря ви обичате да носите. Особено ми харесаха белите качулки. Ах, какъв домакин съм. Желаете ли кафе?

– Дошъл съм за племенниците на мистър Бърджис.

– О? – Райдър възнагради надзирателя с блага усмивка. Томас бе висок и изключително мършав, като се изключи шкембето, което се показваше между жилетката и бричовите му. Прошарената му коса бе остригана много късо, а по бузите му бе набола четина. Изглеждаше като човек, който през последните няколко дни нито се е къпал, нито се е преобличал, нито пък се е напивал като хората. Очите му бяха студени, много студени.

– Длъжник съм ви за стрелата, която забихте в рамото ми.

– Изобщо не знам за какво говорите – каза Томас. – Бъдете така любезен, мистър Шербрук. Мистър Бърджис изгаря от нетърпение да види племенниците си. Много е загрижен за тях.

– О, не се и съмнявам. Нима е възможно някой да се съмнява в чувствата му? Но какво го кара да смята, че те са тук?

– Така се говори. Това е известно на всички. Приказва се, че мис Статън-Гревил, без да се крие, живее тук като ваша любовница и като отплата за нейните услуги вие сте взели и момчето. Това се отрази много зле на мистър Бърджис. А сега ги доведете. Няма да ви досаждат повече.

– Защо не седнете, Томас?

– Майната ти, Шербрук, нямаш право...

– Нямам право какво? Да освободя едно момиче, което е било бито до припадък? Да измъкна едно малко момченце от стаята, в която е било заключено.

– По дяволите! Преби я един от любовниците й! Аз заключих момчето за негово добро!

– Пребил я е един от нейните любовници – бавно повтори Райдър. – Чудя се кой точно. Може би Оливър Сасън? Без съмнение, голям грубиян, нали? Не, мисля, че грешите. Според моите източници тя го е оставила и той не е изглеждал разстроен от това. Кой друг? Може би Чарлз Грамънд? Чувам, че жена му е истинска хуна, може би тя го е сторила?

– Маmicата ти, Шербрук! Доведи ги!

Райдър се усмихна.

– Сега ме чуй, Томас. Мисля, че ти си едно безсъвместно копеле.

Няма да се разправам повече с теб. Господарят ти обаче е друго нещо. Кажй му, че скоро ще чуе за мен. А ако се опиташ да доведеш тук аверите си, да ми правите навалица, ще те спипам. Ще те убия, при това ще го направя много бавно. Разбра ли ме?

Томас не знаеше какво да прави. Беше казал на мистър Бърджис, че тоя не е като останалите мъже в Монтегю Бей. Тоя бе корав, че и умен.

– Казвам ти, Шербрук, пребил я е един от любовниците й. Вуйчо й се е опитал да го спре. Ако ти е казала нещо друго, то е, защото се срамува от славата си. Хайде, бъди разумен. За какво са ти на врата едно сакато копеле и някаква си курва?

Томас не успя да довърши мисълта си. Райдър заби юмука си право в челюстта му – силен, чист удар. После замахна отново и този път юмрукът му намери шкембето на Томас. Томас изврещя и падна като отсечен.

– Джеймс! А, радвам се, че си тук. Май си се навъртал наоколо, а? Е, сега помощта ти ми е много необходима. Ако обичаш, хвани някой по-якичък да ти помогне. Вдигнете този паразит оттук, върнете го в Кемъл Хол и го стоварете там. В мръсотията. По очи.

– Да, масса – усмихнат се отзова Джеймс. – Тоз мъж копиеле, истинско копиеле. Добре изглежда на под. Не, не е копиеле, змия той, змия.

– Предполагам, че отровните му зъби най-малкото се клатят – каза Райдър, като разтриваше кокалчетата си. Той погледна Томас и се начумери. – Има шкембе. Не е добре за един мъж. Да, изобщо не е здравословно.

Сега той отново разтри кокалчетата си и си помисли колко добре му се бе отразило да си изкара гнева на краставия му кучи син. Погледна Софи и й се усмихна.

– Това е всичко. Нищо друго. Джеймс и още един мъж го изнесоха.

– Радвам се, че си го ударил – каза тя. – Надявам се, че си го фраснал много силно. Самата аз много пъти съм искала да направя точно това. Той е ужасен. Господи, на теб ти е харесало!

– Може би – насладата на Райдър бе очевидна. – Той е подлец. – Райдър се умълча и я погледна замислено. – Как така се забърка в тази каша?

– Какво искате да кажете, сър? А, сигурно се питате как така сама съм си избрала да стана уличница? А може би как така Джеръми внезапно е решил да окуцее? Бих ви помолила да бъдете по-конкретен.

– Когато лежеше по гръб, бе много по-лесно човек да се справи с теб. Пак си кисела като оцет.

– Много жалко, защото никога вече няма да имате възможност да ме видите в такава светлина.

– Дори когато се любим?

Още едно съвсем лекичко трепване. Да, опознаваше я съвсем добре.

– Седни, Софи. Ще се държа на разстояние. Не искам да те плаша.

Това даде резултат. Райдър бе доволен.

– Не ме плашиш. Никой мъж не може да ме уплаши.

– Вярвам ти, естествено. Изглежда, имаш голям опит с мъжете. Аз обаче не съм като другите и от мен те е страх. Най-накрая ще си го признаеш и, смея да твърдя, ще станеш и по-внимателна. Седни, преди да съм те вдигнал и да съм те насадил на стола.

Тя седна и приглади нощницата на краката си. Тогава ѝ хрумна, че наистина е много странно да седи в една спалня с мъж, само по нощница, и това я накара да се усмихне.

– Кимбърли Хол принадлежи на теб, а не на твоя брат – граф Нортклифски – без предисловия каза тя.

Райдър се облещи със зяпнала уста.

– Какво каза? Не, това е абсурд. Пълна глупост. Откъде ти хрумна такова нещо?

– Млъкни и ме чуй. Кимбърли Хол е принадлежал на твоя чичо – Брандън. Когато той умрял, ти си наследил богатството му. Но поради небрежност Оливър Сасън забравил да прикрепя спецификациите за този имот към наследството, което чичо ти изпратил на семейството ти. В началото е било просто неволна грешка. Недоглеждане. А точно тогава умира и баща ти и настъпват известни смущения и бъркотия, тъй като новият граф все още не се е уволнил от армията. Става така, че всички смятат, че Кимбърли принадлежи на семейството, по-точно на твоя по-голям брат, а не на теб.

– За Бога!

– Не си ли доста богат за непървороден син?

– Да.

– Е, сега си още по-богат. Тази плантация е твоя.

– Започвам да разбирам защо Оливър Сасън бе сред твоите любовници.

– Естествено.

– Казах на Емил, че зад всичко се крият някакви подбуди. Особено когато и ти си забъркана, Софи. Никога не би станала мръсница без някакви много силни подбуди.

– Виж, Райдър, не ме интересува дори да притежаваш цяла Ямайка.

Вуйчо ми искаше тази плантация и реши, че моите дарби биха увеличили шансовете му да я получи. Не ме разбирай неправилно, аз трябваше само да те размякна. Според окончателната му оценка за теб ти едва ли би искал да живееш тук и едва ли не сигурните печалби от захарта биха те заинтригували. Следователно налага се окончателният извод: продаваш, натъпкваш гвинеите в аристократичните си джобове и отплаваш щастлив за Англия.

– Значи, когато настъпеше подходящият момент, мистър Сасън щеше да ми каже, че Кимбърли Хол ми принадлежи?

– Да.

– И тъй като ти си моята възхитителна любовница – ти и онази другата, с големите гърди, разбира се – аз ще бъда възхитен да продам плантацията на вуйчо ти. Смяташе ли да те изпрати в Англия с мен? Имам предвид, като моя любовница?

– Не знам какви са плановете му.

– Защо се съгласи с всичко това?

Погледът ѝ бе твърд и студен.

– Не ставай смешен. Толкова си добър в приписването на подбуди, как така сега се препъна? Джеръми щеше да стане негов наследник. Това беше наградата за съдействието ми. Ако ли пък не съдействах... Е, каза, че ще изхвърли и двама ни. Джеръми е сакат, никога нямаше да успее да се справи с живота тук.

– А ти щеше.

Единствената ѝ реакция бе студеният ѝ глас:

– Твърде вероятно.

– Лорд Дейвид ти стана любовник, за да може да оскубе Чарлз Грамънд.

– Да. И се справи прекрасно.

– А Чарлз Грамънд беше твой любовник, за да прояви по-голяма отзивчивост при предложението на вуйчо ти да купи плантацията.

– Да.

– Как успя да се отървеш от лорд Дейвид?

Тя се усмихна. Усмивката ѝ бе младежка и закачлива и той усети, че се поддава на очарованието ѝ. Осъзна, че това е първата истинска усмивка, която вижда на лицето ѝ.

– Казах му, че съм болна от сифилис.

– Божичко! Та това е върхът!

– Сигурно и на теб щях да кажа същото, след като продадеше Кимбърли на вуйчо.

– Има една съществена разлика. Просто аз нямаше да ти повярвам.

– И аз това казах на вуйчо. Казах му, че си по-различен от другите. Казах му, че не си глупак. Казах му, че трябва да бъде изключително предпазлив с теб, дори да се страхува от теб. Не ми обърна внимание.

– Нещо не схващам тази работа за страха, ама нейсе. Не те е послушал. Не се е боял достатъчно от мен, толкова по-жалко.

– Не. Той преценява всички хора със собствения си аршин. Бе чул, че си женкар – млад развратник с нравственост не по-голяма от тази на някой котарак. Смяташе, че ще бъде съвсем лесно.

– Не съм... – Райдър замълча и се начумери, свел очи към натъртените си кокалчета. Каква ужасяваща мисъл, Исусе! Съзнанието му откъсваше да я възприеме. Той преглътна и нехайно сви рамене.

– Е, направил е грешка, не е ли така?

– За това, че си женкар? Че си котарак? Не, естествено. Ако беше като останалите, нямаше да разбереш, че в къщичката не бях аз.

– Да не би да искаш да ми кажеш, че не си спала с нито един от тях? Че винаги е била другата?

Тя го погледна сериозно.

– Щеше ли да ми повярваш?

– Сигурно не. – Той вдигна ръка, за да я прекъсне. – Чуй ме, Софи. Никога досега не съм срещал жена с толкова богат репертоар от женски хитрости, а повярвай ми, получавал съм само най-доброто. Искане ми се да знам какъв е женският еквивалент на котарак. Пасва ти идеално. Твоят запас от средства за прелъстяване е забележително богат за възрастта ти. Хайде, стига толкова. Няма значение. Да се върнем на скъпия ти вуйчо. Все още съм като ударен с мокър парцал от новината, че притежавам Кимбърли Хол.

– Истина е.

– Ами, ако не бях дошъл? Ако бе пристигнал брат ми?

– Вуйчо Тео сметна, че това е малко вероятно. Разбираш ли, той познава цялото ти семейство. Дори нае някакъв тип в Англия, който да изрови всичко за семейство Шербрук и теб. Той ни писа и писмото му бъркаше от подробности.

– И е направил е това, преди двамата с Томас да започнат малката си кампания за сплашване в Кимбърли?

– О, да. Всичко бе добре обмислено. Вуйчо Тео знаеше, че Самюъл Грейсън е суеверен и може да бъде манипулиран. Знаеше, че просто няма начин той да не пише на брат ти за помощ. И той писа. Дори каза на вуйчо, че смята да потърси помощ от вас. Разбира се, вуйчо го поощри

за писмото. Както се казва, наля масло в огъня.

– Започвам да мисля, че вуйчо Тео заслужава да му извия мръсното вратле.

– Човекът, когото вуйчо нае, писа, че брат ти има много задължения и е почти невероятно да дойде, по-малкият ти брат учи за духовник в Оксфорд. Значи остава петнайсетгодишната ти сестричка. Естествено, дойде ти. Всичко стана точно според плана му. Той просто те подцени, това е всичко. Предполагаше, че ще бъдеш като лорд Дейвид – лекомислен, самовлюбен, доста глупав и изгарящ от желание да спиш с мен. Не беше прав, просто той никога не би си признал, че се е провалил. Ти дори и за момент не повярва, че в произшествията, които ставаха тук, има нещо свръхестествено, нали?

– Разбира се – разсеяно отвърна Райдър.

– Нито пък поиска да ми станеш любовник.

– Не. Да. Не знам.

– Какво ще правиш?

– Оливър Сасън се е съгласил да не казва нищо на мен и на брат ми, докато вуйчо ти не реши, че е настъпил моментът за това?

Тя кимна.

– Джеръми знае ли нещо?

– Не. Опитах се да го предпазя, доколкото можах. А освен това вуйчо Тео винаги внимаваше много в отношението си към него, както пред хората, така и насаме. Дори и сега всички са убедени, че двамата с Джеръми сме извадили голям късмет. Предполагам, клюките гласят, че вуйчо Тео е прекалено любещ, прекалено сантиментален, за да може дори да се досети, че племенницата му е уличница.

– Да. И аз чух това. Уморена си. Време е да си починеш, а аз да помисля. Искам да разплета тази плетеница. И то скоро.

Тя не заспа. Бе прекалено уплашена за бъдещето. Три часа лежа на проклетото легло, а умът ѝ отчаяно се блъскаше без посока.

8.

Софи тихичко се отправи към стаята на Джеръми. Прекоси коридора на втория етаж на Кимбърли, където спеше той. Искаше да поговори с него, да го окуражи.

Тя тихо отвори вратата и надникна вътре. Стаята бе малка, но както и от всички останали стаи, от нея се излизаше на балкона през високи врати, сега широко отворени. Софи се усмихна. И в Кемъл Хол Джеръми често спеше на балкона. Явно и тук не изневеряваше на навиците си. Комарите въобще не го впечатляваха.

Нямаше го в леглото му. Тя бавно се запъти към балкона. Все още се усмихваше спокойно. Нямаше го и там. Усмивката замръзна на устните ѝ.

О, Господи!

Днес го бе видяла за малко. Беше мълчалив, прекалено мълчалив и сериозен. Дълго я бе гледал и тя бе разбрала, че нещо му тежи, но не бяха успели да поговорят, защото точно тогава бе влязъл Райдър. Точно затова искаше да поговорят сега.

Но него го нямаше.

Разбира се, тя знаеше къде е. Бе отишъл в Кемъл Хол, за да поиска сметка от вуйчо Тео.

Вуйчо Тео щеше да го пребие, може би дори да го убие, вече нямаше смисъл да се преструва на любящ или състрадателен. Тя се улови, че поема въздух на големи глътки, от които ребрата ѝ запулсираха от болка.

Приведе се напред и обхвана раменете си с ръце.

Болката попремина, но тя все така не помръдваше. Просто стоеше там, зареяла поглед в красивата гледка на блесналите под почти пълната луна вълни, но всъщност не ги виждаше. Звездите приличаха на студени бели точки на фона на ясното небе. Тя се обърна и бавно се прибра в стаята си. Откри роклята си на дъното на раклата. Дрехата бе изпокъсана и мръсна, но това нямаше значение. Софи бързо се облече, без да обръща внимание на болката в ребрата си. Мислеше само за това, което трябваше да направи. Нямаше на себе си нищо друго освен роклята – нито фуста, нито риза, нито чорапи.

Не успя да намери и обувките си. Няма значение, ще отиде боса. Тя крадешком се промъкна по стълбището и тихичко като крадец влезе в

малката стаичка, където бе библиотеката на Кимбърли Хол. В стаята имаше шкаф с оръжия – висока дъбова мебел с остъклени врати. Слава Богу! Не бе заключен. Тя познаваше оръжията. Взе един малък деринджър¹². Ако ѝ се наложеше да защити Джеръми, щеше да застреля всеки, който има неблагоприятното да се окаже наблизо. Без пропуски.

Пет минути по-късно тя се измъкна от Кимбърли Хол. Спусна се бързо по покритата с чакъл алея, без да обръща внимание на малките камъчета, които се забиваха в стъпалата ѝ. Бе благодарна на нощния бриз, който разбъркваше кичурите на челото ѝ.

Нощта бе красива. Спокойна. Сърцето ѝ биеше в бавен и постоянен ритъм. Само да знаеше кога е тръгнал Джеръми. Бе уплашена, но спокойна. Време бе да поеме отговорност за себе си и за брат си. Мили Боже, молеше се тя, само за едно те моля! Дай ми достатъчно време!

Трябваша ѝ двадесет минути, за да стигне до Кемъл Хол. Минаваше напърно през полетата със захарна тръстика и доколкото бе възможно, се движеше в сенките. Нарани краката си, но продължи да не обръща внимание на острата болка. Дори и кръвта по стъпалата, студена и лепкава, не я впечатли.

Няколко прозореца светеха, но не се виждаше никой, никакви сенки, никаква следа от вуйчо ѝ, от Томас или от прислугата. Къде, по дяволите, бе Джеръми?

Тя притичваше приведена от храст на храст и все повече се приближаваше до голямата къща. Стигна до кабинета на вуйчо си и се плъзна по верандата. Тогава ги чу.

Гласът бе на вуйчо Тео. Звучеше развеселен и доста пиян.

– Значи така, копеле малко!/? Реши да дойдеш тук и да ме нашибаш с камшика, а?

– Аз не съм копеле. Майка ми беше твоя сестра и жена на баща ми. Тук съм заради това, което направи на Софи. Не мога да ти позволя да се измъкнеш безнаказано. Ти си я *бил*!

– Заслужаваше си го. Бичът ще играе по гърба ѝ, докато не започне да прося пощада. Само да ми падне в ръчичките.

– Няма да ти позволя. Райдър няма да ти позволи.

Райдър Шербрук, младокът, когото Тео толкова силно желаше да убие. О, но сега той имаше момчето – безполезното сакато копеленце. Той се ухили на Джеръми.

– И как точно възнамеряваш да ме спреш? А, помярче малко?

12. Малък дамски пистолет с голям калибър – Б.пр.

Взех ти и камшика. И него не можа да опазиш дори.

– Ще измисля нещо.

Чу се съскането на бич, който раздира въздуха. Внезапен остър вик. Джержми. Вуйчо Тео го бе ударил с камшика.

Ярост заля Софи. Дървената врата бе открехната. Много тихо тя се промъкна през нея и видя вуйчо Тео. Рамото му бе превързано. Облечен в халата си, стоеше приведен над Джержми, вдигнал камшика в дясната си ръка.

– Ще ти дам да го опиташ още веднъж, господарю Джержми само за да ти покажа колко си важен.

– Само посмей, мизернико мръсен, и ще получиш един куршум в шкембето! Не искам да умреш бързо. Искам те проснат на земята, стиснал шкембето си. Искам да усещаш как червата ти се разкапват. Искам да те чуя да врешиш.

Тео Бърджис се смръзна, но само за миг. Бавно, много бавно той спусна камшика и се обърна с лице към племенницата си.

– Значи откри, че малкото инвалидче го няма и препусна насам да го спасяваш.

Тя не му обърна внимание.

– Ела тук, Джержми. Стой по-далече от него. Така е добре, сега ела при мен.

Лицето на Джержми бе побеляло от болка, очите му гледаха виновно от чувството за собствения му провал. Тя добре разбираше и двете чувства.

– Всичко е наред. Този път победихме. Много бе храбро да дойдеш тук сам. Това е хубаво. Сега ела при мен. Тръгваме си.

– Така ли мислиш, курво? Не разчитай на това. Трябва само да извикам. Поне десетина от робите ще дотърчат на мига, готови да изпълнят всичко, което им наредя.

– Няма да има никакво значение, защото ще бъдеш с дупка в шкембето. Хайде, вуйчо, викай! Това ще е последният звук, който ще излезе от устата ти, ако не броим агонията. Толкова ми се иска да те убия. Страхливец! Да биеш Джержми! Коровосърдечието ти изненада дори и мен, макар и само в първия момент.

Тео Бърджис бе като в небрано лозе. Той поклати глава и се опита да проясни мислите си, замъглени от многото ром, който бе изпил заради проклетата болка в рамото. Вярваше й. Та нали го бе намушкала! Мамка му! Трябваше да я доубие, но от раната, която тя му нанесе, му се бе завило свят и главата му бе станала като балон, напълнен с горещ

въздух. Погледна я и усети, че започва пак започва да го боли, независимо от огромното количество ром. Гледаше я и си спомняше изтезанието на гадния нож, спомняше си как Томас го бе извадил и как той се бе опитал да запази мълчание, но не бе успял. Спомняше си как бе пищял. Спомняше си как се бе почувствал излъган дори и в болката си. Той не бе дочакал благословения припадък. О, не. Наложило се бе да изтърпи изтезанието на болката, а то бе продължило дълго. Беше се заклел, че тя ще му плати. Трябваше да му плати и той щеше да се погрижи за това.

– Знаеш ли, скъпа, ако ме убиеш, няма да получиш и троха – каза той накрая, доволен от безразличието в гласа си.

– Мозъкът ти се е пресякъл от пиене. Джеръми е твой наследник. Той ще получи всичко.

– О, не. Той не е мой наследник по простата причина, че нямам завещание.

– Със или без завещание, ние сме най-близките ти роднини, така че когато всичко си дойде на мястото, Джеръми ще наследи Кемъл Хол. Разбира се, татковата къща във Фоуи също е негова.

– Сигурно ти го е казал Оливър Сасън, а? Докато те ръчкаше?

– Започваш да вярваш на собствените си измислици. Това говори за отслабващ мозък, вуйчо. Имам два патрона в този деринджър. Джеръми, дай да видя как те е ударил.

Брат й се обърна. Камшикът бе срязал ризата му. Само една резка. Слава Богу, кожата не бе наранена, но подутината бе ужасна и почервеняваше, а покрай нея се надигаха отоци. Софи затаи дъх.

– Ти си чудовище. Както ти казах, имам два патрона. Ако бях видяла и една капчица кръв, щеше да си получиш дупката в корема. Но този път извади късмет. Няма да те убия. Само ще взема Джеръми и ще се върнем в Кимбърли Хол. А ти ще ни оставиш на мира, ясно ли е? Няма да припарваш там, нито ще прашаш Томас. А сега тръгваме и да не си помръднал!

– И какво смяташ да правиш, когато Райдър ви изхвърли от Кимбърли?

– Това не ти влиза в работата.

– Томас ми каза, че си настанена в спалнята на Шербрук. Вече всички знаят, че си му любовница. Репутацията ти...

Тя направо му се изсмя.

– Я ми виж лицето. Можеш ли да си представиш, че някой здрав и прав мъж ще ме пожелае такава? Виолетовозеленото на ребрата ми е още по отблъскващо от синините на лицето ми. Повярвай ми, дори и да

искаш да легна с него, дори и той да го желаеше, нямаше да съм в състояние да го направя. Ти се погрижи за това. А сега, двамата с Джеръми се махаме оттук.

– Ще се върнеш при оня шибан англичанин?

– И ти си шибан англичанин, забрави ли?

– Казах ти, бързо-бързо ще те разкара. Чувам, че се отегчавал бързо и никоя не можела да го задържи. Моят човек в Англия ми писа, че жените си стъпвали по главите, само и само да му станат любовници. Та ти ли? Няма да го задържиш дори и за втората нощ. Малка грозна курва!

– Не ми и трябва. Не искам дори и да сея в една стая с него. Може да си има колкото си ще любовници, не ми пука. Той обаче изглежда честен и почтен, нещо ново за мен. Той защити Джеръми. Писна ми! Джеръми, излез навън. Ей сега идвам.

– Но Софи...

– Върви!

Момчето излезе заднишком. Лицето му бе замръзнало и бяло като тебешир.

Софи насочи деринджъра към лявото коляно на Тео.

– Като че ли – с нисък и много гаден глас каза тя – току-що промених решението си. Ще ми бъде приятно да зная, че ще кретащ на куц крак до края на шибания си живот. Сакат инвалид, да. Един безполезен куцльо.

Тео Бърджис изпищя.

– Не, мамка ти, не! – Той се спусна към нея, размахал ръце като луд.

Внезапно свещникът се стовари на пода и стаята потъна в мрак.

Пръстът на Софи неволно трепна върху спусъка. Деринджърът изтрещя. Звукът прозвуча чудовищно силно в малката стая. Тя чу вик. Някой я удари по ръката, но Софи не изпусна деринджъра и този път дръпна спусъка съзнателно. Нещо се стовари върху слепоочието ѝ и тя се свлече на пода. Чу Джеръми да вика и усети някаква остра миризма, нещо смъртно познато. Тя успя да отвори очи. Полагаше отчаяни усилия да не загуби съзнание. Видя само мрак и някаква странна оранжева светлина. И звуците – пукащи, съскащи, някак фучащи.

Светлите муселинени драперии горяха. Пламъците настъпваха напред на вълни, сякаш подхванати от силен вятър и все повече се разгаряха. Бе много горещо. Стаята гореше.

– Джеръми – прошепна тя, – бягай, моля те, трябва да бягаш. Върви при Райдър. Той ще се погрижи за теб. Можеш да му вярваш. – Димът я

задави и главата ѝ се килна на дървения под.

Софи се свести от собствената си кашлица. Гърлото ѝ бе като раздрано. Почувства нечий ръце, усети мъжки длани да разтриват гърба ѝ, докато тя кашляше и хриптеше. Чу гласа му:

– Свърши се, Софи. Джеръми е добре. Свърши се. Шшшт, не се притеснявай и не се опитвай да говориш.

Райдър, неговият глас, неговите ръце на гърба ѝ. Тя се отпусна, тръпнеща от болката в гърлото. Опитваше се да не преглъща, толкова силно я болеше.

– Къде е Джеръми? Наистина ли е добре?

– Замълчи. Ще ти кажа всичко. В Кемъл Хол сме. Когато двамата с Емил дойдохме, Джеръми почти бе успял да те измъкне от стаята. Сам. Пожарът е изгасен. Щетите не са големи. Само кабинетът е пострадал повече и верандата пред него е малко обгорена. Естествено, много е опушено и къщата смърди отвратително. Вуйчо Тео е мъртъв.

Говоренето ѝ причиняваше ужасна болка, произнасянето на всяка думичка бе истинско изпитание, но тя успя да изхрипти:

– Сигурно съм го убила. Деринджърът гръмна и го чух, че изкрещя.

– Сериозно? Е, хубаво си направила. Но като се пооправиш, ще те напљаскам за това, което стори. Даа, най-малкото. Ако Коко не те бе видяла да тичаш боса по алеята на Кимбърли, най-вероятно щеше да загинеш в пожара, а с теб и Джеръми защото той нямаше да те остави вътре.

– Мистър Шърман Коул – мировият съдия ще се погрижи да ме обесят.

– Не виждам защо ще иска да те беси.

Тя се опита да се отскубне от Райдър, но той я държеше здраво.

– Ще го направи. Искаше да ми стане любовник, но вуйчо нямаше изгода от това и ме накара да му откажа. Она го прие много гадно. Започна да ме заплашва. Вуйчо Тео смяташе, че това е много забавно. Каза, че лесно ще се справи с Коул, ако някога се наложи. Също така каза, че трябва да продължавам да поддържам невинен малък флирт с него. Вуйчо искаше, ако някога му се наложи да поиска нещо от Коул, съдията сам да дотърчи и да му се мазни.

– А ти не го послуша, така ли?

– Не. Когато се опита да ме целуне, му ударих плесница и го ритнах в лицето. Беше преди около три месеца. Той е отвратителен.

– Ясно. Е, в такъв случай, момичето ми, предполагам, че аз трябва

да съм човекът, застрелял вуйчо ти. При опит да ви спася с Джеръми. Но откъде накъде? Бърджис е известен единствено като любящия вуйчо, който не може да си има собствени деца, нали така? Ще трябва да помисля. Може би има някакво друго решение. Да, нека помисля.

– Къде е Томас?

– Не зная. Не съм го виждал. Ще попитам.

– Исках да гръмна вуйчо Тео в коляното, та да окуцее като Джеръми, да живее като него – куц! Господи! Той удари Джеръми с камшика! Но, заклевам ти се, не дръпнах спусъка умишлено! Свещникът изведнъж падна на пода, стана тъмно и аз трепнах. Тогава някой ме удари по ръката и аз стрелях, за да се защитя.

– Разкажи ми всичко. Без да изпускаш и буквичка. Бързо, не знам с колко време разполагаме.

Към края на разказа ѝ, гърлото ѝ се възпали толкова много, че дори и дрезгавият шепот едва излизаше от устата ѝ.

– Сега ви оставям на Самюъл. Той ще ви заведе обратно в Кимбърли Хол. И повече да не съм чул и дума от теб – никакви доводи, никакви забележки, нищо. Сега аз съм насреща и ти ще правиш само това, което ти кажа. Първата ми заповед е да не си отваряш устата поне двадесет и четири часа.

– Боли ме главата.

Райдър я погледна, смръщил вежди, и лекичко докосна с върховете на пръстите си подутината на слепоочието ѝ.

– Божичко! Не ми каза, че някой те е ударил по главата.

– Забравих.

– Добре, говори, но бързо. – Когато Софи свърши, Райдър се бе намръщил още повече. Тя отвори уста, но той притисна устните ѝ с длан.

– Не. Сега мълчи. Ето го Джеръми. Беше при Емил.

Момчето коленичи до нея. Галеше изцапаното ѝ лице, ръцете ѝ.

– О, Софи, краката ти! Какво стана? Какво направи?

Тя бе забравила проклетите крака.

Райдър извика да му донесат фенер. Когато фенерът се появи, донесен от един от робите, Райдър го свали ниско и огледа краката ѝ. Остана така дълго време, без да каже и думица.

– Добре си се подредила. От главата до петите. Как го правиш? Господи, Софи! Краката ти! Накарай Коко да ги измие веднага щом се приберете в Кимбърли.

Самюъл тръгна със Софи и Джеръми. Райдър сам я бе пренесъл до

каретата. Беше му горешо, бе изпотен, покрит със сажди и нечистотии. Освен това бе затънал в дяволска каша.

Къде е това копеле Томас, дяволите го взели! Всъщност, откровено казано, Томас го притесняваше повече от Тео Бърджис. Тео поне се стараеше да се докарва пред хората. Томас не даваше и пукната пара. Райдър изобщо не се съмняваше, че човекът, ударил Софи и запратил свещника на пода, е бил Томас.

Райдър остави Емил да наглежда Кемъл Хол, а той се прибра в Кимбърли да дремне няколко часа. Когато се събуди, го известиха, че мис Статън-Гревил все още спи. Той се намръщи, но замълча. Мислеше за краката ѝ. Току-що бе приключил със закуската, когато от Монтегю Бей пристигна мистър Шърман Коул.

Коул беше тлъст, двойните брадички се полюляваха над яката му, посивялата му коса бе подстригана на паница, имаше остри очи и дебели бърни. При мисълта, че човекът пред него се е опитал да целуне Софи на Райдър му се повдигна.

Все пак той пое десницата на съдията и му предложи кафе. Мистър Коул искаше не само кафе, но и сладки кифли, които, след като подносът бе поставен пред него, загледа с по-голямо напрежение, отколкото Райдър би могъл да погледне гола красавица.

Райдър се настани на отсрещния стол и впери поглед над дясното рамо на Коул. Просто не бе в състояние да гледа съдията в лицето. Гледката не бе никак приятна. Райдър си наложи да слуша приказките на Коул, макар че те излизаха от устата малко завалени, тъй като съдията не спираше да дудне с пълна уста.

– Да, мистър Шербрук, както знаете аз съм мирови съдия – човекът, които отговаря за всички нарушения на гражданския ред и закона. Тук, на острова, законът – това съм аз и неговата сила говори чрез мене. Новината, че и вие сте замесен, като сте взели мис Статън-Гревил в Кимбърли, бе истински удар за мен. Не знам как сте се забъркали, но съм сигурен, че скоро ще ми кажете. Ако обичате, доведете момичето. Ще я разпитам веднага.

Господи, помисли си Райдър, събра върховете на пръстите си и продължи да наблюдава над тях човека, който току-що бе изгълтал четири кифли. Той не бе просто свиня, бе също така надут, високомерен и изключително досаден. Колкото до обносните му, такива нямаше. По сакото и по брадата му имаше трохи. Трябваше да бъде съблечен и хвърлен на крокодилите в мангровите блата. Друго не го оправяше.

– Не съм на същото мнение, мистър Коул – благодушно отвърна

Райдър. – Разбирате ли, тя е погълнала много пушек и не може да говори, без това да ѝ причинява голяма болка. Може би след няколко дни ще е по-добре. Можете да дойдете тогава.

Мистър Коул се намръщи. Не бе свикнал да му се противоречи. Тук той бе водачът, законът в пълното му измерение и единствено неговата дума, неговите заповеди имаха значение.

– Искам да я видя – повтори той, упорит като нерез.

– Не може.

– Вижте какво, Шербрук...

– *Мистър* Шербрук, Коул.

Бе съвсем очевидно, че Шърман Коул бе като ударен с мокър парцал и с всяка измината минута се ядосваше все повече. Но той не бе глупак. Дали София Статън-Гревил вече е любовница на този тук? Дали пък не бе решил да я закриля? Коул сви устни и запази мълчание. От опит знаеше, че хората най-често се чувстват принудени да запълват мълчанието и по този начин му осигуряваха нужната информация, но от устата на този младок не се отрони и думица. Той стоеше облегнат в стола си, върховете на пръстите му бяха все така събрани и, дяволите го взели, изглеждаше отегчен.

Това бе вбесяващо. Мистър Коул пое дълбоко дъх, хвърли един бърз поглед към подноса и като видя, че кифлите са свършили, отново се начумери. Храната винаги му бе помагала да се ориентира в мислите си, още от дете.

– Искам я – каза той.

– Жалко. Никога няма да я имате. Трябва да свикнете с тази мисъл, сър.

– Не исках да кажа това! Скъпи младежо, аз съм женен човек, съпругата ми е очарователна дама, наистина очарователна. Имах предвид, че трябва да говоря със мис Статън-Гревил и трябва да ви кажа, мистър Шербрук, че надушвам нещо гнило в цялата работа. Подозирам, че тя хладнокръвно е убила чичо си, а след това е опожарила къщата.

– Забележителна теория. Мога ли да ви запитам какво ви наведе на тези невероятни умозаклучения?

– Това момиче не е такова, каквото изглежда, по-скоро то е точно такова, само че вуйчо ѝ не го осъзнаваше и не можеше да го приеме. Сигурно сте чули – може би дори разполагате с информация от извора, – че тя е уличница, високоплатена проститутка без каквито и да е морални задръжки. Мисля, че вуйчо ѝ най-накрая е разбрал истината и когато я е заплашил, че ще я изхвърли, тя го е убила. Да, така е станало. – Той

направи пауза, удостои Райдър с един патентован строг съдийски поглед и обяви: – Тук съм, за да се погрижа правосъдието да възтържествува.

Райдър се изсмя – дълбок сърдечен смях.

– Вашата теория е повече от забавна, мистър Коул. Но трябва да разберете, че тя е и съвсем клеветническа.

– Имам свидетел, мистър Шербрук.

– Нима?

– Да. Томас, надзирателят.

Райдър отново се изсмя – още по-дълбоко и още по-сърдечно.

– Сър!

– Мистър Коул, Томас е подлец, както, предполагам, това ви е добре известно. Не ми се струва разумно да се вземат показанията на един подлец и мошеник. Предлагам на вниманието ви една друга теория, която в значителна степен се различава от вашата. При това тя е подплатена с не по-малко силна мотивация и рационални аргументи от вашата. Томас е простак и грубиянин. Подозирам, че мистър Бърджис е открил, че Томас го мами или че се отнася прекалено жестоко с робите и го е уволнил. С две думи, Томас го е убил. Късметът му е проработил. Мис Статън-Гревил и брат ѝ се оказват в Кемъл Хол по същото време и по този начин тя се превръща в идеалната изкупителна жертва за Томас.

– Томас е мъж, а тя е...

– Не, той е копеле, при това жестоко и подло като влечуго.

– Това не оправдава мис Статън-Гревил. Тя не е нищо повече от една...

– На ваше място бих изоставил тази тема, Коул. Двата с брат ѝ са под личната ми закрила. Всъщност тези дни ще подам заявление да им стана настойник. Оливър Сасън ще се заеме с това.

– Аха, сега виждам какъв е истинският проблем.

– Нима? Моля, какво точно виждате?

– Както ви намекнах и преди малко, тя е ваша любовница.

Отговорът на Райдър напомняше много на тона, с който баща му си служеше, когато бе уморен от нечие нахалство и искаше нахалникът да си върви.

– Някой ден може и да ми стане любовница. Все още не съм съвсем сигурен дали искам да спя с нея и да я задържа. Както и да е, но аз чувствам някакво задължение към Джеръми, а тя върви с него. В края на краищата момчето е наследник на Бърджис. Някой трябва да се погрижи за неговите интереси, а аз не виждам друг по-подходящ от мен за тази

работа. Е, Коул искате ли да кажете още нещо? Не? В такъв случай защо не удостоите Томас с августейшото си присъствие? Вероятно бихте могли да го склоните да си признае, уменията ви да водите разпит са очевидни. – Райдър се изправи и просто изчака Коул да стане, което съдията стори неохотно.

– Може пък да намеря повече доказателства и да я обвиня!

– Повече?! Коул, та ако говорим за доказателства, до момента нямате и трохичка, какво остава за самуна? Хванете Томас и сте спипали убиеца. Ако обичате, имам много работа. Вярвам, че ще ме извините. О, не искате ли да си вземете някоя и друга кифла за из път?

Софи тичешком се изкачи по стълбите. Бе видяла мистър Шърман Коул да се задава по алеята. Тя трябваше да разбере какво ще каже съдията. Нищо от това, което чу, не бе неочаквано. Райдър се бе справил по блестящ начин. Но това, което каза Райдър... Тя почувства дълбока, много дълбока болка и тя не идваше от ребрата ѝ или от нараненото ѝ гърло.

„Все още не съм съвсем сигурен дали искам да спя с нея и да я задържа.“

И той не бе по-различен от другите мъже. Тя предполагаше, че той ще поиска от нея да дели постелята му като отплата за това, че се бе погрижил за Джеръми. После ще му писне от нея и толкова. Поне ще бъде свободна. Най-после! Двамата с Джеръми щяха да си живеят мирно и тихо в Кемъл Хол. Всичко ще бъде наред. След година и половина тя ставаше на двадесет и една – достатъчно възрастна, за да бъде настойник на Джеръми.

Софи успя да се мушне в леглото и да издърпа чаршафа до брадичката си, преди Райдър да се появи на вратата. Той остана дълго на прага. Не ѝ каза нищо, само я наблюдаваше.

– *Мистър Коул* бе много забавен.

– Сериозно? Ще ме арестуват ли?

– Все още си пресипнала. Не, няма да те арестуват. Смя да твърдя, че Томас като нищо може да се окаже на въжето. Това би разрешило всичките ни проблеми, не смяташ ли?

Тя извърна лице от него.

– Защо Коко е била будна толкова до късно снощи? Нали каза, че тя ме е видяла като тръгвах?

– Коко е бременна. Било ѝ е зле. Излязла е на балкона си да се поосвежи на хладния нощен въздух.

– О!

– Искаш ли да ти разкажа какво ще стане сега?

Тя искаше да му изкрещи, че вече е чула всичко, искаше да му каже да си затвори устата и да се маха, но не можеше. Кимна.

Той цензурираше разговора със съдията благоразумно и толкова умело, че тя не би заподозряла нищичко, ако не го бе подслушала.

– Не мисля – каза тя, когато Райдър свърши.

– Какво не мислиш?

– Няма нужда да си предлагаш услугите за настойник. Аз съм почти на двадесет. Засега и мистър Сасън би могъл да бъде настойник на Джеръми, а когато стана на двадесет и една, настойник ще му бъде аз. Сега Кемъл Хол му принадлежи. Да, аз ще съм негов настойник.

– Не.

– Ти си почти на моите години. Как изобщо си представяш да бъдеш мой настойник? Това е абсурдно.

– Аз съм почти на двадесет и шест. Вече не съм толкова млад.

– Нито пък си стар.

Внезапно той се ухили.

– На брат ми това би му харесало. Горкичкият! Беше само на двадесет и осем, а не го оставяха на мира. Постоянно му триеха сол на главата да се ожени и да си направи наследник.

– Какво стана?

– Ожени се точно преди да получим писмото на Самюъл Грейсън.

– Е, ако това е единствената причина да се ожени, аз бих казала „горкичката“ за жена му. Да развъждаш наследници!

– Александра не е за съжالياване – бавно отвърна Райдър. – Трябва обаче да си призная, че съм бил любопитен какво се е случило между тях. Но това са други неща. Ще отида в Монтегю Бей да поговоря с Оливър Сасън. Ще му кажа, че състезанието е загубено, така да се каже. Ще го ангажирам за сегашния случай и ако се справи добре, е... няма да го пребивам. Ще му простя.

Тя бе тиха. Прекалено тиха. Той смръщи вежди и я погледна.

– Слушай, Софи, ще стане точно това, което ти казах, така че свиквай отсега. Емил е инструктиран да ти се качи на раменете, ако отново се опиташ да напуснеш Кимбърли Хол.

– Защо правиш това? Разбираш ли изобщо какво правиш? Доброволно поемаш отговорността за едно деветгодишно момченце, както и за деветнадесет годишната му сестра – курва. За какво ти е притрябвало такава време?

– Не знам – отвърна Райдър. Той се опита да пропъди мислите си с

едно свиване на рамене, но не успя. – Аз съм на двадесет и пет – бавно каза той. – Не съм първороден син. Благородник съм, но не лорд. През целия си живот съм правил каквото си искам. През целия си живот съм се смял, любил съм, забавлявал съм се. Целият ми живот е бил като на игра. Когато татко почина, Дъглас бе човекът, който трябваше да поеме всички грижи, в края на краищата, той бе новият граф. Той бе човекът с отговорностите. А аз продължих както си знаех. Нямахме никаква причина да се променям. Никой не очакваше нещо друго от мен. Колкото до останалото, за него никой нищо не знае, пък и то си е лично моя работа. А освен това изобщо не е кой знае какво.

– Останалото?

Той поклати глава. Изглеждаше раздразнен от себе си.

Софи си замълча. Райдър сви рамене.

– Е – каза той, – сега и двамата с Джеръми сте моя грижа. Ще завишите от мен, от никого друго. Единствено от мен. Не, Софи, затвори си устата и кажи „здрасти“ на новия си настойник.

Райдър не бе очаквал, че Софи ще направи нещо друго, освен да продължи да мълчи. Тя протегна ръка и той я пое. Софи го погледна втренчено и каза в измъчения си глас:

– Наистина ти вярвам за Джеръми. Честно.

– Трябва да се научиш да ми вярваш и когато става въпрос за теб.

– О, не.

– Как са краката ти?

– Краката ми? О, забравих за тях. Добре са, вече почти се оправиха.

– Да, обзалагам се, че е така – Райдър дръпна чаршафа. Краката ѝ бяха превързани леко. Белите превръзки бяха пропити с кръв.

– Защо на превръзките ти има кръв?

„*Защото слязох по стълбите, а после отново ги изкачих, този път тичешком.*“

– Не знам. – Наистина не бе усетила нищо. Странна работа.

– Софи, няма никакво съмнение, че си ставала от леглото. Какво си правила?

– Трябваше да се облекча.

– Естествено, звучи съвсем правдоподобно. И докато стигнеш до нощното гърне – цели шест фута са това – превръзките ти се окървавиха. Къде си ходила, Софи?

Тя сведе очи към ръцете си. Под ноктите ѝ още имаше мръсотия. Не продума.

– Ти имаш по-голяма нужда от настойник от Джеръми.

Тя погледна краката си и се зачуди как така можа да забрави за тях. Дори от тичането нагоре-надолу по стълбите не я бе заболяло. Но сега, като видя окървавените превръзки, тя усети пристъп на пулсираща болка.

– Аз ще се погрижа. Няма нужда да оставаш, Райдър.

Той изпусна, много отчетливо и гръмко.

Десет минути по-късно той бе свалил превръзките ѝ и миеше ходилата ѝ със сапун и топла вода. Тя полагаше усилия да не се разкрещи. Той забеляза пребледнялото ѝ лице и продължи по внимателно. Наричаше я глупава мърморана и почистваше раните ѝ. Внимателно потърка един дълбок срез, който изглеждаше ужасно и все още кървеше.

Когато Райдър поля краката ѝ с алкохол тя едва не изхвъркна от леглото. Толкова силно болеше. Но Райдър я сграбчи за раменете и я притисна обратно към постелята.

– Зная, че сигурно щипе като самия сатана, но си го заслужаваш. Не мърдай, проклетнице. Не зная къде си ходила, но ще разбере, въобще не се съмнявай. Сега ще повторим операцията, за всеки случай. Само да си мръднала. Ще те вържа. Викай, ако искаш.

Когато той отново потопи ходилата ѝ в алкохола, тя изкрещя. Райдър държеше краката ѝ потопени и тя задавено преглътна болката и сълзите си.

Джеръми се втурна в стаята. Бе вдигнал юмруци, а лицето му бе почервеняло от гняв и решителност.

Райдър го спря само с поглед и протичкото: „За нейно добро е. Ела и дръж ръката ѝ.“

Джеръми стисна ръката на Софи. Най-сетне, Райдър реши, че е направил всичко, което е било по силите му. Бе доволен. Извади ходилата ѝ от алкохолната баня и ги постави обратно на леглото.

– Така, засега няма да правим нищо друго, просто ги дръж на тази чиста хавлия. Никакви разходки повече или, казвам ти, ще те нашамаря и, сигурен съм, Джеръми ще ми помогне.

– Да, Софи, не мърдай. Как можа? Снощи Коко се погрижи за краката ти. Какво направи пак?

– Аз съм ти сестра – каза тя с толкова пресипнал и дрезгав глас, че думите ѝ едва се разбираха. Джеръми не проумяваше за какво говори Софи, но не и Райдър, който ѝ съчувстваше. Той се наведе над Софи и я потупа по бузата.

– Джеръми ще остане с теб известно време. Наглеждай я, момчето ми, и не ѝ позволявай да се движи. Разчитам на теб, Джеръми. Не ме

разочаровай.

– О, няма, сър.

Райдър я поздрави с нехайно вдигане на ръка, намигна на Джеръми и излезе от стаята.

9.

Той не преставаше да клати глава озадачено. Не можеше да се сети къде бе ходила тя. Бе очевидно, че не си е била в леглото. Разбира се, бе ходила по-надалече от нощното гърне, и то съвсем скоро, защото кръвта току-що бе избила на превръзките ѝ.

Но, разбира се. Видяла е или е чула пристигането на Шърман Коул и се е уплашила. Слязла е долу и без съмнение е подслушвала зад вратата.

Мускулите на челността му се стегнаха, когато си спомни какво бе казал на Коул за нея. Бе още по-зле, защото тя бе започнала да му вярва, поне по отношение на Джеръми. Бе ѝ нанесъл неочакван и извънредно жесток удар. Райдър се усети, че стои напред файето. Просто стърчеше там, когато Джеймс каза:

– Сър, има нужда от нещо?

– Не, Джеймс. Мис Статън-Гревил беше ли долу преди малко?

– Да, сър, била. В стара нощница на мистър Грейсън, косата рошава, а таз стара нощница виси около нейни беднички превързани крака.

– Благодаря, Джеймс.

– Да сър. А, сър, тоз Томас, получи ли въжето?

– Надявам се, много се надявам.

Райдър излезе на верандата. Видя Емил, който се приближаваше на коня си, и му помахаша с ръка.

– Всичко в Кемъл Хол е наред. В момента не би могло да бъде по-добре – каза Емил и слезе от коня си. – Миризмата в къщата все още е отвратителна, но робите чистят саждите и мръсотията. Работят яко. Оставих един от нашите счетоводители, Клейтън, да се срещне със счетоводителите на Кемъл Хол и с коларите. Той е умен мъж и е добър организатор. Ще държи всички заети. Следобед ще отида пак да видя какво са свършили.

– И никаква следа от Томас?

– Ни вест, ни кост. Заровихме Бърджис. Гадна работа. Просто били пропуснали тялото му. Можеш ли да повярваш на това? Исусе, Райдър, отвратително нещо. Поне приключихме веднъж завинаги. Как са Джеръми и Софи?

– Добре са. Внимавай, Емил.

– Разбира се. Къде отиваш?

– В Кемъл Хол. Софи и Джеръми имат нужда от дрехи.
Емил смръщено го проследи с очи.

Клейтън бе енергично, жилаво човече, което сякаш се движеше непрестанно. Той посрещна Райдър на вратата, заговори и не спря.

Райдър внимателно слушаше и изучаваше голямата къща, като си отбелязваше наум какво трябва да се свърши, после освободи Клейтън и се качи на втория етаж. Едно младо момиче го заведе до стаята на Софи. Косата му бе увита в някакъв шарен шал и то не преставаше да се киска. Името ѝ, както устатото същество го информира с един засукаан поглед, било Дорси. Спалнята на Софи бе свързана с тази на вуйчо ѝ. Райдър погледна вратата между стаите и си представи как тя се отваря и в рамката ѝ се появява Тео с камшик в ръка.

Райдър отвори вратите на гардероба и видя поне половин дузина от най-ослепителните рокли на света. Само коприна и сатен в твърде ярки разцветки. Всички рокли бяха прекалено крещящи за нея, всичките сякаш надаваха вой, че тя е жена, която добре познава мъжете и няма тайни за нея, когато реши да ги накара да крещят от удоволствие. В гардероба нямаше окачено нищо друго, само тези, определено отблъскващи рокли.

В долните чекмеджета обаче Райдър откри дрехи, които напълно ѝ отиваха – лек муселин в меки пастелни цветове. Там бе и бельото ѝ – без изключение добре ушито и с красиви бродерии, но не такава, каквото би носила една мръсница. Всичко бе само от тънък лен и памук, нямаше нищо направено от сатен или коприна. Той извади една нощница и я вдигна. Беше бяла, батистена и изглеждаше момичешка.

Райдър струпа дрехите, които щеше да вземе в Кимбърли Хол на купчина. Направи същото и в стаята на Джеръми.

Всички дрехи щяха да бъдат доставени в ранния следобед.

Когато се върна в Кимбърли, Райдър, потен, сторещен и със залепнала на гърба му риза, не можа да повярва на очите си – Шърман Коул и с него още четирима мъже – всичките въоръжени. Коул крещеше на Самюъл да доведе курвата. Тя била убийца и той бил тук, за да я отведе със себе си в Монтегю Бей.

Райдър профуча с жребца си през мъжете и спря чак на първото стъпало на верандата.

– Ти! – извъртя се Коул. – Няма значение, сър, ще я отведе, хората с мен ще го направят.

Райдър нехайно махна с ръка на четиримата, които до един изглеждаха като в небрано лозе, а лицата им бяха зачервени от жегата.

– Защо не влезете, мистър Коул? Сигурен съм, че има вкусни кифлички, които можете да оцените по достойнство, докато изгладим това недоразумение.

– Не! Искам я! Веднага! – изкрещя Коул.

– Уморих се от тази канска жегата – отвърна Райдър. Той слезе от коня си и мина покрай Шърман Коул. – А също и от вашите крясъци. Има две възможности: или да ме придружите вътре, или да си стоите тук и да лае по слънцето, докато се разтопите.

Самюъл забърза след Райдър. Коул, които отново бе хванат по бели гащи от този младок, ги последва по-бавно. Чу, че четиримата мъже тихичко си говорят и се зачуди дали, копелетата му с копелета, нямаше да го зарежат тук сам. И четиримата не искаха да идват с него. Е, да си вървят. Можеше да я откара до Монтегю Бей и сам. След това ще я заключи в онази стаичка и ще си сложи ключа в джоба. Ще види тя! Без него нямаше да получи и глътка вода.

В салона Райдър се обърна към него и каза без предисловия:

– Твърдите, че мис Статън-Гревил е убила вуйчо си?

– Да, и този път разполагам с достатъчно доказателства. Простреляла го е два пъти, един от хората ми откри деринджъра. – Той извади оръжието от джоба си и го разлюля пред Райдър. – Както виждате, липсват два патрона.

– Интересно.

– Доведете я. Това очевидно е дамски пистолет. Доведете я. Ще я отведе със себе си.

– Къде ще я отведете, Коул?

Лицето на съдията бе доста зачервено, но сега стана направо алено.

– Има една къщичка, в която държим задържаните. Вярно, това е по-скоро една голяма стая, но върши работа за такива като нея.

Райдър само поклати глава. Би могъл да позволи на Коул да я види в сегашното ѝ състояние – насинено подуто лице, приведена като старица заради болките в премазаните ребра, да не говорим за проклетите ѝ крака. Без съмнение жарката му пламенност щеше да се поохлади при тази гледка. Отведеше ли я веднъж в тази къща, за която говореше, щеше да я насили. Щеше да я изнасилва отново и отново, до безкрая. Райдър усети червата си свити на топка и разтри стомаха си с ръка.

– Не съм на същото мнение, Коул – благо каза той. – Защо не се върнете в Кемъл Хол заедно с хората си. Ще намерите един чудесен

пресен гроб, който ви чака да го разровите.

– Какви ги приказвате, сър? По дяволите!

– Не е толкова сложно, Коул. Тео Бърджис май не е бил погребан незабавно, така че Емил Грейсън можа да огледа тялото му, преди да го закопае. Оказва се, че Бърджис не е бил застрелян. Бил е прободен три пъти в гърдите. А сега, не искате ли да огледате тялото лично? Емил казва, че било доста противна работа. Жегата и нали знаете... Не?! Ами в такъв случай защо не се разкарате заедно с ония отвън и не се опитате да откриете Томас?

– Но този деринджър...

– Той е мой – обади се Самюъл Грейсън. – Благодаря, че ми го донесохте. И, сър, напълно сте прав. Това е дамски пистолет, принадлежеше на съпругата ми.

Коул не обърна внимание на Грейсън, очите му бяха вперени в Райдър.

– Но какво е правила тя там?

– Мислех, че това е домът ѝ. – Едната вежда на Райдър се вдигна недоумяващо.

– Ще огледам тялото лично.

– Добре. Там има един човек на име Клейтън. Той е счетоводител в Кимбърли, но сега наглежда работата в Кемъл Хол. Без съмнение той ще осигури на хората ви лопати. Работата няма да е от приятните, но сигурен съм, че и сам знаете това. Божичко, каква жегга, а? Бих допълнил също така, че когато се върна след „погребението“, Емил бе зелен. Изминали са още няколко часа. Е, то тялото е толкова зле, че и без това няма накъде. Вървете, Коул. Уморен съм, а разговорите с вас ме уморяват още повече. Пожелавам ви късмет и приятно копаене. Бих се осмелил да предположа, че резултатът ще е по-неприятен дори от самия процес.

Райдър се обърна и излезе на предната веранда. Не каза нищо повече, просто изчака Коул и хората му да си тръгнат. Коул си мрънкаше някакви заплахи под носа.

– Наистина ли е бил намушкан? – попита Самюъл.

– Нямам представа. Емил не е казвал такова нещо.

– Да не искаш да кажеш, че току-що си го измисли?

Райдър погледна Самюъл с вдигнати вежди.

– Ами, да. Предполага някои интересни хипотези, нали?

– Все още съм притеснен, Райдър. Коул е твърдо решен да я отведе. Той е опасен, въпреки че ти го презираш. Много я иска.

– Нали го е отблъснала. Ударила го е, когато се е опитал да я

целуне.

– Такива като него никога не забравят подобни неща. – Самюъл поклати глава. – Трябва да се направи нещо, и то бързо. О, горкичкото дете.

– Имаш предвид Джеръми? Вярно, така е, но той е млад и лесно свиква. Ще се оправи.

– Не! Имам предвид София!

– О! Надявам се, че е пазила постелята.

– Да.

Райдър не каза и дума повече, просто влезе обратно в къщата и се отпрати към стълбището.

Бе късно следобед, когато той отново я посети в стаята ѝ. Софи бе облечена в една от собствените си нощници. Изглеждаше свежа, чиста и много млада. Синините по лицето ѝ вече бяха поизбледнели, отоците – поспаднали. Освен всичко друго, изглеждаше и много отегчена. Тя се начумери при влизането му и каза:

– Много е трудно да се изкъпеш във ваната, без да измокриш краката си.

– Това е нещо, на което бих присъствал с удоволствие. Би могла довечера да се изкъпеш за мен, а? Представление един вид. Предполагам, тази злонравна озъбена гримаса означава, че ми се отказва. Е, няма нищо. Дошъл съм да поговоря с теб.

– Говори тогава.

– Нещо сме изнервени, а?

– Искам да се прибера у дома. Чух, че един от твоите счетоводители надзирава работата в Камил. Това не е честно, Райдър. Трябва да съм там. Нашите хора са в състояние да се справят с проблемите ни и сами. Наистина трябва да се прибера.

– Още не можеш, така че замълчи. Колкото до Клейтън, Емил каза, че той е роден дипломат, тъй че не се кахъри за нечия наранена чувствителност. Коул отново бе тук, имам предвид след чудесната ти игра на криеница, но аз му казах, че вуйчо ти току-що е бил погребани че се е оказало, че е наръган с нож, а не застрелян.

Тя се облещи.

– Шегуваш се.

– Кой знае? Поне Коул се разкара отгук. Но ще ти кажа истината. Мисля, че наистина Томас е убил вуйчо ти, а човекът когото ти си

простреляла, е бил той. Разбира се, това означава, че раната не е била смъртоносна, тъй като по-късно Томас е разговарял с Коул и го е насочил по фалшива следа. Но сега, сякаш е потънал в земята. Искане ми се да го открия и да го хвърля в мангровите блата. Да, точно това ще направя.

– Той няма да се върне в Кемъл Хол. Наистина искам да се прибера, Райдър. Толкова работа имам. Няма причина двамата с Джеръми да стоим тук. Ребрата ми вече са много по-добре, а краката ми... Е, няма да прекалявам с разходките, а?

– И какво точно смяташ да правиш, ако мистър Шърман Коул пристигне с хората си, за да те откара в Монтегю Бей?

Тя побеля като платно. Изобщо не го затрогна.

– Всъщност – продължи той, като гледаше над дясното ѝ рамо – решил съм всички да заминем за Англия.

– Ти си луд!

– Много е вероятно. Джеръми има нужда от образование. Ще посещава Итън.

Мечта, превърнала се в действителност, ето какво бе това, само дете Софи не искаше да е по този начин, не и чрез него.

– Не – отрязва тя. – Няма да го позволя.

– Нямаш никакъв избор – усмихна ѝ се той.

– Имам. Няма да стана твоя любовница, Райдър. Няма.

– Не си спомням да съм те молил. Поне през последните три дни.

– Чух те! Чух какво каза на мистър Коул!

– В такъв случай ти е известно, че в момента заплението ми по твоята прекрасна особа е под въпрос. След като имах възможност да те изпробвам в детайли, вече не съм съвсем сигурен в собствената си заинтересованост. Всичко, което имаш, изглежда напълно задоволително на фона на собствената ти среда, но в Англия? Виж, това не знам.

Тя взе дебелия том с пиесите на Шекспир и го запрати по него. Книгата го цапардоса точно в гърдите и той изсумтя. В действителност болката, която това движение причини на самата нея, бе по-голяма от тази на Райдър. Тя не ѝ обърна внимание, а тя запрати по него и каната с вода, нещо доста по-лесно, и го заля целия.

Нямаше какво друго да хвърли. Софи се отпусна на възглавниците. Дишаше тежко и на пресекулки, челото ѝ бе покрито с капчици пот. Райдър изобщо не бе помръднал, дори и за да изтрие водата от лицето си.

– За втори път ме нападаш – благодушно рече той. – Какво трябва да направя според теб?

– Трябва да спреш опитите си да се разпореждаш с живота ми.

– Искам да се възстановиш и да си добре.

– Аз също!

– О, но аз имам съвсем различни причини да желая това. Искам те във форма, готова да се бориш. Искам да те чуя как пициш, когато те... знаеш какво, и бъди сигурна, че ще го сторя. Искам да те чуя да ме кълнеш. Искам пак да се хвърляш върху ми, още и още... Познавам те, Софи, знаая, че не се предаваш лесно. Но в крайна сметка аз ще съм отгоре, ще видиш и тогава ще си получиш заслуженото.

– Иска ми се никога да не беше идвал тук.

– О? А кой щеше да дойде на мое място? Сестричката ми Синджън? Трябва да призная, че на нея всичко това би й се сторило крайно забавно, но не съм сигурен, че отношението й към теб би приличало на моето, нито пък че би се справила с теб, както това направих аз. Тя е много пряма и честна и у нея няма и капчица коварство. Или може би набожният ми по-малък брат Тайсън, който в момента е в Оксфорд и се готви за расото. Той, въобще не се съмнявам в това, ще се ожени за не по-малко набожно момиче, което ще бъде противно благоприлично и добричко. Все пак, напълно е възможно и Тайсън да бе приел някоя от твоите усмивчици, от ония с премрежените очи, но в такъв случай той щеше да избяга през глава от острова и най-вероятно, за да се удави. А колкото до графа, скъпо мое момиче, той щеше да те схруска на закуска. Той не е от търпеливите, за разлика от мен. А освен това не обича и разните играчки като мен. И пак за разлика от мен не се отдава от сърце на обичайните забавления, които жените осигуряват. Не, той щеше да те озапти на мига, а след това да се отдалечи, отупвайки ръце. Така че, в крайна сметка, ти извади голям късмет с моето пристигане тук и ти обещавам, Софи, кълнати се, че ще те имам, но когато аз реша.

– Типични мъжки закани – все насилие, все фукни и доволство от болката, която причинявате.

– О, не, нямам намерение да боли.

– Добре тогава, да доминираш. Това е точно толкова лошо, колкото и физическото насилие. Всички мъже трябва да знаят, че командват, дори ако заповедите им са за една единствена жена.

– Струва ми се, че вече имахме случай да приключим с подобни обвинения.

– Майната ти, Райдър! Презирам те и теб, и всички мъже! Колкото до гадната ти рода, надявам се всички да се скапят! Да изгният, дано!

– Дори и Синджън?

– Ако и тя е като тебе! Върви по дяволите!

Райдър не бе свикнал с подобни избухвания. Той се смръщи, замислен за това напълно ново явление, за неговата внезапност, макар че, откато я бе срещнал, тя го бе изваждала от равновесие повече пъти, отколкото изобщо му се бе случвало досега. Но това... Е, какво друго очакваше? Вуйчо й я бе пребивал, вероятно безброй пъти, и то заради болното удоволствие, което бе извличал за себе си, както и за да я накара да му върви по гайдата.

– Ти не ме отегчаваш – внезапно каза той. – Всъщност, намирам, че си много забавна, а дори не съм те... – Той замръзна напред думата. Не, нямаше никакво намерение да й признава, че онази нощ, когато я бе упоил, не бе спал с нея. В същия момент през съзнанието му ясно премина тази картина. Как бе стоял над нея, как я бе гледал и как много му се бе искало да я докосне, да я погали, но не го бе направил.

– Е, Софи, искаш ли да ми станеш любовница за известно време?

– Не.

– О, Оливър Сасън ти харесва повече? Всъщност, скъпа моя, той въобще не е пълноценен образец на мъжественост, въпреки че е много сговорчив, а това е добре за него. Тъкмо поради това не можах да те посетя по-рано. Отидох до Монтегю Бей, да се видя с мистър Сасън. Нека кажем, че сега той съвсем ясно разбира какво трябва да направи. Ще се погрижи моята опеката върху вас да се уреди незабавно. Получих обилни извинения за моралното му принижаване в случая с вуйчо ти и уверенията му, че ще изпълни задълженията си без финансова отплата. – Райдър замълча, за да й даде възможност да реагира, но тя остана безмълвна. Беше се скрила в черупката си, нещо, в което много я биваше. Той искаше да я измъкне оттам, да я подмами в клопката на яростта и затова продължи подигравателно: – Естествено, мисълта, че ще те загуби, ужасно го разстрои. Той дори падна толкова ниско, че предложи да се ожени за теб, макар и да съзнаваше, че това в изключително голяма степен би уронило авторитета му тук, на Ямайка. Дори ми се стори, че забелязах в очите му сълзи, когато разбра, че никога повече няма да има възможността да ти се радва в къщичката.

– Той никога не е имал тази възможност. Не и каквато си я представяш.

– О? Твърдиш, че никога не си била в къщичката с него?

– Била съм, но не съм... – тя замълча. Не биваше. – Просто трябва да погледнеш лицето и ребрата ми, Райдър – рязко каза тя. – И ще разбереш, че никога не съм била с тези мъже по собствено желание.

– Винаги с неохота, а? Може и да ти повярвам за копелдак като Шърман Коул. Но за останалите... Съжалявам, но добре си спомням първата нощ с теб, а също и с какво съвършенство кокетничеше. Въобще не се притесни, когато свлякох роклята ти на кръста и докато милвах гърдите ти. О, не, бе толкова обиграна... обещанията, нетърпението, което ме накара да изпитвам. Похотта се лееше от мен.

– Ще ми донесеш ли превръзки? Искам да превържа краката си. Трябва да ставам, Райдър. Толкова ми е писнало, че ми иде да викам, а разговорите с теб ме съсипват.

Толкова по въпроса за умишленото дразнене, помисли си той и кимна. Превърза сам краката ѝ, доволен от факта, че изглеждаха по-добре, отколкото същата сутрин. Хубави ходила, помисли си той, тесни и с дълбоки извивки.

– След разговора си с мистър Сасън – каза той, докато изучаваше пръстите на краката ѝ – проверих разписанието на корабите за Англия. Има няколко, които съвсем скоро тръгват оттам. Възнамерявам и тримата да сме още на следващия кораб за дома. Решението ми е окончателно.

– Сър, пак ли помагате на сестра ми?

Райдър бавно остави крака ѝ на леглото. Той се обърна към Джеръми, който стоеше на вратата.

– Наистина трябва да свикна да заключвам тази шибана врата – каза той под носа си, но Софи го чу. Райдър се усмихна на момчето.

– Влез, Джеръми. На сестра ти ѝ бе много горещо и аз просто се опитвах да я развеселя. Нали знаеш, скучно ѝ е и има нужда от развлечения.

– Вие я държахте за крака.

– Да. Пръстите ѝ се бяха схванали, но сега е по-добре. И както виждаш, отново превързвам ходилата ѝ. Скучно ѝ е.

– Аз ще ѝ почета. За Бога, Софи, какво търси Шекспир на пода? Трябва повече да внимаваш. Някои страници са се подвили. Господи, страница четиристотин и тридесета е скъсана.

– Прав си, Джеръми. Тя скъса втора сцена от „Укротяване на опърничавата“.

– Върви си, Райдър – каза тя. – Просто си върви.

Той излезе, като си подсвиркваше.

Софи не разбра какво я е събудило. В един момент сънуваше, майка ѝ също бе там и се смееше, решише косата ѝ и говореше за бъдещето

и за всичките изискани млади мъже, които щяха да искат да се оженят за нея, когато отиде в Лондон за осемнайсетия ѝ рожден ден. В следващия момент тя бе съвсем бодра. Трепна, изправи се в леглото, замръзна неподвижно и се заслуша.

Ето го отново същият звук. Някакво движение. Идваше отвън.

Сърцето ѝ заби със силни, бързи удари. Тя бавно отметна чаршафа и полекичка се измъкна иззад мрежата за комари. Бе много късно и много тихо, ако не се брои този странен шум. Човек беше. Движеше се тихо по балкона отвън, но не достатъчно тихо за нейния остър слух.

Тя стъпи на пода. Краката ѝ все още бяха превързани, но от пожара в Кемъл Хол бяха изминали два дни и болката почти бе преминала. Софи бавно отиде на пръсти до отворената врата и надникна навън. Не чу нищо, само едно самотно кокуи. В следващия момент тя видя една сянка, дълга сянка, сянката на мъж, който крадешком се промъкваше покрай къщата.

Софи взе каната за вода, същата, с която преди два дни бе измерила Райдър, без да се двоуми изсипа водата в нощното гърне и излезе на балкона. Нямаше никакви пречки пред нея. Балконът, широк цели дванадесет фута, за да предпазва от слънцето, обикаляше открай докрай втория етаж на къщата. Тя се запромъкна след мъжа. Изведнъж се оказа точно зад него и замръзна на мястото си. Той стоеше безшумно и се взираше в една спалня.

Спалнята на Райдър.

Видя го да вдига ръка. В нея имаше нож. Господи, това бе Томас! Щеше да убие Райдър.

Тя го изчака да влезе в спалнята и бързо го последва. Стъпките ѝ бяха напълно безшумни заради дебелите превръзки на ходилата ѝ. Софи надникна иззад отворената врата. Томас стоеше до леглото на Райдър. Бе вдигнал ножа. Тя видя, че гърдите му са омотани в голяма превръзка. Беше застреляла него, а не вуйчо си. Райдър бе прав.

Но не се бе прицелила добре. Жалко.

Томас бавно дръпна мрежата против комари.

Софи изпищя, и още, и още; пищеше като банши¹³, като някоя луда жрица на вуду. Изтича към Томас. Бе вдигнала каната в ръка.

Райдър се събуди и първото, което видя, бе сребристия отблясък от острието над тялото му. В главата му отекваше някакъв дрезгав писък. Исусе! Той се дръпна встрани и се изгърколи от леглото, но се оплете в

13. (ирл., шотл.) – Дух, чийто вой предвещава смърт в дома – Б.пр.

мрежата за комари.

Софи видя Райдър как се хвърля към отсрещната страна на леглото си и как се оплита в мрежата. Той се стовари тежко на пода, оплетен в дългата десетки ярдове москитова мрежа.

Томас затича да заобиколи леглото. Дишаше тежко. Дори и не я погледна, бе зает с Райдър.

– Томас!

Той се извъртя към нея и тя видя изкривеното му от омраза лице.

– Томас, прострелях те аз, а не Райдър! Какво има, да не те е страх от мен? Копеле гадно, наистина те е страх от мен, от едно момиче, на половината на ръста ти. Страхливец, жалък хленчещ страхливец! Защо уби вуйчо ми? Мамеше те, а? Правеше те смешен.

Томас обезумя. Трепереше и размахваше ножа нагоре-надолу, сякаш се чеше въздуха около себе си.

– Знам, че ти ме застреля, кучко шибана! Като го убия, ще се разравя и с теб. Първо ще се позабавлявам, а после ще те накарам да се молиш за живота си. На колене, курво малка, на колене пред мен... Ще има да просиш пощада. – Томас бе забравил Райдър, сега дебнеше нея.

Софи нямаше време да си задава въпроси относно разумността на постъпката си. Ако Райдър не побързаше да се освободи, съвсем скоро тя щеше да се окаже в сериозно затруднение. Тя заобиколи един плетен стол и го бутна към Томас.

Всеки нерв в тялото ѝ трептеше като струна. Изпитваше страх, ужас и странно, вълнение пред опасността. Тя погледна омразната мутра и очите ѝ проблеснаха.

– Копеле страхливо! – подигра го Софи. След това, много бързо, тя заобиколи стола и като погледна зад гърба на Томас, изкрещя: – Давай, Райдър, виж му сметката!

Томас се извъртя, за да посрещне новия нападател, който бе мъж, а следователно и по-опасен. Това беше грешка.

Софи се спусна зад него и стовари тежката керамична кана върху главата му. Тя се разби в черепа му. Томас изохка тихичко и се свлече на пода. Ножът падна от ръката му и изтрополи на пода. Дългото сребристо острие зловещо проблясваше на бледата светлина в спалнята.

Райдър най-сетне се измъкна от мрежата и се изправи. Той отиде до Томас, коленичи и провери пулса му.

– Добре го фрасна – каза той, без да откъсва очи от Томас. – Простреляла си го. Ето, виж тук, ребрата. Сигурно още го боли. – Райдър вдигна очи към нея. Тя стоеше притихнала като камък, увита в една от

своите широки бели нощници, косата ѝ падаше на вълни по гърба ѝ, лицето ѝ бе по-бяло и от дантелата на нощницата ѝ. Все още държеше дръжката на счупената кана. Вкопчила се бе в нея като в амулет.

– Благодаря ти, Софи – каза Райдър и бавно се изправи.

Тя рязко си пое дъх. Райдър бе гол и изглежда не съзнаваше това. Той отиде до лампата и я запали. Обърна се с лице към нея и в същия момент Самюъл, Мери, Емил, Коко, Джеймс и още няколко души от прислугата се втурнаха в стаята. Коко веднага припадна. За щастие Емил я улови и я положи на леглото на Райдър.

– Бременна е – обясни той и сви рамене.

Райдър се усмихна и вдигна ръка.

– Всичко е наред. Тоя на пода е Томас. Беше дошъл да ме убие. Най-малкото, бях първи в списъка му. Софи ме спаси.

– Райдър – с пресилен смях се обади Емил, – радвам се, че всичко свърши и двамата сте добре. Софи те е спасила? Тя винаги е била смело момиче и всеки, дръзнал да нападне някой, който ѝ е скъп, си е навличал нейния гняв. Но, скъпи приятелю, ти си както майка те е родила. За втори път демонстрираш адамовия си костюм.

– Наистина – отвлечено каза Райдър. Той отиде до един стол и се намъкна в халата си. – Толкова е горещо, знаеш... Софи, добре ли си?

Тя все още не бе проронила и думичка. Всъщност не бе помръднала и на сантиметър дори. Райдър се приближи до нея и лекичко докосна бузата ѝ с пръсти.

– Добре ли си?

– Софи!

Викът бе на Джеръми, който разблъска останалите и като се провря в стаята, трмаво изтича към сестра си.

Тогава тя се оживи и го притисна към себе си, поглаждаше разрешената му коса и много тихо и спокойно му говореше:

– Добре съм, любов, добре съм. Райдър също е добре. Томас обаче, не е. Това е страшно, нали Джеръми? Край на грубияните. Вече няма кой да ни причинява болка, и на нас, и на другите. Никакви Томасовци вече.

– За нещастие светът гъмжи от такива като него – обади се Райдър. – Но сега поне са с един по-малко. Емил, какво ще кажеш да го занесем в мангровите блата и да го оставим на крокодилите. На мен този идея много ми харесва.

– И на мен – потвърди Емил.

– Трябва да известим Шърман Коул – намеси се Самюъл. – Сега

сигурно ще повярва, че Томас е убил Бърджис.

– Предполагам, че си прав – Райдър изглеждаше опечален. – Може би двамата с Емил можем да го закараме до Монтегю Бей. Може пък да стане някакъв инцидент по пътя. Точно когато минаваме покрай...

– Мангровите блата – ухили се Емил.

– Сега е среднощ – каза Райдър. Хайде да го вържем и да го набутаме в някой тъмен килер. Има ли някое сигурно място, Самюъл?

– Да, ледницата.

Пет минути по-късно Томас бе здраво овързан и отнесен в ледницата, а пред вратата ѝ бе поставен страж. Най-сетне спалнята на Райдър отново бе празна, с изключение на Софи и Джеръми. Момчето все още я държеше в прегръдката си. Бе се вкопчил в нея; тя бе единственото, което му бе останало от неговия свят.

Райдър без колебания седна на пода и тихо успокои момчето:

– Всичко е наред, Джеръми. Честно. Софи е в безопасност. Хайде, приятелю, двамата със сестра ти ще те сложим да спиш.

– Искаш ли преди това да изпиеш чаша мляко, а Джеръми?

Момчето поклати глава.

– Не, ще го повърна. Това беше страшно, Софи, много страшно. Вече се уморих да се страхувам.

– И аз, любов, и аз.

– Аз също – каза Райдър и когато момчето невярващо го изгледа, разроши косата му.

Трябвах им цели тридесет минути, за да успокоят Джеръми. И двамата останаха с него, докато не заспа. Райдър придружи Софи до спалнята ѝ.

– Ела да поседнем малко навън. И аз като Джеръми съм прекалено възбуден, за да заспя.

Седнаха в два плетени стола. Стояха обгърнати от тишината, а ужасът бавно избледняваше. Много бавно.

– Благодаря ти, Софи.

– Пак заповядай.

– Как разбра?

– Просто чух някакъв странен шум – шум, който не принадлежи на нощта и той ме събуди. Видях сянка и я последвах. След това разбрах, че е Томас и че е дошъл да те убие.

– Ти реагира много бързо. – Гласът на Райдър звучеше малко раздръзнено. – Никога не съм виждал жена да действа толкова бързо и вещо. Не се поколеба. Не припадна, нито издаде някое от онези деликатни

покъртителни изписуквания. Крещеше като луда. Дори си носеше и оръжие.

– Както си спомняш и преди бях използвала каната. Знаех, че е надеждна. Ти се оплете в мрежата. Какво трябваше да сторя? Да го оставя да те изкорми като прясно уловена риба? А освен това едно изискано женствено изхленчване нямаше да свърши кой знае каква работа. А не забравяй, че следващата бях аз, а след мен и Джеръми.

– Да, ти бе следващата – бавно повтори Райдър. – Томас щеше да успее, ако не беше ти. Знаеш го, нали? Аз не се будя особено лесно.

Тя сви рамене, сякаш и пет пари не даваше и това го вбеси. Вбеси го тази сила в нея, това перчене, за които не бе сигурен там ли са, истински ли са... Май никога не съм бил наясно по този въпрос, мислеше си той. Той скочи на крака и я изгледа. Бе разтърсен от собственото си отношение към нея. Досега дори и не бе подозирал за собствения си егоизъм. Това бе прекалено. Тя бе обърнала света, а с него и целия негов опит, с краката нагоре. – Радвам се, че съм ти скъп.

– Какви ги плециш?

– Емил каза, че освирепяваш, когато се наложи да защитиш някой, който ти е скъп.

– Казах ти, Райдър, след като се погрижеше за тебе, Томас щеше да убие мен. Не съм чак такава глупачка.

– Как са краката ти?

– Добре. Почти заздравяха.

– Хубаво – каза той и я изправи на крака. Притегли я към себе си, преди тя да успее да реагира. Сграбчи брадичката ѝ и я усмири. Силно целуна стиснатите ѝ устни.

– Това не ми харесва – каза той, без да отделя устни от нейните, а дъхът му бе горещ като желанието, което се разгаряше някъде дълбоко в него. – Ти не си такава, каквато трябваше да бъдеш. Не те разбирам. Вече няма да се примирявам с това. Дяволите да те вземат, бъди жена!

Той отново я целуна. Усети коремът ѝ да се допира в него и ръцете му необуздано заслизаха по гърба ѝ, милваха я, слизаха все по надолу и силно я притискаха.

Тя му се изплъзна. Не каза нищо. Просто продължи да отстъпва заднишком, стъпка по стъпка, все по-далече и по-далече от него. Обърса устата си с опакото на ръката си.

Райдър се разтрепери от ярост.

– Имаш наглостта да бършеш от устата си моя вкус след всичките проклетни мъже, с които си спала?!

Тя отпусна ръка покрай тялото си и направи още една стъпка назад.

– Отиваш много далече. Така ще се озовеш в спалнята на Самюъл. Ще ти се наложи да изриташ от леглото му икономката, но съм убеден, че той ще е повече от доволен, ако ти смениш Мери.

Тя поклати глава, все така безмълвна.

– Кажй нещо, проклета да си!

Тя се обърна и избяга.

10.

Томас изчезна. Никои не бе съвсем сигурен как точно бе успял да се измъкне от ледницата, но в близките гъсталаци откриха двама от робите на Кимбърли – завързани и в безсъзнание. Бяха ранени, но живи и това изненада Райдър. Не бяха видели нищо. Райдър подозираше, че Томас е бил освободен от хората си в Кемъл Хол, и че може би тъкмо те са били причина пазачите да не бъдат убити. Томас не би се поколебал да ги размаже като досадни мухи. Бе минало доста време от бягството му. По дяволите! Никакви крокодили, нищо. Райдър изпрати групи, които да претърсят района. Извести и Шърман Коул. След това мисълта за Софи го зачовърка.

Райдър мразеше това състояние. През живота си се бе притеснявал за твърде малко неща. Мисленето винаги му се бе струвало извънредно скучен начин за прекарване на времето. Но сега изпитваше нужда тъкмо от това. Чувстваше се притеснен.

Проклетата да е, задето го накара да размишлява, да се терзае, да агонизира и да усвоява мисли и чувства, които нито искаше, нито пък имаше нужда от тях.

Той скочи на крака. Бе вбесен както от нея, така и от себе си и твърдо решен веднъж завинаги да сложи крайна това.

Софи не беше в спалнята си, по-скоро в неговата бивша спалня. Бе облечена и кротко седеше в един стол на балкона със затворени очи и ръце в скута. Изглеждаше заспала. Бе облякла една от светлосините муслинени рокли, които той бе донесъл от Кемъл Хол – затворена дреха с висока дантелена яка, която почти докосваше брадичката ѝ. Той се спря и дълго остана така, загледан в нея. Косата ѝ бе чиста, вързана със светлосиня панделка на опашка. Синините на лицето ѝ почти не личаха. Изглеждаше свежа, много млада и невероятно невинна.

Невинна, ха! Но тъкмо в това бе същността на проблема. Наистина. И той нямаше никакво намерение да продължава да търпи. Той лекичко докосна рамото ѝ.

Тя бавно отвори очи и без да променя изражението си, втренчи очи в него. Нито подскочи, нито възкликна. Нищо!

Единственото, което каза, бе:

– Райдър.

– Здравсти – Райдър почувства как в него се разлива сладостно

чувство, когато тя произнесе името му. Това още повече го ядоса и тя го почувства. Тялото ѝ се напрегна. Той отстъпи назад, отпусна ръка покрай тялото си и се настани на отсрещния стол.

– За втори път седим тук на този балкон, като стара семейна двойка, която си припомня събитията от изминалия ден.

– Едва ли – отвърна Софи и му се усмихна – твърда усмивка, която не достигаше очите ѝ, усмивка, която, Райдър разбра това, прикриваше огромна уязвимост. – Ако не те познавах толкова добре, бих казала, че си развълнуван от нещо. Трудно е за вярване, зная. Да се вълнуваш ти, Райдър Шербрук, човекът за когото тревогите на този свят са на практика непознати. Не, естествено, не може да е това. Ти не си като обикновените хора. На теб и грижите ти са необикновени.

– Смятам, че каза достатъчно. Винаги ме е изненаждал начинът, по който се впускаш в атака, без да се погрижиш за тила си. На мига се хвърляш на врата на противника си и вече хапеш и дърпаш със зъби. Но този път няма да успееш да ме подлъжеш или да ме отклониш. Винаги това ти е била целта с мен, нали? Не, не се притеснявай да ми отговаряш. И без това или ще отречеш, или пак ще се опиташ да ме забаламосаш нещо. Искам да ми кажеш нещо, Софи. И искам истината.

– Чудесно.

Той се приведе напред. Бе стиснал ръце между коленете си.

– Истината, Софи. Говоря ти сериозно.

– Съмнявам се, че ще повярваш на истината, когато я чуеш.

– Спа ли с някого от онези мъже по собствено желание? Вуйчо ти ли те принуди да станеш уличница, или ти вече си беше такава?

– Не.

– Проклетата да си, Софи, не смей...

Тя внезапно се изправи, полите ѝ се завъртяха около глезените ѝ и той видя, че е боса. Ходилата ѝ все още бяха превързани, но не носеше обувки. Това не му хареса. Напротив, ядоса го още повече.

– Отговор на въпроса ми, проклетнице!

– В такъв случай ми задай един въпрос и ще ти отговоря. – Тя бе застанала с гръб към него, раменете ѝ бяха изправени и той бе сигурен, че брадичката ѝ сигурно е издадена на цели два инча напред.

– Добре тогава. Спа ли с някого от онези мъже по собствено желание?

– Не.

– Дори и с лорд Дейвид Локридж?

– Не.

– Беше ли спала с мъж, преди вуйчо ти да те принуди да лягаш с тези, които той ти посочи?

– Не.

– Разбирам – каза той, но всъщност нищо не разбираше. Мозъкът му отказваше да функционира с обичайната яснота – без съмнение, заради мислите, дето го ядяха отвътре – и това го караше да се чувства колкото разстроен, толкова и разярен. – По дяволите, на колко години спа за първи път с мъж?

Тя се обърна с лице към него. Все още се усмихваше с онази твърда, язвителна усмивка.

– Ако може да ти се вярва, Райдър, то тогава съм спала за първи път с мъж на деветнадесет. И този мъж беше ти. – Тя се изсмя на гневното му изражение. – Виждаш ли, Райдър, отказваш да ми повярваш, защото си мъж, а мъжете са свикнали да класират жените в съответните ниши, според представите си, разбира се. Една жена или е невинна, или не е. Няма средно положение. Вдовица може, но дори и в този случай мъжете приемат за даденост, че тя изгаря от желание да легне с колкото може повече от тях, защото е навикнала на секса и знае всичко за него. Мислите си, че на една жена въобще не може да ѝ се има вяра, след като веднъж е опознала мъжете и откъм интимната им страна. Господи, ако мъжът ѝ е съпруг, тя може да му сложи рога. Естествено, съпругът не може да сложи рога на жена си, просто не е възможно. Той може да продължава да прави това, което му е угодно. Ако не може да си намери някоя жена, която доброволно да сподели леглото му, то тогава той просто си купува жена за през нощта. Или, да вземем теб – богаташа, в този случай мъжът поддържа любовници. И винаги си остава напълно почтен. Всъщност уважението към него само расте, както сред мъжете, така и сред жените. Още веднъж ще ти кажа истината, Райдър. Никога не съм била интимна с мъж...

– Още от твоята безпросветна житейска философия... лее се от устата ти благо като мед. Ти си по-невежа и от долна проститутка, Софи. Не знаеш нищо за мъжете и за жените и за това, кое е важно в отношенията помежду им и как...

Тя тропна с превързания си крак.

– И не искам никога да разбера! Искрено се съмнявам, че може да съществува нещо хубаво, нещо взаимно, изобщо нещо между мъж и жена. И мисля, че и ти не го вярваш, Райдър. Да не си посмял да ми се подиграваш. Пак ти казвам и това е самата истина: никога не съм била интимна с друг мъж, освен с теб, а и ти ме упои и...

– Върви по дяволите, Софи, аз галих и милвах гърдите ти и ти ми позволи да го правя! Позволи ми да те целуна и изкусно отвърна на целувката ми. Позволи ми да вкарам език в устата ти. За Бога, когато се събуди на плажа и видя, че едва ли не съм те разсъблякъл чисто гола и че едва ли не съм те... какво направи тогава, а? Усмихна ми се, започна да ме задяваш и ме покани да ти стана любовник! Обеща ми да разкараш другите си любовници. Аз бих нарекъл това съвсем интимно.

– ... после ти ме заведе в къщичката – продължи Софи – и, както добре ти е известно, нямам никакви спомени от това, какво си правил с мен. Така че, предполагам, вече не съм девствена. Смятах, че един мъж може да прецени кога жената е без опит или обратното, но това явно не е така, защото ти нито ми призна, нито пък ми се извини за това, че съм била девствена, когато легна с мен.

Райдър се изправи много бавно. Лицето му бе почервеняло, усещаше сърцето си да пулсира в гърлото му. Той вдигна стола и го запрати колкото сила имаше над парапета. Отдолу се чу вик. Той я изгледа така, сякаш искаше да я изпепели и с едри крачки напусна балкона и излезе от стаята.

Самюъл Грейсън откри Райдър в северното тръстиково поле. Той говореше с един от коларите – черен мъж на име Йон, който можеше да скърши врата на човек само с едната от грамадните си лапи. Райдър бе с шапка. Ризата му бе разкопчана почти до пъпа, гърдите му бяха загорели и блестяха от пот.

Самюъл стисна зъби и подкара коня си към двамата.

Райдър приключи с въпросите си към Йон, благодари му и се обърна да поздрави Самюъл.

– Здрав мъж – каза Самюъл, като гледаше след Йон.

– Да. Определено бих бил доволен да е на моя страна при някоя битка. Кръвта ми се смразява само при мисълта, че би могъл да е на страната на враговете ми.

– Трябва да поговорим, Райдър.

Райдър свали шапката си, помахна си с нея и отри челото си с ръкав.

– Дай да намерим някоя сянка. Може би някъде към плажа, стига да си съгласен, Самюъл.

Отидоха на плажа на Монмаут. Райдър си даваше ясна сметка за това, че свързва мястото с някакви спомени, че то го кара да изпитва някаква топлина, чувства. Разбира се, това бе глупаво. Та това бе просто

един плаж, за Бога! Приятно местенце, нищо повече. Слязоха от конете и се разположиха под една кокосова палма. Бризът бе постоянен и прохладен. Райдър почувства потта му да изсъхва и по кожата му се разля приятна студенина. Той въздъхна от удоволствие и се облегна на стеблото.

– Искам да се ожена за София Статън-Гревил – заяви Самюъл без предисловия. – Така аз ще стана настойник на момчето. Кемъл Хол е в съседство с Кимбърли. Дватамата с Емил ще можем да наглеждаме работата в плантацията и да осигурим наследство на Джеръми.

Мили Боже, това се казва новина, помисли си Райдър, истински шок, макар че не би трябвало да го приема така. Той знаеше, че Самюъл си е загубил ума по Софи, знаеше го от самото начало и дори му се струваше някак забавно. Вече не бе забавно. Чу се да произнася:

– Не след дълго ще бъда настойник на Джеръми. Колкото до Софи, кой знае? Но, Самюъл, няма нужда да правиш каквото и да е.

– Но ти не искаш да ставаш настойник на момчето. Знам, че искаш да се върнеш колкото се може по-бързо в Англия. Твоят живот е там. Взимаш София и момчето, защото не виждаш друг изход. Те и двамата са тукашни, животът им е тук, а не в Англия. Знам, че в Корнуол имат някаква собственост и къща, но тя със сигурност не е по-важна от плантацията им тук. Ще наема частен учител за Джеръми. Момчето ще получи образование и един ден ще поеме наследството си. София ще има сигурност, семейство. Ще бъде обградена от хора, които я обичат.

Райдър почувства внезапен студ. Той извърна лице от Самюъл. Страхуваше се изражението му да не го издаде и се зазяпа над морето. Къде по дяволите се бе дянал безгрижният му смях?

– Разбирам – каза той накрая. – Обмислил си всичко. Предполагам, че ти си един от хората, които обичат мис Статън-Гревил.

– Да.

– Разбираш също така, че можеш да й бъдеш баща.

– Естествено, че го разбирам, и то ме безпокои. Исках Емил да се ожени за нея, тъй като разликата във възрастта им е по-малка, но той вярва, че е курва. Сега поне я уважава, тя спаси живота ти, а това все пак е нещо. Но въпреки това той гледа на нея с презрение, по начина, по който мъжът гледа на жена, за която смята, че не става за нищо друго освен за онази работа – начина, по който и ти гледаш на нея. Аз искам да я предпазя. Искам да се грижа за нея. Ожени ли се веднъж за Софи, мнението на Емил няма да има значение. Всъщност може и да го промени, тъй като в момента то е, съвсем погрешно. Тя е добро и свястно

момиче. Била е оклеветена и единствено виновен за това е вуйчо й. Радвам се, че не е между живите.

– Тя е свършена в ролята на курва.

– Ако това е така, то виновен е вуйчо й. Правила е всичко по принуда. Но той не е успял да я накара да спи с онези мъже.

– Значи вярваш на това, че всички те просто са лъгали, че са спали с нея в къщичката?

– Тъй трябва да е.

– Емил каза, че е опърничава и шавлива.

– Не мисля, че би могла да оцелее, ако не беше волева и търпелива. Тя е закриляла братчето си по най-добрия начин, на който е била способна. Чудил съм се за клюките: в действителност, говорил съм с всички мъже, които твърдяха, че са били нейни любовници. Тя не би могла да направи такова нещо, толкова е просто. Не е в природата й.

– Но нима не би направила всичко, за да защити Джеръми?

– Почти всичко, да, но да се унижи, това не. Не се поколеба да спаси и твоя живот. Ако това я прави опърничава, е, тогава бих казал, че това е не лоша черта. Смятам, че и ти ще се съ согласиш.

– Да, тя ме спаси, така е. Виж, Самюъл, трябва да разбереш също така, че ако се ожениш за нея, нито ти, нито тя ще бъдете приемани от семействата на острова. Дори някои да ви приемат, към нея винаги ще се отнасят с презрение. Вече е отлъчена.

– Смятам да променя това – каза Самюъл. – Ще твърдя пред всички, че тя е легнала в брачното ни ложе девственица. Ще разкажа истината за вуйчо й.

– Единственият резултат, който ще постигнеш с подобни твърдения, ще бъде смях. Бъди разумен, Самюъл. Никой няма да промени мнението си.

– Ще опитам. Длъжен съм.

– Днес говорих с Оливър Сасън. Той също каза, че ще се ожени за нея.

– Не бих позволил на Оливър Сасън да припари до нея.

– Ако искаш да я предпазиш от всички мъже, които тя е развличала – принудена или не от вуйчо си, – и двамата ще завършите живота си като отшелници. Списъкът на мъжете, посещавали шибаната й къщичка, е дълъг, Самюъл.

– Грещиш, Райдър. Аз ще променя мнението за нея. Моята дума се слуша по тези места.

– Не – каза Райдър.

– Моля?

– Казах, не. Няма да се ожениш за нея.

Самюъл усети как го обзема гняв към младия мъж. Райдър Шербрук нямаше никакво право да се разпорежда с личните му проблеми, дори и като собственик на Кимбърли Хол. Самюъл си имаше сериозни основания за действията си. Той се изправи на крака.

– Нямах думата в тази работа, Райдър. В случая решенията ги вземам аз, а не ти.

Райдър се засмя.

– Всъщност, Самюъл, решенията ги взема Софи, а тя ще каже не.

– Защо? Защото ти я съсипа и тя няма да иска да ме срами, като ме вземе за съпруг? Не ми се прави на изненадан. Зная много добре, че ти я искаше, искаше да се разпореждаш с нея, искаше да ти пада на колене. За теб това се превърна в някаква проверка на собственото ти мъжество. Ах, да, държеше се точно като новото куче в glutницата. Трябваше да докажеш мъжествеността и силата си и за това избра тази жена. Трябваше да докажеш себе си. За теб това бе състезание. Трябваше да докажеш на света, че можеш да я притежаваш и че докато тя е твоя, можеш да я накараш да признае, че другите не я интересуват, че за нея има само един мъж – ти. Не съм кьорав. А освен това стоях под балкона, когато си говорехте й чух какво каза тя, чух и твоите обвинения. Чух я, че ти каза, че е била девствена, преди да я насилиш в къщичката. Ти погуби мис Статън-Гревил и не направи нищо, за да поправиш станалото. Единственото, което би ти хрумнало, е да я направиш своя държанка, а тя е младо момиче с отличен произход и добро възпитание. Освен това тя си има и принципи. Замислял ли си се някога, че е възможно да си й направиш дете? Разбира се, че не. Е, аз я обичам и ще се ожена за нея дори и да е бременна, така че да не роди копеле. Свали си надменната вежда, дяволите те взели! Можеш ли да се закълнеш, че когато спа с нея, тя не бе девствена?

– Не, не мога да се закълна – много тихо каза Райдър.

– Отказваш да признаеш, че си разкъсал девствеността й, че си насилил едно невинно момиче. Тя не е мръсница и ти добре знаеш това. Казах ти, каквото трябваше. Засвидетелствах ти уважението си. Аз поне предлагам някакъв избор на бедното момиче, а това е повече отколкото ти изобщо би се сетил да сториш.

Райдър взе едно малко камъче и го запрати във водата. То заподскача по вълните.

– Как точно смяташ да я защитиш, когато Шърман Коул се появи,

за да я арестува и да я обеси за убийството на вуйчо й?

Самюъл Грейсън извърна очи от Райдър и се загледа в морето.

– Значи смяташ, че е по-добре да я отведеш заедно с Джеръми? Тя ще ти бъде любовница, или в противен случай ще бъде съвсем сама, без пари, без приятели, без възможности. Идеално разрешение на проблема, няма що! Господ да ни пази от мъже, които си мислят, че светът е техен, а жените са създадени единствено за да задоволяват себичните им удоволствия. Забелязах и вашата представа за чест, сър, тя се крие дълбоко във вашата гордост, в безбройните години на привилегии и богатство, на които родът ви се е наслаждавал. Ами другите? Цената на едно момиче, останало само на този свят? Нейната чест? Нейната репутация? Няма такива, важно е само това, да властвате над нея, важно е само съревнованието, на което вие и всички младоци като вас се отдават. А след това си тръгвате, без повече да помислите за момичето или за онава, което сте й сторили. Ако Шърман Коул арестува Софи... Ами, не знам. Но Господ ми е свидетел, че ще измисля нещо. Довиждане! – Самюъл се отдалечи с големи крачки, като не преставаше да удря късата палка за езда в бедротото си. Бе превъзбуден.

Райдър го проследи с поглед. Чувстваше се така, сякаш току-що е получил порция словесен пердах от баща си. Доколкото си спомняше, баща му по го биваше за тази работа, но и Самюъл не бе зле. Той изсумтя, докато наблюдаваше как Самюъл възсяда коня си.

Райдър отново се облегна на стеблото на палмата и затвори очи. Не беше вярно това, че възприема целия свят като място, създадено за да се разпорежда в него, може би само една малка част. Е, и какво, лошо има в това? Той не беше егоист, не бе алчен. Вярно, взимаше, но не взимаше прекалено много. Не нараняваше хората около себе си. А и даваше много, съвсем определено даваше. Джейн му е свидетел, както и сестра му, Синджън.

Наистина ли бе такова безчувствено, себично копеле? Наистина ли всичките му цели са толкова долни в същността си? Наистина ли бе мъжкарят в глутницата? Не, всички тези глупости за доказване на мъжественост и тям подобни си бяха точно това – глупости. Той си беше той и въобще не бе толкова лош. Бе почтен, защото така бе възпитан; Самюъл беше прав, но какво толкова? Но въпреки всичко Райдър се почувства гузен, почувства се мошеник, дявол го взел, а това не беше честно!

– Майка му стара – обърна се той към една невероятно огромна костенурка, която се бе запътила към водата, оставяйки лепкава диря

след себе си. – Майка му стара – отново потърси съчувствие той.

Самюъл Грейсън гледаше Софи с безрадостен поглед. Райдър бе прав. Тя му отказа. Вярно, по много мил начин, но без никакво колебание. Изглеждаше уморена и някак си победена. Той мразеше причините за това нейно изражение, но не знаеше какво да стори, за да ѝ помогне.

Тя се опита да му се усмихне, но в очите ѝ имаше сълзи.

– Знаеш, че не мога – отново повтори тя, тъй като той се бе умълчал. Сякаш си беше изхабил цялото красноречие в разговора си с Райдър Шербрук.

Най-накрая Самюъл проговори, а гласът му бе уморен, също толкова колкото и душата му:

– Не, не разбирам. Твоят срам е глупост. Аз не съм някой разгонен момчурляк с очаквания за пълна чистота, София. Бих искал да премислиш.

Отново без колебание тя каза:

– Не, съжалявам, Самюъл. – Странно бе, че му говореше на малко име; през всичките четири години, които тя бе прекарала на Ямайка, той бе за нея мистър Грейсън, но Софи предположи, че едва ли е учтиво да се отнася като с баща с мъжа, който ѝ предлага брак.

– Извини ме, ако това те смуцава, Софи, но знам за това, което ти е сторил Райдър. Знаем, че това е срамът ти. Съжалявам за това.

– Той ли ти каза?

– Не, разбира се, че не. Но знае, че това ми е известно. Възможно ли е да носиш дете?

Тя побеля и се вкопчи в облегалката на стола. Продължи да клати глава като обезумяла дори и когато прошепна:

– О, не, не е възможно, няма да е честно. О, Господи, кажи ми какво да правя!

– Можеш да се омъжиш за мен и да бъдеш осигурена. Не ме интересува дали си бременна от него.

Тя се изуми от добрината му, от неподправената му обич, но знаеше, че независимо от всичко това, тя не може да се омъжи за него. Никога!

– Не, никога няма да го направя, никога.

Самюъл въздъхна.

– Райдър беше прав.

Тя се вцепени.

– Какво искаш да кажеш?

– Каза, че ще ми откажеш, защото той е спал с теб.

Тя се разсмя, по-точно изсмя се и Самюъл я зяпна слисан.

– Е – успя да продума тя накрая, – поне смята, че имам някаква чест. Аз – курвата на Ямайка! О, това е прекалено.

Райдър чу смеха и без да иска, забърза към него. Смехът бе пресилен и Райдър почувства как неговата дива налудничавост и едва сдържана жестокост го пронизват до най-дълбоките кътчета на душата му. Този смях го уплаши до мозъка на костите му. Той бързо отвори вратата на всекидневната и се насади на пачи яйца. Не знаеше кого бе очаквал да завари при нея, но определено не и Самюъл Грейсън. Мили Боже, какво толкова й бе казал Самюъл?

– О – смути се Райдър. – Самюъл, Софи. Извинете ме.

– Недей, Райдър, не е необходимо – каза Самюъл. – Ти беше прав. Тя не ме ще. Е, имам да свърша някои неща. Мисля да отида до Монтегю Бей и да разбера какво е намислил Шърман Коул. Може би са заловили Томас. – Райдър не каза нищо, докато Самюъл не затвори вратата зад себе си.

Райдър почувства прилив на толкова дълбоко облекчение, че чак се разтрепери. Не искаше да приеме облекчението, защото това го караше да се чувства така бесен от себе си, че му идваше да вие. Той я погледна, застанала там в една от скромните си муселинени рокли, с голи като на гаменче крака, вече без превръзки и каза:

– Предполагам, че всичките тези сладки момичешки роклички, които ти донесох от Кемъл Хол, са от дните ти преди къщичката?

Тя присви очи. Ръцете й, отпуснати покрай тялото й, се свиха в юмруци. В следващия момент тя му се усмихна – една от „сълливите“ усмивки и когато заговори, гласът й бе нежен, изкусителен и подигравателен. Тялото на Райдър реагира на тези нотки още преди той да успее да се овладее.

– О, Райдър, естествено, че са отпреди това. Досадни конфекционни парцалки. Нима можеш да се съмняваш? Но какво да правя? Ти остави всичките ми дрехи в Кемъл Хол. Защо не си представиш, че съм облечена в алена сатенена рокля, с деколте почти до пъпа, и не дойдеш пак да ме погалиш? Повече кураж, Райдър. Бъди мъж! Разкъсай роклята ми. Ще ти хареса ли? Един истински мъж, който отстоява своята сила и власт. Господи, само като си помисля за това и се разтрепервам. Можеш да ме стиснеш под дясната си мишница и да ме понапляскаш. Наистина, нима не заслужавам награда за това, че спасих бедния мистър Грейсън

от съдба, по-лоша и от смъртта?

Райдър не помръдна. После изпсува. Накрая ѝ изкрещя:

– Прекрати тая шибана сценка!

– Сценка?! Искаш да кажеш, че вече не ме смяташ за курва?

– Да, не! Проклетата да си! Не зная.

– Скъпият Самюъл ли повлия така на преценките ти?

– Не.

Изведнъж, по същия внезапен начин, по който бе започнала да играе ролята си на мръсница, Софи стана по-ранима, отколкото Райдър можеше да понесе. Тя бързо се обърна и излезе на верандата. Не можеше да се контролира, а не искаше Райдър да види нейната уязвимост. Но той я бе забелязал и я последва по петите.

– Ами ако съм бременна? – ужасено прошепна Софи, кършейки ръце. Гласът ѝ едва се чуваше.

– Защо не помисли за това и преди? С другите мъже? Винаги ли вземаше предпазни мерки с тях?

– Не.

Още едно словесно недоразумение. Би могъл да ѝ каже, че ако е бременна, то със сигурност виновникът за това не е той. А ако, просто ей така, допуснеше, че е, то при всичките ѝ твърдения за невинност, сега сигурно говорят за някакво свето зачатие.

Би могъл да ѝ каже, че не е спал с нея. Всъщност, трябваше да ѝ каже, но не го направи. Ако ѝ кажеше, тя можеше да се омъжи за Самюъл, а Райдър не можеше да допусне това.

– Кога беше последният ти месечен цикъл?

Софи потрепера шокирана. Райдър я гледаше очарован. Бе като хипнотизиран. Постепенно тя се овладя. Погледна го право в очите и без да каже и дума, се обърна и бързо се отдалечи.

Той я изпрати с намръщен поглед. От изражението ѝ преди малко се излъчваше неподправено презрение: никакви думи, изразът на лицето ѝ бе напълно достатъчен. Ще ѝ покаже той какво е презрение. Ще ѝ даде добър урок.

Четири часа по-късно Самюъл се прибра в Кимбърли. Изглеждаше отчаян и се обливаше в пот. Без предисловия той каза на Емил и Райдър:

– Утре сутринта Шърман Коул ексхумира тялото на Бърджис. Така се говори в Монтегю Бей. Томас още е на свобода. Коул е казал, че след като арестува София, ще предложи пари на Томас, за да се покаже и да свидетелства срещу нея. Каза, че не вярвал на тая история, дето Томас бил идвал тук, уж за да те убие, Райдър. Освен това твърди, че си

излъгал за раните на Бърджис. Чух, че щял да плати много пари на три-ма души, които да изровят тялото и да го огледат. Казал, че ще я арестува незабавно, ще я пробва като жена и още тази седмица ще я обеси. Разправял, че никой от нас не може да го спре.

– Е – каза Емил, – краят приближава. Независимо какво мисля за нея, не искам да я видя на бесилото.

Баща му изпръхтя с отвращение.

– Ти си едно сляпо пале! Е, Райдър, съвсем скоро няма да ти се налага да се притесняваш повече за нея. Съвсем скоро ще остане само Джеръми. – Той се обърна към сина си. – Искам да си в Кемъл Хол, когато Коул пристигне там утре сутринта. Трябва да сме предупредени. Иди и кажи на Софи да не се отдалечава от къщата.

– Вече нямаме избор – каза Самюъл, след като Емил излезе от салона. – Слушай, Райдър. „Харбингър“¹⁴, голяма, здрава бригантина, в момента е на пристан. Със сутрешния отлив отплава за Англия. София и Джеръми трябва да са на борда й.

– Да, трябва – съгласи се Райдър. – Той се ухили и разпери ръце. – Добре де, добре. Зная, че не мога да я изпратя в Англия без закрила. Без пари. Без никой, който да се грижи за нея.

– Освен това, не можеш да напуснеш и Ямайка.

– Зная. Трябва да остана поне докато не се уреди въпросът за настояществото. Разбира се, трябва да се разправа и с Шърман Коул, както и да открия това мизерно копеле Томас.

– Какво ще правиш?

– Както изглежда, възможностите ми за избор току-що обезпокоително се стесниха. Доведете пастора. Ще се ожена за нея. Когато Шърман Коул изрови тялото, те вече ще са на борда на този кораб. Като пристигнат в Англия, ще отидат в Нортклиф Хол, при семейството ми. Те ще се погрижат.

– А като се върнеш, тогава какво?

– Не ме притискай, старче. Стана, както ти искаше. Спаси момичето, като ме използва аз да свърша черната работа.

– Тя ще бъде добра съпруга.

Райдър изруга и тръгна да търси момичето, което скоро щеше да му стане невеста.

Женитба! Ужасяваща мисъл, но какво друго можеше да направи. Помисли си за брат си, графа, и отправи молитва към Бога поне

14. „Предвестник“ (англ.) – Б.пр.

неговият неотдавнашен брак да върви добре, макар че когато напусна Англия, хранеше сериозни съмнения по въпроса, независимо от куража на братовото му булче. Ще се окаже с пранги на краката само защото бе дошъл в Ямайка. Кой каквото си направи, сам си го...

Въздъхна. Можеше пък нещата да се оправят. Той откри Софи на плажа на Монмаут чак когато следобедът преваляше. Кобилата й, Опал, бе наблизил и си поскубваше блатна трева. Софи се бе разположила под сянката на един индийски бадем. Седеше, кръстосала крака по турски, и зяпаше над водата.

Райдър пусна коня си, приближи и се надвеси над нея с ръце на бедрата.

– Ходих до Кемъл Хол – каза той. – Казаха ми, че си била там, за да видиш как върви работата в къщата. Не трябваше да се връщаш в Камил. Все още не си се възстановила достатъчно.

Софи изобщо не го погледна.

– Глупости – отрязва тя.

Той се наведе и я подръпна за ризата.

– Тогава защо не носиш обувки?

Тя дръпна ризата си.

– Върви на майната си, Райдър. Сега Кемъл Хол принадлежи на Джержми, той все още е там. Всъщност истината е, че се уморих и дойдох тук, за да си почина. Е, какво искаш? Още признания от устата на местната курва?

– Не.

– Тогава?

Той я погледна остро.

– От около половин час и двамата нямаме избор – въздъхна той. – Връщаш се в Кимбърли с мен. Трябва да свършиш много неща до утре сутринта.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите! – със студено безразличие попита тя. Погледът на Райдър едва не се кръстоса от яд.

– Погледни ме, дяволите да те вземат.

Тя въздъхна и вдигна очи.

– Езикът ти е неприличен. Освен това стоиш с гръб към слънцето, така че изобщо не мога да видя лицето ти. Зарежи мъжествените си пози и седни, Райдър.

Той седна и също като нея скръсти крака.

– Чуй ме сега, Софи. Не ми харесва да ми говориш по този начин. Това не са мъжествени пози, просто си стоях там, като нормален човек.

Тя за малко не се усмихна. Вместо това се зае да пресява пясъка през пръстите си. Той наистина не си даваше сметка за естествената арогантност, която се криеше дълбоко в него. Когато Райдър продължи, цялото ѝ желание да се усмихва се изпари.

– Няма никакво друго разрешение – каза Райдър. – Мислих много, но полза – никаква. Спорих със самия себе си. Размишлявах, а това е нещо, което истински мразя. Сам на себе си привеждах всякакви доводи, които да ме убедят, че това е върхът на глупостта, бездната на идиотството, но нищо не помогна. Е, в такъв случай, ще трябва да се ожена за теб.

Тя се облещи.

– Ти си луд.

– Да. Но все пак ще го направя. Май нямам избор. Ще се ожена за теб. Двамата с Джеръми ще се качите на един кораб, който рано сутринта ще отплава за Англия. Тази вечер ще се венчаем. Като стигнете в Англия, с Джеръми ще отидете при семейството ми в Нортклиф Хол. Те ще се грижат за вас, докато не се прибера.

– Правиш това, защото се страхуваш, че съм бременна от теб ли?

– Не. Утре Шърман Коул ще огледа тялото на вуйчо ти. После ще те арестува. Дори е предложил пари на Томас, ако свидетелства срещу теб. Така че, омъжваш се за мен и докато Коул потрива тлъстите си ръчички и се радва на представата за твоята пълна зависимост от него, двамата с Джеръми отдавна ще сте отплавали. Не, нищо не казвай. Трябва да напуснеш Ямайка. А, искаш ли да знаеш какво получаваш с брака си? Няма да получиш титла, защото, както знаеш, не съм първороден син. Обаче, предполагам, че дори и за теб съм достатъчно богат. По дяволите, сега имам и Кимбърли Хол, така че мога да твърдя, че съм в състояние да ти осигуря каквото душа ти поиска.

– Отлично. Добре тогава, душата ми иска аз да съм настойник на Джеръми и аз да съм човекът, който да се погрижи брат ми да получи достойно за джентълмен образование.

– Недей така. Нямаме време за игрички. Ще се оженим. Точка по въпроса. Тихо. Не се шегувам за намеренията на Коул.

Тя скочи на крака.

– Не мога да повярвам. Сигурен ли си? Но... – Тя го загледа, вече смълчана. После се обърна, вдигна полите си и затича по плажа.

– Софи! Върни се! Краката ти!

Тя затича още по-бързо. Глупакът му с глупак, притесняваше се за краката ѝ! Той затича след нея. Райдър бе по-силен, краката му – по-

дълги и не носеше фусти, които да го спъват. Бързо я настигна. Улови я за ръката и я обърна към себе си. Притегли я и силно я целуна.

Тя се бореше, дърпаше се, въртеше се, но той не я пусна дори и след като откъсна устни от нейните.

– Нима предпочиташ палача пред брака с мен?

Тя поклати глава.

– О, но преди палача е ред на Шърман Коул. Несъмнено той ще те изнасили. Хубавичко ще те олигави.

– Няма нужда от повече приказки.

– Добре. Вече започвах да губя търпение.

– Това е абсурдно, Райдър. Аз съм съвсем обикновено момиче. Съвсем просто. Нямам никакви тайни, нищо, което би те заинтересувало. Не съм глупава, защото съм чела много, макар че джентълмените смятат това за доста глупава за една жена, може би дори вредно за нейния мозък. Повярвай ми, аз съм едно нищо, просто едно момиче от забутаните колонии, което няма никакви претенции. Защо се чувстваш задължен? Нямах никаква вина за това, че вуйчо ми е мъртъв.

– Млъкни. – Той отново я целуна, но тя неистово се бореше, а Райдър не искаше да рискува да нарани ребрата ѝ. Той се задоволи с прегръдката. Почувства топлината на тялото ѝ, почувства развълнуваните ѝ гърди и за момент притвори очи от удоволствие.

– Забрави ли колко голяма е антипатията ти към мен, Райдър? Смяташ ме за ужасна жена. Презираш ме заради това, което мислиш, че съм. Защо правиш всичко това?

Той се загледа над рамото ѝ в назъбените черни скали, които стърчаха от водата.

– Длъжен съм. Наречи го чест. Наречи го пристъп на гузна съвест. Самюъл каза, че съм те погубил. Може би носиш моето дете. Е, като добавка към съсиятия ти и вероятното бебе, трябва да отърва и вратлето ти от бесилото. Хайде, ела. И двамата имаме много работа.

Тя тръгна редом с него. Гледаше пред себе си с празен поглед. Не вярваше, че животът ѝ може да се промени така драстично, и то за толкова кратко време.

Вдигна очи към профила му – чист, изваян и силен. Той щеше да е нейният съпруг.

Побиха я тръпки.

11.

Викарият, мистър Джейкъб Медърз, бе съсухрен човечец с кичур бяла коса, щръкнал като петлов гребен. Той естествено знаеше всички клюки, но за негова чест не допринасяше за тях. Честно казано, беше повече слушател, особено ако имаше чаша пунш в ръка. Слушаше, изслушваше, а после се старееше да забрави по-голяма част от чутото.

Повече от двадесет години беше близък приятел на Самюъл Грейсън и с радост прие поканата му за вечеря. А после, когато, разбра какво трябва да направи, попримигна, но Самюъл му се усмихна и кимна насърчително. Е, щом Самюъл смяташе нещо за правилно, значи Джейкъб щеше да го направи – щеше да бракосъчетае тия двама неравнопоставени влюбени.

Райдър Шербрук засмяно му предложи гостоприемството на Кимбърли Хол до идния следобед и той с готовност прие. Знаеше какви ги разправят за София Статън-Гревил, знаеше, че на Шърман Коул много му се ще да я арестува й си мислеше, че знае и защо – нали в крайна сметка човешките слабости бяха негова професия. Но понеже не беше нито глупав, нито безмилостен човек, пък и не смяташе, че любопитството задължително е добродетел, в случая предпочиташе да не знае подробностите.

Всички чакаха. Тази вечер, благодарение на трите чаши пунш, които бе изпил на вечеря, гласът на мистър Медърз звучеше още по-сладко от обикновено. Той бързаше да привърши кратката церемония, доволен, че младата дама не припадна. Тя беше преbledняла, гледаше с тъжни, безизразни очи и почти шепнеше.

За сметка на това Райдър Шербрук бе английски аристократ до мозъка на костите си. Гордо изправен, той отговаряше ясно и отчетливо и ако изпитваше същия ужас като булката, чудесно го прикриваше.

Райдър се чудеше какво ли си мисли Софи. Добре знаеше, че не иска да се омъжва за него и че към тази стъпка я бе подтикнала единствено мисълта, че може да увисне на въжетото. А за един младоженец тази мисъл съвсем не беше приятна. Съмняваше се, че в друг случай би го взела за съпруг, дори и да беше бременна от него. Е, в крайна сметка, това съвсем скоро щеше да стане. С известна изненада осъзна, че всъщност иска точно това – тя да му стане съпруга и двамата с Джеръми да се почувстват в безопасност.

И когато тя съвсем тихо промълви своето „Да“, той стисна ръката ѝ. Помисли си, че първоначалният ѝ отказ говореше за честност и достойнство. Тя не го искаше, но можеше да я разбере, като знаеше какво е преживяла. Нищо, скоро щеше да промени мнението ѝ за себе си. Не беше глупак, а и тя вече щеше да е негова съпруга. Припомни си всички жени, които беше имал досега, припомни си удоволствието, възбудата и смеха, които бе споделял с тях. А ето че трябваше да се обвърже с жена, която не го иска, която се омъжва за него само защото няма друг избор. Е, в това отношение си приличаха – и той никога не би помислил да се жени за нея, макар че определено си струваше. Беше просто въпрос на чест.

Софи бе доволна, че успя да изрече своето „Да“. Ненавиждаше се, задето почти го пробляя, но макар да знаеше от какво я спасява, този мъж я плашеше до смърт.

В момента, в който станеше негова жена, той можеше да прави с нея, каквото пожелае. Знаеше това – чичо ѝ непрекъснато ѝ го повтаряше. Не вярваше, че ще я бие – не беше от този тип мъже. Плашеше я друго – че ще може да се възползва от тялото ѝ, когато и както си поиска. От друга страна, той вече я беше обладал, бе виждал тялото ѝ, както и тя неговото, и не беше я наранил. На сутринта не усети нито болка, нито неразположение. Не, не беше я наранил.

Но беше изплашена. Докосна гладката муселинена рокля, която Кoko ѝ бе ушила следобеда. Беше красива, снежнобяла. Това я накара да се усмихне.

– Ще изглеждаш като девица на жертвоприношение – бе казал той, когато видя почти завършената рокля.

Щеше ѝ се викарият вече да е свършил. Стомахът ѝ се свиваше. Страхуваше се не само от Райдър, но и от Шърман Коул, и се чудеше дали наистина ще успеят с Джержъми да се качат на кораба и най-после да бъдат в безопасност.

Спомни си как Райдър дойде да я вземе за вечеря. Влезе в стаята усмихнат, дяволски елегантен и красив.

– Знаеш ли, че си прекрасна?

– По-скоро приемлива.

– Не, прекрасна си. Готова ли си? Викарият вече дойде. Ще вечеряме преди церемонията. Съжالياвам, че от Кемъл Хол няма да присъства никой, но не можем да рискуваме.

– Райдър, не е нужно да правиш това.

– Стига де – мило я прекъсна той, предложи ѝ ръката си и двамата

заслизаха по широкото стълбище.

Райдър усети как тя потръпва, докато той произнася брачната клетва, и тихо ѝ прошепна:

– Недей, Софи, не се плаши от мен. Имай ми доверие – много скоро всичко ще приключи и никога вече няма да ти се случи нищо лошо.

Тя не му повярва, но някак не вървеше да му го каже, след като вече беше неин съпруг. Видя как Джеръми се усмихва, сякаш светът е негов. За неин ужас Райдър беше спечелил малкия с лекота.

Церемонията свърши. Посипаха се поздравления. Самюъл изглеждаше доволен и много облекчен, обърна се към Софи, прегърна я и тихо ѝ каза:

– Всичко ще бъде наред, мила моя. Винаги съм казвал, че има Провидение. Писано ви било с Джеръми да напуснете Ямайка и да се върнете в Англия. А младоженецът ще ти хареса, ще видиш – веднъж стъпил в правия път, той без колебание ще го следва. Така че вярвай му, Софи – много добър човек е.

Тя хвърли поглед към младоженеца, прегърнал Джеръми през раменете. Момчето бърбореше като сврака, а Райдър кимаше и се смееше.

Внезапно веселата глъчка замря. Райдър вдигна поглед и съзря Шърман Коул на вратата на залата.

На Софи ѝ идеше да потъне вдън земя. Не можеше да помръдне. Видя как Райдър бързо се отправя към Кол.

– За мен е удоволствие да ви видя, мистър Кол, но не си спомням да бяхте поканен. Какво ви води насам?

Шърман Коул огледа залата, втренчи се в Софи, която с бялата си венчална рокля приличаше на мраморна статуя, видя как Самюъл я улови за ръката и му рече:

– Мили Боже! Да не смяташ да защитиш малката мръсница, като я омъжиш? И тоя глупак Грейсън наистина го направи?! Наистина ли те ожени за тая малка уличница, а?

Райдър въздъхна:

– Не ви ли предупредих вече? Сър, освен че сте досаден, вие сте бил и глупак.

– Но той не може да се ожени за нея! Чуваш ли, Самюъл?! Това с нищо няма да промени нещата! Та тя уби бедния си чичо! И аз още утре, като изследваме тялото на Бърджис, ще дойда да я прибера. Остава ти само една нощ с нея, така че гледай добре да я оползотвориш. А после ще дойде моят ред и аз ще се погрижа за справедливостта да възтържествува и...

И Райдър го удари точно в челостта: Шърман Коул се свлече на земята в безформена купчина. Райдър го вдигна под мишниците и го завлече зад един стол, но краката му останаха да стърчат отвън. Той придърпа стола, избута Коул зад него, после отново върна стола на мястото му. Погледна към Софи, ухили се и доволно и отри ръце:

– Беше истинско удоволствие – рече той и се приближи към нея. – Емил, защо когато се съвземе, не го изпратиш до Монтегю Бей? Нека си мисли, че Софи се е омъжила за баща ти – така ще бъде спокоен и доволен от себе си.

– Да вървим в трапезарията – подкани ги Самюъл. – Искам да вдигна наздравница за вас двамата с шампанското, което Джеймс успя да изрови специално за случая.

Но тя остана бледа и неподвижна. Райдър се намръщи:

– Хайде стига вече, де! – И понеже тя пак не помръдна, притегли я към себе си и я целуна. Целувката беше съвсем лека, устните му едва се докоснаха до нейните. После ѝ прошепна на ухото:

– Аз съм ти съпруг и ще те защитавам. Не бой се, Коул нищо няма да ти стори.

Но тя все така стоеше, замръзнала от уплаха. Когато я пусна, вече не се мръщеше, изглеждаше замислена. Не бе отговорила на целувката му, но нали все пак току-що преживя нова неприятна изненада.

– Знаеш ли, Софи, не го ударих само за да те защита, а просто защото изпитвах огромно желание да го направя. Но макар и мотивите ми да не бяха съвсем честни, бих ли могъл все пак да се надявам, че при случай ще ми се отплатиш със същото?

– Вече съм го правила.

Той се усмихна:

– И се справи чудесно. Ще продължиш ли да бъдеш моята амазонка? Ще продължиш ли да ме защитаваш?

– Ти не си Джеръми.

– Но съм твоят съпруг, така че вече съм по-важен и от Джеръми.

– Е, тогава – с въздишка отвърна тя – ще те защитавам, Райдър.

– Чудесно.

Райдър пак погледна през рамо краката на Коул, които стърчаха изпод стола. Какво, по дяволите, искаше той? Монтегю Бей беше далеч. Само за да злорадства ли беше дошъл? За да стресне Софи? Или да ги заплаши всички?

Но бързо забрави за Коул. Тази нощ щеше да бъде със Софи. Много скоро, след по-малко от три часа, тя щеше да лежи гола в прегръдките

му и той смяташе да ѝ се насити и за седмиците, през които щяха да останат разделени.

Тръгнаха към трапезарията и Райдър си затананика. Сложи Софи от дясната си страна, зае мястото на домакина и целуна пръстите на ръката ѝ. Тя не помръдна.

– Емил ще изпрати Коул – рече той. – И навярно ще разбере защо дойде тази вечер.

– Бих искала да можех и аз да го ударя – отвърна тя.

Това страшно му допадна:

– Наистина ли щеше да го направиш? Е, ако трябва, ще го намеря и ще ти го доведа. Я ми покажи юмука си.

Тя сви юмрук и той долепи палеца ѝ до другите пръсти:

– Когато удряш, никога не изпъвай палеца си – може да го счупиш.

– Ожулил си кокалчетата си.

– Нямаше начин – такава е цената, която човек плаща за удоволствието да удари. А сега, моя младоженке, вдигни чаша и леко докосни моята. Точно така. Сега се усмихни... Браво!

Тя отпи от шампанското. Беше чудесно – студено и тръпчиво. Отпи по-голяма глътка.

Разговорът около масата се оживи и с всяка нова бутилка смехът и глъчката се засилваха. Викарият си спомни анекдота за светеца, изпратен по грешка в ада, и го разказа с ентузиазма на набожен грешник.

Райдър се посмя, сетне погледна жена си.

– Много си мълчалива. И нищо не ядеш.

– Не исках това да става – отвърна тя, вперила поглед в чинията си с ананасов пай.

– Но стана. Така че го приеми. Просто свикни с тази мисъл.

– Май не ми остава друг избор – промълви тя и пак отпи от шампанското.

– Да не смяташ да се напиеш до забрава?

– Не мисля, че е възможно.

– О, напълно възможно е, повярвай ми. В такова състояние хората правят невероятни неща. Младите мъже например продължават да пият с цяло гърло, дори когато вече се търкалят под масата.

Той пусна в ход целия си чар, смееше се, опитваше се да я прелъсти с най-добрите оръжия от арсенала си, но всичко оставаше напразно.

– Уморена ли си, Софи?

– Да – машинално отвърна тя и едва тогава усети колко е изтощена.

– Как са ребрата ти?

– Болят ме ужасно, а и краката, и...

– Никак не те бива да лъжеш. Преди можех да се хвана, но сега, когато вече те познавам...

– Не си прави илюзии, Райдър, ти изобщо не ме познаваш.

– Нищо, ще те опозная. Имам най-доброто желание. За съжаление известно време ще останем разделени. Но ще ти дам препоръчително писмо до брат ми, граф Нортклиф, и достатъчно пари, за да можете в Саутхамптън двамата с Джеръми да си наемете карета и охрана. Обещай ми, че ще го направиш.

Тя обеща.

Той се загледа в извивката на гърдите ѝ, която се подаваше над дантелата на деколтето.

– Слабичка си ми, но хич не се притеснявай – ще напълнееш.

– Щом съм бременна, това със сигурност ще стане.

Лъжи, помисли си Райдър. Толкова трудно му беше да се съобразява с тях, но все пак успя да каже небрежно:

– Както ти казах, не е сигурно, че ще имаш дете. Може да си бременна, а може и да не си. Надявам се, че това няма да те разочарова чак толкова.

– Не ми е добре, значи сигурно съм бременна.

Интересно, помисли си той, облегна се назад и повъртя чашата шампанско между дългите си пръсти.

– Софи, не бива да се боиш от мен. Не, изобщо не се опитвай да отричаш – казах ти, че познавам жените. Моля те, постарай се да запомниш, че щом веднъж съм бил с теб, ти вече не си девствена. А аз се възползвах от теб. Дори целунах оня чудесен родилен белег зад лявото ти коляно:

– Може и да е така, но все пак...

– Все пак какво?

– Ами когато си вършил с мен тия неща, аз изобщо не бях на себе си.

– Просто трябва да ми повярваш.

– Така, както ти ми повярва ли?

– Е, хайде да забравим всичките подли номера, включително и упорването. Макар че още побеснявам, като се сетя как с чичо ти ме съблякохте и ме оставихте на онова момиче. Между другото, как се казва тя?

– Далия. И още първия път, когато те видя, каза, че си опасен.

Райдър се засмя и Софи побърза да добави:

– Но не достатъчно, за да пожелае чичо ми да ѝ плати.

– А ти гледаше ли, докато бях с нея?

– Съвсем малко, и то защото чичо ми реши, че трябва. Смяташе, че си от мъжете, които споделят с любовниците си интимните си преживявания, така че трябвало да знам какво е ставало. Но аз не издържах и излязох.

– Много подъл номер беше. А сега, скъпа моя, се качваме горе.

След по-малко от десет минути тя вече го гледаше от другия край на спалнята. Той затвори вратата, заключи и тръгна към нея с усмивка и победоносно блеснали сини очи.

Наистина изглежда като девица, която ще принесат в жертва, помисли си той, и в този миг най-после осъзна, че тя наистина е девствена, че предполагаемите ѝ любовници са били с Далия и че Самюъл имаше право – тя за нищо на света не би станала проститутка.

Зачуди се дали да не ѝ каже, че все още си е девица и че е използвал великолепната си лъжа, за да попречи на брака ѝ със Самюъл, но се отказа. Щяха да имат предостатъчно време да си кажат какво ли не. Истината можеше и да почака.

Прегърна я, без да я целува, и рече:

– Знам, че си виждала част от това, което мъжете и жените правят заедно в леглото. От личен опит знам и това, че умееш да прелъстиш един мъж, да го възбудиш, докато стане твърд като камък и готов да ти обещае всичко на света. С мен не успя само поради особените обстоятелства. Няма да бързаме Софи. Искам да забравиш неприятните си преживелици – те вече нямат значение. Значение имаме само ти и аз. Разбих ли?

– Не искам, Райдър. Имам нужда от време.

– Ще имаш цялото време, което ти трябва, или поне седем седмици, но не и тази нощ. Аз не съм като ония лигльовци. С мен ще ти бъде приятно и ще те накарам да забравиш всичките им неприятни навици.

Ръцете му успокояващо я галеха по гърба, сякаш опитомяваше някое дете или диво животно. А тя си спомни лорд Дейвид, спомни си ръцете му върху тялото си и устата му върху своята... Спомни си и Оливър Сасън, и Чарлз Грамънд, и Дики Мейсън – още един мъж, когото чичо ѝ с нейна помощ опропасти. Имаше и двама други – единият вече бе мъртъв, а другият напусна Ямайка със славата на закоравял пианиста. Господи! Нямахше да може да забрави. Мразеше всичко това. Мразеше и себе си, а и него, задето я беше принудил на тази женитба.

Отдръпна се така рязко, че Райдър не успя да я задържи, изтича на балкона и се обърна към него едва когато стигна до перилата.

Той не бе мръднал от мястото си, но вече събличаше връхната си дреха. Тя го изгледа вцепенена как сваля вратовръзката, ризата, бельото си, как сяда на столчето и събува ботушите си, и когато се изправи и поsegна към копчетата на бричовете, му изкрещя:

– Не! Какво правиш?! Спи!

– Защо? – попита той. – Едва ли мога да накръпя с нещо девическия ти свян, нали? Господи, жено, та ти си ме виждала гол, виждала си ме възбуден, с желание в очите – за теб това не е нищо ново. Не си ли виждала и други мъже в това състояние?

Най-сетне остана гол и тя можа да види колко я желае. Но не пристъпи към нея, а ѝ протегна ръка:

– Ела тук, Софи. Време е да започнем брачния си живот.

– Не ми е добре – отвърна тя.

– Значи така – каза той, повече на себе си, отколкото на нея, и се приближи.

Предаде я сватбената ѝ рокля. Опита се да му се изплъзне, но поли-те се набраха между краката ѝ и не успя да се дръпне достатъчно бързо. Застъпи дантеления подгъв и усети как дрехата се разкъсва под лявата ѝ ръка, а не искаше да я скъса – толкова беше хубава...

Нетърпеливият глас на Райдър я стресна:

– Не се бори с мен, Софи – няма смисъл. Ти даде клетва да ми се подчиняваш и е време да приемеш тази клетва сериозно.

Тя вдигна глава и го погледна в очите:

– Значи да премина от подчинение на чичо си в подчинение на съпруга си, така ли? Но аз искам да съм свободна, не разбираш ли? Защо мъжете се раждат свободни, а толкова малко жени успяват да се доберат до свободата? И ти не си по-различен от останалите, както и предполага-гах. Всички сте егоистични и брутални животни!

– Не, Софи. Аз не съм като другите. Аз съм твой съпруг, докато смъртта ни раздели.

Софи го изгледа с безразличие.

Изведнъж той с ужас си помисли, че тя може никога да не го поже-лае. Това беше абсурдно! Нямахме да го допусне. Въздъхна.

– Добре, седни. Нека поговорим.

Тя седна и той раздражено забеляза облекчението, което се изписа по лицето ѝ.

– Имаш ли да ми кажеш още нещо за мъжкото безчестие и бруталност?

Тя отвърна, без да го погледне:

– Предполагам, че е глупаво да се държа така, след като вече си ме виждал гола и си ме имал. Вярно, че не си ме наранил, тъй като на сутринта не изпитвах болка. Но разбери, аз не помня нищо. Нищичко.

Вдигна глава и го погледна в очите:

– Трудно ми е, Райдър.

– Знам, Софи, и искам да ти помогна, но трябва да ми вярваш. Нямам никакво намерение да те държа заключена вкъщи. Предполагам, че през повечето време ще правиш, каквото искаш. Но не си мисли, че ще те пусна да ми избягаш накрай света. Та ти си само една слаба жена и толкова лесно можеш да бъдеш наранена. А по-късно, кой знае, може пък двамата заедно да отплуваме накрай света.

Това никак не съвпаднаше с представите ѝ за свободата, но в момента нямаше смисъл да възразява.

– Аз никога няма да те нараня, Софи, няма да те бия, нито да те заплашвам – така правят само негодниците. Чичо ти беше един безсъвестен мошеник. При това извратен. Нито аз, нито приятелите ми сме такива. Никога няма да ти сторя зло.

– Не ти вярвам.

– А защо не ми повярваш? – Райдър стана и ѝ предложи ръката си. – Ела, време е вече да си лягаме. Ще ти помогна да съблечеш роклята си.

Нямам избор, помисли си тя. Никакъв избор. Тръгна към него и скоро роклята ѝ бе разкопчана и той нежно я смъкна от раменете ѝ. Целуна я леко по рамото и почувства как тя потръпна.

– Съблечи я. Предполагам, че ще искаш да си я запазиш все пак това е сватбената ти рокля, нали? Можеш да зашиеш скъсаното. Имаш ли място в багажа си за нея?

– Да.

Софи предпочиташе да зашиее роклята си сега, за да скъси дългата нощ, но разбра по изражението му, че повече не била да му се противопоставя. Припомни си лицето на чичо си и потъмнелите му от гняв очи, когато го предизвикваше, и отново усети ударите на юмруците му и разкъсващата болка.

Скоро остана само по риза и по чорапи.

– Значи на собствената си сватба остана без обувки, а? – отбеляза той развеселен. – Мислех си, че си по-висока. Нека събуем и чорапите, за да погледна как са краката ти.

Тя приседна на ръба на леглото, само по бялата си муселинена риза. Райдър се облегна на лакът съвсем близо до нея и тя още по-осезаемо

усети голотата му.

– Раните ти зарастват добре – обяви той. – Останали са само няколко драскотини. На кораба не носи обувки, но внимавай да не се набодеш на някоя треска от палубата. Дай сега да огледам и ребрата ти.

Той я улови за ръка, привлече я към себе си, наведе се и повдигна края на ризата ѝ – и замръзна. Чудеше се да закрещи ли, или да се изсмее на жестоката ирония на съдбата – това бе първата му брачна нощ, а той нямаше да може да се възползва от нея.

По ризата ѝ имаше кръв.

– Не ти ли е добре, Софи?

– Не, Райдър. Не те лъжа. Коремът ме присвива.

– Нищо чудно – съгласи се той и много дълбоко въздъхна: – Съжалявам, ако те разочаровам, но не си бременна.

Тя рязко си пое дъх, погледна го и още повече пребледня.

– Нищо де, не се притеснявай от мен. Носиш ли си други дрехи?

Тя поклати глава.

– Добре, ще повикам Коко и ще ти дам лауданум. Много ли те боли?

След петнадесет минути Райдър седеше по халат на леглото и наблюдаваше бледото лице на жена си. Въпреки горещината, тя се беше завила до носа. Даде ѝ да изпие лауданума и каза заядливо:

– Кълна се, че няма да ти посегна, докато си упоена.

На което тя раздражено отговори:

– Защо не? Вече си го правил, нали?!

Това го отрезви. Погледа я още малко и промълви, повече на себе си:

– Толкова по въпроса за прословутия шербруковски късмет...

Повдигна чаршафа и легна до нея.

– Софи, не припадай и недей да се въртиш като побесняла, защото може да паднеш на пода. Успокой се, тази нощ няма да те насилвам да бъдеш моя. Лауданумът скоро ще подейства. А сега затвори очи и дишай дълбоко. Искаш ли да ти разтрия корема?

Не очакваше отговор, и не го получи. След малко дочу равномерно то ѝ дишане и разбра, че е заспала. Чак тогава улови ръката ѝ в своята.

Небето просветляваше. Райдър и Софи стояха на палубата на „Харбинджър“.

– Не забравяй веднага да предадеш писмото на брат ми – за трети

път ѝ заръча той. – Не се безпокой, той ще се погрижи за вас с Джеръми. И изобщо не се притеснявай, ако майка ми се опита да ти създава проблеми – просто не ѝ обръщай внимание, разбра ли? Не се съмнявам, че в лицето на Алекс ще намериш един добър съюзник. Прибра ли на сигурно място парите, които ти дадох?

– Да.

– По-добре ли е коремът ти тази сутрин?

– Да.

– Обещавах ли в Саутхемптън да наемеш двама души за охрана?

– Да.

Той се намръщи:

– Сигурно си мислиш, че се отнасям с теб като с дете, нали?

– Да.

– Разбери ме, Софи, никога не съм имал жена, нито никакви отговорности, с изключение на де...

Той рязко млъкна и поклати глава. Толкова трудно му беше да се съдържа пред нея – ето, едва не се изпусна за децата. Е, рано или късно щеше да ѝ каже, но когато сам реши.

Тя го изгледа, въпросително вдигна вежди, но той само поклати глава и продължи:

– Във всеки случай, вие с Джеръми сте моя отговорност и искам да съм сигурен, че ще бъдете добре.

– Ще се оправим, не се тревожи. Сигурен ли си, че семейството ти няма да ни изхвърли като мръсни котета?

– Не искам да те лъжа, определено ще са много изненадани. Изобщо не възнамерявах да се женя толкова скоро. Но ще ти бъда благодарен, ако създадеш у тях впечатлението, че поне малко ме харесваш, а не че ме смяташ за див звяр.

В този момент капитан Малъри изникна до Райдър. По широкото му, грозновато лице играеше усмивка:

– Време е да се оттеглим, мистър Шербрук. Ще се грижим за съпругата ви. А сега я прегърнете, целунете я и напуснете корабта ми.

Райдър се усмихна на Софи:

– Е, мога ли да получа една целувка?

Тя вдигна лице със стиснати устни. Той леко ги помилва, после я целуна толкова нежно, че сякаш едва я докосна. Почувства я как потръпва, но не разбра дали от страх, от нерви, или от желание. В последното, кой знае защо, се съмняваше.

– Бъди внимателна – заръча ѝ още веднъж и я погали по бузата.

После се приближи към Джеръми, прегърна го здраво, разроши косата му и рече:

– Поддържай духа й, Джеръми. Връщам се в Англия веднага щом оправя нещата тук. Бъди добро момче. И не забравяй, че много те обичам. Пази се.

Райдър слезе. След него вдигнаха корабния трап. Изгревът изпълни небето. Над кораба ечаха командите на капитан Малъри. Райдър помахаша за последен път на жена си и на шурей си.

Остана на кея, докато корабът се изгуби от погледа му, после се обърна и се усмихна. Тя беше в безопасност, в пълна безопасност. Заподсвирква си, яхна коня и пое към Кимбърли Хол.

А в един часа на обяд пристигна Шърман Коул. Райдър го наблюдаваше с усмивка как слиза от коня и приближава към верандата. Самюъл и Емил веднага излязоха от къщата.

– Каква изненада! – рече Райдър и широко се прозя, без да става. – Пак ли сте дошли да ни безпокоите? Или да ни заплашвате?

– Вървете по дяволите, Шербрук!

Райдър сви вежди:

– Моля? Май не съм ви ударил достатъчно силно.

– Сигурен бях, че ме лъжете. По дяволите, готов бях да се обзаложа на всичко, което притежавам, че сте ме излъгали. Значи наистина го направихте и спасихте малката мръсница, а?

– А къде са ти горилите? – побърза да се намеси Емил, преди Райдър да успее да скочи от стола и отново да простре Шърман Коул на земята.

– Търсят Томас.

– Обзалагам се, че и да го намериш, ще трябва добре да му платиш. Той едва ли ще ти повярва. Дълго ще трябва да го убеждаваш, че искаш да ти помогне да окачиш госпожица Статън-Гревил на въжето.

– Да му платя ли?! Ще го обеса това копеле! Той ме измами, направил ме на глупак!

Има някаква грешка в пиесата, помисли си Райдър. Това е комедия, а не трагедия.

– Какво искаш да кажеш?

– Че Бърджис не е бил застрелян, нито намушкан, както казваше Шербрук. Бил е удушен с гарота. Така че, по дяволите, тя не е могла да го убие – не е чак толкова силна.

Обърна се, запъти се с тежки стъпки към коня си, яхна го и препусна, без да поглежда назад.

Райдър дълго стоя на мястото си вцепенен и най-сетне успя да промълви:

– Боже милостиви! Значи е нямало нужда да се женя за нея, нито да ги изпращам с Джеръми в Англия. Да си само на двадесет и пет години, и животът така да те изиграе!

– По-добре, че го направи – утеши го Самюъл. – Не се знае какво ще да предприеме Кол отгук нататък.

Но Райдър бе потънал в унили размисли за съдбата си. Е, може би пък нямаше да се окаже чак толкова лоша, а? Въздъхна, изправи се, поклати глава и повтори:

– Удушен значи... Негодникът бил удушен с гарота...

Отново поклати глава:

– Проклет да съм... – и се отправи към конюшната.

12.

ЛАМАНША, СЕДЕМ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

Софи и Джеръми стояха на палубата, обгърнати от мъглата. Вятърът свистеше в лицата им и те се държаха здраво за дървените перила. Вълните на мощни тласъци люшкаха кораба.

Джеръми едва не се пръсна от гордост, защото пръв мерна в мъглата английския бряг.

– Грейвлънд! – извика той. На негово място Софи би викнала „Алилуя!“; защото тръпнеше едновременно в очакване и страх. Пристигаха си у дома, но не в своя дом във Фауи, а в дома на Райдър – Нортклиф Хол.

Пътуването бе дълго и спокойно. Капитан Малъри и помощникът му, мистър Матисън, едри шотландци с почти еднакво плешиви глави, през цялото време ги забавляваха с най-невероятни истории.

Софи се опита да оползотвори пътуването възможно най-добре. Всяка сутрин по един час занимаваше Джеръми по френски. Капитан Малъри го учеше на астрономия и навигация, а първият помощник – на география. Пак той им беше предоставил и колекцията си от романи и пиеси, които изпълваха малката му каюта. Джеръми успя да изчете творбите от периода на Реставрацията, а Софи – почти цялата библиотека.

Няколко дни по-рано Софи и Джеръми играеха шах в малката си каюта. По илюминатора леко барабанеше дъждец, беше горещо. Софи играеше с енергия и ентузиазъм, но й липсваше добра стратегия, докато успехите на Джеръми се дължаха най-вече на тактиката и търпението му. Той неизменно я биеше с огромно превъзходство, но играта им мъчително се проточваше и се съпровождаше от не една въздишка. Тя премести една пешка и рече:

– Скоро ще си бъдем у дома. По-точно в Саутхемптън.

– Райдър ми каза, че ако пътуваме с карета, ще стигнем в Нортклиф Хол само за един ден. Не искаше да преспиваме сами в някой хан. Твърдеше, че за да мога да те защитавам, трябва да порасна поне с още един фут.

После се усмихна и добави:

– Но той ще ме научи да се бия добре.

– Радвам се, че си толкова доволен, но повярвай ми, не винаги е нужно да ме защищаваш – не съм нито глупава, нито безпомощна.

– Да, разбира се, ти не си като другите момичета – съгласи се Джеръми, оглеждайки съсредоточено позицията си. – И Райдър знае, че мислиш така. Но смята сам да взема решенията, защото вече носи отговорност за нас.

– Искаш ли да поговорим за някоя от пиесите, които четохме?

Джеръми с лекота прие смяната на темата.

– Мистър Матисън ме видя да чета една от тях и ми се стори, че с удоволствие би я изхвърлил зад борда. Почервеня като рак и едва не ме окъпа в слюнка. Чак темето му почервеня – картинката беше забележителна.

Софи се засмя:

– Да, някои от тези пиеси наистина са доста пикантни. Добре е да ми показваш предварително какво смяташ да четеш.

Джеръми погледна сестра си и се намръщи:

– Софи, все някога ще трябва да науча всичко за мъжете и жените. В пиесите те се държат много глупаво и правят най-невероятни неща. Колкото до останалото, то просто ми се вижда странно.

– Прав си, че е странно – измърмори Софи.

Сети се за Райдър и почувства нещо като угризение, или може би вина. Или пък гняв? Не беше много сигурна. Все пак ѝ липсваха умът и смелостта му, та дори и начинът, по който я дразнеше, докато очите ѝ заблестят от гняв. При следващия ход на Джеръми тя вдигна поглед към него:

– Охо, май искаш да пробиеш защитата ми, а?

Премести съвсем ненужно офицера си, облегна се и скръсти ръце.

– Е, това ще сложи край на надеждите ти.

Както си играеше с топа, Джеръми отбеляза:

– Никак не изглеждаш добре, Софи. Липсва ти Райдър, нали? И на мен ми липсва. Направо е страхотен. Радвам се, че се омъжи за него. Радвам се и че напуснахме Ямайка – все пак сме си англичани. Но въпреки всичко ме е страх.

Най-сетне остави топа и премести една пешка.

– Смяташ ли, че семейството му ще ни приеме добре?

– Надявам се.

На нея също нямаше да ѝ липсва Ямайка. Щастливите мигове, които бе преживяла там, можеха да се преброят на пръстите на едната ѝ ръка.

– Не виждам защо да не ни харесат. Нали сме възпитани и знаем да си служим с приборите за хранене. Не биваше да местиш офицера си, Софи, беше грешка. Шах и мат.

– О, няма ли най-после да се науча! – викна тя.

Софи се откъсна от спомена. Всяка нощ се молеше да не би Дъглас Шербрук, деспотичният брат на Райдър, да ги изпъди, а после дълго гледаше пред себе си, без да знае за какво да се моли. Не можеше да си представи какво ще им донесе бъдещето.

Вягърът свали над очите ѝ кичур коса и тя нетърпеливо го отметна назад. Седем безкрайни седмици! Вече пристигаха. А колко ли време щеше да мине, докато Райдър се завърне? Тогава ще трябва да се държи като негова жена, каквото и да означава това... Побърза да прогони тази мисъл.

Джеръми помахна на Кленси, третия помощник, млад лъчезарен мъж, който много обичаше децата.

– Старата ни изгледа девет парчета, съвсем сама – разказваше той на Софи още в началото на дългото пътуване. – Така че не бойте се за Джеръми – аз ще го наглеждам.

Софи го хареса. Той не проявяваше никакъв интерес към нея за разлика от някои други моряци, но и те се държах настрана, предупредени от капитана.

– Все пак, като единствена жена на борда, трябва да сте внимателна, госпожо – беше ѝ казал той и тя го послуша.

Беше безкрайно отегчена и същевременно се плашеше от неизвестността, която ги очакваше.

В дъждовната и ветровита утрин Саутхемптън изглеждаше доста неприветлив. Безброй мъже се надвикваха по доковете и от десетките коли и каруци.

Първият помощник, мистър Матисън, ги придружи до странноприемницата „Аутригър“¹⁵ и им нае карета и охрана, точно както бе заръчал Райдър. Дори и тук се изпълняваха неговите решения и тя отново нямаше избор. Все пак се усмихна на мистър Матисън и му протегна ръка:

– Благодаря ви, че бяхте така добър с нас. Сбогом!

Джеръми искаше да седне на капрата до кочияша, но Софи настоя да изчака, докато мъглата се разнесе и се покаже слънце.

Времето обаче нямаше настроение за промяна. Джеръми все пак не

15. вид мачта – Б.пр.

се предаде и Софи най-сетне го пусна да седне отпред, след като стомахът ѝ се разбунтува от погълнатия обяд – моруна и ягоди. А четири часа по-късно, когато каретата сви по широката лъкатушна алея към Нортклиф Хол, в нея вече не пътуваше никой – и Софи, и Джеръми се бяха сгушили до кочияша под ситния дъждец.

Около час преди това Софи престана да се притеснява. Просто седеше, настръхнала. Струйките дъжд се стичаха във врата ѝ и цялата трепереше от студ.

– Божичко, Софи, колко е голяма!

Тя се огледа и с мъка преглътна. Нортклиф Хол бе огромно здание на три етажа. Не можеше да си представи що за хора живееха в тази голяма, мрачна къща.

Двамата ездаци, отегчени и учудени за какво са ги наели, след като момичето седи на капрата като някоя прислужница, получиха от Софи парите си и се отдалечиха. Кочияшът се почеса по главата, погледът му на няколко пъти се премести от Софи към Джеръми и обратно, и накрая рече:

– Е, госпожице, това е Нортклиф Хол. Сигурна ли сте, че сте тръгнали точно за тук?

На Софи много ѝ се искаше да може да отговори отрицателно, но само кимна, плати на човека и го изпрати с поглед. Двамата с Джеръми застанаха пред широкото стръмно стълбище. Долу на чакъла пътните им чанти изглеждаха самотни и изоставени, а дъждът се стичаше по лицето ѝ.

Ако имаше други пари освен стоте лири, които Райдър ѝ даде, Софи щеше да се обърне и да си замине. Пеша щеше да стигне до Фауи! Готова беше да носи Джеръми на ръце. Но пак нямаше избор. Остана загледана в три етажната къща, в обраслата с бръшлян западна стена, докато Джеръми най-сетне не я дръпна за ръката:

– Софи, мокър съм като пристанищен плъх. Хайде да влизаме!

Тя потрепери, вдигна чантите и заизкачва стръмните мраморни стъпала.

– Това прозвуча съвсем като от устата на Кленси. Не говори така, Джеръми.

– Мислиш ли, че ще ни позволят да останем? – прошепна Джеръми и очите му се разшириха от страх, когато застанаха пред внушителната входна врата с две големи месингови лъвски глави.

– Разбира се – увери го тя, но наум произнесе нова поредица от пламенни молитви.

Над масивните врати имаше козирка и Софи приюти Джержъми от студените дъждовни струи. Погледна към звънеца. Беше безнадеждно. Бедните роднини пристигаха... С всичка сила дръпна шнура и подскочи от звъна, който отекна из цялото здание.

Не чакаха дълго. Вратата със скърцане се отвори и пред тях застана лакей в тъмносиня ливрея със зелени ширити. Беше дребен и слаб възрастен мъж, плешив колкото капитан Малъри и мистър Матисън. Дълго мълча, оглежда ги и примигва, и най-после проговори:

– Бихте ли отишли на входа за прислугата?

– Не – отвърна тя и се насили да се усмихне. Добре си представяше как изглеждат.

– Видях ви на капрата на оная кола. Работа ли търсите? В такъв случай ще трябва да говорите с мисис Пийчъм, но не мисля, че за момчето...

– Тук сме, за да се срещнем с граф Нортклиф, и моля веднага да ни отведете при него.

Несъмнено тя говореше като човек с високо обществено положение, но в произношението ѝ имаше нещо провлачено, което Джеймисън не можа да определи. Значи така, искат да се срещнат с графа. Изглеждаха направо като просяци. Като измокрени просяци. А и роклята на момичето определено беше твърде къса. Той се изпъчи, готов да ѝ отговори както следва, но изведнъж се чу мъжки глас:

– Какво става тук, Джеймисън?

– Аа, мистър Холис! Сър! Тези двамата току-що слязоха от една кола. Тази тук настоява да се срещне с графа. Точно се опитвах да...

Мистър Холис огледа Софи и тя отвърна на погледа му. Той се усмихна и отстъпи встрани, за да им направи път.

– Заповядайте, милейди. И момчето също. Ах, човек трудно би си пожелал такова време, нали? И двамата сте мокри и премръзнали. Елате с мен. Джеймисън, вземи чантите и ги остави до стълбището.

– Кой е този? – тихо попита Джержъми. – Графът ли?

– Не зная.

– Нищо не разбирам, Софи.

Стъпките им отекнаха в просторната приемна. Огромен полилей висеше над главите им и кристалите му проблясваха на сивата следобедна светлина. Във всички посоки се простираха бели и черни квадрати от италиански мрамор, на всяка стена имаше картини, а от двете страни на голямата камина бяха подредени старовремски брони. Софи си припомни тяхната уют на григорианска къща във Фауи. Там също

имаше полилей, но приемната не беше чак толкова голяма. Когато Райдър ѝ разказваше за дома си, тя съвсем не си го представяше такъв. Разминаваха се с други прислужници и лакеи, които ги оглеждаха и шушукаха.

Софи още по-високо вирна глава, макар вече да ѝ призяваше от напрежение.

Мистър Холис ги въведе от обширния коридор в малка стаичка, където в камината пламтеше буен огън.

– Ще уведомя графа за пристигането ви. За кого да му съобщя?

Софи се усмихна – вече ѝ идваше твърде много.

– Предайте, моля, на графа, че снаха му е пристигнала от Ямайка заедно с брат си.

Мъжът с нищо не издаде изненадата си, но ѝ се стори, че в очите му грейна весело пламъче.

– Добре. Стоплете се и изсушете дрехите си. Уверен съм, че графът ще ви приеме веднага.

И ги остави сами в малката стая. Завесите бяха спуснати. Приличаше на дамски салон, с малко писалище и мебели, тапицирани в бледозелено и жълто. На пода до удобния стол пред камината имаше куп книги. Приятна стая, която по нищо не приличаше на тези в Ямайка.

Беше ѝ много студено. Помогна на Джеръми да съблече палтото си, после махна и своето и застанаха пред камината с протегнати към огъня ръце.

– Чудесно се справи, Софи. Аз бях толкова уплашен, че нямаше да мога и дума да обеля.

– Е, няма да ни убият все пак! Но какво ли ни чака... – Тя сви рамене, но не успя да довърши – устата ѝ беше пресъхнала.

Вратата се отвори и в стаята нахлу момиче с къдрави кестеняворуси коси и с най-прекрасните очи, които Софи беше виждала. Всъщност това бяха очите и косите на Райдър. Изглеждаше темпераментна и жизнена, също като Райдър, и... им се усмихваше.

– Какво става тук? Видях ви, като слизахте от колата. Господи! Навярно съвсем сте премръзнали. И на мене ми писна от проклетия дъжд. Боже мой, та аз дори не се представих! Аз съм Синджън, сестрата на графа. А вие кои сте?

Софи не можа да не се усмихне в отговор. Просто не можа. Райдър много точно ѝ бе описал сестра си – висока, слаба, хубава и дружелюбна като кученце.

Софи пристъпи напред:

– Аз съм София Статън-Гревил. Впрочем, това вече не е така. Аз съм София Шербрук, съпругата на Райдър. А това е брат ми Джеръми.

Синджън зяпна измокреното, премръзнало момиче, облечено в окъсяла муселинена рокля, която Райдър би намерил направо за ужасна.

Не беше възможно...

– О, скъпа, наистина ли? Като си представя само – Райдър женен! Умът ми не го побира. Мислех си, че никога няма да се ожени, след като толкова обожава жените и...

– Достатъчно, Синджън.

Графът, помисли си Софи, и застина. Той не приличаше на Райдър, нито на Синджън. Беше широкоплещест и мускулист и въпреки височината си никак не беше слаб – раменете му бяха широки като вратата. Имаше черни като нощта коси и очи, изглеждаше зъл и свиреп и тя не можеше да си представи какво друго би могъл да направи с тях, освен да ги изхвърли на дъжда. Той внимателно я огледа. Софи знаеше как изглеждат и двамата с Джеръми и изведнъж си спомни за Райдър, когато й казал, че ако брат му е на неговото място, ще се справи с нея на часа, без да си играе игрички като него.

Графът се усмихна и в миг се промени. Софи чу как Джеръми рязко изпусна дъха си.

– Простете на сестра ми, че още от вратата ви засипа с въпроси. Не беше честно от твоя страна, хлапе. Е, аз съм Дъглас Шербрук, братът на Райдър. Добре дошли в Нортклиф Хол!

Софи се поклонил и каза тихо:

– Аз съм София, а това е брат ми Джеръми. Райдър остана в Ямайка, но много скоро ще се върне. О, всичко е толкова сложно...

Тя замлъкна, после бръкна в чантичката си и подадена графа писмото от Райдър.

– Седнете, моля. Синджън, направи нещо полезно – кажи на мисис Пийчъм да изпрати чай и малко сладки. Гостите ни изглеждат доста уморени.

– Добре, Дъглас – рече Синджън и потри ръце: – Чакайте само Алекс, другата ми снаха, да разбере! Аз само...

– Тръгвай, хлапе!

Синджън излезе, но преди това успя да намигне на Софи.

– Извинете нахалството на сестра ми – рече Дъглас, докато отваряше писмото, – но все още никой не е успял да я накара да си държи езика зад зъбите.

– О, защо, толкова беше мила, и никак не ме притесни!

– Нито пък мен – обади се Джеръми.

– Честно казано и мен не ме притеснява. А сега ме извинете за момент – отвърна графът и зачете писмото.

Софи изобщо не знаеше какво му е писал Райдър. Докато пътуваха, много пъти си беше задавала този въпрос, а веднъж дори се опита да разтопи печата на свещта, но бързо се отказа – с лошия си късмет, ако го отвореше, сигурно щеше да си проличи и графът можеше да я вземе за някоя измамница. Представяше си как щеше да ѝ се заканва с пръст, докато я изхвърляха през вратата. И сега стоеше, напрегната и нещастна, като затворник, който очаква присъдата си. Графът внимателно прочете писмото, после я погледна и чертите му изведнъж се смекчиха, а в очите му проблесна весело пламъче. Целият стана някак по-приветлив. Софи с облекчение забеляза промяната – през последните две години се беше научила добре да чете по мъжките лица.

– Райдър ми пише за някаква неприятност, с която сте се справили задоволително.

Софи се надяваше, че тя не е част от тази неприятност.

– Да – каза предпазливо и замръзна в очакване.

– Пише ми също така да те наричам Софи. Според него София звучало като име на руска принцеса, чиито вени са сковани в лед, докато ти си била топла и ласкава.

– Така ли пише?

– Брат ми винаги излага същината на нещата, Софи, и никога не си губи времето с изтъркани фрази. А за теб, Джеръми, пише, че си най-страхотният от всичките му шуреи, така че веднага да ти предоставя кон.

– Наистина ли? Но, сър, та това е ужасно – ами че аз съм единственият му шурей.

– Е, такъв си е Райдър. И ме моли да се грижа за вас, докато се завърне у дома.

Братът и сестрата се вторачиха в граф Нортклиф. А Дъглас Шербрук прекрасно разбираше, че са се опасявали от него. Когато Холис му съобщи, че снаха му очаква да го види, той се разсмя и гласно изрази учудването си от нахалството на поредната любовница на Райдър.

– И казваш, че води някакво дете, така ли беше? Момче на десетина години? Не е възможно, Холис. Та Райдър не е достатъчно възрастен, за да има такова голямо дете.

Но Холис не се засмя с него, а остана напълно спокоен и каза, без да го погледне:

– Не се дръжте зле с нея, милорд. Да не сбъркате. Тя наистина е тази, за която се представя.

Вярно, че двамата изглеждаха като мокри мишки. Пък и Софи не беше кой знае каква красавица и по нищо не приличаше на жените, с които Райдър обикновено се забъркваше. Но лицето ѝ беше миловидно, а чертите ѝ издаваха гордост и упорство. И брат му наистина се беше оженил за нея. Трудно му бе да повярва, макар да държеше доказателството в ръцете си. Трудно му бе да повярва и все пак Холис беше ѝ повярвал още в първия миг.

Графът се откъсна от мислите си и се почуди какво да каже. Спаси го влизането на самата мисис Пийчъм, която вече двадесет години беше икономка на семейство Шербрук.

– Виж ти, съпругата на господаря Райдър! В тия мокри дрехи сигурно се чувствате ужасно! Божичко, колко е сладка! А какви коси има! Мисис Пийчъм ще се погрижи за вас, миличка, не се безпокойте!

Софи бе покорена. Тя поклати глава:

– Вече не съм толкова мокра.

– А, ето го и Холис. Би ли се представил на дамата, Холис?

– Разбира се, милорд. Аз съм Холис, госпожо. Ако имате нужда от каквото и да било, просто трябва да ме повикате.

Чаят беше сервиран и мисис Пийчъм и Холис се оттеглиха. Синджън весело лапаше кифлички и непрестанно побутваше Джержми с лакът в ребрата, за да му подсказва кои са най-вкусните, а той вече се беше преместил по-близо до нея.

Софи отхапа от лимоновия кейк. Беше чудесен. Погледна нервно към графа, който замислено я изучаваше. В стаята бе топло и приятно. Бяха ги посрещнали добре. Бяха ги нахранили. Райдър бе писал на брат си да я нарича Софи. Джержми щеше да получи кон. Но всичко вече ѝ дойде твърде много.

Графът се усмихна и ѝ предложи още чай, а тя внезапно избухна в плач.

– О, Божичко!

– Синджън – спокойно каза графът. – Заведи Джержми в конюшнята и му изберете подходящ кон за езда. Ако вали, разкажи му за конете. Веднага тръгвайте!

Синджън сграбчи Джержми са ръка и го повлече след себе си, а отън се наведе над ухото му и въдушевено прошепна:

– Не се безпокой! Дъглас ще се погрижи за сестра ти. Представям си какво е преживяла, но вече всичко ще бъде наред. Дъглас е чудесен,

ще видиш.

Графът изчака малко и се обърна към разплаканата съпруга на Райдър:

– Справихте се чудесно. Аз самият бих обезумял при мисълта да отида в къща, пълна с непознати хора, които могат да превърнат живота ми в ад. Но ето, вече сте тук и ние не се оказахме чак толкова страшни, така че сега всичко ще се оправи, нали?

Софи изхълца и изтри очи с opakото на ръката си. Дъглас ѝ предложи носната си кърпа и тя се изсекна.

Той се облегна на малкото писалище, кръстосал глезените и ръцете си.

– Райдър застава по същия начин – отбеляза Софи, – но само когато иска да ме сплаши. А вие изглеждате добронамерен.

Графът се засмя:

– Брат ми да се опитва да те сплаши?! Колко странно! Обикновено получава всичко, което поиска, само благодарение на чара си.

Софи отново се изсекна и пхна кърпата в единия си ръкав:

– И той все това ми повтаря.

– Значи се е опитвал да обърне вниманието ти върху безспорния си чар? Това изобщо не е в негов стил. Искаш ли сега да те запозная с жена си? А през това време мисис Пийчъм ще приготви стая за Джеръми и ще проветри спалнята ти. По-късно, ако желаеш, ще ми разкажеш какво точно се е случило в Ямайка. Както ти казах, Райдър пише само за важните неща, но не и за подробностите.

Софи кимна и се опита да приглади с ръка някои от гънките на роклята си, която все още изглеждаше влажна. В преддверието улови отражението си в едно огледало – изглеждаше направо ужасно! Извика стресната и посегна към един кичур, провиснал от едната страна на лицето ѝ.

Графът приветливо каза:

– Не обръщай внимание на това огледало, то винаги лъже. И жена ми го е забелязала. А дори и сестра ѝ Мелисанда, която е толкова красива, че като я погледнеш, чак свят ти се завива, и тя го избягва. Съжалявам, но жена ми не е в състояние да слезе и да те посрещне, така че ще трябва ние да отидем при нея. Въпреки студа и дъжда можеш да се радваш, че носът ти не е зачервен като нейния.

Графиня Нортклиф лежеше в леглото, облегната удобно на куп възглавнички. Носът ѝ наистина беше зачервен, очите ѝ сълзяха и на често подсмърчаше. Хубавото ѝ бледо лице бе обградено от коси с чудесен

червеникав оттенък.

Графът ги представи. Тя огледа момичето, което стоеше неподвижно като статуите в градините на Нортклиф Хол, и промърмори:

– Е, поне сте облечена...

– Какво каза, скъпа?

– О, просто си помислих, че Софи прилича на някоя от градинските ни статуи. Не мислиш ли?

– А въпросните статуи, Софи, нямат по себе си и смокиново листо дори, да не говорим за ризи или панталони. Жена ми е малко разсеяна от тази настилка. От два дни е прикована в леглото, а никак не обича да лежи – иска й се непрекъснато да е на крак и безмилостно да се разпоглежда с всички нас.

– Не го слушай, той умира да ме дразни. О, Боже, та ти си плакала! Какво се е случило? Дъглас, да не би да си се държал зле с нея?!

– Да, Алекс, бях същински злодей. Наругах я, задето се е осмелила да дойде тук, и й казах, че може да преспи две нощи в конюшната, но после все пак ще трябва да си върви. Е, поне й услужих с носната си кърпа.

– Наистина, самият факт, че Райдър си е взел жена, е в състояние да разстрои всеки нормален човек.

– Все пак не би могъл да си вземе маймуна, Алекс, поне не с тази цел. По-късно ще ти представя и Джержъми. А ти, Софи, стой по-далеч от нея – не ми се ще, когато Райдър се върне, да завари жена си в леглото със зачервен нос и в лошо настроение.

Графът потупа Софи по рамото и шеговито се поклонил на жена си.

– Ако жена ми те притеснява, просто й кажи да си гледа работата. Но според мен тя умее да пази тайна и може да бъде чудесна довереница. А има и чувство за хумор.

Докосна още веднъж рамото на Софи и излезе от стаята.

– Чудесен е, нали? – забеляза графинята.

– Така ми каза и Синджън.

– И е вярно. Дори когато ме докарва до лудост и ми се ще да го убия, пак е чудесен. Звучи глупаво, нали? Е, надявам се, че през следващите двадесетина години все ще ми мине.

– И на мен ми се щеше да убия Райдър още от мига, в който го видях.

– Страхотно! – рече графинята и издуха носа си, после кихна, облегна се на възглавниците и изстена: – Съжалявам, че не мога да се погрижа за теб. Но съм сигурна, че Дъглас вече ти е намерил камериерка, а

за брат ти ще се погрижи някой от лакеите. Той се казваше Джеръми, нали? Прекрасни имена имате, и двамата. А сега седни и ми разкажи как е Райдър. Да, да, седни, настани се по-удобно.

– Ами... той никак не е чудесен – започна Софи.

Алекс направо зяпна новата си етърва и бавно изрече:

– Така ли? Я ми разкажи всичко.

Софи се почувства като неблагодарна глупачка. Поклати глава, а пръстите ѝ заусукваха полата.

– Съжалявам. Девер ти е и сигурно го обичаш. Но той се ожени за мен само за да ме спаси от смърт. Иначе изобщо нямаше и намерение да се жени. Та той дори не ме харесва. Направи го от съжаление. Но мисля, че разбра, че съм била девствена, поне преди да ме упои, да ме заведе в оная вила, да ме съблече и да прави неща, които не помня, понеже, както ти казах, ме беше упоил.

Алекс не каза нито дума. Внезапно се почувства изненадващо здрава и дори се поизправи на възглавниците. Носът ѝ спря да тече, а умът ѝ се проясни като лятно небе.

Но в мълчанието ѝ нямаше нищо враждебно. Тя се усмихна на Софи и момичето продължи, вече без да хълца:

– Не казвам, че е груб или жесток, няма такова нещо. Спасявал ме е толкова пъти, колкото и аз него, ако не и повече. Просто се боя от него и не желая да съм омъжена за никого. Според него няма от какво да се притеснявам, тъй като вече е правил с мен каквото си ще. И иска от мен да му имам доверие. Но как бих могла, след всичко, което се случи?

– Даа, разбирам – промълви Алекс.

Изчака Софи да продължи, но тя си замълча. Е, това нямаше значение – рано или късно щеше да научи тази вълнуваща история, така че ведро каза:

– Добре. Сега вече си си у дома. Надявам се, че тук ще си щастлива. Има само една личност, която вероятно ще ти създава проблеми, и това е нашата обща свекърва, но пък без нея щеше да е скучно. Тя ми помага да се поддържам във форма. Ненавижда ме, но аз не ѝ обръщам внимание. Все още не може да понесе мисълта, че Дъглас не се ожени за сестра ми Мелисанда. Но това също е една много дълга история. Ще имаме време да се позабавляваме и с нея, нали?

Във всеки случай аз още един два дни няма да мога да те защитавам. Е, в края на краищата, лейди Лидия може и да те хареса, но много се съмнявам – просто не е такъв човек. А, ето го и Дъглас. Софи, ти си малко по-висока от мен, но камериерката ми навярно ще успее да ти

преправи някои от дрехите ми, докато извикаме шивачка.

– О, не, не мога да приема това!

– Не ставай глупава – каза графинята с нетърпящ възражение глас.

– Ако лейди Лидия те види в рокля като тази на гърба ти, завинаги ще те заклейми като жена от най-низша класа.

Дъглас се размя:

– Тя е напълно права. Сега ще отидем да ти покажа спалнята ти, а после ще се върнеш тук, за да те облечем прилично. А аз ще се постарая да занимавам майка си до вечеря.

Но последните му думи прозвучаха доста неубедително. Софи с недоумение изгледа този мъж, който в началото ѝ се видя толкова суров. Той се доближи до леглото, целуна жена си по устните и прошепна:

– Поправките ще бъдат доста сериозни, скъпа – твоите гърди са най-неотразимите.

Софи го чу и отново се вторачи в него. Този властен човек, който според Райдър с лекота би се справил с нея, да се шегува така с гърдите на жена си?! Навярно все още не познаваше мъжете чак толкова добре.

Графът се изправи, погали жена си по бузата и се обърна към Софи:

– Сега да я оставим за малко сама с нещастieto ѝ, а след час ще се върнеш, за да се погрижите за роклята, нали?

Софи кимна. Просто нищо друго не можеше да направи.

13.

– Какво става тук, Александра? Джъркинз ми каза, че Дора му каза как чула мисис Пийчъм да казва на Холис, че Райдър се бил оженил. Оженил се бил! Абсурд! Това просто не може да е вярно. Навярно някоя от неговите уличници се опитва да мине за почтена и да ни заблуди. Навярно ще иска пари – те всички искат пари. А както чух, имала и дете! Това вече минава всякакви граници. Дошла съм, Александра, да ти помогна да се отървеш от нея. Ти си болна и нищо чудно, че момичето е успяло да те заблуди. Мили Боже! Това тя ли е? Тук, в твоята спалня?! Изглежда точно така, както предполагах – като някоя преоблечена уличница. Веднага напусни къщата ми! Вън!

И театрално посочи с ръка към Софи, която застина до камината и не сваляше очи от нея. Враждебният глас натрапчиво звучеше в ушите ѝ, тя се скова от ужас и направо не знаеше какво да каже.

– О, Господи! – простена Алекс, притвори очи и в миг доби наистина много болнав вид.

Софи стоеше наред стаята, облечена в една от роклите на Алекс, която едва скриваше глезените ѝ, а над талията ѝ стоеше прекалено свободно, тъй като, както бе отбелязал и графът, Софи нямаше единствените по рода си гърди на Алекс. Какво ли искаше да каже с това „уличниците на Райдър“?

Алекс събра сили и се повдигна от възглавниците.

– Скъпа Лидия, това е Софи Шербрук, новата ти снаха. Софи, това е лейди Лидия, майката на Райдър.

– Това не е възможно! – твърдо каза вдовицата и постави ръце на хълбоците си. – Я се погледни! Виж тоя парцал, който си облякла – на нищо не прилича! Грозен, евтин... Приличаш на уличница, която се опитва да мине за почтена жена! Но мен не можеш да ме заблудиш така лесно, както снаха ми.

– Всъщност, мадам, това е една от моите рокли, която преправяме за Софи.

Но дори и след това явно доказателство, че греши, лейди Лидия изобщо не се разколеба и дори не се опита да се извини на снаха си, задето я е обидила – това ѝ се случваше толкова често, че не би ѝ стигнало времето да се извинява. Все още стоеше с ръце на хълбоците, ноздрите ѝ потръпваха от възмущение и нямаше никакво намерение да отстъпва.

Погледна пак към Софи и рече:

– Този цвят изобщо не ѝ отива. Прави я много бледа. Та значи твърдиш, че си съпруга на Райдър, а? Не е възможно. Райдър винаги се е надсвивал над самата мисъл за брак. Предпочита да е свободен, за да може да бъде с много жени. Така че ти несъмнено си една лъжкия, една авантюристка, и несъмнено...

– Съжалявам, Алекс, просто съвсем за малко я изпуснах! Здравей, мамо.

Беше графът. Дишаше тежко и Софи за миг я напуши смях, като си представи как този суров мъж търчи нагоре по стъпалата, за да обуздава майка си.

– Аа, както виждам, вече сте се запознали със Софи. Тя пристигна с по-малкия си брат Джеръми.

Припомнил си, че в тази къща той е господарят, графът величествено влезе в стаята, но щом се приближи до Софи, ѝ намигна. Спря се, огледа я от глава до пети и се обърна към жена си:

– Видя ли, че се оказах прав? Ти си единствена по рода си. Мамо, няма ли да поздравяваш Софи с добре дошла в Нортклиф Хауз?

Графът седна на изящния стол, който изстена под тежестта му, без да свали очи от лицето на майка си. На нейно място Софи щеше да измърмори нещо незначително и да избяга от стаята. Молеше се никога да не ѝ се налага да се изпречва срещу този мъж, който ѝ се струваше опасен и от най-острия нож.

– Това пък какво значи?! – заядливо попита лейди Лидия. – Хайде, Дъглас, не ми разправяй, че си ѝ повярвал. Виж я само – ами че Райдър не би я и погледнал втори път.

– И все пак го е направил, мамо, защото наистина са женени. Получих от Райдър писмо, с което ми представя и нея, и Джеръми. Така че бъди добра да си наденеш една от най-хубавите усмивки и да я поздравяваш.

Софи щеше само глуповато да се усмихне, ако тези тихи и спокойни думи бяха отправени към нея. Но лейди Лидия само за миг се поколеба и после безизразно каза:

– Моят син, на когото дължа уважение, понеже е граф, те е приел в този дом. Но ще видим дали ще останеш, когато и другият ми син се завърне.

Изправи се, сякаш бе глътнала бастун, и излезе от стаята.

А графът се обърна към все още пребледнялата си жена:

– Да не си се опитвала да я поучаваш, Алекс? Този изправен гръб

предполага, че си се държала с нея най-арогантно. Да не би да си я поучавала, а?

– Ти по-добре да беше дошъл малко по-рано – отговори Алекс.

– Съжалявам, но когато поиска, тя наистина може да бъде прекалено бърза. Софи, в тази рокля изглеждаш малко бледа. Не бива да носиш жълто. На Алекс то ѝ стои добре, но ти имаш нужда от друг цвят. Алекс, нямаш ли нещо да речем в бледорозово?

Алекс имаше три розови рокли. Така че след петнадесет минути графинята вече спеше следобедния си сън, розовата рокля бе предадена на камериерката за поправка, а Софи, застанала наред спалнята си, оглеждаше огромния гардероб от черешово дърво, пълен с мъжки дрехи. С дрехите на Райдър. Бяха я настанили в неговата спалня. Не беше се и сетила, че ще стане така, но нямаше друг избор.

Надникна през прозореца с изглед към входната алея и видя Джержми, който бавно куцукаше подир Синджън на връщане от конюшните. Тя забави стъпка и тръгна редом с него. Той оживено ѝ говореше и размахваше ръце, точно като баща си, а Синджън внимателно слушаше и от време на време кимаше с глава. Софи почувства прилив на благодарност. Късно следобед слънцето се беше показало и сега блестеше над тучните зелени ливади, обсипани с цветя. И макар да ги нямаше пищените багри на Ямайка, гледката беше прекрасна. Софи се зачуди къде ли държат голите гръцки статуи – очакваше прозорците на Райдър да гледат право към тях. Обиколи стаята, заотваря чекмеджетата на гардероба и откри бельото си до неговото. Това я обърка и изплаши. Много внимателно затвори чекмеджето, легна по гръб на кревата и се загледа в тавана.

Денят бе ветровит и студен, въздухът направо тежеше от влага. Софи скочи от Лила, кобилата, която ѝ беше предоставил графът, привързва я за един тисов клон и се доближи до ръба на скалата. Плажът бе покрит с изхвърлени от вълните парчета дърво, с изсъхнали водорасли, с огромни камъни и много тъмен пясък, който изглеждаше мокър и студен. Още не можеше да привикне към климата. Непрекъснато ѝ беше студено. Обгърна раменете си с ръце и дълго стоя така, неподвижна. Дивата гледка в краката ѝ я омайваше, а вятърът развяваше косите ѝ, измъкнали се изпод панделката на тила.

Синджън ѝ беше казала, че някога графът обичал да идва тук, за да размишлява. Но откакто се оженил за Алекс, беше добавила зълва ѝ със

закачлив блясък в сините си шербруковски очи, ходел там все по-рядко, а откак признал Алекс за съпруга, кракът му вече не стъпвал там.

Това беше добре дошло за Софи, която обичаше да се усамотява на пустата скала и да съзерцава бушуващите води. През последната седмица бе прекарала тук доста време, даден от езика на лейди Лидия и от любопитните очи в Нортклиф Хауз.

Седна на един камък и приглади амазонката на коленете си. Изведнъж кобилата ѝ изцвили и Софи вдигна очи. Някакъв човек яздеше към нея. Не беше графът, не беше и Синджън, която често се отбиваше и просто присядаше в краката ѝ, без да досажда. Беше някакъв мъж, когото бе срещнала в селото преди няколко дни. Ако си спомняше добре, казваше се сър Робърт Пикринг – към тридесет и пет годишен, женен, баща на пет дъщери. Похотливият поглед, който ѝ хвърли, когато Алекс ги запозна, напомни на Софи за лорд Дейвид Локридж, и още тогава ѝ стана неприятен. А появата му на шербрукска земя засили това чувство. Познаваше този тип мъже и се приготви за отбрана.

Сър Робърт слезе от коня, пристъпи, надвеси се над нея с ръце на хълбоците и се усмихна:

– Казаха ми, че ще ви намеря тук. Навярно си спомняте за мен. Всъщност, сигурен съм, че ме помните – жените никога не забравят мъже, които са ги оглеждали така, както аз ви гледах онзи ден.

Да, тя добре познаваше този тип мъже. Хвърли му небрежен поглед и се прозя.

– Тази земя е на Шербрукови и настоявам веднага да се махнете. Изобщо не си спомням кой бяхте, а и нямам представа защо би трябвало да си спомням.

Ядоса го и това ѝ хареса. Отново се прозя.

– Казвам се сър Робърт Пикринг и нямам никакво намерение да си тръгна. Трябва да поговоря с вас. Дойдох тук да ви намеря и да се споразумеем. Из цялата околност се разправя как някакво си момиче пристигнало от Ямайка със сакатия си брат и успяло да влезе под кожата на графа. Това, разбира се, никак не е трудно, защото мозъкът му е зает единствено с новата му жена. Говори се също, че лейди Лидия изобщо избягва да остава в една и съща стая с вас. Но когато Райдър се върне, с всичко това ще се свърши – той няма да ви позволи да останете тук и ще бъдете разобличена. Райдър е дискретен, той никога няма да ви подслони в дома си. И вероятно ще се вбеси, задето сте дръзнали да дойдете тук. Но вие сте едно много хубаво момиче и аз съм готов да се погрижа за вас и за куцото момче. Трябва само веднага да напуснете Нортклиф

Хол. Ще ви настая в една къщичка на няколко мили оттук...

– Ахаа, вече ви разбирам – прекъсна го Софи. Така го ненавиждаше, че едва се сдържаше да не го бутне от скалата.

Синджън ѝ беше казала, че лордът се ползва с много лоша слава и че всички дами съжаляват нещастната му жена, която вечно е бременна. Търпели го само защото баща му бил влиятелен човек.

– Приемате ли предложението ми?

Софи овладя гнева си. Ясно си даваше сметка, че единствено преструвките, суетността му и невероятното му самомнение го карат да говори такива глупости. Успя дори да му се усмихне.

– Я ми кажете, сър Робърт, откъде сте толкова сигурен, че аз не съм жената на Райдър Шербрук? Понеже не приличам на жените, които Райдър е предпочитал ли? А приличам ли ви изобщо на момиче, което би се съгласило да стане нечия любовница?

– О, не, и точно това най-много ми хареса във вас. Всъщност жените на Райдър, които познавам, са най-различни. Някои са толкова красиви, че искаш да ги имаш веднага, а други са просто хубавички, но всичките имат прекрасни тела. Както вече ви казах, за Райдър се говори, че поддържа връзки с много жени едновременно. Той никога не би се обвързал само с една жена. Така че, явно сте негова любовница. Не може да бъде другояче. Не ви ли споменах, че съм един от доверениците на лейди Лидия, каквато беше и баща ми? Не? Е, добре, знайте тогава, че тя много би искала да ви види, ако може, и отвъд Йерихон. Аз пък бих желал да ѝ доставя това удоволствие. Приемате ли предложението ми?

Софи бавно се изправи, отупа прахта от амазонката си, изпъна ръкавиците си и прибра, доколкото можа, косите под шапката си. Струваше ѝ се много странно, че тук Райдър има нейната слава. Бяха я взели за лека жена само защото всички бяха убедени, че той никога не би се оженил. Заета с тези мисли, тя хвърли поглед към мъжа пред себе си и рече:

– Обзалагам се, сър Робърт, че сте от хората, които дебнат прислужничките си по стълбите, за да ги опипват. Нали?

– Знаех си, че зад скромния ти вид се крие наглост. Има нещо в теб, което дразни мъжа и го предизвиква да ти надигне полите. Още щом те погледне, човек разбира, че знаеш какво се иска от теб. По очите ти си личи. Иска ти се, нали? Не ти ли се иска да те обладая, и то още тук?

– Предположението ви е забележително, но ако се приближите още малко, ще ви хвърля от скалата.

Той се засмя и бърз като змия, я сграбчи за ръката и я притисна към себе си. Софи не почувства страх, само се вбеси. Мъже! Всичките бяха

еднакви! Забеляза на бузата му пропуснато от камериера недообърснато петно. От устата му лъхаше на грахова супа. По лицето ѝ се изписа отегчение.

Това го разгневи, той я притисна силно към себе си и се опита да намери устните ѝ, но тя му се изплъзна. Знаеше, че и през ум не му минава, че може да не го желае. Той я сграбчи за косите, за да не шава.

– О, това е вече прекалено – каза Софи, все още спокойна. – Няма да ви позволя да се държите повече така!

– Ха! – изсумтя той и успя за миг да намери устата ѝ и да я докосне, но това беше всичко.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, коляното ѝ се надигна, готово да го срита в слабините...

И внезапно иззад гърба му се чу яростен рев. Софи почувства как сър Робърт подскочи като подритнато куче и се отдръпна от нея. Беше Райдър. Прииска ѝ се да се разкрещи от радост. Изглеждаше здрав, загорял и силен, а шербруковските му очи пламтяха от гняв. Тя спокойно го наблюдаваше как удари сър Робърт право в зъбите, как мъжът падна на колене и как понечи да го удари отново и тогава сложи ръка на рамото му:

– Не си струва да си ожулваш кокалчетата заради него. И без това вече трябва да търси благовидно обяснение за чудесната синина, която му направи. Остави го, той е само едно нищожество.

Думите ѝ достигнаха до съзнанието на Райдър и гневът му стихна, но пръстите на краката още го сърбяха да срита мъжа в ребрата.

– Успя ли да те нарани този кретен?

– О, не. Всъщност...

Сър Робърт се изправи и залитна. Гневът му се насочи не към Райдър, който го беше ударил, а към Софи. Тя знаеше, че всички мъже реагират така – винаги обвиняват жената. И се приготви да посрещне удара.

– Райдър, тя се опита да ме прелъсти! Добре дошъл у дома. Стоях си тук, а тя дойде и се опита да ме прелъсти...

Райдър се усмихна и го удари отново. Този път сър Робърт остана на земята.

– Никой не вярва на приказките ѝ, Райдър, особено майка ти. Тя твърди, че е твоя жена, но всички знаем, че това е невъзможно. Тя ме пожела и флиртуваше най-безсрамно с всички мъже, с които я запознавах, и...

Райдър приклепна, сграбчи го за яката и изсъска право в лицето му:

– Това е моята съпруга. Казва се Софи Шербрук. И кажи на всички ония мъже, че ако някой посмее дори да се приближи до нея, ще го пребия. А теб, Боби, ако още веднъж я ядосаш, ще те убия. Ясно ли е?

Сър Робърт кимна и хвърли злобен поглед към Софи, но докато отстъпваше заднишком към коня си, все пак не можа да се сдържи да не попита:

– Наистина ли си женен за нея? За една единствена жена?!

– Не казах ли точно това преди малко?

Райдър мълчаливо наблюдаваше сър Робърт, който яхна коня си и жестоко срита нещастното животно. И едва когато изчезна от погледа му, той се обърна към Софи, която мълчаливо го гледаше с коси, развени от вятъра. Усмихна се, помилва я по бузата и рече:

– Отдавна не сме се виждали. В конюшнията ми казаха, че обичаш да идваш тук. Здравей, Софи.

– Здравей.

– За първи път ли те безпокои Боби?

– Да, Райдър. И сама щях да се справя с него. Нямаше нужда да се правиш на рицар.

Той присви очи.

– Видях, че се готвиш да го ритнеш, Софи, но исках аз да го ударя. Радвам се, че ми преотстъпи това удоволствие. Можеш да ме разбереш, нали? Ти така добре познаваш мъжете.

– Да.

– Защо му позволи да те целуне?

– Защото иначе щеше да ми отскубне скалпа.

Райдър тръсна глава:

– Това е невероятно. Последното нещо, за което искам да говоря и да мисля, е тоя проклет мухльо Боби Простака, както му викахме като деца.

И се усмихна:

– Ела при мен!

Тя не помръдна, заслушана в забавените удари на сърцето си. Той се приближи и я прегърна.

– Много ми липсвахте – и ти, и Джеръми. Толкова отдавна не сме се виждали, Софи.

Повдигна брадичката ѝ и я целуна с топлите си, корави устни. Но тя остана безучастна.

– Целуни ме, както само ти можеш – рече той.

– Не мога – отвърна тя и се опита да се освободи.

– Софи, на път съм да консумирам брака ни още тук, но едва ли ще ти е особено удобно. Хайде, целуни ме, за да ме залъжеш до вечерта.

Тя знаеше, че наистина ще го направи и нямаше как – целуна го с всичкото умение, което бе придобила през последните две години. Но това изобщо не го успокои. Той все повече се възбуждаше и вече й се струваше, че всеки миг ще надигне полите й и ще я притисне към някоя скала. Дишаше тежко, ръцете му се плъзнаха към бедрата й, повдигна я, и в този момент тя го отблъсна. Той веднага се спря.

Бавно вдигна глава и безизразно я погледна:

– Ужасна си. Държиш се като в Ямайка. Подлуди ме за няколко минути, а после ме отблъсна и през цялото време владееше положението. За тия осем седмици бях позабравил колко добре се справяш с мъжете. Просто подредих спомените си и се опитах да повярвам, че щом вече си моя съпруга, ще ми се зарадваш, ще се отнесеш към мен с уважение и ще ми дадеш да разбера, че ме приемаш и може би дори ме харесваш. Но нищо май не се е променило. Нали, Софи?

– Беше толкова неочаквано...

Той изруга и тя се отдръпна.

– О, само не ми разправяй, че това те шокира. Господи, по отношение на псувните навярно би могла и да ме надминеш! Не, това е направо невъзможно! Току-що се прибирам у дома. Видях се с брат си – той ми каза, че често идваш тук. Видях Синджън и Джеръми, който много ми се зарадва. Е, може би беше глупаво да реша, че и ти ще ме посрещнеш по същия начин. Няма значение. Но аз няма да анулирам нашия брак! Аз съм честен човек. Съгласих се да се ожения за теб, макар да се оказа излишно. Разбираш ли, Софи, скъпоценният ти чичо не бил нито застрелян, нито намушкан. Някой, най-вероятно Томас, го бил удушил с гарота. Така че е нямало нужда да се женя за теб, за да те снася от бесилото.

– Удушен с гарота ли? Нищо не разбирам.

– Но точно така е станало. Направих ужасна грешка. Трябваше да го огледам по-добре, но трупът беше твърде неприятна гледка. Предположих, че ти си го застреляла, но се оказа, че не е така. И излъгах, че е бил намушкан, за да те спася. Е, грешката си остава за моя сметка. Но в края на краищата негодникът е бил удушен с гарота.

– А Томас още ли е на свобода?

– Не. Приютиха го в онова мъничко жилище, което Коул беше приготвил за теб. Напуснах Ямайка чак след като го хванаха.

Тя отстъпи и се загледа в морето. Не беше тюркоазеното море, с което бе свикнала – беше бурно, сурово и сиво.

– Благодаря ти, Райдър. Семейството ти се отнесе много мило към нас с Джеръми. А сега вече спокойно мога да се върна в Ямайка. Ще управлявам Кемъл Холи плантацията, докато Джеръми стане пълнолетен, и ще...

– Млъкни, по дяволите!

– Райдър, ти дори не ме харесваш. Едва ли искаш да остана твоя жена. Вече знам всичко за теб. Никои не ми повярва, че съм ти съпруга – всеки се кълнеше, че ти никога не би се оженил. Прекалено много жени си имал тук. Странно, за първи път се отнасяха лошо към мен не защото аз съм уличница, а защото ти имаш лоша слава. И ми беше много забавно, като изключим, разбира се, случая със сър Робърт. Така че, ако ми заемеш малко пари, ние с Джеръми ще си заминем и ти ще можеш да се върнеш към живота, на който си свикнал.

– Казах ти да млъкнеш. Вие с Джеръми никъде няма да отидете, скъпа!

– Защо? Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че неговият законен настойник съм аз. А ти, неговата сестра, си просто моя съпруга. За поддържането на Кемъл Хол и на плантацията също отговарям аз и натоварих Емил да се занимава с това. А сега искам да се върнем в къщи и да поговоря със семейството си. Интересно, дали Дъглас е признал Алекс за жена?

– Да, признал я е.

Райдър сви вежди:

– Така ли? Доколкото разбрах, рядко си се мяркала из къщи. Трябва да си много наблюдателна, за да знаеш чувствата на брат ми, след като почти през цялото време си била извън къщата.

Разстоянието помежду им нарастваше, макар да бяха само на два фута един от друг. Не можеше да го обвинява, но и тя не се чувстваше виновна.

– Защо, Райдър? – попита тя. – Защо?

– Какво защо?

– Защо просто не ме оставиш да си отида? Остави ме да се върна вкъщи и да започна живота си наново.

– И какъв ще бъде този живот? Вярно, че хубавата ти шия ще остане недокосната, но едва ли вярваш, че всичко ще е простено и забравено, нали? Ти, скъпа моя, си курвата на Ямайка, и дори женитбата ти с мен няма да промени това. Така е. Всички ме съжаляваха, задето си се възползвала от честната ми природа и си ме подлъгала да ти дам името си. Не, Софи, за теб няма връщане там. За теб съществува само

настоящото и бъдещето. Е, аз тръгвам. Идваш ли с мен?

Той яхна великолепия си жребец, от който тя се възхищаваше и го хранеше всеки път, когато влизаше в конюшната. Казваше се Дженезис и тя по някакъв начин, без дори да й казват, бе разбрала, че тъкмо той е конят на Райдър.

Изглежда я отвисоко – арогантен, студен и далечен. Направо не можеше да го понася, когато беше такъв, но се налагаше.

– Довечера, веднага щом учтивостта позволи, ще зарежем семейството и ще се оттеглим в спалнята. И ти, Софи, ще се държиш като разумна жена. Нали?

Той помълча, после кимна, обърна Дженезис и се отдалечи в галоп. А тя бавно отиде до Лила, яхна я и препусна след него.

14.

– Майка ми все още отказва да повярва, че си ми законна съпруга, но не защото е убедена в това, а просто защото си е такава – обясняваше Райдър на Софи, докато сваляше шалчето от врата си. – Нищо. Ще ѝ мине и ще те възприеме. Е, поне колкото Алекс, което е приблизително равно на нула, но за известно време ще върши работа. С Дъглас и Алекс явно се разбираш добре, а Синджън няма начин да не ти харесва. Тя обича да си пъха носа навсякъде и Господ ми е свидетел, че аз най-много си патя от това, но въпреки всичко е невероятно хлапе.

Райдър се обърна с лице към нея и разкопча бялата си риза.

– На Джеръми изглежда тук много му харесва. Скоро ще реша дали да му наемем частен учител, или да го пратим в Итън за есенния семестър. Между другото, радвам се, че Алекс те е настанила в моята спалня – никога досега не съм живял с друг човек и ми е странно да поглеждам в гардероба и да виждам роклите ти до моите ризи и панталони.

Софи стоеше до прозореца и се опитваше да изглежда непринудено. Вечерта завърши бързо, понеже Райдър прекалено много я желаше. Усещаше го. Дори когато вървеше подир него нагоре по широкото стълбище съзнаваше, че ако го погледне, ще види в очите му пламъчето на желанието. Добре знаеше как изглежда желанието в очите на мъжете, а и между краката им. Но не знаеше какво да прави с него. Чувстваше се невероятно уморена, съвсем неопитна и крайно изтощена – и с тези неща също не знаеше как да се справи.

– Не ме разбирай погрешно, Софи – продължи той. – Приятно ми е да виждам дрехите ти до своите. Алекс е постъпила много правилно.

– Тук ме настани Дъглас. Алекс беше на легло с настилка.

– Умен човек е брат ми. А и роклите, които Алекс ти е дала, ми харесват. Розовото много ти отива. Нищо, скоро ще се погрижим за гардероба ти.

Тя поиска да му изкрещи, че не желае да ѝ купува нито рокли, нито каквото и да било, но остана неподвижна и смълчана.

Райдър седна на „любимия си стол край камината“, свали ботушите си и рече:

– Вече си разбрала, че майка ми не винаги е особено приятна. Надявах се, че може поне малко да се промени... Е, навярно и това ще стане някой ден, но не искам да се чувстваш обидена. Да беше видяла само

как посрещна Алекс...

Той ловко отметна ръка, ботушите му полетяха към огромното легло в средата на спалнята и леко се плъзнаха под него само единият ток остана да се подава изпод покривката. Софи го зяпна и той се засмя:

– Май съм поизгубил форма. Правя го още от момче. Винаги биех Дъглас. Всичко идва от китката.

Той посегна към копчетата на брича си и тя прикова очи в пръстите му.

– Е, как се чувстваш отново в Англия?

– Непрекъснато ми е студено – отвърна тя, все още с поглед върху пръстите му. – Бях забравила колко студено е тук. Пък и четирите години в Ямайка очевидно са отслабили кръвта ми.

Той се усмихна и свлече бельото си, а тя затвори очи, което беше абсурдно – та нали го беше виждала гол и възбуден, изтегнат на леглото в оная вила, и Далия върху него... Преглътна.

– Софи!

Гласът му беше тих, много топъл и близък. Отвори очи. Беше седнал на по-малко от метър, чисто гол и напълно спокоен, усмихваше й се и протягаше ръце към нея:

– Не забравяй, че си ми жена. Ела!

Тя не помръдна.

– Искаш аз ли да те съблека? Това ли чакаш?

– Искам да се изкъпя.

Той примигна.

– Добре, ще позвъня.

Стана и дръпна сребристия шнур на звънеца, после се обърна и докато се пхаше в огромното легло, каза:

– Много неща имам да ти казвам, тъй че докато се къпеш, можем да си поговорим, защото подозирам, че после няма да си кажем кой знае какво чак до сутринта.

Значи нямаше да излезе. Тя и не очакваше да го направи. Държеше се наистина мило – не я притискаше, не я ругаеше и не я наричаше с обидни имена, както правеше чичо й, когато се противеше на желанията му.

След половин час Софи вече седеше пред камината в дълбока медна вана. Беше се съблякла в сянката до прозореца и си метна един халат, но за да влезе във ваната, трябваше да свали проклетата дреха и знаеше, че той я наблюдава. Трябва да свиквам с това, помисли си тя. Той ще прави с мен каквото си иска, докато съм жива. После поклати глава,

защото нищо не беше така, както бе очаквала. Райдър се държеше така нормално и свободно, сякаш десет години всеки ден си бяха приказвали в спалнята му. Помълча, докато тя се насапуниса и най-после каза:

– Харесва ми как влажната коса пада по раменете ти и се изсипва върху гърдите ти като поток. Ако ме погледнеш поне веднъж, ще видиш, че се усмихвам. Обичам да те гледам. Едва се сдържам да не те докосна. Но ти вече си разпознала всички тия признаци – и пламъка в очите, и несвързаните думи... Харесва ми дори как стърчат краката ти от ваната. Кожата зад коленете ти е много нежна и аз ще ти покажа какво удоволствие е да те докосвам и да те целувам там. Да не забравя да целуна и малкия родилен белег...

Тя отмъстително насапуниса косата си – сушенето щеше да отнеме поне час.

– С нетърпение очаквам да те целуна, глупавичката ми! Може дори да успея да те накарам да отговориш на целувката ми? Ще се постарая.

Толкова беше уверен в себе си!

Тя яростно търкаше главата си и това явно го забавляваше.

– Искаш ли да ти изтъркам гърба?

– Искам да ме оставиш на мира – отвърна Софи и отвори очи.

Залютя й, тя изохка и потопа глава във водата.

– Добре тогава – сговорчиво рече той. – Ще си дремя тук в леглото и ще те чакам. Вече забравих всичко, което исках да ти кажа. Дори няма да мисля за теб, моята жена, гола, мокра и толкова гладка. Но имаш само пет минути, Софи, и нито секунда повече!

Погледна часовника над камината, облегна се на възглавницата и скръсти ръце на гърдите си.

Когато отвори очи, тя беше облякла бяла лъскава нощница. Косата й беше сплъстена и мокра и в стремежа си да я изсуши тя почти беше влязла в камината.

– Почакай – каза той и стана.

Райдър не беше обезумял от похот младеж. Беше мъж и вече бе доказал и на себе си, и на нея, че може да бъде търпелив. Взе от стола до ваната една кърпа и й посочи любимия си стол:

– Седни тук.

Тя приседна на ръба, с ръце в скута си, като стеснителна ученичка.

– Къде са гребенът и четката ти?

Петнадесет минути разресва гъстите й коси, докато най-после остави четката и се усмихна:

– Приличаш на мадона. Много си хубава, Софи. Харесваш ми. А и

косите ти са толкова богати на оттенъци... Наистина си хубава. Но още по-хубава ще си, ако отвориш очи. Вярно, че съм гол, но ти вече няколко пъти си ме виждала така. Не те отвращавам, нали?

Тя отвори очи и го погледна в лицето:

– Моля те, Райдър, кажи ми, вярваше ли наистина, че съм бременна?

Сватбата и ужасната нощ, която последва, бяха живи в паметта му, но той успя напълно равнодушно да свие рамене:

– Изобщо няхах понятие – нали ти самата не пожела да ми кажеш кога е бил месечният ти цикъл. Можеше и да си бременна.

Почуди се кога най-сетне ще ѝ каже истината. Навярно съвсем скоро, защото мразеше лъжите. Лъжите ги използваша жените, за да впримчат някой мъж. Пък и Софи не беше глупачка, все щеше да го хване, а никак не му се щеше да изживява последиците от това. Всъщност тя много скоро щеше да схване лъжата.

Винаги успява да ме надхитри, помисли си тя вцепенена. Просто ме омагьосва с думите си, с ума си. И тя ли беше се държала така с него? И тя ли го беше провокирала и дразнила, както той правеше с нея сега? Обгърнаха я спомени. О, да, беше го правила, и то много майсторски. Беше го докосвала, за да го влуди от желание. А сега се държеше като някоя глупачка с вързан език. Защо не можеше да се държи с него като със сър Робърт? Понякога ѝ се щеше отново да бъде предишната, но после разбираше, че всъщност не е сигурна тогава ли е била истинска, или сега.

Почувства как ръцете му обхващат китките ѝ. Той я изправи, притисна я към себе си, топлият му дъх докосна косите ѝ.

– Сега ще ти обясня как ще прекараме тази прекрасна нощ. Няма да бързаме – нужно ни е време, за да се опознаем. Ще те целуна и...

Той млъкна, целуна я леко по устата и продължи:

– Я по-добре да ти покажа. Но ми направи една услуга, Софи – забрави всичките ония проклетни мъже. Просто ги забрави. Те нямат нищо общо с нас двамата. Сега сме сами, сега сме просто мъж и жена.

Но тя не можеше да забрави за другите. Не можеше и да го отблъсне – той ѝ беше съпруг и имаше пълно право над нея. Всъщност, повече право, отколкото и чичо ѝ, и това беше направо непоносимо. Стига да поискаше, можеше да я съблече и да я върже за леглото. Опита се да се успокои. Някога бяха минали седмици, докато свикне с тази мисъл. Е, поне знаеше, че няма да изпадне в истерия и да се разкрещи. Не беше такава, пък и да беше, чичо ѝ Тео отдавна да е избил тия приумици от

главата ѝ.

Райдър издърпа ношницата през главата ѝ, тя не можа да се овладее и се отдръпна. Той леко я докосна.

– Раните ти са заздравели. Боли ли те още?

Тя поклати глава.

– Добре – рече той и отново я привлече към себе си.

За пръв път я притискаше гола до себе си. Сърцето му биеше силно и учестено. Искаше му се мигновено да влезе в нея и да се забрави, да я усети около пениса си, да почувства пристягането на вътрешните ѝ мускули... Но не беше такъв глупак. Тя се нуждаеше от всичкият му опит, а и прекалено много усложняваше нещата. Той винаги се бе отнасял с присмех към такова отношение – за него да се любиш беше чудесно изживяване, изпълнено с веселие, звучни целувки, споделени стонове и въздишки... Но сега никак не му беше смешно и нищо весело не му идваше наум. Трудно щеше да му бъде.

И макар никога досега да не беше се провалял пред никоя жена, изведнъж започна да му се струва, че целият му досегашен опит е недостатъчен. Целуна я по устните, лекичко ухапа ухото ѝ, откри онова чувствително място на шията ѝ, което влудяваше всички жени.

Докато галеше гърдите ѝ, ѝ прошепна колко е хубава, какво удоволствие изпитва да я докосва и как иска да я целува по цялото тяло. Зърната на гърдите ѝ бяха тъмнорозови и щом нежно ухапа едното от тях, си помисли, че всеки момент ще свърши. Вкусът ѝ беше невероятен, а кожата – толкова гладка... Струваше му се, че никога досега не е изпитвал такова нещо, и с огромни усилия си наложи да потисне чувствата си.

Обгърна бедрата ѝ и я положи по гръб на леглото. Целуваше гърдите ѝ, галеше ги и с всяка измината секунда все по-отчаяно я желаше.

Бавно прокара лявата си ръка по корема ѝ – още си спомняше грозните синини. Никога нямаше да забрави гнева, който почувства, когато ги видя. Бавно плъзна пръстите си надолу и когато достигна между бедрата ѝ, усети как тялото ѝ се напряга. Искаше му се още сега, веднага да влезе в нея – трепереше от желание. Преди да срещне Софи, Райдър Шербрук изобщо не би се и замислил дали да го направи. Сега искаше да се овладее, но толкова отдавна я желаше, че просто не знаеше дали ще успее.

Погледна и си помисли, че може би точно затова пожела да се ожени за нея – бе усетил, че тя ще го накара да се чувства така, че ще бъде по-различна от всички останали жени в живота му. Затвори очи и

внимателно проникна в нея със средния си пръст. От усилието да се овладее дъхът му спря. Мекотата и топлотата ѝ го накараха да стисне зъби. Тя тихо и приглушено изстена и той прие това като израз на желание. Господи, нямаше как да не бъде желание! Как можеше да не го желае, когато той вече беше на ръба на лудостта?

Тя се стегна, мускулите ѝ се свиваха около пръста му и той знаеше, че скоро ще свърши. Навлезе по-дълбоко, докосна девствената ѝ ципа, усмихна се, защото беше сигурен, че наистина ще я намери и я разтегна, доколкото можа, понеже не искаше да я заболи.

Раздалечи бедрата ѝ, застана между тях и я погледна в очите.

– Софи, сега ще вляза в теб. Отвори очи. Помни, че няма от какво да се притесняваш – вече сме го правили, няма нищо ново. Повярвай ми. И ако се опиташ да се отпуснеш, дори ще ти бъде приятно.

Тя го изгледа така, сякаш бе полудял. Отново затвори очи, въпреки настояването му, после пак ги отвори. Трябваше да издържи всичко, което щеше да ѝ направи. Все пак, може би нямаше да е чак толкова лошо. А и щеше да свърши бързо.

Проклетата лъжа! Толкова се надяваше, че ще ѝ помогне да се отпусне, но нищо такова не се случи. Усещаше, че не може повече да чака. Бавно навлезе в нея. Обеща си, че ще остане само за малко и после ще продължи с уста. Още мъничко, само докато види, че го приема, защото искаше да го почувства в себе си, преди да ѝ достави удоволствие. И докато проникваше по-надълбоко, промълви:

– Моята жена! – и в гласа му прозвуча учудване и задоволство. – Знаеш ли, много ми е странно. Никога не съм бил женен, не съм си и мислил да го правя, но ето, ти си с мен в леглото, и аз влизам в теб. Моля те, Софи, приеми ме.

Да, ще го приема, помисли си тя. Лежеше колкото можеше по-неподвижно. Нямаше друг избор. Чакаше уплашена и ѝ се искаше всичко по-скоро да свърши и той, като всички мъже, да издаде ония прърхтящи звуци, които означаваха, че скоро ще се изтощи, penisът му ще се сбръчка и отпусне и веднага след това ще заспи.

Тя беше девствена, беше негова жена и сега щеше да стане негова. Членът му се докосна до девствената ѝ ципа и той леко я насили. Не успя. Изруга, защото знаеше, че трябва да излезе, и действително се опита, но вече не можеше да се овладее. Погледна надолу и отново опита да се дръпне. Не можеше. Наведе се и я целуна. Езикът му потъна дълбоко в устата ѝ, той изстена, с мощен тласък проникна през девствеността ѝ, достигна утробата ѝ и това му беше напълно достатъчно. Усети как тя

се опитва да се освободи от него, как сълзите ѝ капят по устните му, но въпреки всичко изстена отново, обзет от спонтанни и диви чувства, и продължи да се движи, докато се изля вътре в нея.

После се отпусна върху неподвижното ѝ тяло и застина. Дишаше учестено, целият плувнал в пот, с лице, сгушено на възглавницата до нейното.

Не очакваше, че ще я заболи. Далия никога не беше се оплаквала. Вярно, че Софи не беше я и питала, но Далия винаги споделяше с нея всичко и весело, и с подробности сравняваше мъжете. Софи не можеше да си представи, че Далия доброволно и мълчаливо би понасяла подобна болка и много се изненада, когато тя проникна дълбоко в нея заедно с усещането за чуждото тяло. Знаеше, че мъжете изхвърлят семе и че сега то беше вътре в нея заедно с болката, която бе ѝ причинил. Възможно ли беше жените да понасят тази болка с удоволствие?

Много неща знаеше за интимностите между мъжа и жената. Знаеше всичко за шестима мъже, за телата и за нуждите им, но никога не беше си представяла, че проникването му в нея ще ги свърже по такъв начин. Той все още се намираше дълбоко в нея – можеше да почувства всеки сантиметър от пениса му. Сякаш се опитваше да стане част от нея, а тя не му позволяваше. Не, той си беше съвсем отделен човек и скоро щеше да се отдели от нея. Притисна бедра към леглото, пое си дъх и си пожела по-скоро да я остави на мира.

Райдър успя да се надигне на лакти, нежно ѝ се усмихна и това я обърка.

– Съжалявам, че те заболя, повече няма да се случи.

– А сега защо ме заболя?

Никакви лъжи повече, никакви увъртания! – реши той и каза направо:

– Беше ти за първи път. Ти беше девствена, както си и мислех, така че трябваше да разкъсам девствената ти ципа. От това те заболя.

Тя впи поглед в него и когато осъзна какво ѝ казва, очите ѝ помръкнаха. Лъжи, всичко е било лъжи – и че е бил с нея в онази вила, и вероятната ѝ бременност...

– Негодник такъв!

Надигна се рязко и се опита да го отхвърли от себе си.

– Разбирам как се чувстваш. Съжалявам.

Той обхвана китките ѝ и притисна ръцете ѝ над главата. Все още

беше в нея и за свой ужас тя го усети как отново нараства. Не биваше толкова скоро, нямаше да го понесе. Направо ѝ се прииска да го убие.

– Съжалявам, че те излъгах, Софи. Отначало го направих просто за да те накажа за онова, което ми причинихте. Признавам, че не беше честно от моя страна, но и вие с чичо ти не постъпихте по-честно. А това ми даваше власт над тебе и изравняваше шансовете ни в твоята игра. После, когато реших да се ожена за теб, пак се възползвах от лъжата си. И спечелих.

– Откъде накъде си мислиш, че като си се оженил за мен, си спечелил? Глупости! Коя съм аз – нямам нито зестра, нито име, нито...

– Млъкни, по дяволите!

Гласът му прозвуча така гневно, че сивите ѝ очи помръкнаха, а Лицето ѝ пребледня като чаршафите.

– Колкото и да се гневиш, не можеш да промениш това, което бях, това, което съм. Нищо не си спечелил, Райдър.

– Срещу теб аз винаги ще печеля, Софи. Добре е да запомниш това.

Без предупреждение, без да издаде и звук, тя рязко измъкна дясната си ръка и го удари с юмрук в зъбите. Той долови движението ѝ, но не можа да реагира достатъчно бързо, защото се беше отпуснал, смееше се, перчеше се, че е все силен, че е неин господар, че е единственият мъж, който завинаги ще я притежава...

Ударът беше силен и той залитна назад от изненада и болка. Тя го блъсна, после го изрита и той с трясък се претърколи през ръба на леглото на дървения под. Надигна се и го изгледа от високо.

Райдър се засмя, търкулна се по пода, потри удареното място и пак се засмя. Присмиваше ѝ се!

Скочи от другата страна на леглото, грабна нощницата си и я нахлузи през глава. Дишаше учестено от гняв, но и от страх, защото видя кръвта по себе си. Не можеше да е месечният ѝ цикъл, значи я беше наранил чак до кръв.

Така ненавиждаше и него, и себе си, че направо ѝ се щеше да събори леглото върху му. Опита се, но не можа дори да го помръдне, толкова тежко беше.

Той престана да се смее, стана и поклати глава. Просто стоеше от другата страна на леглото и я наблюдаваше. Тя плъзна поглед по слабите му, по стегнатия му корем, по гъстия кичур косми, който обграждаше пениса му, краката му, които бяха притискали нейните. Вече не беше възбуден, но още бе влажен от нея и по него също имаше кръв. Тя ахна.

Райдър огледа първо, себе си, после нея, дръпна завивките и откри кървавите петна по чаршафа.

– Е, добре. Няма да търся отплата за този удар, докато не те измия.

– Само да си ме приближил! Ще ти счупя главата! Вече достатъчно ме нарани, Райдър. Повече няма да ти позволя. А ако умра от това, което ми направи – още по-добре. Заслужавам си го, защото бях такава глупачка. Но стой по-далеч от мен!

– Казах ти, че те заболя, защото ти е за пръв път. Но и кръв няма да има повече. Божичко, ако жената кървеше всеки път, когато е с мъж, човечеството отдавна да е изчезнало. Не те лъжа, Софи. Странно ми е, че не знаеш тия неща. Кървенето само доказва, че си станала жена.

– Това са пълни глупости и ти го знаеш, Райдър. Аз съм на деветнадесет години и отдавна съм жена.

– О, разбира се, скъпа ми женичке, съгласен съм. Но сега, след като отнех девствеността ти, вече можеш да имаш деца. Разбира се, ще мине още време, докато свикнеш с мен, но повече няма да те боли. Както са ми казвали, чувството е дори много приятно.

– О, да – хапливо отвърна тя. – Без съмнение, поне две дузини жени са ти го казвали.

Ирония ли беше това? Не беше съвсем сигурен, но се надяваше да е така. Пристъпи към ръба на леглото. Вместо да отстъпи, както очакваше, тя го връхлетя, заби юмруци в корема и в гърдите му и посегна да го удари и по лицето.

И през цялото време не издаде нито звук. Мълчанието й го учуди – боят беше нещо свързано, поне според него, с шумни викове, ругатни и сумтене. А тя не издаваше нито звук, освен учестеното си дишане. Изведнъж той прозря истината:

– Значи си се научила да се биеш без шум, а? Знаела си, че и от най-малкия шум Джержми може да се събуди, и си се старала това да не става, нали така? По дяволите, Софи, сега всичко е различно! Оня дърт крастав негодник е мъртъв. Така че, дявол да те вземе, когато се биеш с мен, можеш да крешиш с цяло гърло!

Вместо това тя се опита да го удари в слабините, но той бързо се извъртя встрани и пое удара с бедрото си. Разкъса нощницата й, метна я по гръб на леглото и я притисна с цялата си тежест.

Тя се извиваше и гърчеше под него, а той издърпа ръцете й над главата. Не поглеждаше към гърдите й, опита се да забрави, че краката й са под неговите, че усеща как коремът й се надига.

Когато най-сетне замря, той я попита:

– Изобщо ли не ти беше приятно, докато те галех и целувах?

Тя го изгледа така, сякаш бе полудял.

– Въпросът ми беше глупав, нали? Но ще промени всичко това, Софи. Знам, ти през цялото време си спомняш за изминалата година, за всичките ония мъже и за това, което чичо ти те е карал да правиш. Забрави всичко, Софи, то вече няма значение. Просто го забрави.

Изведнъж тя осъзна, че дори и за миг не беше си помислила, че той ще я удари, въпреки собствените си опити да направи това. Той никога нямаше да ѝ вдигне ръка, нито да смаже ребрата ѝ с юмруци. И да го застреляше, пак нямаше да я нарани. Лежеше и го гледаше. Сините му очи блестяха като ясно небе в слънчев ден, дълбоки и спокойни. Тя бавно каза:

– Ти също беше част от всичко това – най-съществената част. Знаех си, че след като дойде, всичко ще пропадне, но чичо ми не искаше да повярва. Опитвах се да му обясня, че си по-различен, бях го усетила по някакъв начин, но той не искаше и да ме чуе. Не желяех да се доближавам до теб, но го направих, и ето какво стана. Как бих могла да забравя?

– И с какво според теб съм различен от останалите мъже?

По-добре да не беше го казвала, но вече бе късно.

– Останалите бяха толкова самодоволни, изпълнени с такава гордост и суета, задето са ме имали. Аз бях просто една жена, нищо повече, но за тях се превръщах в награда, в притежание, макар и нетрайно, което им създаваше престиж в очите на другите мъже. А теб не те интересуваше какво си мислят останалите. Ти гледаш на нещата по съвсем различен начин и реагираш различно.

Той се замисли.

– Не ме разбирай грешно, Софи. Аз те желяех, не се съмнявай в това, но за мен всичко беше игра. Исках да те победя, да те завоювам. Навярно съм искал да ти дам един урок. Но сега нещата се промениха. Ожених се за теб и това никак не е лошо. При мен вие с Джеръми сте в безопасност. Осигурени сте, никога вече няма да има от какво да се боите. О, усещаш ли? Отново те желяя. Но първо ще те измия и ще те оставя да си починеш. Още ли ще се биеш с мен?

– Да!

Той въздъхна и се отдръпна. Отиде до дългия нисък скрин, отвори едно чекмедже и извади две ленени кърпи.

– Съжалявам за това, което стана. Навярно си ми толкова ядосана, че сега цяла седмица няма да ми говориш, макар да съм ти съпруг и да си дала клетва дами се подчиняваш.

Тя скочи от леглото и както си беше гола, изтича до вратата на спалнята, но ръката му я изпревари и затисна вратата.

– Имаш ли ум, Софи? Ти си съвсем гола, скъпа! Съмнявам се някой от слугите или роднините ми да обикаля из къщата по това време, но кой знае? Предпочитам само аз да познавам женските ти прелести. Много си хубава, Софи. Краката ти са дълги и стегнати и тичаш чудесно.

Улови я за ръката и я задърпа към леглото, но тя го ритна зад коляното и от внезапната болка той я пусна. Отскубна се и този път успя да изскочи навън още преди той да стигне до вратата. Затича по дългия коридор, без да съзнава, че е гола. Просто тичаше и тичаше, докато внезапно не връхлетя върху някаква сянка, която се оказа мъж в халат. Беше графът, девер й. Ръцете му обгърнаха раменете й и той внимателно, но здраво я задържа.

– Пусни ме!

– Трябва да облечеш нещо – рече Дъглас, така стъписан от появата на голата си снаха, че се удиви на способността си изобщо да говори.

– Моля те! – повтори тя и се опита да се отскубне. Погледна през рамо към Райдър, който тичаше към тях по коридора по халат, праметнал друг през рамо. Изглеждаше бесен.

Дъглас и в полумрака успя да различи изражението на брат си. Нямахше представа какво става, но усети страха на Софи и почувства желание да я защити, както би защитил жена си.

Той поотпусна хватката около раменете й и тихо каза:

– Жена ти изглежда разстроена, Райдър.

– Да – отвърна той, когато стигна до тях.

Беше обезумял от гняв. А сега и брат му изникна отнякъде и прегръщаше жена му, която беше гола!

– Остави я, Дъглас!

Дъглас нямаше избор. Е, знаеше, че Райдър не е жесток човек. Нямахше да я бие, но щеше да й дръпне такова конско, от което би трепнало и най-коравото сърце.

Каза тихо:

– Надявам се, че всичко ще се оправи.

– Да – кратко повтори Райдър. – Софи, облечи това. Не е нужно брат ми да вижда жена ми гола.

Дъглас я пусна. Тя стоеше неподвижна, докато Райдър я увиваше в халата – беше мек от честото пране и ухаеше на тялото му. Тя потръпна, но не помръдна и не каза нищо. Всичко така се беше объркало...

– Приятни сънища – пожела им Дъглас и за миг изгледа брат си.

– Благодаря – отвърна Райдър, улови Софи за ръка и я поведе обратно по коридора.

А Дъглас остана на мястото си, докато не ги видя да влизат в спалнята на Райдър. Какво, по дяволите, ставаше там?

Райдър мълчеше. Заведе я до леглото, вдигна я въпреки съпротивата ѝ и я сложи да легне по гръб. Съблече халата, взе кърпите, отново се надвеси над нея, възседна я и завърза китките на ръцете ѝ за колоните на леглото.

– Така – каза той, изправи се до леглото и я огледа. Тя бе пребледняла от гняв, но не издаде нито звук.

– Доста кръв има – рече той и се намръщи. – Съжалявам, че те заболя, Софи. Сега стой мирно и ме остави да те измия.

Тя остана неподвижна, понеже беше твърде уморена, за да продължи да се бори. Опита се да освободи китките си, но възлите бяха стегнати здраво. Защо не ѝ казваше нищо за бягството ѝ, за срещата с брат му? Райдър разтвори краката ѝ и тя стисна очи. Усещаше, че я гледа, почувства между краката си мократа кърпа. Не искаше да я гледа така, не искаше да има такава власт над нея. Когато я погледнеше, виждаше в нея само женското тяло, което му принадлежеше. Той свърши, помълча и каза:

– Софи, погледни ме.

Тя отвори очи, но това, което прочете в тях, никак не му хареса.

– Голяма глупост направи. Защо ти трябваше брат ми да те вижда гола? Не знам защо, но това никак не ми хареса. Е, станалото станало. Изморена си и не си на себе си. Искаш ли да поспиш?

– Да.

Той развърза китките ѝ, но преди да ги пусне, внимателно и нежно ги разтри. Забеляза как тя се оглежда наоколо и отсече:

– Не, никаква нощница. Просто аз и ти, един до друг.

Леглото можеше да побере още пет души, но той плътно я притисна до себе си. Силните удари на сърцето му отекваха под дланта ѝ, косьмчетата по краката му я боцкаха.

Райдър затвори очи и въздъхна.

– Обичам да те чувствам до себе си, топла и нежна. Заклучил съм вратата. И много се надявам, че не хъркаш.

– Хъркам като прасе.

– Откъде знаеш? Нали аз ще съм първият мъж, който ще те прегръща гола. И ако не си нежна и кротка в съня си, няма и да ти кажа, за да не нараня чувствата ти.

Тя изсумтя и той я целуна по косите, после легна и затвори очи. Проклятие! Не успя да ѝ достави ни най-малко удоволствие, нито капчица, нито за миг! Не можа нищо да направи както трябва. Това беше необичайно за него, защото бе свикнал да дава на жените толкова удоволствие, колкото получава. А с нея не успя. Трябваше да ѝ помогне да забрави неприятностите от последните месеци, особено ония, които самият той ѝ беше причинил. Задачата щеше да е тежка, но трябваше да се справи, трябваше да я научи да обича и да се люби. Почувства до себе си нежните ѝ гърди. Припомни си изражението на Дъглас. Сигурно ги беше чул как се карат и беше тръгнал да види какво става. Е, все пак щеше да си мълчи. И се държа добре със Софи.

Проклятие!

Неусетно заспа.

15.

Райдър се събуди посред нощ. До него Софи лежеше топла и нежна. Беше възбуден. Желаше я до болка, и то сега, в същия миг. Имаше чувството, че я желае от цяла вечност. И още преди да се разсъни съвсем, я обърна по гръб, зацелува я по устата и рязко влезе в нея.

Тя изкрещя.

Райдър замръзна, но обзет от някаква лудост, изведнъж забрави всичките си предразсъдъци. Вече се беше поразсънил, но това не променяше нещата – страстта му беше така всепоглъщаща и завладяваща, че отново влезе дълбоко в нея, после почти излезе; това засили възбудата му и първичното удоволствие и той продължи, отново и отново. Найсетне спря, но лудостта да я притежава, да я направи част от себе си, да се слее с тялото ѝ пак го обхвана. Искаше му се да удължи удоволствието си, докато може. Притисна я плътно към себе си, обърна се по гръб и както беше върху него, издърпа коленете ѝ встрани – и вече тя го яздеше, опряна с ръка на гърдите му, за да се задържи. Обгърна талията ѝ и силно се оттласна нагоре, после плъзна ръце по бедрата ѝ, повдигна я и я спусна върху себе си, за да ѝ покаже какво да прави. Всички жени обичаха от време на време на бъдат отгоре, за да налагат свой собствен ритъм. Караха го да тръпне от желание, а те се смееха, докато екстазът ги накараше да отметнат глави и да изстенат от удоволствие. Но Софи нито се движеше, нито стенеше. Задържаше го дълбоко в себе си, понеже той я принуждаваше да го прави, по-дълбоко дори и от първия път. Гърдите ѝ се повдигаха, красиви и бели, той въздъхна и я притисна още по-здраво към себе си. В мрака не можеше ясно да разгледа лицето ѝ, а много искаше да го види. Внезапно я чу, че хлипа. Отдръпна се, доколкото можа назад, и се взря в лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени и но бузите ѝ се стичаха сълзи.

Мили Боже, още ли я болеше? Не беше и помислил, не беше се досетил, че при тази поза прониква много надълбоко, а тя още не беше свикнала да бъде с мъж, дори и с него, нейния съпруг. Бързо я вдигна, обърна я по гръб и пак влезе в нея, вече не така дълбоко.

Искаше му се да излезе, да я целуне и да я утеши, да ѝ обясни, че не е искал да я заболи, не е искал да избързва, преди да е готова, но тя се изви встрани и това отново го влуди.

Получи се точно като първия път и щом успя да се овладее, изпита

истинска омраза към себе си. Надвеси се над нея, подпря се на лакти, заслушан в стоновете ѝ, чувстваше ударите на сърцето ѝ до своето и разбираше, че е направил нещо ужасно.

– Хайде, спи – промълви той и легна до нея.

Най-сетне тя заспа, но той още дълго чуваше тихите, сподавени стенания.

Сутринта се събуди от обилната слънчева светлина. Почувства тялото ѝ до своето и се усмихна, но си спомни провала от изминалата нощ. Не веднъж, цели два пъти се бе държал като самодоволен глупак, като малоумен егоист. Едва сега го осъзна напълно и това никак не му хареса.

Е, станалото станало. Щеше да поправи грешките си, дори да се наложеше да прояви безкрайно търпение. От друга страна, никога не беше му се налагало да бъде търпелив с някоя жена – една усмивка, шега или закачка, и повечето бяха негови. Разбра, че досега животът не е изисквал от него нищо, което да не може да даде или направи доброволно. Да, животът му бе минал в смях, в безкрайни часове на удоволствия и безразсъдна свобода – от буйната сила на жребца под себе си до сладострастните стонове на всички жени, които бе познавал, обичал и любил. И никога не бяха му натрапвали никакви отговорности. Това се отнасяше и до седемте му деца – те бяха не задължение, а радост. Да, наистина, до този момент животът му бе преминал сякаш под закрилата на някое доброжелателно божество. А сега всичко се променяше. Жената, която бе приел в живота си, жената, която беше избрал, не го желаше. У нея сякаш нямаше нито смях, нито спонтанна радост, нито лудостта, която идва някъде отвътре и избликва безрезервно и щастливо.

Душата ѝ бе мрак. Донякъде разбираше причините за този мрак – нали и той бе станал негова жертва. Все пак при него моментите на болка и несигурност, които преживява всеки човек, бяха рядкост. Беше му вървяло и той го знаеше. Но сега всичко беше друго, сега сам трябваше да се промени – заради това, което бе извършил, заради това, което беше и което искаше да стане тя за него.

А Софи все още спеше. Предпазливо се обърна и я погледна. Косите ѝ бяха пръснати по възглавницата, на лицето ѝ личаха следи от сълзи, но беше красива. Не беше красавица както някои от жените, които познаваше отблизо, не блестеше като прекрасната сестра на Алекс, Мелисанда, но за него бе най-красивата, безкрайно и необяснимо скъпа. Той нежно приглади веждите ѝ и очите ѝ бавно се отвориха. Не помръдна, не издаде звук, само го гледаше. Почувства колко е напрегната и я

целуна:

– Добро утро, скъпа.

Тя застина. Очите ѝ помръкнаха, после станаха напълно безизразни. Не можеше да понесе това и каза:

– Добре де, по дяволите! Стига вече! Кълна се, че никога повече няма да ти причиня болка!

– Мъжете винаги причиняват болка на жените.

– Богатият ти опит определено не обхваща всичко.

– Тази нощ ти два пъти ме нарани. И ще го правиш отново и отново, просто защото си мъж и си по-силен от мен, защото имаш и властта, и силата да ме караш да правя всичко, което искаш.

– Чак пък толкова? Май е време да обявя божествеността си на всеослушание, а?

Шеговитият отговор му остави възможност да помисли за момент. Господ му беше свидетел, че с нея, със собствената си жена, щеше да има доста трудности.

Тя го побутна, но не можа да го отмести. Дишаше учестено и той усещаше колко ѝ се иска непременно да се освободи от него, а това го плашеше и нервираше.

– Не ти вярвам, Райдър. Ти ще ме насилваш всеки път, когато имаш нужда от жена. И ме лъжеш като всеки мъж, който държи да получи нещо.

Той стана и отговори:

– Ще се научиш да ми вярваш и да ми имаш доверие.

Но тя се отдръпна в далечния край на леглото, гледаше го, без да мръдне, и той прочете в очите ѝ страх, нелогичен страх, от който кипна и му се дося да я изхвърли през прозореца.

Все пак не му убегна иронията на момента. Почуди се какво да направи и позвъни за топла вода. После, щом се облече, излезе от стаята и я остави, сама и притихнала, придърпала завивките чак до брадичката си.

На закуска Синджън обяви пред всички:

– Ноще видях Невестата-дева. Навярно бе дошла при Софи, но е объркала спалните. Помисли си само – обърна се тя към снаха си, – скоро може да те посети семейното ни привидение. Не се бой от нея, тя само ще те поздрави с влизането ти в семейство Шербрук. Много отдавна е тук, всички предишни графове са писали за нея.

– Стига с това проклето привидение! – срязва я сегашният граф. –

Никакво привидение няма, Софи. Хлапето просто има живо въображение. Не й обръщай внимание.

– Истинско привидение?! Не се шегуваш, нали? – прошепна Джерми така, че само Синджън да го чуе – нямаше никакво намерение да противоречи на граф Нортклиф.

– Когато излезем на езда, ще ти разкажа всичко за нея.

– И аз никога не съм я виждал – отбеляза Райдър и остави чашата с кафето. Преглътна хапка яйце, погледна жена си и й намигна.

– Но може и да ни посети. Как ти харесва идеята?

– За привидението ли? О, харесва ми. Коя е тя?

– Млада дама, чийто съпруг бил убит, преди да успеят да изконсумират брака си – заразкава Райдър. – Някъде, струва ми се, през шестнадесети век. Имала дълга, много руса коса и носела потъмнели накити от онова време – поне така твърди Синджън. Очевидно се явява само на жените от семейството.

Алекс отвори уста, но си замълча.

– Както казах, за нея са писали всички графове Нортклиф – продължи Синджън. – Жалко, че Дъглас отказва и да чуе за това, камо ли да напише и дума за нея.

Графът изръмжа и хвърли суров поглед към жена си, която съсредоточено режеше бърбечетата в чинията си. После се обърна към останалите:

– Трябва да организираме бал или някакво тържество, за да представим Софи на съседите. Междувременно, Софи, Алекс ще те запознае с по-интересните от тях.

– Ще дойдат ли Тони и Мелисанда?

– Разбира се, Синджън – отвърна Алекс. – Мелисанда е моята сестра – обясни тя на Софи. – Тя е невероятно красива и се омъжи за Тони Париш, виконт Ратмор, първи братовчед на Дъглас и Райдър. И двамата ще ти харесат. Навярно и Тайсън ще дохвърчи от Оксфорд – той е най-малкият от братята и иска да става свещеник.

Старата графиня каза остро:

– Тя не може да се яви на бал, облечена в старите рокли на Алекс, Дъглас!

– Напълно съм съгласен. Ще извикаме онази шивачка от Рай. Нали я знаеш, Алекс, онази, дето ти шие на тебе.

Без да се обръща конкретно към някого, лейди Лидия възкликна:

– Ах, скъпата Мелисанда! Толкова исках да ми стане снаха, но Дъглас не ме послуша. Надявах се и на теб, Райдър, но Тони се държа

непоносимо.

– Тони се ожени за нея, мадам – небрежно вметна Алекс. – Пък и той винаги си е бил невъзможен. В това му е чарът. Веднага ще ти хареса, Софи, а и ти на него. Колкото до Мелисанда, тя също често е много забавна.

Софи погледна изстиналите яйца в чинията си. Не познаваше всички тези хора и се интересуваеше от тях не повече, отколкото те от нея. Като повечето от мъжете в Ямайка, Тони сигурно щеше да я погледне и да реши, че е лека жена. Взе си кифличка и задъвка. Разговорът около нея продължаваше и мимоходом дочу още няколко обиди, които свекърва ѝ подхвърли.

Изведнъж усети, че някой я гледа. Вдигна глава и среща погледа на Райдър. Какво ли не беше наред? Навярно имаше масло по брадичката си.

Той се усмихна:

– Тази сутрин си много красива, Софи, но си малко бледа. А аз искам страните на жена ми да са румени. След закуска се облечи за езда и ще те разведе из любимите си места. За разлика от Дъглас аз не си губя времето да се катеря по скали, които всеки момент ще се срутят под краката ми. Не, местата, които предпочитам, са съвсем различни. Ще ти харесат, ще видиш.

Софи не смяташе, че ще ѝ харесат. Сигурно искаше да я отведе на някое притаено място и отново да бъде с нея. Цялата гореше отвътре, мускулите на бедрата ѝ бяха схванати и я боляха. Не искаше дори да се доближи до него. Нищо не искаше.

Жадуваше за няколко мига с Джеръми, но преди да отвори уста, те двамата със Синджън вече ставаха заедно от масата. Софи видя как братчето ѝ улови Синджън за ръката и излязоха от стаята.

Райдър каза нежно:

– Синджън е нещо ново и забавно за него, докато ти, мила, си прочетена книга. Радвам се, че се разбират. Но не се безпокой, ние с теб пак ще му станем интересни.

Не ѝ харесваше, че разбира какво мисли, не ѝ хареса нито логиката, нито разумното му обяснение. Малко от мъжете, които познаваше, бяха разумни. И Райдър не беше изключение, особено там, в Ямайка. Беше циничен, абсолютно безмилостен и пресметлив като дявол. Това беше една от страните на характера му, които не познаваше и не искаше да приеме. Райдър се обърна към брат си:

– Ще дойдеш ли с мен в кабинета, докато Софи се облича? Искам

да поговорим.

На излизане лейди Лидия изстреля последния си патрон:

– Мисля си, мило момче, дали да не поканиш на бала семейство Харвестоун?

Понеже нито едно от милите момчета не разбра към кого е отправен въпросът, и двамата кимнаха: Дъглас с намигване, а Райдър с огромното желание да изругае.

– Харвестоунови имат три прекрасни дъщери – продължи лейди Лидия, – които съвсем до скоро бяха на гости на някакви роднини в Бостън. – Погледна многозначително към Софи и добави: – А това ни най-малко не ми харесва.

– На мен също, мадам – отвърна Софи, захвърли салфетката си на масата и стана, преди лакеят Джеймисън да успее да отмести стола ѝ.

Свекърва ѝ, разбира се, имаше предвид, че не харесва нея, Софи – тя сякаш изобщо не я забелязваше.

– Не бързай с обличането, Софи – подвикна след нея Алекс. – Дъглас и Райдър навярно имат много неща да си казват. Толкова отдавна не са се виждали, а са много близки.

Седнал зад писалището си в кабинета, Дъглас мълчаливо наблюдаваше как брат му крачи напред-назад. Известно време двамата мълчаха.

– Тя е очарователна – обади се най-после Дъглас.

– Да, така е.

– Само че изобщо не се държи като младоженка. Докато те нямаше, повечето време прекарваше сама. Тя е нещастна, Райдър.

Райдър се спря за миг само за да изругае.

– Отначало си мислех, че ѝ е мъчно за вкъщи, но май изобщо не е така, а?

– Не е.

– А снощи... бях ужасно изненадан. Не знаех как да реагирам. Тъкмо отивах към кухнята да взема малко мляко за Алекс и я видях да тича по коридора, цялата пребледняла. Не ми обяснявай нищо, Райдър. Но ако има нещо, с което да ти помогна, можеш да разчиташ на мен. Заради теб ли е така нещастна? Да не би да е разбрала за предишните ти връзки? Обидил ли си я с нещо? Или е ревнива?

– Нещата са доста по-сложни. Благодаря ти, че така добре си се грижил за нея, докато отсъствах. Щеше ми се мама да мисли преди да говори, но се боя, че това не може да се очаква от нея.

– Да, прав си, но ако прекали, ще я заплаша, че ще я изпратя да живее сама във вдовишката къща¹⁶.

– О, такава заплаха със сигурност ще даде резултат.

– Знам.

Братята се спогледаха и се засмяха, после Дъглас продължи:

– Ужасно се изненадах, когато жена ти пристигна с брат си. А Холис с проклетото си око веднага я оцени и прие. Но има и още нещо. В началото тя ме отбягваше. Не можех да разбера защо – бях учтив и загрижен, опитвах се да я накарам да се отпусне. И тогава разбрах, че не ми вярва, и то само защото съм мъж. Видя ми се безкрайно интересно, направо неопишуемо. От какво е нещастна тя, Райдър?

– Бои се от мен. А навярно и от тебе.

Настъпи продължителна пауза. После Дъглас каза недоверчиво:

– Но това е просто абсурдно. Защо ще се бои от мен жена ти? Нищо не съм й направил. А и не познавам жена, която дълго време да се бои от теб. Божичко, всичките направо търчат подире ти, не те оставят на мира и гледат само как да ти събуят гащите.

– Е, нещата се променят.

– Ще ми разкажеш ли какво се случи там, в Ямайка? Не, не как чичо Брандън ти остави Кимбърли Хол, не цялата нещастна история около него, а защо точно Софи Статън-Гревил не желае да е тук, да е твоя съпруга, и защо така ужасена избяга от спалнята снощи?

– Историята никак не е весела, Дъглас. Много мъже са се навъртали край нея в живота ѝ и нито един от тях не е бил свестен. – Господи, каза си, какви ги говоря. И вече по внимателно добави: – При това обстоятелствата около Софи и тези мъже не бяха особено приятни.

– Да, разбирам. Не се мъчи повече да говориш така двусмислено. Но ако имаш нужда от мен, аз съм насреща.

– Благодаря, Дъглас.

– Момчето също е чудесно. От рождение ли куца?

– Да, но пък е превъзходен ездач. Мислиш ли, че ще успее да се справи в Итън?

– Смятам, че трябва да му оставим малко време да се приспособи.

– Тя ненавижда секса. Мрази дори да я докосвам.

Дъглас недоверчиво изгледа брат си.

– По дяволите, много е сложно – завърши Райдър, прокара пръсти през косите си и ги разроши. – Не бива да споделям такива интимни неща за жена си, но тя просто не ме иска, никога не ме е пожелавала. С

16. Къща в родовото имение, където живее вдовицата на предишния аристократ, когато следващият наследи титлата – Б.пр.

измама я накарах да се омъжи за мен. Представяш ли си само? Аз да искам да се ожена и да карам една жена насила да се омъжи за мен! Но действително го направих, и не съжалявам. Всъщност тя не би се омъжила за никого.

Дъглас мълчаливо го изслуша и накрая каза:

– Това е изключително странно. Ако искаш да ми разкажеш още нещо, винаги ще съм на твое разположение. А сега да ти кажа друго, Емили роди близначета, но за съжаление нито едното от тях не оживя. С нетърпение очаква да те види. И казала на Холис нещо, което той не успял точно да схване – че така било станало по-добре, че инак нямало да е честно, защото съвсем не искала да ти докара всичко това на главата.

– Ще ида да я видя веднага щом мога.

– Разбираш ли какво е искала да каже?

Райдър само сви рамене и погледна през прозореца.

Дъглас взе красивото ониково преспание и го повъртя в ръцете си.

– Предполагам, че вече си решил какво ще правиш с всичките си жени и деца.

– Да, дълго го обмислях. Докато пътувах насам, няха какво друго да правя.

– Как? Нямаше ли на кораба жени?

Но Райдър само сурово го изгледа.

– Просто си спомних колко свободен беше животът ти, преди Софи да се появи. И аз бях същият.

Райдър криво се усмихна:

– Съмнявам се дали ще й направи впечатление, дори и със сто жени да се разхождам под носа ѝ. Навярно ще ги помоли да ме държат по-далеч от нея.

– Човек никога не може да е сигурен в жена си, дори ако го заплашва да му пререже гърлото. Кой знае, ако открие, че съществуват толкова други жени, може и да ти поднесе някоя изненада.

– Ами!

Дъглас извади от чекмеджето на писалището си лист хартия.

– Според последните изчисления, както ти е известно, издържаш седем деца. – Той замълча и продължително изгледа брат си. – Решил ли си какво ще ги правиш?

– Да. Вече съм женен човек, така че никакви жени повече.

Графът се облегна на стола си.

– Радвам се, че си решил да останеш верен на жена си. И за най-силния мъж е истинско изпитание да поддържа едно такова стадо само

за удоволствие. А верността също си има своите достойнства.

– Да, така е – съгласи се Райдър и сам се стресна от думите си: – Направо не ми се вярва, че съм съгласен, но е така. Да желая само една жена е смущаващо откритие, но аз желая единствено Софи и никоя друга. Господи, знам, че е невероятно, но е точно така!

– Ако трябва да бъда честен, аз също открих колко ценна може да бъде една съпруга. За мен тя стои над всичко в живота.

– Да, Алекс си я бива. Радвам се, че се разбрахте.

– О, разбрахме се и историята е много забавна. През някоя дълга зимна вечер ще ти я разкажа. Със сигурност ще ми е по-забавно, отколкото да пиша за онова проклето привидение Невестата-дева.

Графът стана:

– Бих казал, приятелю, че ти предстои трудна работа. Но пък от друга страна, нищо ценно не иде даром.

– Аз вече достатъчно много я ценя, ако това имаш предвид. Така е, колкото и да е странно. За мен тя е много по-важна, отколкото можеш да си представиш. Веднъж ми беше казал, че обичам предизвикателствата и че колкото е по-голям залогът, толкова по-добре играя. Този път няма да загубя, Дъглас. Не мога да си го позволя.

– Значи я обичаш?

– Глупости! Като чуя думата любов, направо ми се повдига. Не, не ми обяснявай колко обожаваш Алекс – и сам виждам как си оглупял по нея. Но аз да обичам? Не ме разбирай погрешно. Аз, разбира се, харесвам Софи. Желая я, тя ме кара да изпитвам усещания, които никога досега не съм изпитвал, и искам да бъде щастлива. Искам да разбере, че по някаква незначителна причина тя е важна за мен. И нищо повече. Но и това е напълно достатъчно, за да съм неин завинаги.

Дъглас изгледа брат си и черните му вежди се повдигнаха с цял инч.

– Ти не си я виждал каква беше в Ямайка и несъмнено я мислиш за тиха вода. Тя е опърничава, Дъглас. И поисках да я укротя, да я опитомя.

Поклати глава и отново закрачи напред-назад.

– А сега ми се ще пак да стане, каквато си беше. – И се засмя: – На никого не цепеше басма.

Дъглас отново премълча.

Софи се усмихваше до ушите, просто не можеше да скрие

усмивката си. Райдър бе докарал в Нортклиф любимата ѝ кобила, Опал. Наведе се и я погали по дългата шия.

– Ах, толкова ми липсваше – промълви и отметна глава, после препусна в галоп.

Когато поблагодари на Райдър, все още бе толкова замаяна от жеста му, че не можа да изрази колко високо всъщност го оценява. Той продължаваше да се държи странно и тя се притесняваше от добротата му, от безкрайното му разбиране и нежност.

Райдър само сви рамене:

– Ако я бях оставил в Кемъл Хол, щеше да умре от преяждане. Стана дебела и ленива и всеки път, щом ме видеше, ми хвърляше печални погледи и през цялото време цвилеше, докато накрая започна да ми се причува, че направо произнася името ти. Какво друго можех да направя?

Тя можа само още веднъж да промълви:

– Благодаря ти.

Райдър яздеше до нея щастлив, че успя така приятно да я изненада. Беше му длъжница и той се чудеше как ли ще му се отплати, защото беше сигурен, че ще го направи. Познаваше я достатъчно добре и знаеше, че ще приеме жеста му като дълг.

Софи препусна в галоп и той се остави да го изпревари по тясната ливада, която очертаваше северната граница на имението Нортклиф. После дръпна юздите на своя жребец, Дженезис, кокалест и черен като смъртта и по-издръжлив и от двадесет португалски мулета.

Започна да си подсвирква. Беше си у дома, денят бе слънчев и топъл, беше успял да зарадва жена си. Всичко щеше да се оправи. Вече знаеше какво ще направи с предишните си връзки и решението му беше непоколебимо. Колкото до децата, просто трябваше да избере подходящ момент и да каже на Софи за тях. Те му липсваха. Още утре щеше да иде да ги види – беше донесъл подаръци на всички.

Софи спря кобилата под сянката на огромен дъб, стар като варовиковите хълмове няколко мили по на юг. Пое си дълбоко дъх и се почувства чудесно. Райдър се държеше много учтиво, като се изключи, разбира се, изминалата нощ, когато отново се превърна в арогантния и безмилостен мъж, когото помнеше от Ямайка. Но днес може би щеше да разбере, че тя не иска повече да я докосва. Може би просто щеше да е учтив с нея и нямаше да иска повече. Тя се намръщи.

Изчака го десетина минути, погледна назад дали не се задава от завоя, но от него нямаше и помен.

Поколеба се за миг, обърна Опал и се върна по пътя, внезапно разтревожена. Дали не беше му се случило нещо?

И изведнъж го съзря. Беше си цял и невредим. До него, яхнала до реста кобила, бе спряла някаква жена, двамата стояха на сред пътя и разговаряха. Жената протегна ръка и леко докосна ръката му. Дори и отдалеч се виждаше как той се усмихна, зъбите му блеснаха в познатата усмивка и се наведе към жената.

Нещо у Софи трепна от болка. Нещо се разбунтува и закипя. Тя стисна зъби, сви ръце в юмруци и без да се замисля, пришпори Опал и полетя право към съпруга си и жената, която изглеждаше готова всеки момент да скочи на коня му и да се свие в skutа му.

Райдър вдигна глава и видя Софи, която препускаше към него като фурия, с навъсено и бледо лице. Господи, изглеждаше готова да убива! Той глуповато се усмихна. Отначало, когато Сара го настигна, се почувства неловко, но сега, щом видя жена си да препуска към него, зла като оса, направо се зарадва, че Сара беше дошла. Гневът доказваше чувства, а не безразличие.

Сара нещо му говореше. Още не беше забелязала вбесената жена, която се задаваше към тях, и нежно и кротко го попита няма ли да я целуне. После се наведе, ръката ѝ, облечена в ръкавица, го подръпна и той почувства меките ѝ устни върху бузата си. Отвори уста, за да я спре, но си замълча – нека пък Софи да види как друга жена го целува. Устните ѝ бяха меки и свежи, но той не изпита нищо освен любопитство как ли ще постъпи Софи. В същия миг тя връхлетя върху тях и той трябваше да дръпне коня си, за да не се сблъскат. Сара я погледна и пребледня.

– Ти пък коя си, по дяволите?! – кресна Софи с тон, който Райдър не беше чувал вече два месеца – студено, гневно и арогантно. Почувства се направо щастлив. Очите ѝ горяха: – Дявол да те вземе! Стой настрана от съпруга ми!

– От кого?

Горката Сара се опитваше да отстъпи с коня си, но животното като омаяно гледаше Опал и отказваше да помръдне.

– Много добре ме чу! Какво му говориш?! Защо го докосваш?! Как смееш да го целуваш! Махни проклетите си ръце от него, и гадната си уста!

Сара примигна и отмести очи от жената към Райдър, който най-спокойно седеше на коня си, гледаше я и се усмихваше. Очите му блестяха. Действително, Райдър беше най-безочливият тип, когото Сара познаваше, но сега блясъкът в очите му не беше циничен, а издаваше наслада,

която тя не разбираше – ако очите му бяха тъмни, щяха да изглеждат направо похотливи.

– Жена ти ли е това, Райдър?

Той кимна:

– Тъкмо щях да ти кажа, но тя ни връхлетя като някоя от ония проклети гръцки фурии. Софи, прибори си ноктите! Това е Сара Клокуел, една моя приятелка. Сара, това е жена ми, Софи.

В този момент Софи разбра какво е направила – беше се държала като някоя скандалджийка, като ревнива, досадна и свадлива съпруга. Бе крещяла, ругала и обидила жената. И на Райдър това страхотно му беше харесало – изглеждаше изключително доволен и развеселен. Току-що му беше дала повод да извиси самолюбието си до небето. Почувства се унижена.

Кимна на жената, която онемя като гроб – много хубава млада жена, с едри гърди и неловка усмивка на устата, после ледено каза на съпруга си:

– Съжалявам, че прекъснах разговора ти с твоята *приятелка*. И тъй като не сте се виждали с месеци, ще ви оставя да си поговорите насаме. Обърна Опал и се понесе като вятър.

Райдър се усмихна след нея, очите му закачливо блеснаха. Дъглас се оказа прав – Софи наистина го изненада. Беше прекрасно. Небеса! Все пак имаше някаква надежда.

– Жена ти ли беше това, Райдър? – повтори Сара.

В гласа ѝ нямаше болка, само недоверие. Той погледна обърканото ѝ лице:

– Да, жена ми. Срегнах я в Ямайка и се оженихме там, но до вчера бяхме разделени. Огън е, нали? И винаги казва точно това, което мисли. Извини я, много ме ревнува. Но това страшно ми харесва. – И потри доволно ръце.

– Харесва ти?! – успя да промълви Сара, която все още се опитваше да вникне в странната ситуация. – Но ти никога не си харесвал ревниви жени! Беатрис ми каза, че... – тя млъкна и се изчерви. Райдър вдигна вежди:

– Виждала си се с Беа, така ли? Хайде, Сара, кажи ми истината.

– Беа казваше, че мразиш женските капризи и че не обичаш да се обвързваш. И че не обичаш жената до теб да приема нещата сериозно, да се опитва да те надхитри и да... Казваше също и че си почтен и може да ти се вярва, но си лекомислен и весел и че жените те забавляват само в леглото. И че умееш да доставяш много удоволствие... и аз ѝ казах, че

го знам от опит.

Райдър дълго мълча. Значи любовниците му го обсъждаха. Това го накара да се почувства странно. Беше естествено мъжете да обсъждат своите връзки, но жени да говорят за него?! Накрая каза тихо:

– Беа греша. Софи е категорична и смятам, че за мен дните за закачки с други дами свършиха.

– И ти наистина се съгласяваш с нея?

Райдър ѝ се усмихна.

– Е, аз исках да те видя, за да ти кажа, че...

– Че какво, Сара?

Тя някак прибързано отвърна:

– Че се омъжвам за Дейвид Дебс. Нали го знаеш, има ферма близо до Суинли.

– Моите поздравления. Значи повече няма да имаш нужда от мен.

Тя неуверено поклати глава и реши, че най-добре ще е да се засмее. Но изкуственият смях не ѝ се удаваше, а Райдър не го беше грижа – той обожаваше гърдите и ушите ѝ и дори когато се любеха, ѝ нашепваше, че малките ѝ ушета имат вкус на сливи и праскови. Не го разбираше, но бе споделяла с него много повече мигове на удоволствие, отколкото можеше да очаква от строгия Дейвид. Е, все пак съпругът си е съпруг, той ти е за цял живот. А след като и Райдър се беше оженил, какво друго ѝ оставаше? Беше смешно, беше невероятно, но той изглеждаше доволен от това. При това жена му беше ревнива!

Но той вече се мръщеше.

– Трябва да я настигнеш, Райдър. Ядоса се, като ни видя заедно. Бясна е, задето те целунах и задето ти... нали разбираш.

Райдър я погледна и ѝ се усмихна – в гласа ѝ звучеше истинско задоволство, че жена му го ревнува от нея. Суетността ѝ винаги му беше харесвала. Навярно някой ден Софи щеше да стане малко по-разбираема и той щеше със същата лекота да отгатва какво става и в нейната душа. Наведе се и целуна Сара по бузата:

– Желая ти щастие с Дейвид, Сара. Сбогом!

Но не последва Софи. Обърна коня и препусна към Нортклиф. Съпругата трябваше от време на време да се задушаваше в собствените си ревниви сосове. Нямахше никакво намерение да ѝ се извинява заради Сара или някоя от останалите. Но какво ли правеше тя сега?

Той смушка жребеца си и весело си заподсвирква.

16.

Софи се прибра след час. Чувстваше се отвратително. Идеше ѝ да си заскубе косите. Изобщо не разбираше защо постъпи така. Остави Опал в конюшнията пред голяма кофа овес, поприказва си със старшия коняр Маккалъм, суров, но приятен човек, за когото съществуваша единствено конете, и тръгна към къщата, но внезапно спря, засенчи очи и зяпна недоверчиво. Не, не можеше да бъде! Не отново! На стръмните предни стъпала стоеше Райдър с някаква млада жена, тъмнокоса и много хубава, тихо ѝ говореше нещо, а тя, опряна на ръката му, кимаше. На Софи ѝ се сви стомахът, за втори път този следобед тя стисна зъби и всички разумни мисли изхвърчаха от главата ѝ.

Тя изкрещя и се закани с юмрук на съпруга си:

– Ах, ти, мръсен негоднико!

Събра полите си и хукна към тях, неспособна да спре нито краката си, нито думите, които сами излетяха от устата ѝ:

– Как смееш! Дръпни се от мъжа ми! Само да се опиташ да го целунеш – ръката ще ти счупя!

Тес Стокли застина, но не беше глупачка и побърза да отстъпи назад.

– Господи, Райдър! Коя е тази? Прилича на луда. Не разбирам... Да не е някоя от жените ти? Много странно, Райдър. Но защо е толкова ядосана? Би трябвало да знае, че е само една от твоите жени.

Райдър не отговори. Той гледеше как Софи се носи към тях, вдигнала високо поли, за да е сигурна, че няма да се препъне. Приятно му беше да съзерцава глезените ѝ, да гледа гнева, изписан по лицето ѝ. Гъсти кичури се бяха измъкнали от косите ѝ и се виеха около лицето ѝ, очарователната ѝ шапчица за езда падна в прахта...

Луда жена, наистина – неговата луда жена. Какво прекрасно съвпадение! Значи шербруковският му късмет не беше го изоставил. Той скръсти ръце на гърдите си, сърцето му заби в очакване.

Жените, с които бе свързан, обикновено не идваха в Нортклиф Хол, но Тес се беше притеснила от дългото му отсъствие. Беа ѝ казала да не се тревожи, защото Райдър е като котка – никога не пада по гръб, но тя все пак дойде и когато го видя, жив и здрав, едва не се разплака – толкова бе щастлива, че го вижда. И внезапно това странно момиче, което така се разкрещя...

Устата на Райдър се разтегли в усмивка и той каза:

– Здравсти, Софи. Закара ли Опал в конюшната? Нахрани ли я? Няма ли да се запознаеш с приятелката ми Тес? Ела да те запозная. Тъкмо си говорехме за Ямайка, за пътуването ми и...

– Мошеник нещастен! Още една ли?! Колко жени имаш? И всички те ли са такива млади и красиви? Но това е греховно! Би трябвало да те обесят, да те застрелят и да те изкормят! Аз самата бих...

Гласът ѝ пресекна и тя пребледня. Поклати глава и косите ѝ, вече напълно освободени, рухнаха по раменете и гърба ѝ.

– О, не! – недоверчиво Промълви тя. – Това не го казах аз, нали?

Вдигна отново полите си и побягна към градините с гръцките статуи. Може пък и да ѝ харесат голите статуи, помисли си Райдър, загледан след нея. Беше ли ги виждала вече? Трябваше да я попита. Представи си, че я люби под някое ужасяващо мраморно изображение на Зевс, прелъстяващ някой лебед.

После се обърна към Тес, която учудено и недоверчиво гледаше по дир тичащата Софи, и рече:

– Това е моята съпруга, Софи Шербрук. Много е ревнива. Стой подалеч от нея.

– Твоята какво...

Райдър се подразни. Толкова ли удивително беше, че се е оженил? Толкова ли беше невероятно?

– Моята съпруга, по дяволите! И тъй като вече съм женен, Тес, трябва да ти заявя, че повече не можем да се виждаме. Все пак... – замълча той и се усмихна – с теб наистина чудесно се забавлявахме. Но това трябва да се прекрати. Не мислиш ли скоро да се омъжваш?

Тя го зяпна като двуглаво теле:

– Но ти обичаш жените, Райдър, и според Беа имаш нужда от разнообразие, а и...

– Беа да не ти е наставница, а? Да не би да ви кани всичките на чай, за да ви налива съвети в главите? Не ми отговаряй! Софи е моя съпруга. А сега, мила моя, ако искаш скоро да наденеш брачния ярем, защо не ми позволиш да ти разкажа за един мил човек от Саутхемптън? Първи помощник капитан на гемия, солиден мъж, и всъщност достоен за възхищение. И много мъжествен, бих казал – с ръце, яки като дъбови клони.

Тес продължително го изгледа и накрая каза:

– Е, предполагам, че всяко момиче трябва някой ден да се омъжи. Сара казва, че съпрузите може да се оригват и да хъркат, но винаги остават до теб, просто защото са длъжни. И как се казва той?

Тя се заинтригува.

И когато влезе в огромното преддверие, той се чувстваше чудесно. Доста гвиней би дал, за да присъства на някое от следобедните събирания на чай на любовниците си.

Беше почти полунощ. Райдър разтърка очи с опакото на ръката си и за кой ли път прегледа списъка, който състави по време на пътуването си към Англия. Остана доволен. Облегна се назад и за миг притвори очи.

Представи си как Софи го чака в леглото, пребледняла от страх да не би да дойде и отново да я насили, а тя да е заспала и да е още по-уязвима. Но не отиде при нея – все още не. Нека тъне в предположения. Не беше трудно да го постигне – беше толкова непредвидим, колкото и тя, и това я вбесяваше. Не беше й казал нито дума за държанието й следобед. Нищичко. Е, вярно, че от време на време просто не можеше да се съдържи да не я поглежда със закачливо пламъче в очите, но все пак се държа изключително учтиво с нея, докато тя през цялото време се надуваше. Но след като разбра причината, вече успяваше да я отбягва с лекота, придобита от дългата и успешна практика. Все пак познаваше начина на мислене на жените. А Софи, колкото и добре да се прикриваше, все пак си беше жена.

На вечеря разговорливото семейство несъмнено му помогна. После отпрати Софи да си легне, като й кимна и я щипна по бузата, а тя го изгледа, донякъде побесняла, донякъде объркана, и това беше обещаващо.

Тръсна глава и вписа следващото име. Джоузеф Бийфли¹⁷. Фамилията беше смешна, но мъжът бе свестен и стабилен и всяко момиче би го предпочело пред много други. Вярно, че имаше позакръглено шкембе, но не пиеше много, не биеше жените, дъхът му не вонеше и се къпеше достатъчно редовно. Според Райдър той чудесно би подхождал за Емили. Както бе казала Сара, а след нея и Тес, в крайна сметка съпругът си е съпруг и е длъжен да остане до теб. За момент Райдър замислено се загледа в бледия пламък на единствената свещ.

Списъкът, който състави, беше внушителен, но все пак успя да добави още две имена. Срещу името на всяка от жените бяха отбелязани поне четири имена на мъже. Добре че почти целият му живот бе преминал тук и познаваше всички на петдесет мили околоръст, а между тях, слава Богу, и толкова много мъже. Изборът беше важен, пък и не всички

17. букв. – телешки – Б.пр.

жени щяха да поискат да се омъжат. Но той искаше да е сигурен, че добре се е погрижил за всяка една от тях. На тези, които пожелаеха да се омъжат, той, разбира се, щеше да осигури зестра. Зестри щяха да получат и ония, които не искаха да се омъжат. Почуди се дали да не състави и списък на вероятни покровители в Лондон. Но не, твърде грубо щеше да бъде от страна на изтънчен човек като него.

После се сети за децата и се усмихна. Те бяха и щяха да си останат постоянна величина в живота му. Нито за миг не се съмняваше, че ще има още деца. Божичко, колко му липсваха! С радост очакваше утрешния ден.

Най-сетне, уморен от размислите по списъка и от желанието си да накара Софи да се гърчи в несигурност, той стана, протегна се и угаси свещта – познаваше всяка педя от Нортклиф и нямаше нужда да осветява пътя си.

Софи не спеше. Седеше изправена в леглото и се вираше в далечния ъгъл на спалнята. Райдър бързо запали свещ и тихо се приближи до леглото. Тя обърна глава към него и трепна.

Той сви вежди:

– Какво става? Да не си сънувала кошмари?

Тя поклати глава, а той се загледа за миг в гъстите ѝ разбъркани коси, които падаха по лицето и раменете ѝ. Софи облиза устни, ръцете ѝ стиснаха завивката, и рече:

– Мисля, че току-що видях вашата Невеста-дева.

– Какво?!

– Невестата-дева, шербрукското привидение. Синджън май се оказва права – искала е да ме приветства с влизането ми във вашето семейство. Сигурно е така.

– Глупости, сънувала си нещо.

Софи само поклати глава. В началото много се беше уплашила, но младата жена, привидението, просто стоеше и я гледаше и би се заклела, че дори ѝ говореше. Но знаеше, че е невъзможно, защото през цялото време я гледаше в лицето и устните ѝ изобщо не помръднаха. Все пак бе дочула нежния ѝ глас, ясен и убедителен: „Не се тревожи. Дори когато дойдат те, всичко ще се оправи.“

– Кой? – бе попитала Софи. – Моля ви, какво значи това?

Младата жена се беше застояла още миг сред странната светлина, която излъчваше, после бързо се отдалечи. Софи долови някакво движение и подир нея остана само тихата грация на неподвижния въздух. Но беше я видяла съвсем ясно, макар че в спалнята бе твърде тъмно. А

после Райдър влезе и тя просто изчезна с ръка, протегната към Софи.

– Слушай, Софи, Невестата-дева изобщо не съществува, тя е само една легенда. Синджън просто си ги измисля и не бих се учудил ако от време на време самата тя изпълнява ролята на нещастната девойка, за да ни подразни. Ти просто си сънувала.

– Не, Райдър, тя разговаря с мен. Не говореше в действителност, но аз я чух, и думите ѝ бяха много ясни.

Това вече го заинтригува, не можеше да го отрече. Постави свещта на нощното шкафче и седна до нея, без да я докосва.

– И какви бяха думите, които тя не каза в действителност?

– Че не трябва да се тревожа, защото когато дойдат те, всичко ще се оправи.

Той се намръщи. Какво ли значеше това? Може би се отнасяше до някакво скрито съкровище? Или до някакво бъдещо събитие? Може би Софи ще роди близнаци и те ще се задомят в кралското семейство?

– Какво, по дяволите, значи това? Кой са „те“, за Бога?

– И аз това я попитах, но тя изчезна. Ти влезе и мисля, че това я прогони.

– Глупости!

Софи го погледна намръщено и едва сега осъзна, че е по нощница и че той седи до нея – слава Богу, напълно облечен, но все пак съвсем близо. Забрави и привидението, и неговото предупреждение. Забрави ужасното си поведение днес следобед и дори ония две много хубави млади жени. Бавно заотстъпва към другия край на леглото.

Райдър се направи, че не забелязва. Стана, протегна се и започна да се съблича.

Този път нямаше да го гледа, обеща си тя, и попита:

– Какво прави толкова до късно?

– Просто имах да довърша някои неща.

– Имаше среща с някоя от твоя легион жени, нали?

– Легион ли? О, не, скъпа, не са повече от един малък батальон. Аз съм просто човек.

– Това изобщо не ме интересува. Тия абсурдни качества ти си ги приписваш. Подиграваш се с мен, дразниш ме, и това никак не ми харесва. Ако щеш, вземи си не сто, а петстотин жени.

– Сигурна ли си, Софи? Днес видях само две и направо полудях, макар че беше много очарователна.

Тя го изгледа. Стоеше гол от другата страна на леглото – гол голеничък. Беше висок, строен и много добре сложен – това не можеше да

му се отрече. После плахо отмести очи към вратата.

– Не, повече никакви състезания по коридора. Предпочитам да съм единственият мъж, който ще те гледа по Евино облекло.

– Да, беше ужасно. Днес просто не можех да погледна брат ти в очите.

– Предполагам. Както и да е, мисля си, че Дъглас е ужасно късоглед. А сега да изясним нещата между нас. Цяла вечер очаквах да ми разбиеш физиономията, така че, моля – чувствай се напълно свободна да го направиш, поне метафорично. Отпусни си душата и излей женския си гняв.

– Това ти се иска, нали?! Да се разкудкудякам като глупачка! Това ще ти достави огромно удоволствие и кой знае колко важен ще се почувстваш! Знам, мъжете обичат жените да се борят за тях, обичат да са пъпът на вселената. Е, аз пък ще ти кажа, Райдър Шербрук, че изобщо не ме е еня! Изобщо! Просто се ядосах заради брат ти. На графа сигурно му е безкрайно неловко да гледа как всичките тия жени се мъкнат в Нортклиф Хол, увисват по ръцете ти, шепнат ти глупости и те целуват.

– Така ли? Това ми звучи някак заучено. Не че е лошо, не ме разбирай погрешно, но навярно си го репетирала поне дузина пъти.

Почеса се по корема, а тя проследи всяко движение на дългите му пръсти. Не беше особено окосмен, като се изключи гъстият кичур около слабините... Успя да го погледне пак в лицето. Той разбра, че го е оглеждала, но каза само:

– Божичко, значи искаш да ти повярвам, че всичките ругатни, с които ме обсипа, са били единствено в защита на накърнените чувства на бедния ми брат, така ли?

Софи разбираше, че дълбае пропаст, която, ако не спреше веднага, можеше да стигне чак до Китай, така че до болка стисна устни и само поклати глава.

– Радвам се, скъпа ми съпруго, че най-после успя да се овладееш, но ако искаш, продължавай да се пениш – лично аз нямам нищо против.

– Я върви по дяволите! – кресна тя и се съсредоточи върху усилието да си държи устата затворена.

Райдър се протегна. Знаеше, че пак го оглежда и усети как пенисът му започва да нараства. Тя дълго го гледа, после трепна, най-сетне осъзнала какво прави, и отмести очи към прозореца.

– Днес и Сара, и Тес ужасно се стреснаха от теб – продължи той да налива масло в огъня. – Отначало не можеха да повярват, че съм се свързал с такава ревнива жена.

Тя обаче успя да преглътне примамката.

Той се усмихна, дръпна завивките и си легна. Тя почувства как леглото поддава под тежестта му и си помисли, че ако иска да бяга, точно сега е моментът.

– Недей, Софи!

– Какво недей, негоднико проклети?!

– Не се опитвай пак да ми избягаш. Заключил съм вратата.

Това беше нелепо. И двамата го знаеха. Тя притвори очи за миг, после се обърна към него:

– Райдър, не искам пак да ме насилваш. Моля те, не ме посрамвай и не ме карай повече да те моля.

– Легни по гръб, Софи.

Тя поклати глава.

– Хайде, побързай. И ако бъдеш добра към мен, ще ти разкажа една приказка. Става ли?

– Не – отвърна тя, но легна по гръб.

– Добре.

Надвеси се над нея и изучаващо огледа лицето ѝ – най-красивото лице на света. Докосна с пръст върха на носа ѝ.

– Толкова се радвам, че си тук.

– Защо?

– Защото ти си ти, защото имах невероятния късмет да те открия и дори проявих достатъчно разум да се ожения за теб.

– Това е абсурдно, Райдър. Та коя съм аз? Кога най-после ще го разбереш? Ти просто ме съжали и това беше всичко. Дори и майка ти ме презира. Не ми е тук мястото, Райдър...

– И аз вече мислих за това – продължи той, а пръстите му продължаваха леко да докосват брадичката, носа, устните ѝ... – За това, че мястото ти не е тук. Напълно си права.

Тя застина и душата ѝ най-неочаквано се сви.

– Не, не ме разбирай криво. Но твоят дом не е тук. Тук господарка е Алекс, макар че, горката, непрестанно трябва да се бори с майка ми, за да постигне това, което иска. Не, Софи, това наистина не е твоят дом. Аз имам своя къща, в Котсуолдс, недалеч от Стробъри Хил, където живее братовчед ми Тони Париш с жена си Мелисанда.

– Къща ли? Каква къща?

– Нарича се Чедуик Хауз. Но никога не съм живял там – посещавам я три четири пъти годишно. Имам и доста земя и двадесетина семейства арендатори. Но докато ме няма, с тия неща се занимава управителят ми,

Ален Дюбюс.

Той помълча за малко, после сви вежди:

– Започвам да си мисля, че човек трябва сам да се справя със задълженията си. Какво ще кажеш, Софи? Да идем ли в Чедуик Хауз? Ще ти хареса ли да имаш собствен дом, в който ти си господарката?

Очите ѝ светнаха. Не беше сгрешил – в тях проблесна радост, която измести за миг страха ѝ от него.

– Да – кратко отвърна тя.

После пак отвори уста, но той леко докосна с пръст устните ѝ:

– Недей, скъпа. Знам, че си готова да ми задаваш хиляди въпроси, само и само да не те любя. Но за Чедуик Хауз ще продължим да говорим по-късно.

– Ще ми се да престанеш да четеш мислите ми, преди самата аз да успея да ги довърша!

– Виждаш ли колко сме близки? Аз просто не мога да не го правя. А сега, Софи, искам да ми направиш една услуга.

Тя застина и плахо го погледна.

– Аз съм ти съпруг. Никога няма да ти причиня болка и винаги ще взимам интересите ти присърце. Ако си разбрала какво казах, само кимни с глава.

Тя кимна.

– Като начало е добре. Но искам да си наясно и с още нещо – че ще се любя с теб всяка нощ. Искам да свикнеш с мен, да ми имаш доверие. Искам да забравиш всички останали мъже и просто да изтриеш от паметта си подлостта и тиранията на чичо си. Искам да мислиш само за мен, само за нас...

– Много е трудно.

– Знам. Но днес, когато защитавахме своето, ти пак стана опърничавя и ми напомни за дивата амазонка, която спаси кожата ми от ножа на Томас в Ямайка. Значи има надежда... А сега, Софи, да махнем тази нощница – не искам да ни делят никакви дрехи, когато сме сами. Искам да те гледам, искам да чувствам гърдите ти под дланта си.

– Райдър, аз наистина не желая...

– Пет пари не давам, Софи, така че спри да хленчиш. Може би тази нощ ще си позволиш да изпиташ поне малко удоволствие? Ще те целувам сантиметър по сантиметър. И никога няма да се откажа, така че просто свикни с това и се научи да ми отвръщаш.

Той продължи да говори за разни незначителни неща, някои от тях доста забавни. Би дал всичко на света просто за да види на лицето ѝ

поне една усмивка, но тя лежеше притихнала и далечна. Не се бореше, но лежеше вцепенена, с ръце, свити в юмруци. На Райдър му се прииска да засмуче пръстчетата на краката ѝ, да вкуси нежната плът между бедрата ѝ... Но жената, която лежеше до него, нямаше никакво намерение да отстъпи. Все пак не се безпокоеше особено. Беше ѝ казал истината – никога нямаше да се откаже. А тя все още не съзнаваше, че щяха да са заедно, докато оставят зад себе си всяка земна суета.

– Май ще трябва да почакам още малко, за да те целувам сантиметър по сантиметър.

Той започна да я целува по гърдите, наслаждаваше се на вкуса ѝ, на гладката ѝ плът; ръцете му се плъзнаха към корема ѝ и още по-надолу, пръстите му я намериха и нежно я погалиха. Тя се опита да се отдръпне и той спря. Началото беше добро.

Райдър не искаше да влиза в нея, докато не може да го приеме без болка. Беше ѝ обещал и нямаше да наруши обещанието си. Никакви първобитни истории като снощи! Отмести се, погали я по бузата и ѝ каза да мирува, после взе от нощното шкафче стъкленицата с крем.

– Това пък какво е?

Очите ѝ нито за миг не се отделиха от пръстите му, докато бъркаше в крема.

– Ще видиш. Шшшт!

Побутна я да легне с ръка на корема ѝ. Краката му разтвориха бедрата ѝ и намазаният пръст с лекота проникна в нея. Размазваше крема бавно и нежно, пръстът му навлизаше все по надълбоко, после присъедини към него и другия, за да я разшири. Едва се сдържаше. Тя трепереше и се опитваше да се отскубне, но той я държеше здраво.

– Престани, по дяволите!

Тя се опита да събере краката си, но само пое пръстите му още по-надълбоко.

– Тихо, миличка! Докато не ме оставиш да те любя както трябва, ще използваме крем. Не ти ли е приятно това, което правя?

– Не!

– А на мен много ми харесва. И ще го правя всеки път, когато се любим, така че ще ти се наложи да свикнеш. О, но ти вече отстъпваш, Софи, не усещаш ли? Все повече омекваш към мен, макар съзнанието ти да отхвърля тази мисъл.

Когато я разшири достатъчно, когато стана мека и готова, той се надвеси над нея. Влезе много бавно, владееше всяко свое движение и наблюдаваше лицето ѝ на светлината на свещта. Знаеше, че не я боли,

че не би могла да го обвини в това. Но знаеше, че и този път тя няма да изпита удоволствие. По-важното беше, че тялото и започваше да го опознава, че когато я докоснеш, тя вече реагираше, без да се опитва да го изхвърли от съзнанието си.

И дотам щяха да стигнат. Трябваше само малко повече търпение. Влезе дълбоко в нея, после излезе почти докрай, продължи бавно и насочи всичките си сетива към нейните усещания. Изведнъж му хрумна, че със Софи се държи така, както не се е държал с никоя друга жена в живота си. По-рано, когато влизаше в някоя жена, го обземаше такава неутолима похот, че не можеше да спре. Но със Софи не беше така. Тя бе в центъра на всичките му усещания. И тялото, и умът му бяха изцяло съсредоточени върху нея. И щеше да направи всичко възможно, за да й достави удоволствие, без значение колко време щеше да му отнеме това. Все някога щеше да успее. А собственото му тяло можеше и да почака – още едно ново качество, за което Дъглас определено не би повярвал.

Спомни си как брат му се шегуваше, че щял да накара камериера да му зашие панталоните. Със Софи беше различно, защото самият той вече беше друг.

Дося му се да я разсмее. Лекичко я погали по корема, пръстите му пропъльзяха надолу и отново я намериха. Дразнеше я, галеше я и не спираше да я целува. И много скоро щеше да му отговори.

Накрая стигна до облекчение, но не се разкрещя като някой първобитен човек, а само изстена от удоволствие в устата ѝ, като я притисна плътно до себе си, за да усети движенията му дълбоко в себе си и топлината на тялото му.

Беше учуден и доволен. Наистина беше добро като начало. Тя легнеше неподвижно, но този път нямаше сълзи. Ако не грешеше, бе изненадана, но не беше сигурен точно от какво. Продължи да я целува, дока-то не се отдели от нея. После я прегърна, погали косите ѝ и каза тихо:

– Сега ще изпълня обещанието си. Нали си спомняш? Обещах ти, че ако си добра с мен, ще ти разкажа една приказка. Е, заслужи си я, Софи. Ще става все по-хубаво и по-хубаво... И така, приказката е за един еднокрак пират, който попаднал на пустинен остров заедно с три похотливи жени. Първата се казвала Бел¹⁸ и била доста пълничка – само гърди и бедра. Тя моментално се влюбила в него – това бил първият мъж, когото виждала от три месеца. Изтичала на плажа и разкъсала дрехите му. Но тогава се появила втората жена. Тя се казвала Гуси¹⁹ и само като

18. Красавица – Б.пр.

видяла дървения крак, веднага разбрала, че това е мъж само за нея, защото хобито ѝ било да дялка от дърво корабчета и други подобни – през трите дълги месеца на острова била издялкала цяла дузина палми. И така, докато двете жени спорели и викали, а пиратът лежал гол, ухилен като шимпанзе на невероятния си късмет, дошла третата жена, Браси²⁰. Направо няма да повярваш какво направила тя.

Внезапно Софи шумно изхърка и той продължи, вече по-тихо:

– О, значи не оценяваш моите истории. Нищо, утре вечер ще продължа приказката и ще научиш какво направили с горкия еднокрак пират Бел, Гуси и Браси.

Той я целуна по влажното чело и прошепна:

– А може би утре вечер ти сама ще поискаш да ме намажеш с крем, а?

– По-скоро ще счупя дебелия ти глава и ще те удавя в морето заедно с всичките ти проклетни любовници – съвсем ясно каза тя.

– От друга страна пък – продължи той, доволен като петел, пуснат сред кокошките, – утре вечер може и изобщо да нямаме нужда от крем. Аз съм оптимист, а освен това все пак съм ти съпруг.

– Колко жени имаш, Райдър? Колко любовници?

– Е, малко повече от три. Поне така беше. Но това е вече минало.

Тя застина.

– Да, това беше първото нещо, което чух, когато пристигнах в Монтегю Бей – че си имала трима любовници. Е, добре, аз съм бил с повече жени. Няма да те лъжа. Но това беше преди да те срещна, преди да те пожелаея и да се ожена за теб.

– А мен изобщо не ме интересува дали ще ги запазиш, или не.

Лъжата беше толкова явна, че той само се наведе и я целуна по носа.

– Красива си.

– О, късогледият си ти, а не проклетият ти брат!

– Я, капка оцет за вкус? А сега да поспим. Предполагам, че ще те събудя рано сутринта. А когато се събудиш, Софи, ще си сладка и топла, и аз ще вляза в теб бавно и нежно. Ще ти хареса. Поне малко.

Тя не отговори, но Райдър не се отчая.

Но когато сутринта се събуди и посегна към нея, напипа празното легло. По дяволите, помисли си, никога вече няма да споделя с нея

19. brassy – безсрамна – Б.пр.

20. Игра на думи. Името на жената е Goosie, а Goosy букв. означава „от която ти настръхва кожата“ – Б.пр.

съкровенията си планове!

Същата сутрин на закуска Райдър се обърна към снаха си:

– Алекс, ще се радвам, ако запознаеш Софи с нашите съседни. А колкото до бала, той може и да почака.

– Аа, значи вече съзнаваш – обади се майка му, – че това момиче няма да се разбере с всичките наши знаменити приятели, така ли?

Райдър само се усмихна на майка си – тя винаги седеше на масата в пълна бойна готовност и веднага откриваше огън. И развеселен ѝ отвърна:

– Нищо подобно. Просто в петък ние със Софи заминаваме за собствения си дом – Чедуик Хауз.

На масата моментално настъпи безредие:

– Не говориш сериозно!

– За Бога, Райдър, та ти току-що си дойде! Твоят дом е тук!

Само Дъглас не казваше нищо, просто отпиваше от кафето си на малки глътки.

Гласът на Алекс за момент се извиси над останалите:

– Значи, Софи, имаме само два дни. А и въпросът с дрехите също не е решен, така че не ни остава много време.

В този миг Софи осъзна, че Джеръми изобщо не се усмихва, а втрещено гледа в чинията си.

Но Райдър, негодникът, отново знаеше какво точно става и какво да направи. Той небрежно подхвърли:

– Джеръми, надявам се, че няма да имаш нищо против да останеш още една две седмици в Нортклиф Хол. Известно ми е, че Синджън може да бъде самият дявол и че наистина е непоносима, но ако смяташ, че можеш да я изтърпиш още малко, спокойно можеш да поостанеш тук.

Джеръми хвърли гузен поглед към сестра си. Софи се усмихна насила:

– Както ти решиш, Джеръми.

– Ами... Синджън ще ме заведе в ранчото на Брандли, за да си купя пони – опита се да се оправдае той.

И така решението бе взето. А Софи разбра от Синджън, че понито ще плати Райдър.

През този и през следващите два дни, докато Софи се запознаваше с всички съседни и пробваше новите си дрехи, Райдър посети бившите си любовници. Те, разбира се, вече знаеха, че се е оженил – Беа беше

организирана събиране. Три от петте жени искаха да се омъжат, така че им предостави имената от списъка и ги остави сами да преценят плюсовете и минусите на всеки кандидат. Емили все още беше на легло след раждането, но скоро щеше да се оправи и той дори успя на два пъти да я размее. Останалите две жени искаха да опитат късмета си в Лондон. Даде им пари и им пожела успех. Колкото до Беа, когато го посрещна на вратата на къщата си рано следобед, той само поклати глава:

– Пчеличката Беа – рече и я дръпна за косата. – Кълна се, че ако не беше толкова привързана към мен, определено щеше да ми видиш сметката.

– И добре че е така, господарю Райдър!

Обичаше да го нарича така – това бе една от любимите ѝ измислици. Беше една много разумна жена и имаше качества, които Райдър не бе срещал у никоя друга.

– Разбрах, че вече си посетил всичките си жени и си им подарил по съпруг.

Райдър се опули и влезе подир нея в малката ѝ овехтяла всекидневна.

– Да не би да искаш и ти да се възползваш от списъка?

– О, не, сър. Аз заминавам за Лондон да си търся щастието, също както Лора и Моли. Мислех да покая и Емили да дойде с мен – не искам състоянието ѝ да се влоши, тогава жената е най-уязвима. И ще направя всичко възможно да не попадне в лапите на друг деспотичен мъж. Смятам да отворя пансион, господарю Райдър. Спестила съм достатъчно пари, както знаеш. Ти си щедър човек. Но все пак си мъж... А аз ще си остана такава, каквато съм, и ще си намеря любовник, изтънчен като теб.

Тя внезапно замълча, той пое ръката ѝ и я целуна.

– Но други такива мъже няма, нали?

Тя се разсмя и го ошипа по ръката.

– Скъпа, не искам да имаш просто някакъв си пансион. Не, искам да купиш нещо в добрите райони на Лондон. Ще ти дам името на нашия семеен адвокат и той ще ти помогне. А пансионът ще ти бъде зестра от мене.

– Ще ти липсвам, Райдър.

– Да, Беа, определено. А сега ми пожелай късмет с новата ми съпруга.

– Нямах нужда от това.

– Дори повече, отколкото можеш да си представиш. Най-после си

намерих майстора.

Когато си тръгваше, Райдър се чудеше дали на Софи не би й харесало да си играят на господар и робиня. Навярно през ноември вече ще успее да я накара да опитат. Тогава дните ще са по-къси и навън ще е студено, а това ще означава дълги часове пред камината. Представи си я обвита в тънки воали, с разпуснати коси, танцуваща като Саломе. А играта щеше да предизвика и смях, й страст... Внезапно се сети за привидението и се почуди какво ли означава това, „Когато те дойдат...“

17.

Последното място, където се отби Райдър следобеда, бе просторната триетажна къща на Джейн Джаспър, близо до селцето Хадли Дейл, на седем мили източно от Нортклиф Хол. Около къщата и от двете страни на алеята, водеща към нея, растяха дъбове и липи, чиито гъсти зелени клони се преплитаха. Още преди да види децата, Райдър дочу викове и смях. Усмихна се в очакване, насочи Дженезис по късата алея и заби пети в хълбоците му.

Джейн и трите ѝ помощници, които той сам бе подбирал – все млади жени, енергични и доброжелателни, седяха в двора пред къщата и наблюдаваха как децата играят. Бяха четири момченца и три момиченца, всичките между четири и десет годишна възраст, добре облечени, чистички, шумни, и само като ги видя, направо му се дощя да се разкрещи от радост.

Видя Оливър, височко, тъничко десетгодишно момче, застанало малко по-встрани от останалите, което се подпираше на патериците си. По лицето му плъзна усмивка, когато подвикна на едва шестгодишния, но вече фуклив като истински мъж Джейми, да смачка физиономията на Том – момченце с ангелско личице, което ругаеше по-цветисто и от саутхемптънски моряк. А Джон, осемгодишният миротворец, се опитваше да ги разтърве, преди да са се сбили, и по петите му търчеше и лаеше един шпаньол.

Джейми пръв мерна Райдър, нададе вик и в мига, в който Райдър отпусна юздите на Дженезис и се обърна, едва не бе повален на земята от размаханите ръце, крака и от трите кучета, които подскачаха и лаеха като полудели.

Всички крещяха, смееха се и говореха в един глас, всички му разказваха какво са правили, докато го е нямало – всички освен Джени, разбира се, която изчакваше встрани, захапала палеца си. Рошавите тъмнокестеняви къдри засенчваха личицето ѝ, панделката отдавна бе изгубена. Райдър отдели на децата цялото си внимание. Опитваше се да отговори на всички едновременно и дори успя да хвърли една усмивка към Джейн над главичката на Мелиса, която на свой ред обвини тъничките си ръце около врата му и се притисна към него, а той извика престорено от болка и всички деца прихнаха в смях. И тъкмо Джейми започна да му разказва каква битка бил удържал с един потънал пън, докато се учел да

плува, Джейн и помощничките ѝ изнесоха чаши с лимонада и чинии със сладкиши и кифлички. Райдър се настани сред децата, пиеше лимонадата си, подхвърляше на кучетата парчета кифла и слушаше разказите, споровете и общо взето прекрасно се забавляваше. А недалеч безмълвно седеше Джени и съсредоточено ядеше лимонов кейк.

Райдър раздаде подаръци на всички, отстъпи назад и известно време наблюдава как с едва прикрита алчност децата се нахвърлят върху пъстро обвитите пакети. Сетне се приближи към Джени. Тя вирна лицето си и сините ѝ очи – сините очи на фамилията Шербрук, светли като синевата на лятното небе – му се сториха големи и вече не толкова безизразни, колкото предишния път. Усмихна му се и в погледа ѝ се мерна радост – да, точно така, не грешеше – истинска радост!

– Моя малка любов – промълви той, коленичи пред нея, измъкна палеца от устата ѝ, прокара пръсти през меките ѝ коси и нежно я притисна към себе си. Момиченцето тихо въздъхна и плъзна ръчички около врата му. Той я целуна по косите, притвори очи и дълбоко вдъхна сладката детска миризма. Господи, колко обичаше това дете, на което бе отдал сърцето си!

– Тя се оправя, Райдър. Вече се учи, схваща нещата, осъзнава ги...

Без да изпуска дъщеричката от прегръдката си, той вдигна очи и видя Джейн, застанала зад нея.

– Ужасно много ѝ липсваш, и особено пък този път – и това е добър признак. Всеки божи ден питаше за теб.

– Тате.

Райдър замръзна на мястото си, а Джейн се усмихна:

– Това е изненадата, която ти е подготвила. През последните две седмици казваше „тате“ всеки път, когато ѝ покажех малкия ти портрет.

– Тате!

За миг той усети как гърлото му се свива, после зарови лице във вратлето ѝ и усети меките ѝ устни върху бузата си. Тя отново повтори:

– Тате!

– Донесъл съм ти подарък, тиквичко.

Той извади от джоба на самото си пакетче, увито в ярка хартия, и очите ѝ светнаха.

В пакетчето имаше златен медальон. Райдър ѝ показа как да го отваря. От едната страна бе нарисован нейният миниатюрен портрет, а от другата страна – портретът на майка ѝ, починала при раждането. Райдър си припомни това раждане, страха и безконечната си болка, спомни си и как се зарадва, когато момиченцето най-сетне се появи от мъртвата

утроба на майката, при това живо. Не съвсем здраво, но все пак живо, а това бе всичко, което имаше значение за него.

Джейн закопча медальона на шията на Джени и тя веднага изтича да покаже подаръка си на Ейми, шестгодишното момиченце, което вече се усмихваше доста по-често, отколкото преди пет месеца. Той дочу Джени да вика:

– Тате даде! Тате даде!

– Чудесно се оправяш с нея, Джейн. С всичките деца се оправяш чудесно. Господи, колко ми липсваха! Както виждам, кракът на Оливър е доста по-добре. Какво казва д-р Саймънс?

– Че костта заздравява и че се съмнява дали Оливър изобщо ще накуцва. Късметлия е това момченце. Колкото до Джейми, белезите от изгарянията по краката и по гърба му вече напълно изчезнаха. Умник е той, Райдър – изчита всяка книга, която изпращаш, а и всеки шилинг от личните си пари дава само за книги. Често ходи в селото при мистър Майърз, книжаря. Мелиса пък рисува доста талантиливи акварели. А Ейми, да ме прости Господ, иска да стане сопрано и да пее в Италия.

Райдър кимна и се засмя, после двамата с Джейн отидоха до широката веранда и седнаха да наблюдават децата. Тя му разказваше за напредъка и за нуждите на всяко дете, а той внимателно я слушаше.

И не можеше да откъсне очи от Джени, която гордо показваше медальона си на Мелиса, която пък получи френска кукла и изобщо не ревнуваше. Райдър знаеше – децата прекрасно разбираха, че Джени му е родна дъщеря, но се съмняваше това да има голямо значение за тях, дори и за Оливър, когото понякога чувстваше по-стар и от себе си.

– Дочух, че си се оженил – внезапно каза Джейн, изгледа го и той усети, че тя се надява това да е само мъгла.

– Да – усмихна се той. – Така е. Жена ми се казва Софи.

– Много чудно. Поне за мен. А мисля и за останалите ти жени.

– Тук грешиш. Беа май прекалено много обича да клюкарства. Вече се видях с всичките.

Тя повдигна тънката си черна вежда.

– Така де, Джейн, вече съм женен човек – и гласът му прозвуча сурово като на викарий, което я смая.

– Ами децата?

– Какво искаш да кажеш?

За миг тя извърна очи към децата, проточи шия, наостри уши и викна:

– Том! Престани да повтаряш тази ужасна дума! Боже мой, къде ги

учиш тия неща?! Престани да ругаеш! Особено пред Джон – знаеш, че той мрази това!

Райдър, който оценяваше Джейн по достойнство, съвсем не се учуди, че Том веднага млъкна, сви рамене, демонстрирайки пълно безразличие, за да запази мъжката си гордост; обърна се и подхвърли някаква топка към Оливър, който майсторски я удари с патерицата си, а Джон се развика и хукна подир топката.

– И какво мисли за децата новата ти жена?

– Още не съм й казал.

– Както не си казал и на брат си, и на семейството си, нали? – язвително продължи тя, но той само се засмя и небрежно отговори:

– Това изобщо не им влиза в работата. Само сестра ми знае, и то доста отдавна. Но си мълчи, както в повечето случаи. И нарича децата Моите Ненагледни.

– И как е разбрала?

– Ами проследило ме, хлапето му с хлапе, преди повече от година и ни наблюдавало от клоните на ей оня дъб. Но Синджън е умница и ще си държи устата затворена – Райдър сви рамене. – А колкото до останалите, винаги съм имал чувството, че това си е моя работа – не виждам никаква причина да знаят за това. Е, сега, след като се ожених и дадох на брат ми да разбере, че ще бъда най-верният съпруг на света, поне няма да ми се налага да понасям повече тримесечните му срещи на копелетата.

– Наистина ли си сигурен в това, Райдър? Че ще останеш верен само защото си се оженил? Доколкото разбирам, това не е в стила на хората от твоята класа.

– За много хора може и да е така, но не и за мен. Ех, и ти, Джейн, дори и графът като че ли ми има повече доверие от теб, а? Той е убеден, че ще бъда верен на жена си, защото собствената му жена така му е завъртяла главата, че и самият той се е сврял в тъгъла на благоверността. Така че, никакви деца повече – поне не по начина, по който той, горкият, вижда нещата.

– Е, поне най-сетне ще престанеш с твоето комедианство.

– Ти пък, Джейн, не всичко беше комедианство.

– Ами, аз ли не знам! Сара ми разказваше как срещнала в селото някаква жена. Жената знаела коя е тя, разпитвала я как си и после тръгнала да й разправя, че за пръв път се запознала с тебе, когато си бил на шестнайсет. И най-глупашки се подсмивала. Кога всъщност започна с тия работи, Райдър?

Райдър смръщи вежди:

– От тази трънка няма да изскочи заек, Джейн. Забрави тая жена, забрави ги всичките. А колкото до жена ми, смея да кажа, че много скоро ще се убеди какво вярно куче мога да бъда. Макар все още да не вярва в това. Всъщност тя вече се срещна със Сара и с Тес, и то случайно. – Райдър се загледа към зелените хълмове в далечината и се усмихна: – Така се развълнува – беше направо чудесна! Харесва ми острият ѝ език – толкова е богат на ругатни, че дори и Том ще може да го оцени по достойнство. Надявам се в най-близко бъдеще да подочуя и още нещичко от устата ѝ.

Джейн го изгледа удивено и бавно промълви:

– Значи не виждаш никаква причина семейството ти да промени мнението си за теб, така ли?

– Абсолютно никаква. Защо? Те и така достатъчно много държат на мен.

– О, Райдър, ти определено искаш да изглеждаш извратен. Не мога да те разбера. Значи ти харесва репутацията ти на донжуан, а? Харесва ти да си прочут като женкар, като някой сатир, така ли?

– А не съм ли си го заслужил?

– Разбира се, но не това имах предвид.

– Имал съм много жени, винаги съм имал. И никога не съм го крил. Познавам жените, знам как мислят и как обикновено чувстват нещата. Да, Джейн, така е, дори и за теб знам всичко. Не, недей да ми повтаряш колко съм циничен. Но децата... Те, както чудесно знаеш, са нещо съвсем друго. Имам чувството, че това, за което всъщност искаш да ме попиташ, е дали сега, когато си имам свое собствено семейство, ще ги забравя, така ли е?

– Е, едва ли би направил точно това, но навярно вече няма да идваш да ги виждаш толкова често, както досега. Което, естествено, ще е напълно разбираемо. Но просто не понасям да ги гледам оскърбени.

– Децата са си моя отговорност и аз ги обичам. Нищо няма да се промени. Утре рано сутринта ще отведе жена си в имението си в Котсуолдс²¹. Ако се случи нещо непредвидено, просто изпрати някого при мен. Намира се съвсем близо до Лоуър Слотър, само на ден и половина път оттук. О, и знаеш ли, по една случайност жена ми има братче, което накуцва. Не е ли това едно доста странно съвпадение?

Джейн само поклати глава. Ако беше десетина години по-млада и

21. cot – кошара, wold – хълм – Б.пр.

тя самата с удоволствие щеше да лудува в кревата на Райдър Шербрук. Имаше у него нещо, което привличаше жените – нещо, което нямаше нищо общо нито с хубостта му, нито с добре сложеното му тяло. Просто успяваше по някакъв начин да убеди жената, че никога няма да бъде егоистичен и няма да пренебрегне нейните нужди или желания. Но те бяха просто приятели, и то още от времето, когато той, двадесетгодишен млад мъж, необуздан като вихър, ненавиждаше жестокостта спрямо деца повече, отколкото да кара жените да крещят от удоволствие. По онова време Джейн беше на тридесет, скърбеше по двете си деца, загинали при пожар, и откровено не й пукаше за бъдещето. Райдър просто я спаси. Даде ѝ едно момченце на годинка – Джейми – да се грижи за него. Беше ѝ казал с безразличен глас, че намерил бебето заровено в купчина смет. Съвсем случайно дочул скимтенето му и го изровил. А след една година ѝ донесе и Джени – и тогава тя за пръв път видя в очите му скръб, равна на собствената ѝ.

Проследи го с поглед как става, изтупва бричовите си от прахта и се запътва да играе с децата. И много ѝ се щеше да се запознае с тази негова жена.

Софи стоеше неподвижна. Мисис Плак, шивачката от Рай, ѝ пробваше костюм за езда. Костюмът беше от бледозелен вълнен плат, със златисти ширити на раменете, и Софи се бе съгласила с Алекс, че наистина е много елегантен.

Но не можеше да не я терзае мисълта за цената на всичките тия дрехи, бельо, шапки и пантофки, че и на тези три – Боже милостиви, *цели три!* – костюма за езда. Тя изстена, но Алекс само едва-едва поклати глава и рече:

– Така нареди мъжът ти, скъпа ми Софи. Престани да се тормозиш. В началото, когато се омъжих за Дъглас, той не искаше да ми купи и една носна кърпичка. Не, нито дума повече. Имам чувството, че всичката тази щедрост те плаши, тъй като представлява за теб нещо като дълг, който ще имаш към Райдър и който нараства с всяка нова вещ или дреха. Права ли съм?

Софи си замълча.

След още един час Алекс я попита:

– Умори ли се вече, Софи?

Софи само поклати глава, понеже мисис Плак работеше упорито и много се стараше да ѝ угоди.

– Е, аз пък се уморих. Мисис Плак вече почти привърши с пробите. А дрехите, които не довърши, докато вие с Райдър заминете за Чедуик Хауз, ще ти изпратя веднага щом ми ги донесе.

– Но това е абсурдно – обади се от вратата графиня Нортклиф.

– Кое, мадам? – смигна Алекс на Софи.

– Че Райдър отвежда това момиче в Чедуик Хауз.

– Това момиче е неговата съпруга, мадам.

– Погледни само този оттенък на зеленото – ами той я прави прекалено меланхолична. И колко от парите на сина ми успя да пропилееш? Ще трябва аз да му кажа колко си алчна и че си се омъжила за него само затова!

Софи замълча и притвори очи. Стори й се, че дочу как мисис Плак изсумтя.

– Аз пък смятам, че това зелено много й отива – рече Алекс.

– Ами! – отвърна графинята. – И ти нямаш никакъв вкус по отношение на цветовете. Нали Дъглас ти избира дрехите.

– Права сте – развеселена отвърна Алекс. – Направо имам късмет, че Дъглас е толкова чудесен.

– Хм – изсумтя старата графиня. – Я не ме занасяй, госпожице – ти изобщо не говореше за дрехите.

– Ами да, но Дъглас е чудесен и тогава, когато става дума за дрехи. Е, с изключение на това, че иска всички деколтета да са ми до брадичката и ако не мога да достигна якичката с език, направо ме обвинява, че се излагам на показ.

Софи се изкикоти.

Графинята се втрещи, отвори уста, после пак я затвори. Но тъй като си беше костелив орех, само след четири секунди изстреля:

– Чудя се защо ли и Райдър не е тук. Това момиче тук не го ли смята за чудесен?

– О, разбира се – побърза да отговори Алекс. – Просто има да върши страшно много неща, преди да заминат за Чедуик Хауз. О, знаете ли, мадам, тя всъщност се казва Софи.

Изминаха още цели пет минути, преди графинята да се оттегли, без да промълви нито една помирителна дума.

Щом тя излезе, Алекс потърка очи, после разтри с пръсти слепоочията си:

– Никога в живота си не бях имала главоболие, додето не се запознах със свекърва си.

Половин час по-късно мисис Плак привърши пробите. Беше

останала много доволна от сумата, която получи от господаря Райдър, и възторжено поблагодари на Софи.

Когато останаха сами, Алекс скочи на крака и потри ръце:

– Хайде, Софи, ела да отидем в кабинета и да откраднем малко от брендито на Дъглас, а?

Софи направо зяпна етърва си:

– Всеки път, когато си помисля, че вече поне малко те познавам, ти все казваш нещо неочаквано за мен.

– Точно това твърди и Дъглас.

– И е прав – отвърна Софи. – Да вървим.

И тъкмо графът бе човекът, който час по-късно завари две кикотеши се дами, проснати на обюсонския килим наред кабинета, с полупразна бутилка от първокласното му френско бренди помежду им. Алекс лежеше по гръб, притиснала бузите си с ръце, и се смееше, отметнала глава назад, а Софи лежеше по корем, увила коси около показалеца си, и тъкмо казваше:

– Не, Алекс, не, точно така беше, честна дума. Пиратът действително бил еднокрак, но и трите жени го желяели, всяка по някаква собствена причина.

– Ами тази Гуси? Софи, това име ти си си го измислила! Та казваш, че искала от дървения му крак да си издялка корабче, а? И че вече била издялка цяла дузина палми, така ли беше?

– Аа – намеси се графът и коленичи до тях, – значи Райдър ти е разказал за еднокракия пират и неговото приключение на острова, а?

Софи беше пияна. Ако не беше, сигурно щеше така да се смути, че още цяла година нямаше да може да го погледне в очите. Но сега двете с Алекс, развеселени, избухнаха в смях и тя, едва поемайки си дъх, отвърна:

– Значи и ти я знаеш тази история, така ли, Дъглас? Разкажи ни тогава какво става накрая. Райдър още не ми е разказал, а Алекс иска да разбере.

– Искаш ли наистина? – попита Дъглас жена си, която вече се беше отпуснала по гръб и глупаво му се хилеше.

– Тия имена Райдър си ги е измислил! Що за име е това Гуси?! А и Браси – толкова е смешно!

Дъглас вдигна ръка:

– Не, точно така си е, честна дума. – Очите на Дъглас се спряха на бутилката бренди, той се усмихна на жена си, наведе се и я целуна по устата. – Положението май е безнадеждно. – Взе чашката на Алекс, наля

малко бренди и я пресуши, после остави бутилката, седна по турски и заразказва:

– Е, колкото до тази история, Гуси била една много високопоставена дама. Всъщност, тя първа успяла да избяга от острова. Тъкмо започвала да дялка дървения крак на пирата, едва успяла да оформи кила, и я взел „Сейнт Томас“ – целият екипаж бил холандски, всичките били много руси и никой не й разбирал нито дума. Но капитанът... да, той не бил холандец, датчанин бил, и, разбира се, също бил рус, но владеел универсалния език, а това бил единственият език, който Гуси говорела свободно. – Дъглас се наведе и отново целуна жена си.

– За френския ли говориш, Дъглас?

– Не, Алекс, не – обади се Райдър от вратата. – Брат ми говори за езика на любовта.

Софи изгледа съпруга си, после бутилката, отпусна се по гръб с притворени очи и изпъшка.

– Ще ме приемете ли на празненството? – попита Райдър.

– Ти нали каза, че цял ден си зает – срязва го Софи, все още със затворени очи.

– Да, бях зает целия ден. Но вече минава пет часът.

– Вземи – рече Дъглас и подаде на брат си полупразната бутилка.

Но Райдър нямаше никакво намерение да се напива – за разгонен мъж това би било истинска катастрофа. Цели десет минути стоя и ги гледа от вратата и беше направо очарован – Софи беше пияна. Беше я чул да се смее – и този скъп, весел звук направо бе стоплил душата му. Дявол да го вземе, утре всички щяха да се чувстват отвратително, но дотогава оставаше още толкова време... Така че вдигна бутилката, престори се, че допива останалото бренди, сетне я занесе на шкафа, взе оттам още една и я донесе.

– Разкажи ни какво станало с еднокракия пират – подкани го Алекс. – Сигурна съм, че Дъглас не знае. Искам да разбера какво е станало с Браси. А Дъглас през цялото време избягва да ми отговори и все ми разказва разни други истории.

– Историята на Браси всъщност е представена долу в парка.

– За какво говориш? – попита Софи, все още отбягвайки погледа му.

– В потайните кътчета на градината са скрити различни групи статуи. Не си ли ги виждала, Софи? Донесъл ги собственият ни чичо Брандън – нали знаеш, тоя, дето ми завеща Кимбърли Хол. Хайде да идем да ти ги покажа и като се върнем, ще разкажеш на Алекс.

– Отлична идея – съгласи се графът и се повдигна на лакът. В този момент Райдър осъзна, че брат му изобщо не е пиян – мошеникът му, той просто безкрайно се забавляваше: леко прокара пръсти по ръката на жена си, после нагоре към рамото, сетне пръстите му нежно докоснаха ухото й... Без съмнение, подло копеле беше Дъглас. Райдър му се усмихна, протегна ръка на Софи, дръпна я така, че тя политна към него, задържа я за миг в прегръдката си, после повдигна брадичката й с пръсти, целуна я и я пусна.

Софи изглеждаше много разтревожена, леко залитна и попита:

– Какви са тия статуи, Райдър? Да няма някоя статуя на Браси? Възможно ли е това? И защо пък точно на Браси, а не на Гуси например?

– Ще видиш – отвърна Райдър и добави: – Дъглас, погрижи се добре за жена си. – И изведе Софи. И в мига, в който затвори вратата, дочу как Алекс се кикоти.

– Предполагам, че причината за тази пиянска оргия е нещо ужасно отвратително, така ли е?

– Причината беше майка ти – отвърна Софи.

– Напълно ви разбирам.

– А ти наистина ли ще ми покажеш Браси?

– Ще ти покажа всичко, което поискаш да видиш – успокои я той.

Поведе я по тесните пътеки на парка. Дърветата бяха засадени толкова нагъсто, че се преплитаха като балдахин над главите им.

– Красиво е тук – рече тя. – Този кът не го знаех. Защо е скрит така умело?

– Ще видиш – отвърна Райдър.

Тя разгледа първата статуя – всъщност, първата двойка статуи. Жената беше яхнала мъжа през бедрата, гръбнакът ѝ бе извит като на котка, мраморните ѝ коси бяха разпуснати, а ръцете му сякаш тъкмо я приповдигаха от penisа.

– Направо ужасно – въздъхна Софи.

Но гласът ѝ съвсем не беше ужасен – даже напротив, прозвуча много заинтересувано. Тя отново леко залитна, Райдър я прихвана през кръста и я притисна към себе си.

– Както виждаш, Софи, той е вътре в нея. Съвсем не е зле за една статуя – да застинеш във вечността, замръзнал в спазмите на страстта.

– Да, но това изглежда трудно.

– Глупости. Искаш ли да го опитаме, или ще разгледаш и други статуи? Има още много, най-различни.

Тя кимна, учуди се на себе си, задето е кимнала, и пхна ръката си

в неговата. Райдър почувства до болка познат пристъп на страст, но и на нежност, което го накара да смръщи вежди. Не беше честно това, което правеше – възползваше се, че е пияна. Но какво значение имаше?

Заведе я до следващата двойка, скрита съвсем наблизко зад пет-шест тисови храста. Софи само въздъхна, но не отмести поглед.

– Да не би да предпочиташ тази поза, а, Софи? За една жена е малко трудно да изпита удоволствие по този начин, но си мисля, че аз бих се справил. Освен това, когато жената е на лакти и на колене, мъжът навлиза много по-надълбоко в нея. Но пък за сметка на това ръцете му са свободни да шарят насам-натам... – Внезапно той замлъкна. – Дай да ти покажа.

Тя вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха замъглени, а гласът ѝ прозвуча неуверено:

– Недей, Райдър. Бих искала да разгледам и други. И ако нямаш нищо против, бих искала сама да си избира.

– Нищо против нямам – съгласи се той, впечатлен от съвсем непознатата жена, която откриваше. – Нищичко. Значи си традиционалистка, така ли?

За миг тя се позамисли, после внезапно пребледня и конвулсивно преглътна.

– Райдър, това хич не е хубаво... – Отдръпна се от него, падна на колене и започна да повръща.

– Ех, по дяволите – измърмори Райдър.

На Софи ѝ идеше да умре. Чувстваше се така, сякаш устата ѝ беше натъпкана с отвратително мръсен парцал, главата ѝ пулсираше и дори сърцето ѝ биеше като изтръпнало.

Райдър я отнесе до къщата и я сложи да си легне, после двамата с брат си се срещнаха в коридора на горния етаж, посмяха се, но бързо отрезняха.

– И Алекс ли е толкова зле, колкото жена ми?

– Може би още по-зле. Но аз имам лек за това. Проблемът е само как да накарам Алекс да го изпие.

– Е, ако искаш, можем да си разменим жените – само докато влеем лекарството в съответните гърла, какво ще кажеш?

Така че Райдър завари Алекс, легнала неподвижно по гръб и закрила очи с ръка.

– Алекс, аз съм, Райдър. Не се притеснявай. Сега ще повдигна

главата ти и ти ще изпиеш ето това, всичкото. И, честно казано, най-късно след час ще ти се доще да наругаеш Дъглас.

Алекс погледна девер си и така се учуди, че не вижда мъжа си, че отвори уста и изпи лекарството.

Дъглас не мина толкова лесно, но Софи все още изпитваше такова притеснение пред него, че само изстена веднъж, преди да глътне отвратителната течност.

Двамата братя отново се срещнаха в коридора.

– Софи вече заспа – рече Дъглас, – и навярно ще спи чак до утре. Съжалявам, Райдър, тази вечер просто ще ти се наложи да сдържиш страстите си. Я ми кажи сега, как ще пътувате до Чедуик Хауз и с какво мога да ти помогна аз?

В мъгливата петъчна утрин семейство Шербрук се беше събрало пред господарската къща, за да изпрати Райдър и Софи. Софи прегърна Джеръми и Райдър се отдръпна встрани.

– Ще ми липсваш, обич моя – за първи път призна тя. – Ще бъдеш послушен, нали? Понито ти е чудесно, не забравяй добре да се грижиш за него.

– То се казва Джордж, Софи. – Джеръми прие съвета ѝ присърце, но се чудеше къде да се дене от смущение. Райдър го спаси, като го вдигна на ръце и му каза:

– Плясвай Синджън по тиквата от време на време – няма да ѝ е излишно. Доскоро, Джеръми. – После пусна момчето на земята, стисна ръката му и помогна на жена си да се качи в каретата.

По дългата алея затрополиха три карети. Във втората пътуваха Тинкър, несменяемият камериер на Райдър, и момичето; което Райдър препоръча за камериерка на Софи – казваше се Кори и беше болзено стеснително.

А третата крета беше претъпкана с планини от багаж, най-вече на Райдър.

– Доста ще им е трудно – промърмори Дъглас, загледан подир каретите. После се обърна към Джеръми, който тайничко бе проронил сълза, и му се усмихна: – Райдър ще се грижи добре за сестра ти, момчето ми, не се безпокой. И много скоро всички пак ще се съберем заедно.

Колкото до Софи, тя ни най-малко не искаше Райдър да бъде близо до нея, а още по-малко да се грижи за нея. Мисълта ѝ бягаше единствено към ония наистина ужасни статуи – спомняше си как ги разглеждаше

и как ѝ се доця Райдър да прави с нея всичко това. Беше ужасно смущаващо, още повече че той прекрасно знаеше за какво точно си мисли тя и как се чувства.

– Негодник си ти – продума тя.

– А ти си традиционалистка – отвърна ѝ той. – Въпреки целия ти опит с мъжете. Но вероятно ще искаш да си правиш какви ли не експерименти с бедното ми мъжко тяло. Е, не се безпокой, няма да забравя нито една от интересните пози на статуите в парка.

– Изобщо не си мислех за ония ужасни статуи. И мразя да се досещаш за какво си мисля.

– Боже, каква извратеност! Благодарни на Бога, че съм ти съпруг – инак щеше да посрещнеш края на живота си в смъртна агония.

– Какво пък, бременна съм не повече, отколкото бях в Ямайка.

На Райдър му се доця да се разкреши, но премълча. Усмихна ѝ се широко, погали ръката ѝ, облечена в ръкавица, и рече:

– Знаеш ли, навярно има нещо хубаво в това, да си имаш харем – не се полага нищо да отлагаш.

Чедуик Хауз беше само на пет мили източно от Стробъри Хил, селището на виконт Ратмор, и почти по средата между Лоуър Слотър и Мортимър Куум²². Райдър нямаше никаква представа дали Тони Периш и прекрасната му съпруга Мелисанда са все още в Стробъри Хил, или Тони най-сетне е отвел Мелисанда в Лондон, но това всъщност нямаше значение. Късно следобед навлязоха в земите на Чедуик Хауз.

– Идвала ли си друг път в Котсуолдс, Софи?

– Не, не съм. Много е красиво.

– Е, наслаждавай му се. Но само почакай до октомври – тогава листата блестят, въздухът е кристален и направо ти се доплаква, толкова е прекрасно.

Но когато каретите изтрополиха и спряха пред Чедуик Хауз, от главата на Райдър изчезнаха всички идеи да плаче от красота. С изненада откри, че не беше идвал тук почти от година. От единадесет месеца и половина. Нима само за толкова време е станало всичко това?!

Къщата беше елегантна, от времето на Тюдорите. Стъклата на някои от прозорците, които обикновено блестяха от чистота, сега бяха изпочупени и сградата изглеждаше така, сякаш бе изоставена на произвола на съдбата. Бръшлянът бе пропъзлял до втория етаж и всичко бе

22. coombe – долина – Б.пр.

прорасло в трева и бурени, поникнали дори и по напуканите камъни на входното стълбище. Конюшната изглеждаше опустяла, а край нея се търкаляха ръждясали градинарски инструменти.

Софи се намръщи:

– Нищо не разбирам – промълви тя.

– И аз.

Райдър скочи от каретата и ѝ помогна да слезе.

Чу Тинкър да казва:

– Божичку, кво по дяволите е станало тука?

– Ей сега ще открия Ален Дюбюс и ще разбере – отвърна Райдър.

Софи го погледна и в същия миг осъзна, че не го е виждала толкова вбесен още от Ямайка, когато я намери пребита.

– Стой тук – кратко нареди той, заизкачва напуканите стъпала към входа и затропа с юмрук по двукрилата дъбова врата.

Потропа отново.

Най-последното крило на вратата много бавно се откряна и през цепнатината надникна съсухрено старческо лице.

– Господарю Райдър! Божичку! Божичку! Най-сетне добрият Господ дочу молитвите ми!

– Мисис Смитърз, какво е станало тук? Къде е Ален Дюбюс? Какво, по дяволите, става?

– Божичку! Божичку! – продължи да мърмори мисис Смитърз, докато отваряше двете крила на вратата.

– Хайде, Софи, влизай. Тинкър, доведи Кори и се погрижи за багажа – май няма да се намери кой да ти помогне.

Вътре в къщата цареше същински хаос. Райдър започна да ругае, но в този момент забеляза, че мисис Смитърз се подпира на две дръжки от метли, грубо пригодени за патерици.

– Я ми кажете какво се случи – заразпитва той, но с ъгълчето на око си мерна Софи и добави: – Това е жена ми, мисис Шербрук. Софи, това е мисис Смитърз, която живее тук, откакто се помня и сега ще ни обясни какво точно е станало.

Станало бе това, че Ален Дюбюс, след като освободил цялата прислуга, бе блъснал мисис Смитърз надолу по стълбището, понеже отказала да му повярва и го заплашила с местния мирови съдия.

– Казах му, че в него има нещо гнило, и че винаги съм го знаела, и че изобщо няма да напусна, и че не може да ме накара да го направя. Казах му, че ще кажа на всички какъв е. Но това не му хареса и той ме повдигна и ме хвърли надолу по стълбите...

Обрал къщата до шушка, взел всички пари, които намерил, продал част от земята, без да има никакви пълномощия да продава, и напуснал областта.

– И ми каза, честна дума, каза ми, че разправил на всички, че сте продали Чедуик Хауз!

За нещастие мисис Смитърз не видяла нито една жива душа, понеже, в края на краищата, нали къщата била празна; и тъй като не можела да ходи, нямало как да стигне до селото и да разкаже какво се е случило. Едва успяла да се дотътри и до входната врата.

– Мисис Смитърз – прекъсна я Софи, – ей сега ще накарам Тинкър да препусне до Лоуър Слотър и да ви доведе лекар.

– Ами къщата! – изплака мисис Смитърз.

Но Софи я потупа по прегърбеното старческо рамо и нежно ѝ каза:

– Къщата си е просто къща. Пак ще я оправим, ще видите. Но сега се безпокоим за вас. Справили сте се чудесно, нали така, Райдър?

Той погледна към жена си и си помисли: Господи Боже! Тя определено не беше вече напласеното, боязливо момиченце, което живееше с него в дома на брат му. Прокашля се и рече:

– Всичко ще си дойде на мястото. Но най-напред трябва да се погрижим за вас, мисис Смитърз. Гордея се с вас и ви благодаря.

Два часа по-късно мисис Смитърз бе положена в кревата, натъпкана с лауданум, и счупеният ѝ крак бе наместен от доктор Прингъл, който през цялото време поразен клатеше глава и повтаряше:

– Просто не мога да повярвам, че е оцеляла. Направо не мога да повярвам, че тази бабичка не се е предала.

В момента, в който докторът си тръгна, останали сами във вестибюла, Райдър и Софи се спогледаха.

– Чак такъв кошмар дори и аз не бих могъл да измисля. Съжалявам, Софи – рече той.

За негова изненада Софи се засмя:

– Хайде да идем в кухнята да видим останало ли е нещо за ядене.

За ядене нямаше нищичко, и трошичка дори. Но за сметка на това имаше плъхове, огромни плъхове, които бяха вилнели из кухнята цели три седмици.

Софи сви вежди и се обърна към разтрепераната Кори:

– Стига си пищяла! Ще пробиеш тъпанчетата на господаря. Я по-добре иди при мисис Смитърз, а ние с мистър Шербрук ще идем до Лоуър Слотър да наемем помощници и да купим нещо за ядене.

– Ами да – съгласи се Райдър и учудено зяпна жена си. – А ти,

Тинкър, помогни, моля те, на кочияша за конете и за багажа.

После потри ръце:

– Ама че предизвикателство, а?

18.

Не беше останало нито едно легло.

Райдър просто стоеше на вратата на голямата господарска спалня и с невиждащи очи оглеждаше оголената стая. Преди това избягваше да погледне в спалнята, понеже винаги я бе ненавиждал – беше отвратително мрачна, а и таванът ѝ бе прекалено нисък. Френските прозорци все още бяха закрити от плътни завеси с цвят на старо злато – толкова износени, че на Райдър ужасно му се искаше Дюбюс, неговата кожа, да ги беше взели тях.

И сега нямаше нито едно проклето легло. Това вече беше много. Софи бе направо изтощена, а той самият все още беше толкова вбесен, че не беше се оставил умората да го надвие, пък и мисис Смитърз, след като погълна богатата си вечеря, бе заспала дълбоко и хъркаше ужасно. Спеше в дневната, която набързо бяха подредили за нея. Онова гадно копеле Дюбюс не беше пипнало нищичко от мебелировката на прислугата.

Райдър се обърна към Софи, която бе застанала зад него, праметнала чаршафите през ръка. Тя огледа стаята и рече:

– О, скъпи... Толкова съжалявам.

– Доколкото разбрах от добрия доктор, Дюбюс просто обяснил на всички, че цялата мебелировка се изпраща в Нортклиф Хол. Все още не мога да повярвам. Проклет да съм, Софи, аз съм си виновен за всичко!

Тя праметна чаршафите през другата си ръка и той побърза да ги поеме от ръцете ѝ.

– Май ще се наложи да спим на одеяла. Миличката ми, толкова си уморена, че ще трябва да престана да мърморя до утре. Така ли е?

– Знаеш ли, Райдър, тази спалня хич не ми харесва.

– И на мене. Всъщност, никога не ми е харесвала. Хайде да слезем долу. Мисис Смитърз каза, че Дюбюс спял тука и се държал така, сякаш е принцът на замъка. Проклет да съм! Как можах да изляза такъв безотговорен идиот?!

– Ако не знаех от собствен опит колко ужасни са последствията, бих предложила да си намерим бутилка бренди.

Той се насили да ѝ се усмихне:

– Знаеш ли, не е необходимо да изпиваш цялата бутилка – все пак съществува и понятието умереност.

– Понятието умереност ли? Да нямаш предвид себе си с ужасно скромния си брой жени, които държиш в хергелето си?

Ожесточение ли беше това? Добре ли чуваше? Той сведе поглед към нея и се изхили глупаво:

– Какво хергеле? Да не би Дъглас да ти е разправял нещо? Не? Позволи ми тогава да ти кажа, че в момента си имам само една кобилка – доста буйничка, с лъскав гладък косъм, с добре оформени рамене и хълбоци, и, слава Богу, много издръжлива, защото с такъв идиот за съпруг и с такава празна къща ще ѝ се наложи да напрегне всичките си сили. А сега, Софи, преди да паднеш от умора, ела да си устроим едно гнезденце. Дюбюс, слава Богу, не е откъмнал всички одеяла и възглавници.

– Не, той е искал само всичките мебели. Мисис Смитърз цял ден ми повтаряше, че всичките били прекрасни и че, както ми каза, повечето били от времето на проклетия Джордж Втори, а не на лудия Джордж Трети.

Райдър избухна в смях:

– Права е била. А сега да вървим да си намерим местенце, където да изпънем уморените си кокали.

Не след дълго двамата лежах един до друг, настанени удобно до-толкова, доколкото можеха да се чувстват, легнали върху три одеяла.

– Е, поне задействахме нещата – рече Софи и без да се замисля, протегна лявата си ръка и я пхна в дланта на Райдър. За миг той застана, после поднесе ръката ѝ към устните си и нежно целуна китката и дланта ѝ.

– Да – съгласи се той. – Но никак няма да е лесно, любима. Проклятие! Заслужавам да ме напердашат.

– Трябва да се съглася, че до неотдавна това ми изглеждаше прекрасна идея, но съвсем не по тази причина – в случая вината не е твоя.

– А чия? На мисис Смитърз ли? Или на доктор Прингъл, а?

– Не, Райдър, просто преценката ти за мистър Дюбюс е била неправилна. И ми се ще да престанеш да си блъскаш главата в стената.

Но той не можеше да престане, поне вътрешно. Безотговорен глупак, точно това беше, и си го знаеше, и се презираше за това. Тъкмо реши да промени нещата и така добре обмисли всичко, понеже нали, в крайна сметка, вече беше женен човек и съпруг, за Бога – и се оказа, че е закъснял.

Софи беше права. С нищо нямаше да си помогне, ако си блъска главата в стената. Но поне задвижиха нещата. Докато бяха в Лоуър Слотър, успяха да открият две от жените, работили в Чедуик Хауз, и те с

готовност приеха да се върнат на работа още утре сутринта. Но засега всичко беше потънало в мръсотия. И двамата лежаха на пода до френските прозорци в Синия салон.

– По дяволите! – рече Райдър. – Ако искаме, можем да наречем тази стая и Черния салон, Бог ми е свидетел, че в нея не е останало нито едно синьо петънце.

Ожесточено изруга и продължи:

– И всичко това ти го сервирам още първата вечер в моята чудесна къща. – Удари с юмрук по възглавницата си, после притегли Софи към себе си: – Съжалявам, Софи. Как можах да те натопя в цялата тая проклета гадна каша?!

Тя не отговори, но той и не очакваше отговор – беше толкова побеснял, толкова засрамен, задето се е оказал такъв мързелив никаквец и дръвник и е допуснал всичко това.

– Ще го намеря аз това приятелче – не може да е толкова трудно. Всичките мебели бяха каталогизирани – факт, който се съмнявам да е бил известен на нашия мистър Дюбюс. Просто чичо Брандън беше толкова дребнав, ама толкова дребнав, че ми се струва, че умря просто защото се задави от собствената си дребनावост. Във всеки случай ще издирим нещата, а после ще намеря и Дюбюс и ще му отрежа... е, зле ще свърши приятелчето, кълна се в това.

Райдър се поспря и в този момент осъзна, че жена му отдавна е заспала. Целуна я по челото.

И докато самият той заспиваше, си помисли, че животът понякога изкарва човека от нерви и че трябва да си готов да го посрещнеш такъв, какъвто е. Но пък от друга страна, този живот поднася и приятни изненади, като чудесното нежно същество, сгушено в прегръдката му и поставило ръка на сърцето му.

Следващите два три дни бяха такива, каквито Софи никога не бе преживявала. Чувстваше се като някой генерал, командващ войските си – когато, разбира се, не прекарваше времето си на предната линия, рамо до рамо с тях. По цял ден тънеше в прах и още рано следобед се уморяваше до смърт, но не си спомняше друг път през живота си да се е забавлявала така. Всичко, което вършеше, беше важно и тя се чувстваше прекрасно. Чувстваше се толкова значима.

Беше покрила косите си с мърлява памучна кърпа, лицето ѝ бе изцапано, а роклята ѝ – прекалено къса и мръсна, колкото и кърпата. И точно тогава Дорис, една много пълна и добродушна жена, се провикна откъм приемната пред главния вход:

– Мисис Шербрук! Дошъл е един джентълмен.

Софи едва успя да остави метлата и се оказа лице в лице с един много красив мъж, който явно носеше чертите на Шербрукови.

– Вие трябва да сте Тони Периш, нали? – протегна му ръка тя.

– Самият той, при това гузен, мадам. А вие сте невестата на братовчед ми, нали? – Сетне се обърна и викна към вратата: – Влизай, любов моя, и разпръсни навсякъде вълшебния си чар – новата ни братовчедка определено се нуждае от това.

И когато Мелисанда Периш, лейди Ратмор, пристъпи в приемната с походка на фея, като някоя принцеса, влизаща в коптор, Софи можа само да зине пред невероятната гледка – през живота си не бе виждала толкова красива жена.

– Значи вие сте сестрата на Алекс?

– Ами да, аз съм Мелисанда. А вие трябва да сте Софи. Както ми каза Тони, вие сте изненада за всеки Шербрук в Англия. Никой никога не си е мислил, че Райдър би... Така де, Райдър е търсен мъж, търсен от толкова много жени... Но Тони е убеден, че той вече няма да се вижда с останалите си любовници и че...

– Убеден съм, че вече предостатъчно злоупотреби с тази тема, любов моя – прекъсна я Тони Периш и за голяма изненада на Софи целуна жена си по устата.

Мелисанда се изчерви и рече:

– Да, милорд, но и вие не биваше да започвате тази тема в каретата, а не сега да ми... – Тя замлъкна, разтърси глава и се обърна към Софи: – Съпругът ми ужасно обича да ме дразни. Е, виждам, че няма къде да се седне. Какво ще правим?

Софи се засуети. В този момент влезе Райдър. Беше във високи черни ботуши, бричове от еленова кожа и бяла риза, разкопчана на врата – изглеждаше толкова красив, буен и мъжествен, че за миг ѝ се допря да се хвърли в прегръдките му. Толкова се беше променил през последните три дни. Или по-скоро, помисли си тя и сбърчи вежди, може би тя беше тази, която се промени – но само малко, съвсем, съвсем мъничко. Не, той си беше просто Райдър и тя не изпитваше към него никакво блажено чувство. Хубавата му усмивка разкриваше белите зъби, лицето бе изразително, а светлосините му очи бяха присвити от радост. На Софи ѝ трябваше известно време, за да осъзнае, че у него има някаква промяна. Тук той си беше съвсем на мястото. И то не защото бе живял в сянката на брат си, не – просто тук, в Чедуик Хауз, той беше господарят и чудесно си подходеше на ролята. А аз, помисли си Софи, съм

господарката.

Двамата братовчеди си стиснаха ръцете, потупаха се по рамото и весело се пошегуваха по повод мъжествеността си. Софи направо се смрази в очакване Райдър най-сетне да погледне към красавицата, застанала до Тони. Сякаш очакваше той направо да падне в прекрасните нозе на прословутата красавица Мелисанда. Но той не го направи.

Само ѝ се усмихна, съвсем по светски безлично и ѝ каза:

– Добре дошла в Чедуик Хауз, братовчедке. Казах на Тони да стои настрана, иначе ще го впрегна в работа.

– Е, не съм чак такъв мързеливец, де! – отвърна Тони. – Имаш на заповедите си двама доброволни роби.

– До другата седмица няма да заминем за Лондон – рече Мелисанда, огледа се и потръпна. – Тони настоява дотогава да ви помагаме. Но, както виждам, всичко е доста по-лошо, отколкото си го представях. Никога досега не съм и докосвала прах и си мисля, че е отвратително да си напълни човек ноктите с мръсотия.

Естествена е, помисли си Софи, красива до болка и напълно естествена. И сви юмруци, понеже докато почистваше решетката на камината, ноктите ѝ съвсем почерняха.

– Няма да ви позволя да се докоснете до нищо – каза тя на Мелисанда, – поне не в това облекло. – Софи въпросително погледна мъжа си, но Райдър само отмести очи към Тони, който пък се усмихна на жена си и ѝ каза:

– И ти си се потила от работа. Да, точно така – спомням си как веднъж в парка на Нортклиф – нали си спомняш, скъпа? – При онази статуя на Венера, която се опитва да прикрие гърдта си с дребничката си длан – как ти наистина доста се поизцапа, но изобщо не ти пукаше, така ли беше?

Мелисанда го тупна с юмруче по рамото.

– О, някои неща са си все същите – вметна Райдър и поклати глава. – Но пък други неща се променят дотолкова, че бедният смъртен губи ума и дума.

– Е – отвърна Тони, – това е състояние, което скъпата ми съпруга все още не е успяла да постигне. Но все повече се приближава към него.

Мелисанда каза с учудване:

– Но ти, изглежда, си хубава, Софи, нищо че носиш това ужасно нещо на главата си и че роклята ти е повече от ужасна. Е, не си красавица, но... Всичко това е много странно, знаеш ли – просто не мога да разбера.

Софи примигна.

– Е, предпочитанията на мъжа не могат да бъдат обяснени – весело се намеси Райдър. – Това, смея да кажа, е един от недостатъците на мъжкия ми характер. – И пошушна на жена си: – Искан да каже, че изобщо не може да разбере как аз, който по мнението на всички съм такъв страхотен мъж, съм могъл да предпочета теб пред нея.

– Аа, сега вече я разбирам как се чувства – отвърна Софи и се засмя. – А вие сте толкова красива.

– Да, знам. Но Тони предпочита да не обръщам внимание на такива комплименти и да ги приемам като нещо нетрайно, като снежинките например, както казва той. Вярвам, че това е точният израз. Но съвсем не се съмнявам, че вашият комплимент е напълно искрен и че в крайна сметка, тъй като не сте джентълмен, мога да го приема с благодарност. Не си ли съгласен, Тони?

Тони Периш, виконт Ратмор, каза напълно сериозно:

– Логиката ти, любов моя, е непоклатима. – И се обърна към Райдър: – Добре, а сега казвай какво да правим. Между другото, довел съм ви помощници – шестима мъже и четири жени.

На Софи направо ѝ се дося да прегърне новия си братовчед. Още помощници! Благословено да е милостивото му сърце! Тя пленително му се усмихна, от което той вирна глава и замислено рече:

– Даа. Да, Райдър, май те разбирам.

След четири дни Чедуик Хауз беше съвършено чиста и съвсем празна, като се изключи голямото легло в салона и мебелите в крилото на прислугата. Мисис Смитърз направо кудкудякаше от удоволствие и не преставаше да се тъпче като някой хамстер. Радваше се, че господарят се е прибрал да живее в дома си и проклинаше измамника Ален Дюбюс.

А Ален Дюбюс бе заловен в някаква кръчма в Бристъл, с джобове, пълни с парите от продажбата на мебелите от Чедуик Хауз, броени часове преди да отплува за Америка. У него бяха и парите, които бе иззел от всички селяни арендатори. Пръв го видял чичо Албърт Шербрук, а леля Милдрид изкрещяла подир него и предложила на група млади нехранимайковци цели три гвиней, ако повалят тоя хулиган на земята и го задържат.

Така че мебелите бяха на път за дома. На път за дома бяха и рентите. А Дюбюс щеше доста годинки да погние в Нюгейт. И от тази вест

мисис Смитърз просто не преставаше да кудкудяка от удоволствие. Всичко се нареждаше. Райдър се чувстваше страхотен късметлия. Бе проявил глупост и безотговорност, но въпреки всичко се спаси – значи чудният шербруковски късмет не беше го изоставил.

Всички селяни арендатори дойдоха да му се представят и той искрено се изненада от себе си, когато изпита истинско удоволствие да отдели време на всеки един от тях, да си поприказва за нуждите му, за добивите му, за стремежа му всичко отново да тръгне по реда си...

С известно удивление осъзна, че въпреки разрухата, до която бе докарал нещата поради отсъствието си, все пак си е един щастливец. И сега се стремеше да оправи всичко. Писа на брат си, обясни подробно какво се е случило, разказа му за първия сблъсък на Софи с Мелисанда, която, честно казано, ставаше една все по-приемлива жена. В един момент дори предложи да надзирава излъскването на новите сребърни съдове, които Тони им бе купил от магазина на мистър Милсън в Ливърпул.

Във вторник следобед се застуди, небето се навъси. Нежно заоблените хълмове навяха такова спокойствие, че на Софи ѝ се прииска да има малко повече време просто да пояди наоколо и да се полюбува на гледката. Но се налагаше да отиде до манифактурния магазин в Лоуър Слотър. Имаше още страшно много работа, но на нея това ѝ харесваше. Яздейки, тя си тананикаше, мислеше си за Джержъми и се чудеше кога ще дойде да живее при тях.

И точно в този момент, наред път, тя се оказа лице в лице с лорд Дейвид Локридж. И двамата се запнаха.

– Боже мой! – рече той. – Ти ли си това, София Статън-Гревил? Аа, ами да, ти май се беше омъжила за оня приятел Шербрук, нали така беше?

Софи можа само да кимне. Лорд Дейвид присви очи:

– Омъжила си се за него, нали? Или си му временна любовница, а?

– О, не – отвърна тя.

Той се разсмя и смехът му прозвуча отблъскващо:

– А искаш ли да знаеш още нещо, скъпа ми София? Тук, съвсем наблизо до Ъпър Слотър, живее Чарлз Грамънд. Бяха ми казали, че заминал някъде из колониите, май за Вирджиния, но там не му харесало, така че се върнал тук. Има някаква сестра на баба му, която ги издържа – него, мораволиката му жена и четирите му сопотиви деца. И бил влязъл в правия път, защото иначе лелята щяла да го лиши от наследство.

Не е ли това една приятна изненада за теб? Да имаш за съседи двама от някогашните си любовници, а?

– Трябва да вървя – отвърна Софи и стисна юздите на Опал.

– О, няма да ми избягаш. Имаме да обсъждаме толкова много неща, нали така, Софи? Аз, разбира се, ще поговоря с Чарлз – чудя се какво ли ще каже той. Разбираш ли, сгоден съм за едно тукашно момиче. Толкова е богата, че дори и на мен ще ми трябват поне десет години, за да пропиляе състоянието ѝ. Така че ще трябва да си поприказваме с Чарлз и да вземем някакво решение. А ти, моето момиче, си затваряй устата, за да не съжالياваш – и ти, и оня твой съпруг.

Точно в този миг Софи си спомни какво ѝ каза привидението – че дори когато те се появят, всичко ще се оправи. Това ли бе имала предвид Невестата-дева? И ако беше така, как можеха нещата да се оправят? Вече нищо нямаше да може да се оправи.

Мълчаливо гледеше как Дейвид Локридж препуска по пътя си. После отиде да даде поръчките си. И когато си тръгна, собственикът на манифактурния магазин, мистър Мълиган, поклати глава – горкият мистър Шербрук, рече си той, оженил се е за малоумна. Колко жалко за него.

Щом се върна в Чедуик Хауз, тя се качи в господарската спалня, която двамата с Райдър бяха променили изцяло – боядисаха стените в бледожълто, а на пода поставиха обюсонски килим в кремаво и бледосиньо. Доближи се до вече кристално чистия прозорец и погледът ѝ се зарея над прясно окосената източна ливада. Толкова беше красиво... Изглеждаше като в градините на Едем. Това беше нейният дом. Но много скоро вече нямаше да бъде... Бавно, много бавно тя падна на колене, приведе се, закри лице с длани и се разрида.

Мисис Чивърз, новоназначената икономка, се постара да замълчи и хукна да търси господаря. А Райдър, който бе твърдо убеден, че мисис Чивърз не е разбрала какво точно прави Софи, все пак веднага отиде при нея, но замръзна на прага и внезапно обзет от страх, се вторачи в жена си.

После пристъпи към нея и почти изкрещя:

– Софи, какво по дяволите става с теб?

Тя подскочи като ударена и го погледна. Господи Боже! Какво да му каже? Че вече всичко е свършено? Че името на Шербрукови скоро ще бъде опозорено, и то по нейна вина? Божичко! Да, Райдър за малко да изгуби мебелите си, но тя донесе на семейството му много по-голямо поражение.

Опита се да се овладее. Той коленичи до нея и тя почувства как ръцете му обгръщат раменете ѝ и бавно, много нежно, той обръща лицето ѝ към себе си. Беше преbledняла, очите ѝ бяха подути от плач.

– Не, Софи, недей да плачеш – рече той и притисна бузата ѝ към рамото си. – В това да си женен има едно много хубаво нещо – че не си сам. До теб има друг човек, който ще ти помогне, какъвто и проблем да имаш, каквото и да те е обидило. Хайде, любима, разкажи ми всичко, моля те.

Но тя поклати глава и се притисна към гърдите му.

Райдър смръщи вежди. Откакто пристигнаха тук, тя беше тази, която поддържаше високия дух, която управляваше прислугата, грижеше се за храната, метеше, чистеше и бършеше прахта – и вършеше всичко това с усмивка на уста. И беше щастлива, дявол да го вземе!

Беше убеден в това. Какво, по дяволите, беше се случило?

Тя престана да плаче, но още хълцаше и както бе притисната към него, той усещаше лекото повдигане на гърдите ѝ и внезапно го обзе непреодолима страст. Месечният ѝ цикъл бе свършил още преди няколко дни, но всяка вечер беше толкова уморена, толкова изтощена, че просто я оставяше да се наспи.

Но сега я пожела, и то непреодолимо.

– Каж ми нещо, Софи – повтори той.

Тя вдигна глава, отдръпна се, все още в ръцете му, и отвърна:

– Заболяха ме коленете.

– Нищо, нали си имаме легло. Хайде, ела да седнем.

Тя хвърли поглед към леглото и мигновено разбра, че той я желае – не беше сляпа, виждаше възбудения му орган и през панталоните. В този момент си спомни как голият лорд Дейвид поглаждаше пениса си, как я целуваше, прониквайки с език в устата ѝ, преди тя да успее да го отблъсне, как всеки път се събличаше във вилата, как ѝ демонстрираше тялото си, пениса си, как ѝ обясняваше колко е голям и как ще я обладае...

А и Чарлз Грамънд – на средна възраст, с провиснало шкембе, всъщност съвсем не лош човек, пък и така патетично ѝ благодареше, когато за пръв път му каза, че ще го приеме за любовник, а как се промени после, когато посред бял ден я притисна към едно дърво и се опита да я изнасили. Наложил се да го удари с камшика си, а той само се засмя, измъкна пениса си от бричовите и каза, че иска да ѝ го пъкне в устата, и то веднага... И, Боже мой, в същото време, когато му повтаряше какъв добър любовник е, тя спомагаше за разорвяването му. А той самодоволно

се перчеше със своята мъжественост – че какво пък, нямаше ли си цели четири деца, които го доказваха?

И ето, сега и двамата бяха тук. И двамата вярваха, че тя е курва. И двамата щяха с огромно удоволствие да я унищожат. Тя ясно си спомняше погледите, които ѝ хвърляха, щом я видеха, и думите, които похотливо ѝ нашепваха, и как разказваха за нощите, които прекарвали с нея, и какво правили с нея, и какво тя правила с тях...

Отдръпна се рязко от Райдър, а той се вгледа в нея, въпросително склонил глава.

Тя скочи на крака, обърна се, събра полите си и побягна от спалнята.

А Райдър зяпна подире ѝ. Забеляза празния ѝ поглед, проследи безбройните изражения, които се смениха на лицето ѝ; знаеше, че са свързани със спомените ѝ от Ямайка и с това, че е съзряла през бричовите възбуждения му penis.

Беше се надявал, молил се бе да е започнала да му вярва... Челюстта му се сви. Нямаше да остави това да продължи, просто не можеше да го остави.

До края на деня той просто изчакваше. Трябваше да се върши толкова много работа, че помежду им не възникна никакво недоразумение, дори и по време на вечерята, когато бяха съвсем сами. В десет часа вечерта Райдър влезе в спалнята. Софи не беше в леглото – седеше с подвити крака на един от столовете пред камината с книга в ръка.

– Привърших с работата – рече той.

Книгата – събрани есета от Джон Лок – се изплъзна от ръката ѝ, но тя не се и помръдна да я вдигне. Райдър се наведе и взе книгата:

– Откъде по дяволите намери това?

– Останало е от твоя мистър Дюбюс.

– Е, не го виня. Я чуй това: „Смятам, че латинският е абсолютно необходим за един джентълмен“. Какво ужасно схващане! Мисля си, че най-малкият ми брат, Тайсън – бъдещият поп – вече доста свободно говори латински. Твърди; че паството му ще разбира онова, което му казва, само по интонацията – че словата не са важни и че Господ не е искал простият народ да разбира наистина всичко, а само да долавя свещения смисъл – каквото и да означава това – който, естествено, ще се излъчва от самия него.

– Брат ти наистина ли каза това?!

– Опита се, но не може да се изразява така свободно като мен.

– Е, съмнявам се и да е толкова скромен като теб.

– Добре де – прекъсна я Райдър и постави книгата обратно в дланта ѝ, – това са само клюки. А сега, Софи, време е да дойдеш да си легнем в онова легло. Разбрах, че си се окъпала, тъй че това извинение вече е изхвърлено заедно с водата от ваната.

– Не искам, Райдър.

Тя закърши ръце. Толкова беше смешно – неговата Софи, силната жена, която през последната седмица управляваше толкова много слуги и дори си тананикаше, докато работеше, така безпомощно и укоризнено да кърши ръце.

– А не искаш и да ми кажеш защо плака следобед, така ли?

– Не. Не е нещо чак толкова съществено, честна дума. Просто... Изгубих част от сребърните прибори.

Но Райдър само поклати глава, съблече се и застана гол пред гаснещия огън загледан в жарта.

Тя не можа да се сдържи да не го погледне и той ѝ протегна ръце:

– Хайде, любима, идвай вече. Тази вечер ще се опитам да направя и невъзможното, за да ти доставя поне малко удоволствие. А ако не успее тази вечер, какво пък – остават ни и утре вечер, и вечерта вдругиден...

Тя поклати глава, но той я вдигна, взе я на ръце, отнесе я до леглото и нежно я постави по гръб, после сръчно развърза колана на халата ѝ.

И без да обръща внимание на това, че тялото ѝ е вдървено, че лицето ѝ е преbledняло и че в очите ѝ сечете онова проклето безпокойство, смъкна нощницата ѝ, изправи се и я погледна.

– Не, не, не се завивай!

Тя отвърна лице от него, притисна ръце към тялото си и сви юмруци.

– Красива си, Софи. Вярно, не си приказна принцеса като Мелисанда, но, както и тя изтъкна, въпреки всичко си хубава. И ми се иска да останеш с мен. А сега ще... Не, просто ме остави да ти покажа.

Той легна до нея и много нежно прекара пръсти по брадичката ѝ, по устните ѝ, по носа ѝ, сетне поглади веждите ѝ. Просто я гледаше и докосваше лицето ѝ.

Тогавя тя най-сетне вдигна поглед към него:

– Райдър, знам, че искаш да ме обладаеш. Няма нужда да си играеш така с мен. Просто свършвай с това, моля те. Няма да се боря с теб – знам, че това няма да доведе до нищо добро. Уморена съм и искам всичко това да свърши.

Той се засмя:

– Ахаа! Всичките ония проклети мъже, а? „Да те обладая“... Какъв

прекрасен начин да кажеш „правя любов“. Хубаво, мисис Шербрук, аз пък ще ти кажа, че ти си моя съпруга и че ще си играя с теб, додето не закрещиш от удоволствие. Искам да ти е хубаво. Искам да се смееш, да отвърщаш на целувките ми... Все още не можеш да разбереш това, нали? Но ще го разбереш.

Наведе се и я целуна по устата – много нежно; устните му я докоснаха леко като крилца на пеперуда. И продължи да я целува, додето тя не се отпусна под тялото му.

– Знаеш ли колко си вкусна? И колко обичам да те целувам, а?

– Не е лошо – призна си тя, но малко се смути, понеже в момента, в който разтвори устни, за да проговори, той леко плъзна езика си в устата ѝ и докосна нейния.

Озадачена, тя изопна тяло и застина.

Но Райдър, както и преди, напълно се контролираше. Цялото му същество бе насочено към нея – към реакциите ѝ, към променливите ѝ изражения, към просветляването или помръкването на сивите ѝ очи. Единственото, което искаше, бе тя да се слее с него и да измести всичките ѝ спомени със смеха си, с чистата си радост от живота, с удоволствието, което изпитва заедно с нея.

И той продължи. Времето бе пред него. Нощта бе дълга. И знаеше, че за нея друга възможност няма.

Говореше и говореше, прогонвайки от съзнанието ѝ спомените, които се промъкваха, щом я докосваше. Каза ѝ, че обожава гърдите ѝ, бели като сняг и така закръглени, както ще бъде коремът ѝ, когато ще носи неговото дете. О, коремът ѝ... – обхвана ханша ѝ с разперени пръсти – да, тя сигурно лесно ще износва децата им, а те ще са толкова, колкото на нея ѝ се иска да роди; после пръстите му започнаха леко да я гаят. Но когато се докоснаха до меката ѝ женска плът, тя се изметна в леглото и се изтръгна от ръцете му.

А той направо се удиви. Проследи я с безизразен поглед как се доближава гола към източните прозорци на спалнята и как застава там, с гръб към него и с наведена глава.

Отиде до нея, сви вежди, но без да казва нищо, леко постави ръце на раменете ѝ и нежно я обърна към себе си.

– Е, и за какво е всичко това?

– Толкова омърсена се чувствам...

Боже милостиви! – помисли си той, загледан в тила ѝ – най-сетне преградата се срути. Крайно време беше! И бавно изрече:

– Най-сетне ми казваш истината. Крайно време беше, Софи. Ей сега

ще оправим нещата.

Тя замълча.

– Не вярвам всичко това да е предизвикано от докосването на пръстите ми между бедрата ти, но и то има някаква връзка, нали? То те накара да си припомниш... Да не би да си виждала как някой от ония мъже прави това с Далия? Или някой от тях принудително го е правил с теб? – Той изчака, но тя не отговори. – Добре тогава. Но ти не си устроена като мен, Софи. За да постигнеш женското удоволствие, ти трябва да познаеш ласките между бедрата си. И няма никаква причина да се чувстваш омърсена или засрамена, или каквато и да било – трябва да усещаш само възбуда и очакване.

– Не е съвсем така.

– Аха – промълви той и почувства как стомахът му се свива. Колкото до желанието му, то отдавна бе преминало. – Значи някои от ония мъже са те докосвали там? Галили са те там, така ли? Затова ли е всичко? Още ли ще ме караш да се боря със спомени, с някакви си мръсни привидения, а?

Привидения ли?! – помисли си тя и несъзнателно потръпна.

– Кажи, Софи.

– Съжалявам, Райдър.

– По дяволите, жено! – разтърси я той. – Престани да блееш като някоя проклетата овца! Когато се запознахме, ти беше опърничавя палавница, а сега се държиш с мен като някоя истерична кавгаджийка. Престани, по дяволите!

– Добре, ще престана! – кресна му тя, отдръпна се, огледа се безумно, не видя нищо, с което да го удари и се запъти към вратата.

– Гола си!

– Върви по дяволите!

Той вече посягаше към халата си, но тя се върна в спалнята с метла в ръка, нахвърли се върху него като рицар без кон и той, без да иска, се разсмя така, че чак се хвана за корема, и продължи да се смее, докато тя не го удари по главата. После го удари отново, и отново, и през цялото време го ругаеше.

Най-сетне той успя да почувства болката, която му причиняваше бодливата слама, пулсиращата болка на лявото си слепоочие и сграбчи метлата за дръжката. Но тя беше силна, дяволски силна и решителна, и побесняла...

Нужни му бяха доста усилия, за да изтръгне метлата от ръцете ѝ, без да я нарани.

Захвърли я настрани, прегърна жена си и грубо я притисна към себе си. После силно я целуна, сграбчи я за задника и я притисна към интимните си части, а тя изви гръбнак и се опита да го ухапе.

– Добрият Бог ми е свидетел колко се радвам, че се върна – рече той и отново силно я целуна, метна я на рамо и я понесе към леглото. – Омърсена се чувстваш, така ли? Добре, скъпа ми женичке, дай да видим как ще се чувстваш, когато свърша с теб.

19.

Тя го удряше, блъскаше го, извиваше се, задъхана от усилие, крещеше му, наричаше го с всички мръсни имена, които бе чувала в Ямайка.

Но той само се смееше и я притискаше под себе си.

Когато започна да я целува по корема, тя яростно заскуба косите му. Райдър само въздъхна, смъкна калъфката на една възглавница и завърза ръцете ѝ за резбованата колона на леглото над главата ѝ.

Все още бе в състояние да го удря с крака, но това се понасяше. После се върна към приятната си задача. Целуна я по белия корем и плъзна език навътре в пъпа ѝ, а ръцете му галеха бедрата ѝ отвътре. После спря и я погледна:

– А ей това ще ти хареса, Софи.

Наведе се внезапно, повдигна бедрата ѝ, покри я с уста и тя изпищя силно и пронизително, но той изобщо не помръдна.

Средният му пръст нежно навлезе в нея. О, помисли си, та тя е влажна, макар и съвсем леко. Е, няма значение, нали вече изпитва удоволствието.

А тя се отпусна, разтваряше се, и дълбоко в себе си, ниско в корема усещаше нещо, някаква болка, която я завладяваше, караше я да изпитва желание, и макар да му крещеше какви ли не ругатни, надигаше бедра, за да се доближи по-плътно към него. Пръстът му бе навлязъл дълбоко в нея, движеше се навътре навън, а устата му откликваше на ритъма и я влудяваше.

Тя усещаше, че нещо ще се случи, нещо, което отчаяно желаше, и все пак ѝ се щеше да го проклина за това, което прави с нея. После изстена, изметна се така рязко, че той едва не я изпусна и застина, но само за миг.

Райдър надигна глава за момент:

– Още ли се чувстваш омърсена, Софи?

Бедрата ѝ конвулсивно се свиха и тя му кресна:

– Ти, проклети негоднико, копеле такова, ти...

– Още мъничко, любима, и ще разбереш. Но продължавай да ругаеш – от това още повече ми се дощява да закрепшиш от удоволствие.

Тя вече крещеше, дишаше задъхано и тежко, не разбираше, че ѝ остава още съвсем малко. В следващия миг той рязко я дръпна, пръстът му

навлезе дълбоко, устата също, почувства как краката ѝ се изпъват и усети надигащите се контракции, спазмите, от които тя се надигна в леглото.

Задържа я в този върхов момент, накара я да забави удоволствието, да не спира, докато тя не закрепя от мощта му, от това, че най-после го е приела. И когато най-сетне се отпусна меко в ръцете му, той разтвори широко краката ѝ и навлезе дълбоко в нея.

Почувства последните конвулсии на оргазма ѝ и това му бе достатъчно – още в следващия миг се освободи и изкрещя от удоволствие, не поради собствения си оргазъм, който бе невероятно мощен, а заради нейния, който най-сетне бе успял да предизвика.

Плувала в пот, тя дишаше тежко и учестено. Лежеше върху ѝ, все още дълбоко вътре в нея, и нежно постави длан върху сърцето ѝ.

Целуна влажните ѝ устни и продължи да я гледа, докато тя най-после отвори очи.

Беше шокирана – замаяна и шокирана.

Целуна я отново, тя усети собствения си вкус, облиза устни и просто не можеше да разбере какво бе станало – не можеше да повярва, че дотолкова е изгубила контрол над себе си, въпреки ненавистта си към него в тялото ѝ бе избухнало такова страхотно удоволствие. И при това го бе желала, о, да, беше го желала повече от всичко на света... А той я беше наблюдавал, усетил бе необузданите спазми и знаеше, прекрасно знаеше какво върши с нея, знаеше как я владее, знаеше как точно се чувства тя... Целуна я отново, после се изправи на лакти.

– Най-сетне сърцето ти започва да бие нормално.

Тя погледна брадичката му, но почувства топлината му върху гърдите си, върху сърцето си. Ей сега ще ѝ се подиграе, помисли си, ще разтръби победата си над нея, ще я потъпче и ще обяви господството си. Тя потръпна в очакване.

Но той нежно отметна косите от челото ѝ, коси, овлажнени от безумието на страстта ѝ, и много бавно и пресипнало изрече:

– Обичам те, Софи Шербрук. Никога не съм смятал, че такова нещо съществува, но очевидно го има. Обичам те и ще те обичам, додето ритна петалата и ида на она свят, но дори и да се зарея във вечността, пак ще те обичам. И ще продължавам да те докарвам до страст, додето най-сетне приемеш любовта ми и ме допуснеш в сърцето си така, както в тялото си.

Внезапно той я изгледа озадачено, тя усети как отново се възбужда вътре в нея и как за неин ужас тялото ѝ се изопва.

Но той не се разсмя, не ѝ се подигра, само отметна глава, притвори очи и изстена:

– Имаш ли представа как ме караш да се чувствам? Хайде пак, а, Софи? Просто се отпусни, забрави всичко, което е минало, забрави ония проклетни привидения. Мисли само за мен, за това, как се чувствам аз вътре в теб, за това, което правят пръстите ми, езикът ми...

Тя не искаше отново да губи контрол, но явно не ѝ оставаше голям избор. Когато ѝ каза да обвие крака около хълбоците му, стори го бързо и с огромно желание. Прегърна го здраво, надигна таз, за да се доближи по-плътнo към него; той изстена и тя усети как се надигат същите ония чувства, същите ония безумни варварски чувства, които отричаха всичко друго освен оная мъчителна страст, силна почти като болка. Но не беше болка – тя беше и в нея, и в него и някак ги сливаше в едно. Ръката му се плъзна между телата им, галеше я, милваше я, устните му бяха върху нейните, езикът му – дълбоко в устата ѝ, точно както penisът му бе дълбоко в тялото ѝ. И тя се извиваше и подскачаше обезумяла, а той я насочваше насърчаваше. После изведнъж навлезе така надълбоко, че се докосна до матката ѝ, тя се изви от удоволствие и изкрещя.

А Райдър бе с нея, притискаше я силно към себе си, целуваше я по носа, по бузите, по веждите по ушите и отново и отново ѝ повтаряше, че я обича.

– Тежа ли ти?

Не, не ѝ тежеше, но китките ѝ се бяха схванали – не защото бяха стегнати с калъфката на възглавницата, а защото тя се дърпаше и извиаше така яростно, желяйки го все повече и повече, че...

– Би ли ми отвързал ръцете?

Той с усилие се надигна, после отново наведе глава, целуна я и се усмихна:

– Не мога да ти се наситя, Софи.

– Нямам нищо против да те целувам – отвърна тя, докато той развързваше китките ѝ. После излезе от нея и легна на хълбок. Разтри китките ѝ, видя зачервеното и смръщи вежди:

– Не исках да те връзвам толкова стегнато. Извинявай.

– Не беше от това – отвърна тя, без да го поглежда. – От друго беше.

– От какво друго?

Тя го погледна право в сините очи:

– От това, как ме накара да се чувствам. Като животно.

– А, така ли? Това да не е някой нов укор, основан на прекрасния ти

житейски опит, а? Не ми се щеше да ти го казвам, Софи, но ние и двамата сме си животни, дяволски похотливи и толкова прекрасни, че се моля всяка божа нощ все така да обезумяваш. – Замълча, сви вежди и добави: – А може би и всяка сутрин. А, да, знаеш ли, а може би и веднага след като обядваме, когато още не си уморена и...

Тя се засмя.

Райдър така се изненада, че направо я зяпна. После я целуна, и още веднъж, и още веднъж...

И тя отвърщаше на целувките му, но тялото ѝ бе толкова отпуснато, че се съмняваше дали ще може да се надигне, дори и мисис Чивърз да викне „Пожар!“. Всичко това бе по-силно от нея. Нищо не разбираше. Просто не знаеше какво да мисли, така че пак се засмя.

– Наистина ли ме обичаш?

– Да.

– И не ми го казваш само защото беше вътре в мен и похотта ти... Е, нали разбираш какво искам да кажа...

– Да, разбирам. Добре де, нали не съм вътре в теб. Вече два пъти ме изтощи – чувствам се изцеден и почти издъхнал, и мозъкът ми не работи – остава ми единствено сърцето. Но пак те обичам.

– Никога досега не си ми го казвал.

– Досега не съм и съзнавал, че те обичам. Но нещата се промениха, Софи, и трябва да ти кажа, че съм доволен от това. И престани да живееш с чувството, че си длъжна да запълваш тишината.

– Както кажеш, тук ти си господарят.

Той в миг я разбра и веднага весело отвърна:

– Да, така е. Искаш ли да ти кажа нещо? Хубаво ми е, дяволски ми е хубаво. В Нортклиф Хол никога не съм се чувствал нужен, а и никога не съм бил. Там беше и е домът на Дъглас, с неговите отговорности като граф Нортклиф. Но Чедуик Хауз е моя, Софи, наша е. Тук ще раснат децата ни, тук ще бъде техният дом и аз бих могъл дори да си уشيا една селска риза и всяка сряда и петък да се правя на селянин. Как мислиш, а?

– Мисля, че по риза и подковани ботуши ще изглеждаш направо чудесно.

– Така ли? – рече той и я целуна по устата. – Господи Боже, толкова обичам да те целувам.

Кажи му, помисли си тя, кажи му – но се боеше, боеше се, че той ще издири и лорд Дейвид, и Чарлз Грамънд, и че ще ги заплашва или ще ги убие – не знаеше кое от двете. Но знаеше, че ще стане ужасен

скандал и че не можеше да му докара такова нещо на главата – на семейство Шербрук, на Джеръми и на самата себе си.

Настойчиво отвърна на целувката му с огромното желание да прикрие мъката си, да я забрави поне още за миг, поне за момент, и успя. Той я погали и когато отново влезе в нея, тя крещя по време на оргазма си, а Райдър си мислеше, че направо ще умре от удоволствие. И когато заспаха, той сънува децата и съзнаваше, дори и в съня си, че вече много скоро ще трябва да ѝ разкаже за тях, и се молеше тя да го разбере.

Но не ѝ каза нищо – просто нямаше възможност. Когато на сутринта излезе от къщи, тя все още спеше дълбоко, изтощена – изтощена от него.

А следобед, докато бе в северните поля при трима от арендаторите си, пред Чедуик Хауз спря една карета, от която изскочиха граф Нортклиф, Алекс, Джеръми и Синджън.

Графът просто застина, уловил жена си за ръка, загледан в къщата и околностите ѝ.

– Чудесно сте се справили – рече той на Софи, която тоя ден поне не приличаше на безпризорно дете, а носеше една от роклите, които мисис Плак ѝ бе ушила. Е, косите ѝ бяха малко поразбъркани, тъй като излъскваше кристала на полилея в стаята, която бе определила за себе си – в задната част на къщата, с врата към градината.

– Здравейте – поздрави ги тя, сетне се обърна към Джеръми с разтворени обятия. Той закуцука към нея, прегърна я и веднага забърбори:

– Чудесно е, Софи! Божичко, колко ми липсваше! Погледни, Синджън, само погледни конюшните – достатъчно големи са, за да поберат Джордж и...

– Кой е този Джордж?

– Понито ми, Софи – арабски жребец, черен, с две бели чорапчета, и е бърз като вятъра.

– Като при Джордж Втори или като при лудия Джордж Трети?

Дъглас се засмя:

– Този Джордж всъщност е един търговец от Хедли, който забележително прилича на понито на Джеръми.

– Извършили сте чудеса – намеси се Алекс. – Направо се смаяхме, когато чухме какво е сторило онова нищожество Дюбюс.

– Мебелите ще пристигнат до два три дни, но уви, в момента долу имаме само три стола и една маса.

– Напълно достатъчно – отвърна графът, после се огледа и сви вежди: – А къде е Райдър?

– Отиде да се види с едни арендатори.

– Арендатори ли?! – повтори Дъглас и зяпна: – И какво прави?

– Мисля, че щяха да говорят за сеитбообращението. Очевидно мистър Дюбюс е бил не само крадец, ами направо престъпник – не позволявал, видите ли, на селяните да засаждат нови култури и ги обезсърчавал да засяват полята както трябва.

– Даа – бавно изрече Дъглас, – да, разбирам. И Райдър се занимава с това, така ли?

– Не само се занимава, но и много му харесва.

– Дъглас, можем ли двамата с Джеръми да потърсим Райдър? – попита Синджън. – Вече е късно и той трябва да е привършил с всичките си сеитбообращения. Моля те!

– Добре, малката, тръгвайте.

– Вървете все на север – викна подире им Софи. – Виждате ли ония следи, точно покрай обора?

След един час Райдър, Джеръми и Синджън влязоха в дневната, където имаше само три стола. Райдър се приближи до жена си и я целуна:

– Я виж кой ме намери. А аз дори не бях сложил подкованите си ботуши и селската си риза.

Само като го видя. Софи изпита такова удоволствие, че едва успя да кимне.

Райдър ѝ се усмихна и леко я погали.

– Не, Дъглас, ако обичаш, нищо не казвай. Нещата се променят, нали? Така че, за да изразиш съответното уважение, наричай ме Господарят Райдър, или Фермерът Райдър. Започвам да си мисля, че трябва да конструирам нов вид плуг, който да е достатъчно елегантен и достоен да бъде изработен от прословут майстор като Хоуби или като Уестън например.

– А аз си мисля, Райдър, че си полудял – напълно полудял и много щастлив.

– А какво ще кажеш за нашия дом, а?

– Че е истински дом, и че сте го направили такъв за много кратко време.

– Трябва да призная, че за осъществяването на това малка, съвсем мъничка заслуга има и Софи, но не искам да я карам да се чувства безполезна.

Софи изпищя и се втурна към него, а Райдър, с очи, просветлели като следобедно небе, я грабна, притисна я към себе си и я завъртя.

Графът забеляза как жена му ги наблюдава с усмивка.

Граф и графиня Нортклиф нямаха никакво намерение да спят на куп одеяла в някоя от гостните. Макар че, ако можеше да се вярва на Райдър, а той определено разбираше от тия неща, брат му и снаха му чудесно се забавляваха помежду си – брат му бе творческа натура.

Графът и графинята останаха само до следващия ден на обяд, тъй като бяха тръгнали да посетят херцог и херцогиня Портсмут. А Синджън и Джеръми щяха да останат за по-дълго. Както през смях обяви Синджън, целта на нейното посещение била да види Райдър, облечен в селската му риза.

Нямаше и час след заминаването на графа и графинята и Синджън завари брат си и съпругата му доста пламенно прегърнати. Тя се изкашля, Райдър вдигна поглед и се намръщи:

– Изчезвай, Синджън! Ти си едва петнадесетгодишна и не бива да ставаш свидетел на целия този изблик на чувства.

– Амии! – отвърна Синджън. – Да можеш само да видиш Дъглас и Алекс, когато смятат, че никои не ги гледа – няма да повярваш какви съм го виждала да ги вършат. А Алекс всеки път отмята глава и издава ония смешни тихи звуци, и...

– Млъквай, малката! Е, каквай какво има, и ако не е спешно, да знаеш, че ще ти отупам задника.

– Трябва да поговоря с теб насаме, Райдър – много сериозно рече тя и Софи, възвръщайки си равновесието, леко кимна и се оттегли.

Райдър скръсти ръце на гърдите си и се облегна на рамката на камината.

– Хайде, че закъснявам.

– За какво?

И за невероятно учудване на брат си, Синджън се изчерви и закърши ръце:

– Те ще пристигнат всеки момент. Яздих дотук възможно най-бързо, за да те предупредя. О, Райдър, съжалявам – нищо друго не можеш да направя. Знаем какво ще ти е, ако Дъглас или някой друг от семейството разбере колко си чудесен, но...

Райдър изпита някакво странно усещане под лъжичката си:

– За какво става дума?

– След по-малко от две минути пристигат децата.

– Значи имаш две минути, за да ми обясниш всичко това.

– Дватамата с Джеръми яздихме до Хадли, за да посрещнем Джейн и

децата. Е, по-късно можеш и да ми отупаш задника за това, но, Райдър, той наистина си намери мястото сред тях, а и толкова забавно му беше... Двамата с Оливър вече са чудесни приятели. О, скъпи, остава само една минута. Джейн се разболя от шарка. И веднага ми изпрати писмо, в което пишеше, че децата трябва да заминат, за да не се разболеят и те. После в Нортклиф Хол се получи писмо и от Лора, една от помощничките ѝ, която пишеше, че не знае какво да прави. Така че ѝ казах двете с Джейн да изпратят всичките деца тук. Какво друго можеш да направя, Райдър? Да кажа на Дъглас ли?

Погледът на Райдър се зарея в далечината:

– Е, така поне един проблем се разрешава, нали така? А това, което дочувам, да не е шум на колела? Най-вероятно. И кой заплати всичко това, Синджън?

– Аз. Похарчих почти всичките си спестявания, но се справих. Не исках децата да пътуват с дилижанса, така че наех четири карети – три за тях и една за багажа, и успях да им запазя четири стаи в странноприемницата „Златният телец“ в Рийдинг.

Райдър се усмихна на сестра си и я потупа по бузата:

– Добре си направила. А сега да вървим да посрещнем домочадието ми. Божичко, надявам се никой от тях да не се е заразил от шарка – би било направо ужасно.

– Ами Софи?

– Софи не е глупачка – отвърна той, но наострените уши на Синджън доловиха, че гласът му звучи някак много странно.

Когато двамата със Синджън заслизаха по предното стълбище на Чедуик Хауз, Софи и Джеръми вече смъкваха децата от каретите. С тях пристигна само Лора Бракън, тъй като и останалите две помощнички покрай Джейн се бяха изпоразболели от шарка. Лора, милата, беше напълно изтощена, но за щастие всички деца се чувстваха отлично.

Джейми пръв забеляза Райдър, нададе вик и се втурна към него. А Райдър грабна момчето на ръце, подхвърли го във въздуха и здраво го притисна към себе си. В същия миг и останалите деца вече бяха при него и през следващите пет минути настана пълна бъркотия.

Софи забеляза малкото момиченце, което остана настрана, захапало палеца си. То явно не разбираше какво точно става, но, много странно, бе съгласно да изчака.

– Кълна се, Софи, че нещата не са точно така, както си ги мислиш – дръпна я за ръката Синджън.

– Да, съмнявам се, че може да са точно така. Онова момиченце

например трябва да е някъде около единайсет дванайсетгодишно, така че Райдър определено не може да му бъде баща. Не, аз просто се опитвам да свикна, че когато си с Райдър, нищо не е така, както изглежда.

– Това са неговите деца, неговите Ненагледни – заобяснява Синджън, вече напълно отчаяна, – но не са точно негови, с изключение на Джени. Знаеш ли, Райдър в даден момент е спасил всяко едно от тях. Той обича децата и ненавижда жестокостта спрямо тях, и...

В този момент Райдър слезе по стъпалата, влачейки след себе си четири от децата, прегърнал други две, и широко се усмихна, но не на Софи – просто погледна над рамото ѝ каза:

– Това са моите деца. – После едно по едно ги представи на жена си. Софи се усмихна на всяко дете и поприказва с тях, но в следващия миг осъзна, че Райдър е смутен.

Той погледна към момиченцето, което бе останало само и мълчаливо ги наблюдаваше, и отново широко се усмихна:

– А сега, малки дивачета, искам със Синджън и с Джеръми да отидете в кухнята. Е, все още нямаме никакви мебели, но можете да се настанилите на кухненския под, а мисис Чивърз и готвачката със сигурност ще ви нагостят със сладкиши, бисквити и лимонада. Хайде, тръгвайте, а по-късно ще ви разкажа за моите приключения и за това, защо в къщата няма никакви легла за вас.

– А пък аз ще ви разкажа разни нови неща за Невестата-дева – добави Синджън. – Кой знае, може пък да е последвала Райдър и Софи чак дотук.

Ейми възбудено и ужасено изпищя.

А Райдър улови Софи за ръка и я поведе към момиченцето. Софи остана права, а той коленичи, разтвори обятия и момиченцето се приближи до него. Той я притисна към себе си, целуна косите ѝ, започна да я гали по гръбчето и да ѝ повтаря:

– Джени, моя малка любов, толкова ми липсваше. Искаш ли да се запознаеш със Софи? Тя не е толкова хубава като теб, но е чудесна и ме прави щастлив. А може би и теб ще направи щастлива, а?

Вдигна очи към жена си и тя разбра, че това дете си е негово, че това момиченце не е съвсем като останалите деца. По лицето му се четеше истинско отчаяние и тя разбра, че се безпокои да не би тя да отблъсне момиченцето, така че каза:

– Би трябвало да имаш поне малко вяра в мен. – Коленичи до него и подаде ръка, без да се приближава към детето, което се бе свило на гърдите на баща си:

– Здравей, Джени. Каква красива рокля имаш – много по-хубава е от моята, нали? Много се радвам да се запозная с теб, и много се радвам, че дойде тук – толкова му липсваше на татко. На колко си годинки?

Райдър улови дясната ѝ ръка, сгъна палеца ѝ и много бавно изрече:

– Една...

– Една – повтори Джени.

Райдър сгъна показалеца ѝ и каза:

– Две...

Когато стигна до малкото ѝ пръстче, той го сви само до половината и заключи:

– Точно така, аз съм на четири години и половина.

– Да, тате.

И по лицето му премина вълна от гордост и обич. Това беше един нов Райдър, или по-скоро една нова страна от него. Тя продължи:

– Значи си едно голямо момиче. О, я виж какъв хубав медальон имаш. Мога ли да го видя?

Джени бавно, съвсем бавно протегна ръка и нерешително, едва-едва, докосна ръката на Софи с крайчетата на пръстите си. После ѝ подаде медальона и Софи го отвори.

– Я, какви хубави рисунки. Това си ти, а това е майка ти, нали? Да, точно така, ти си също толкова хубава като нея. А имаш и красивите очи на баща си.

– Тате – изрече Джени, отново обви ръце около врата на Райдър и скри лице в него.

– Това е най-новата ѝ думичка – поясни Райдър с огромно задоволство. – А сега, моя малка любов, вече просто усещам как старите ми кокали ще запукат. Хайде, ела да те гушна – Софи е права, ти вече наистина си едно много голямо момиче – и да влезем въщи. Ще пиеш лимонада, нали?

Бъркотията се беше пренесла в кухнята. Мисис Чивърз изглеждаше така, сякаш, без да иска, бе попаднала в лудницата, но, слава Богу, се усмихваше. А готвачката, мисис Бедлок, непрестанно притичваше до килера и обратно. Но с цялото домочадие се бе нагърбила Синджън и в крайна сметка всяко дете бе настанено на пода с чиния, пълна с лакомства.

– Нищо няма да остане за ядене – рече мисис Чивърз, прехвърляйки поглед от едно дете на друго. – Знам какво е – имам си трима внуци, и всичките ядат така, сякаш им е за последно.

– Значи просто трябва да изпратим мисис Бедлок в Лоуър Слотър,

за да изкупи целия град – разсъди Софи, а Райдър погледна към нея, все още отбягвайки погледа ѝ, и тя можеше да се закълне, че страните му пламнаха.

През следващите няколко часа той все така успешно продължаваше да я отбягва. Не му беше трудно, тъй като всяко едно от децата обсебваше вниманието му. Той ги разведе из източното крило, разказа им за мистър Дюбюс, като го изкара такъв злодей, който едва ли не можеше да разруши света, но леля му, скъпата леля Милдрид, го познала и извикала подире му, и сега щял да си плати за престъпленията.

А през това време Софи просто изчакваше благоприятен случай и решаваше кой къде ще спи.

Най-сетне успя да го приклеши в ъгъла, когато Райдър се опитваше да се измъкне от къщата иззад гърба ѝ:

– Я стига, Райдър! Искам да говоря с теб, и то веднага – иначе, обещавам ти, много ще съжаляваш.

Това го накара да отърси мъжествената си перушина и остро да отвърне:

– Така ли? И какво смяташ да ми направиш? Да ме овържеш и да се погавриш с тялото ми ли?

– Хайде – усмихна се тя. – Ела да се поразходим.

Тръгнаха из ябълковата градина зад къщата. Бяха съвсем сами, зад дърветата не се криеше нито едно дете – с тях беше Синджън, която изпълняваше ролята на посредник, на майка и бавачка едновременно. Райдър мълчеше. Софи си затананика. Внезапно тя се разсмя:

– Значи се смути, а?! Никога нямаше да го повярвам, но ти наистина се смути. Не можа дори да ме погледнеш в очите. Да не би за това, че дори и за миг не повярвах, че всичките тия деца може да са твои? Е, ако е така, това е бил страхотен удар по мъжкото ти самочувствие.

– О, я върви по дяволите, Софи!

– Не, не е така. Просто се надях да те изтръгна от проклетото ти мълчание. Не, ти беше и все още си смутен, защото не желаше никой да разбере, че изобщо не си такъв развратен нехранимайко. Харесва ти да бъдеш *homme terrible*, а всичко това, скъпи мой, направо разбива представите за твоето безразсъдство.

– Може пък и да не ги разбива. Какво знаеш ти, по дяволите? Да не би оная нещастница Синджън да ти е казала нещо?

– Ами да. Отначало беше отчаяна, защото се боеше да не би да грабна пушката и да те застрелям. А после я притиснах до стената и я накарах да изплюе камъчето – нали разбираш, тогава, когато ти часове

наред усърдно ме отбягваше. Каза ми, че се е надявала вече да си ми разкажал за всичко това: че държиш Ненагледните си в пълна тайна, че смяташ, че те са си лично твоя работа, в която никой, дори и семейството ти, няма право да ти се бърка, че тия проклетни пари са си твои и можеш да правиш с тях каквото си щеш. Каза и че чичо ти Брандън навярно се обръща в гроба поради твоята филантропия, но заради добрата кауза, в която влагаш парите му, може би ще остане в ада за доста по-кратко време.

– Явно е издала и майчиното си мляко. Обзалагам се, че е изпяла дори и за тримесечните срещи на копелетата, нали така, проклетията му?

Софи го изгледа неразбиращо.

– Тогава забрави. Божичко, хлапето е премълчало поне едно нещо, което не му влиза в работата!

– И до края на нищожния ти живот няма да го забравя. Срещи на копелетата ли? Що за срещи са това? Казвай веднага!

Райдър изруга, а Софи се разсмя:

– Това с нищо няма да ти помогне. Е? Какво означават тия срещи на копелетата? А?

– Добре де, по дяволите. На всеки три месеца двамата с Дъглас се събирахме да преброим копелетата си, за да не би, разбираш ли, случайно да пропуснем някое. Той вярваше, че всичките тия деца са мои копелета.

– Чудя се какво ли ще си каже, когато разбере истината.

– Да, ама няма да я разбере – отсече Райдър. – Това изобщо не му влиза в работата.

Тя го погледна и сви вежди:

– О, да, ти си толкова добър, толкова мил, такъв чудесен рицар, че направо ще ми се доплаче.

– Я по-добре си затваряй устата. Това съвсем не значи, че не обичам жените – срязва я той, явно раздразнен от това, колко спокойно възприема всичко. – По дяволите, Софи! Сбогувах се с пет – с цели пет! – жени! И дори съставих списък с евентуални съпрузи за всяка една от тях. На трите, които искат да се омъжат, ще им дам зестри, а другите две заминават за Лондон, и аз ще осигурия и тях. Аз съм един търсен любовник и те всичките са наскърбени, направо са изпаднали в дълбока депресия от това, че вече няма да им доставям удоволствието да бъда с тях.

Софи се разсмя:

– Райдър, знаеш ли колко си смешен? Направо си смешен! Да се хвалиш с любовниците си, а да премълчаваш за децата си. Знаеш ли, изобщо не мога да си представя, че мъж като теб няма да се погрижи за жената, в чието легло се пъха. И много се изненадвам, че брат ти те познава толкова слабо.

– Не обвинявай Дъглас – Райдър изведнъж стана сериозен. – Той се уволни от армията преди по-малко от година. Повярва на това, което аз му разправих, а както съм ти казвал, надлъж и нашир съм прочут с успехите си сред жените, така че клетвата за вярност, която дадох пред теб, дълбоко го разтърси. Той вярва в истинската любов. А по-рано просто приемаше, че онова, от което се ръководя, е похотта. Колкото до него самия, той има дъщеричка на годините на Джени.

– Е, когато двамата с Алекс дойдат пак и намерят къщата, пълна с деца, сигурно ще заподозре, че представите му за теб не са съвсем верни.

– Дявол да я вземе Джейн с проклетата ѝ шарка – изруга Райдър.

– Истинско щастие е, че Чедуик Хауз е толкова огромна. Мисля си, че чудесно ще се поберат в източното крило. Аз всъщност вече се погрижих за стаите им – докато ти не ми обръщаше внимание. Я ми кажи сега, как мислиш, ще поиска ли Джейн да остане да живее тук?

– Не зная. Тя обича независимостта.

– Е, все едно, още е рано. Ще видим. Но без съмнение двете с нея все ще измислим нещо.

Лицето му се изопна. Между веждите му се появи бръчка, устните му се свиха. София развеселено продължи да го наблюдава, а той едно подритна някакво камъче:

– Твоята кожа! Стига с това твоє проклето разбиране! Все пак можеше да проявиш поне мъничко ревност, като моя жена. Мразя го проклетото ти разбиране, това твоє отвратително, подмазваческо съчувствие! То е чудесно, когато си е на мястото, но сега не му е нито мястото, нито времето. Дявол да те вземе, Софи! Не бъди толкова отвратително толерантна!

Тя се нахвърли върху него, подложи му крак, събори го и се метна отгоре му. Сграбчи го за косите и покри с целувки лицето му. После пръмълви:

– О, скъпи – и продължи да го целува. Притисна се към него и той изстена. Тя вдигна глава, съзря отляво едно ябълково дръвче и попита:

– Боже мой! Смяташ ли, че ще имаме достатъчно завивки за всичките деца?

– Софи Шербрук, престани, или ще те напердаша!

– Надявам се, че не си дал чак толкова много пари на бившите си любовници, та да не можем да изхраним всичките тия малки гърла. Божичко, да не би пък да си задлъжнял покрай всичките ония рокли, дето ми уши мисис Плак, а? Та аз имам три костюма за езда, Райдър, цели три! Възможно ли е да има някой по-великодушен, по-щедър, по-благодарен човек на света? Или поне в целия Котсуолдс?

Той я обгърна здраво и се претърколиха така, че се намери отгоре й.

– А сега ме изслушай, ти, проклет трън в плътта ми. Не желая да ме целуваш така само защото си решила, че не съм негодникът, каквото вярваше, че съм. Ами така де! Думите ти са пълни със сарказъм, и ти дори не го прикриваш добре, дори не се опитваш да го прикриеш, а направо ми го натриваш в носа. Изведнъж решаваш, че аз съм някакъв си милосърден филантроп, някакъв светец, при това ми го натякваш така подигравателно, че от всичко това направо ми се повдига. Дявол да те вземе, аз едва ли съм чак толкова добър и едва ли трябва да проявяваш към мен такова разбиране. Да не си посмяла повече да ме целуваш и да се радваш, само задето си решила, че съм по-различен и така ужасно добър!

– Добре – съгласи се тя и го прегърна. – Ти си си все същият. Смятам, че си едно гадно копеле, един негодник, един безотговорен човек, на когото не му пука за нищо друго, освен за самия него си и за собственото му удоволствие и...

– Дяволите да те вземат! Не съм и лош. Точно така, Софи! Престани да обръщаш така ловко всичко, което аз, глупакът, съм казал за себе си. Като си помисля само, че се опитах да си върна опърничавата девойка, за която се ожених! Стига толкова. Няма повече да те оставя да ми стъпваш на врата – прекалено добре се справяш с това, когато благоволя да те оставя. Не, сега вече пак ще взема юздите в свои ръце и ти ще трябва да мълчиш и да пшккаш, а не да ми дрънкаш проклетите си баалности, които ме вбесяват.

– Но, Райдър, та ти се смути, понеже добрите ти дела буквално се намъкнаха у дома да те преследват.

Той рязко дръпна полата й, разкъса ризата й, разкопча бричовете си и потъна дълбоко в нея.

Тя направо не можа да повярва колко жадно бе тялото й.

– Да не би още да се чувстваш омърсена, дявол да те вземе, а?

Тя го захпа за рамото, после облиза следите от ухапването, зарови

лице във врата му и изстена. Той усети как ръцете ѝ го притискат към нея и отново попита:

– Чувстваш ли се омърсена?

– Не – отвърна тя, после изкрещя, а той заглуши вика ѝ с уста и самият той свърши.

– А ти още ли се чувстваш смутен? – прошепна тя, сгушена до врата му.

– О, имаш късмет, че съм толкова отзивчив и щедър човек – отвърна той.

– Разбира се, при това дори и към мен, твоята жена.

– Престани да се подиграваш, Софи!

– Добре – съгласи се тя и го целуна.

Райдър възнамеряваше да продължат да се любят, когато дочуха силния, ясен глас на Джеръми:

– Райдър! Софи! Къде сте? Мелиса си поряза ръката и плаче за вас.

– Какво ни остава? – засмя се Райдър, стана и издърпа Софи.

20.

Мисис Чивърз влезе и подаде на Софи един най-обикновен плик, на който с печатни букви бе изписано името ѝ.

– Донесе го момчето на Майърз, мадам – сухо рече тя. – Голям глупак е, също като баща си.

– Благодаря ви.

Софи посегна към писмото и ръката ѝ потръпна, но мисис Чивърз не забеляза и тя побърза да се отправи към малкия заден салон, който бе отредила за себе си. Затвори, облегна се на вратата и продължи да оглежда писмото.

На пръв поглед съдържанието не беше чак толкова тревожно:

Днес в три часа следобед ще се срещнем под стария бряст на разклоня за Лоуър и Ъпър Слотър. Не закъснявай, а би било разумно и да не казваш на мъжа си – не ми се ще да го убивам.

Беше подписано само с „Д. Л.“

Дейвид Локридж. Лорд Дейвид.

Софи се отдръпна от вратата, приближи се до малкото си писалище, седна, постави писмото отгоре и остана загледана в него.

Само два часа имаше, за да реши какво да прави.

– Софи! Тук ли си?

Синджън отвори вратата със замах и влезе. Изглеждаше толкова красива, освежена от вятъра, също като Райдър, когато се връщаше в салон от полето. И също като Райдър сините ѝ очи блестяха просто от удоволствието, че е жива.

Но лицето ѝ в миг се изопна:

– Какво има? Случило ли се е нещо?

Беше и чувствителна като брат си.

– Няма нищо, Синджън – Софи се изправи, бавно, много бавно сгъна писмото и го пхна в плика. Какво да го прави?

– Дойдох да те повикам за обяд. Стига, разбира се, да не поискаш да се откъснеш от лудницата, която несъмнено ще настане. Райдър обяви, че го боли глава и отиде да чисти клетките в конюшните. Джейн май е права, като казва, че децата трябва да обядват не с възрастните, а само с гувернантките си.

– Е, значи ще трябва да продължим по процедурата на Джейн –

весело се засмя Софи. – Нека мисис Чивърз да каже на готвачката, че децата ще обядват в салона за закуска. А колко гувернантки имаха при Джейн?

– О, поне пет – избухна в смях Синджън.

– Чудесно. Погрижи се, моля те, за това. И повикай Райдър от коюшнията. – И се разсмя, наистина съумя да се засмее.

Синджън излезе от стаята без възражения, а Софи бързо пхна плика в горното чекмедже на писалището си и го прикри под останалите книги.

Щом разбра от сестра си за новото разпределение, Райдър веднага побърза да се върне в голямата трапезария, сред благодатното спокойствие, където седнаха да обядват само тримата – той, Софи и Синджън.

– Прекалено мрачна е тази стая – отбеляза Синджън, бодна с вилката голямо парче шунка и го поднесе към устата си.

– Така е – съгласи се Софи, без да вдига глава, и продължи да ровичка в чинията си.

– Ако нещо не ти е добре, кажи си – рязко рече Райдър.

Но тя съумя да му се усмихне:

– Нищо ми няма, малко съм поуморена. Не помниш ли, че Джени снощи сънува кошмари? А аз после не можах да заспя.

Райдър сви вежди, но замълча. Нощес тя заспа мигновено – той беше този, който близо час не можа да заспи от притеснение.

Какво, по дяволите, ѝ ставаше? Да не би да съжалява, заедно приеха децата в дома си? Те ли я тормозеха? Вярно, че не беше привикнала да живее в такава лудница, каквато създават цели седем дечурлига. Или може би пак я прихващаха старите истории? Едва ли – снощи с такова удоволствие се люби с него, но пък кой знае?

А Синджън, милата, сякаш нищо не бе забелязала, и продължаваше да обсъжда промените, които трябваше да се направят в трапезарията.

След като се наобядваха, Райдър тръгна да излиза. Целуна нежно Софи по устата, приглади веждите ѝ и изучаващо огледа лицето ѝ, но не забеляза нищо обезпокоително. А имаше толкова много работа, толкова много решения трябваше да взима – ето, след десет минути имаше среща с Том Линч, един от най-интелигентните си и разсъдливи арендатори. Въздъхна и излезе с надеждата, че Софи просто има нужда от почивка. Синджън също побърза да се измъкне, като каза, че отива да играе с децата.

Точно в три часа Софи дръпна юздите и спря Опал под бряста. Дънерът му беше толкова дебел и разкривен, че изглеждаше по-стар и от

хълмовете наоколо, дори и от таласъмите, които навярно живееха наоколо, скрити в дупките си под земята.

Не ѝ се наложи да чака дълго – лорд Дейвид се появи на коня си, арогантен и самоуверен, както винаги – лице на ангел и сърце на дявол.

Тя не каза нищо, просто изчакваше.

– Излъга ме значи, а? – меко подхвана той.

– О, каква новост! Особено пък като се има предвид от чии уста излиза!

– Не ми ли беше казала, че си хванала сифилис? И че нямало повече да ми бъдеш любовница, понеже не искаш да ме заразиш, а? Значи си ме излъгала? Не си била болна от никакъв сифилис, иначе нямаше да се омъжиш за Райдър Шербрук, нали така? Значи, просто си искала да се отървеш от мене?

– Точно така.

– Но това е абсурдно! Направо е смешно! Значи ти вече не искаш да бъдеш с мен, така ли?

– Да, точно така.

– Аха! Значи си искала да си с Райдър Шербрук. И си знаела, че трябва да се отървеш от мене, инак той щеше да разбере за мен, а ако беше разбрал, изобщо нямаше да ти повярва, че го предпочиташ пред мен. Ами да, ако беше научил за мен, той щеше да разбере, че знаеш какво е истински мъж и че не го взимаш само заради черните му очи.

Софи го зяпна, удивена от хода на мисълта му, и най-сетне успя да промълви:

– Не познавам друг човек, който да мисли като теб. Но в края на краищата, какво те интересува вече всичко това? Нали каза, че ще се жениш за някаква богата наследница. Не бих могла да си представя, че ти се ще годеницата ти да научи за онова, което смяташ, че се е случило между нас там, в Ямайка. Да не мислиш, че аз ще си мълча, а? Искаш ли този брак, или не?

– Говорих с Чарлз Грамънд и двамата взехме някои решения.

Софи почувства, че губи почва под краката си – лорд Дейвид имаше съвсем еднопосочно мислене, и може би точно то му помагаше в хазарта. Нищо не можеше да го отклони или да отвлече мисълта му към друга гледна точка. Говореше ѝ с тих, нисък глас и в този момент тя си припомни как стои пред нея гол, как се смее, как изпива пунша си, как се напива и вече е готов, слава Богу, за Далия.

– Какво всъщност искаш, Дейвид?

Той изведнъж настръхна и отметна глава като крал:

– За курва като тебе аз съм лорд Дейвид, разбра ли?

– Ти си само едно нафукано, подкупно, отвратително копеле!

Той замахна да я удари, но после отпусна ръка:

– О, не, не искам да развалям прекрасното ти личице – току виж мъжът ти забелязал, а Райдър Шербрук не е човек, когото бих искал за противник.

Софи реши, че като жена, никога няма да бъде смятана за достоен противник. Така да бъде, тя ще му каже цялата истина, та поне да му запуши устата.

– Чуй ме, *лорд* Дейвид! Аз никога не съм спала с теб – от тази мисъл, честно казано, направо ми се повдига. Никога не съм спала с никого от вас. Имаше друго едно девойче, Далия – навярно си я виждал в Монтегю Бей, та тъкмо то се грижеше за вас, след като безпаметно се напиехте.

Той удивено я изгледа, после се разсмя:

– Я не ми разправяй приказката, с която си се опитала да минеш пред Райдър Шербрук!

– Цялата идея беше на чичо ми. Той ме накара да се преструвам, че ви приемам всичките за мои любовници, така че да може да получи от вас всичко, което иска. И в пунша с ром, с който така ентусиазирано се наливахте, чисто и просто имаше опиат, така че, след като направехте главите, всичко беше много лесно.

– Така ли? И какво толкова искаше от мен чичо ти?

– Искаше да разориш Чарлз Грамънд, така че да продаде на чичо ми плантацията си, което той и стори. А после, когато свърши работата, която искаше от теб, ми каза да те разкарам. Идеята със сифилиса също беше негова и, между другото, свърши добра работа – помня как направо пребледня от страх.

– Лъжеш! Стига с тия лъжи! Чичо ти беше джентълмен и беше полудял от курвенските ти истории. И никой така и не повярва, че не си го убила ти, дори и след като Коул доказа, че го е удушил Томас. Само тоя проклет Шербрук ти помогна да избягаш от Ямайка и от наказанието си! И сега си седнала да го обвиняваш! Исусе Христе! Една дама нямаше и да знае какво е това сифилис! Никаква дама не си ти! Ти си една евтина малка мръсница! И ние двамата с Чарлз решихме, че с теб си прекарвахме чудесно, така че ще продължим от време на време да те виждаме.

– Вече ти казах, че си фукльо! Ако си мислиш, че ще ти позволя дори да се доближиш до мене...

– Аз и така съм се доближил, и определено възнамерявам да се доближа още повече.

– И какво, Ще ме изнасилиш ли?

Той само сви рамене:

– Мъжът ти не е глупак, но по отношение на жените определено е. Никога няма да разбере защо, по дяволите, се е оженил за теб, щом можеше просто да те обладава, додето му втръснеш. Не, София, не – ако отидеш да му плачеш, че съм те изнасилил, той навярно ще те убие, защото курвата цял живот си остава курва.

– Няма логика в думите ти, *лорд* Дейвид. Казваш, че не искаш мъжът ми да ти бъде противник. Но той се ожени за мен и ме обича, така че ще повярва на мен и ще убие теб, а не мен.

– Толкова ли не познаваш характера на мъжа си? Нищо ли не са ти разправяли за него? Та той, също като теб, се нуждае от огромно разнообразие. Ти обичаше секса. Божичко, когато започна кариерата си, ти нямаше и осемнадесет години. И не се и съмнявам, че все още го обичаш и че не можеш да останеш вярна на един единствен мъж, пък бил той и Райдър Шербрук, който, както чувам, бил успял да се напъха в леглото на повечето жени в Кент. А сега е дошъл тук, в Котсуолдс, и никоя жена наоколо няма да се опази от него. Ще видиш – ще ти навира любовниците си в носа и ще ти се смее. Така че, скъпа моя, ние с Чарлз просто ще ти позволим да продължиш да живееш по старому, точно както той.

Пришпори жребеца си, приближи се към нея и протегна ръце, но тя вдигна камшика си и го удари. Той изкрещя и се дръпна:

– Ти съвсем си полудяла!

Лицето му почервения от гняв, но преди да може да направи нещо, в тишината прозвуча вой, сякаш глутница подивели кучета гневно завиха, свирепо заръмжаха и се понесоха бясно и нападателно към тях. Откъде пък се взеха подивели кучета в Котсуолдс?!

– Какво, дявол да го...

Софи дръпна поводите на Опал, отдалечи се от Дейвид и във въздуха просвистя стрела, която се заби в ръката му. Засегна го едва-едва, но разкъса ръкава на изискания му костюм за езда. Той изкрещя повече от гняв, отколкото от болка, но нямаше никакво оръжие, с което да се защити от невидимия враг.

– Кучко мръсна! Довела си си охрана, а?! Но още нищо не е свършило! Ще видиш ти!

Пришпори жребеца си и скоро се изгуби от погледа ѝ. А Софи

остана на мястото си, постара се да успокои дишането си и никак не се учуди, когато от храстите край пътя се изнизаха Джеръми, Синджън и седемте дечурлига, странно притихнали след чудесното си представление. Редицата оглавяваше Синджън – именно тя бе простреляла лорд Дейвид. Софи скочи от гърба на Опал.

Джеръми се приближи към нея и я прегърна:

– Тоя мръсник беше от Ямайка, нали? – рече той. – Обясних на Синджън що за човек е.

– И добре си направил – отвърна Софи и се огледа. Всички деца – от четиригодишната Джени до десетгодишния Оливър стояха в редица и мълчаливо я наблюдаваха. Почуди се как са разбрали, но после реши, че не ѝ трябва да знае. Опита се да се усмихне, но не успя и най-сетне каза:

– Бях попаднала в беда. Благодаря ви на всички, че ми помогнахте. Наистина ми се стори, че всеки миг ще ме нападне глутница подивели кучета. Чудесни бяхте, гордея се с вас.

– Сметнах, че все още не искаш Райдър да разбере – тихо рече Синджън. – Ще измислим какво да правим, Софи – вече не си сама. Но Джеръми не разбира всичко, което се е случило в Ямайка, така че ще трябва да ми обясниш.

– Да, ще ти обясня. А сега слушайте всички. Знам, че много обичате Райдър, но ви моля да не му казвате нищо за това, което стана. Този лош чичко е подъл като змия, той не е честен и добър като Райдър и няма да се бие с него честно. А аз не искам Райдър да пострада. Така че ви моля, не му казвайте нищо, нали?

– Какво е това урва²³? – попита Ейми.

Том затисна устата на момиченцето:

– Това е лоша дума, няма да я повтаряш!

Обидена, Ейми му се развика:

– Даа! Ами ти като крещиш на Джейми такива ужасни думи? И то само защото, както казва Оли, си раснал на доковете, а? Ах ти...

Оливър се намеси в спора и размаха патерицата си, но точно тогава Джени убедително се обади:

– Искам да си вдигна рокличката и да посетя госпожа Природа.

Софи почувства как се отпуска. Засмя се, децата се засмяха заедно с нея и Синджън отведе Джени в храстите да посети госпожа Природа.

А докато се връщаха към Чедуик Хауз, тя осъзна, че нито едно от децата не ѝ обеща да не казва на Райдър.

23. игра на думи: whore – курва; hore – дума без значение – Б.пр.

Джейн и двете ѝ помощнички бяха почти оздравели и до две седмици щяха да пристигнат в Чедуик Хауз.

Софи вече знаеше всичко за Джейн и разбираше, че тя едва ли ще е доволна да живее в едно домакинство с друга жена, но проблемът лесно щеше да се разреши – просто щяха да построят друга къща, на хълмчето, което се издигаше на по-малко от сто ярда от големия дом. Райдър се бе съгласил и строежът скоро щеше да започне.

За голямо удивление на Софи, след като веднъж посети Бедлъм Хауз²⁴, както я кръсти Райдър, Мелисанда реши, че в крайна сметка да имаш дете не е чак толкова лоша идея. Всичките дечурлига, дори и Джени, не преставаха да ѝ повтарят колко е красива и се бояха дори да я докоснат, за да не нарушат с нещо съвършенството ѝ. А мъжът ѝ, Тони, само изстена и обяви, че нещата са безнадеждни, така че веднага я отведе в Лондон.

– Мога да понеса – и то трудно – обяви той – някой нафукан млад глупак да ѝ обяснява, че веждите ѝ са като изписани, но да слуша подобни глупости от цяла глутница дечурлига... Не, Софи, не – това е вече твърде много. Ако трябва да остана да ги слушам, направо ще се побъркам.

И Тони дълбоко въздъхна. Райдър се разсмя, а Мелисанда се усмихна ослепително на децата, погали всяко едно и обеща при следващото си посещение да им донесе бонбони.

Един следобед, уморен след тежкия ден на полето и многобройните си разговори с арендаторите, Райдър крачеше към дома. Беше се срещнал и с архитектите, майсторите и работниците, които щяха да строят новата къща. А беше дочул и слуховете, които се носеха за ятото негови „копелета“, и много се смя. Почакайте, мислеше си, почакайте да станат петнадесет! Какво ли щяха да разправят злите езици тогава? И никак не се зачуди как така реши, че в края на краищата децата ще станат петнадесет, ако не и повече.

Денят бе горещ, прекалено горещ за това време на годината – наблюдаваше Архангеловден²⁵. Дочу гласовете на децата още преди да ги е видял – както винаги те го очакваха. Бяха си измислили някаква система от сигнали и само след минута повечето от тях вече го съпровождаха по

24. Bedlam – лудница – Б.пр.

25. В Англия се празнува на 29 септември – Б.пр.

пътя към къщи и говореха в един глас, дори и Джени – тя вече бърбореше като сврака. Прекрасно съзнаваше, че бързият ѝ напредък всъщност се дължи на неговото влияние и направо не можеше да свали очи от нея. Веднага забрави умората – смееше се с тях, изслушваше всяко дете и отново, и отново мълчаливо благодареше на Бога, че никое не се зарази от шарка.

Софи вече го приемаше, любеха се всяка нощ и знаеше, че тя се наслаждава на тялото му, че очаква усамотението им, за да може да му отдава ласките си и да приема неговите. Снощи бе успял да я накара да се засмее, както бе дълбоко вътре в нея, и се почувства направо щастлив – не можеше и да си представи, че звездите ще са така благосклонни към него.

И продължи да си подсвирква, додето в един момент не откри в горното чекмедже на писалището ѝ две писма. Софи бе отишла в Лоуър Слотър заедно с три от децата, с Лора и с Кори, камериерката си, за да купуват платове. Шивачките от Лоуър Слотър – и трите бяха направо на седмото небе от щастие, че работата им, както изглежда, никога нямаше да свърши, а още по-малко – да намалее. А мисис Чивърз се възползва от отсъствието на Софи, за да се оплаче на Райдър, че месарят ги лъже направо безобразно, а те съвсем не са така безобразно богати, тъй че най-сетне трябва да направи нещо, вместо да си губи цялото време с проклетите си арендатори. Ето как се намери пред писалището на Софи, за да потърси сметките от месаря, и откри писмата от Дейвид Локридж.

На второто писмо имаше и дата – беше от вчера и гласеше:

Вече реших – ти пак ще ми станеш любовница. А Чарлз Грамънд сам да си се разправя с теб. Лично аз възнамерявам пак да се забавлявам, както някога в Ямайка. Ела в четвъртък в три часа при старата колиба на Толивър, в северния край на имението на мъжа ти, иначе ще съжаляваш.

Беше подписано само с „Д.Л.“

Проклетото му копеле!

Дявол да я вземе и Софи с прекрасните ѝ сиви очи! Нищо да не му каже! А той усещаше, че нещо не е наред. Снощи например бе търсила ласките му някак прекалено настойчиво – сякаш за да отстрани някаква неприятна мисъл. Но той не започна да я разпитва, просто ѝ даде това, което искаше, което смяташе, че ѝ е нужно, позволи ѝ да забрави неприятностите, докато най-сетне я докара до оргазъм.

Но мълчанието ѝ го поразя.

Той несъзнателно смачка писмото в юмрук.

– Тате...

Разсеяно вдигна поглед. На прага стоеше Джени и местеше очи ту към лицето му, ту към къса хартия, който стискаше в ръката си.

Райдър с мъка остави смачканата хартия на писалището на Софи.

– Здравсти, тиквичко. Ела да те гушна. Толкова отдавна не съм те виждал – вече повече от час.

Джени изтича към него, той я вдигна на ръце и я целуна по нослето.

– Какво има, моя мъничка обич?

– Ще ме научиш ли да стрелям с лък като Синджън, та да мога да убия лошия чичко?

Той се смрази като ледена шушулка през януари.

– Разбира се. Я ми разкажи за него.

И тя му разказа. И ако не беше така вбесен, сигурно щеше да се размее при мисълта как дечурлигата са се правили на вълци. Господи! Чудесно са се справили! Направо са го разбили копелето. А и Синджън, дето му е простреляла ръката... Браво на нея.

О, само да му падне – направо ще я удужи.

– Джени! Къде си, тиквичко? Дже... – Синджън влезе, спря се за миг, после бързо-бързо заговори: – Райдър, здрасти, скъпи. Какво правите вие тук? Това е стаята на Софи и...

Но Райдър, онемял, само изгледа сестра си.

– Джени май нещо ти е разправяла, а? – въздъхна Синджън.

– Да, Синджън, никак не си глупава. Много бързо схващаш. И това е чудесно, защото ненавиждам досадните обяснения. Да, точно така – Джени иска да я науча да стреля с лък, за да може да убие лошия чичко.

– О, Райдър, съжалявам, скъпи, но...

Но Райдър вече се беше съвзел. Отмести ръчичките на Джени от врата си и ѝ каза:

– А сега, обич моя, искам да отидеш със Синджън да ти даде бисквитка и лимонада. Тате има малко работа. Съгласна ли си?

– Тате – отвърна Джени и мигновено се запъти към Синджън.

– Тръгвайте – рече Райдър на сестра си. – И тоя път да си държиш устата – поне пред жена ми.

– Добре де – послушно каза Синджън и гласът ѝ прозвуча тихо – толкова тихо, че Райдър едва не се изсмя.

В четвъртък, точно в два и половина, Райдър най-спокойно спря ко-ня си на около тридесет ярда от колибата на Толивър и го привърза до някакви буреняци.

Целият тръпнеше от очакване, ярост и възбуда. Много му се щеше да се срещне с Дейвид Локридж. Искеше направо да го размаже на земята.

Стоеше сред гъстата брястова горичка край колибата, подсвирква-ше си през зъби и възбудата му непрекъснато нарастваше. Чудеше се да-ли Софи ще дойде и дали ще се появи Локридж.

Но просто не можеше и да помисли, че точно тук би могло да се по-яви и друго лице. И направо замря, когато след по-малко от пет минути една жена на средна възраст спря пред колибата със старомодния си кабриолет. Беше закръглена, носеше елегантна рокля и шапка, която не подхождаше твърде много на близо четиридесет и петте ѝ години. Сто-ри му се някак позната, носи помисли, че това е невъзможно. Боже ми-лостиви, да не би да е дошла на среща? Да не би да използваша тази ко-либа за тайни срещи?

Зачака неподвижен. Видя как жената слиза от кабриолета и отвежда късокракия кон зад колибата, така че да не се вижда.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Софи и лорд Дейвид Локридж пристигнаха едновременно от двете противоположни посоки. Райдър и другата жена останаха скрити.

Софи скочи от Опал, извърна се и каза ясно и спокойно:

– Дойдох, *лорд* Дейвид, за да ти кажа за последен път, че никога ня-ма да имам нищо общо с теб.

– О, значи си все така заядлива – отвърна той, но Райдър забеляза как се оглежда наоколо, сякаш очаква да се появят нови вълци. Погле-дът му се спря на камшика в дясната ѝ ръка.

– Не, изобщо не се заяждам с тебе. Миналия път, когато се видях-ме, аз ти казах самата истина – всичко, което стана в Ямайка, бе дело на чичо ми. Аз никога не съм била с никого от вас в оная вила – нито с теб, нито с когото и да било. И ако ти и сега не ми повярваш, май просто ще се наложи да те застрелям.

Райдър зяпна, а тя измъкна от джоба си малък револвер и го насочи срещу Дейвид. Лорд Дейвид се изсмя:

– О, гледай ти, малката дама с големия патлак. Хайде, скъпа, ела тук – и двамата знаем, че нямаш смелостта да направиш каквото и да било с тая играчка, още по-малко пък да натиснеш спусъка.

– Доколкото си спомням, ти твърдеше, че съм убила чичо си. Ако

вярваш, че съм го направила, как можеш да си представиш, че не бих дръпнала спусъка срещу теб, че не мога да направя това?

Лорд Дейвид бе затруднен. Той тревожно я огледа и изруга, сетне каза:

– Добре де, хайде да си поприказваме за всичко това. Няма никаква причина да упражняваме насилие. Аз просто ти предлагам тялото си. И то за да му се наслаждаваш, както му се наслаждаваше в Ямайка. Защо си толкова неразумна, а?

– Аз ли съм неразумна? А скъпият ти Чарлз Грамънд? И той ли иска да продължи с глупашките ти истории, а? И с него ли ще трябва да се срещна, както с теб?

– Е, Чарлз не е мой проблем – да прави каквото ще.

Сега вече Софи бе тази, която изглеждаше замислена.

– Струва ми се – най-сетне рече тя, – че сме в задънена улица. Ти искаш да се ожениш за твоята наследница, а и Чарлз Грамънд трябва да бъде дискретен, инак леля му ще го изхвърли и няма да му остави нищо в завещанието си. Така беше казал, нали? Добре тогава, аз няма да те застрелям, при положение, че престанеш с всичките тия дяволски глупости. Разкарай се, Дейвид. Просто се разкарвай и се жени за нещастната си наследница. Ще ми се да мога да я предупредя, но разбирам, че не мога – не и без да обидя съпруга си и семейството му. Така че и двамата ще избегнем скандала. Съгласен ли си?

В този момент лорд Дейвид надигна глава и изсвири. На мига иззад Софи се появи някакъв по-възрастен мъж, сграбчи я за ръцете и ѝ изтъргна револвера.

– Здрасти, Чарлз. Идваш навреме, както винаги.

– Да – отвърна Чарлз. – Моя си, Софи. Красива си. Бях те забравил, но сега, когато отново си моя, двамата с Дейвид пак ще те делим, както преди.

Софи се извърна и изкрещя в лицето му:

– Глупак такъв! Идиот! Не вярвай на Дейвид – той е мръсник и мошеник и те оскуба до шушка, така че изгуби дори и плантацията си в Ямайка!

Боже милостиви! – помисли си Райдър. Та това е Чарлз Грамънд, още един от любовниците на Софи. Но все пак остана на мястото си. Нямахше време да направи каквото и да било, а и Софи заслужаваше да бъде поспласхена, поне мъничко, заради измамата си.

Но веднага осъзна, че не би я оставил да я заплашват дори и за миг, след като самият той беше на мястото си и можеше да спре всичко това.

И тъкмо пристъпи напред, когато другата жена го изпревари.

Запристъпя тежко иззад колибата със зачервени страни, гърдите ѝ се вълнуваха. Беше побесняла от гняв.

– Пусни я, Чарлз!

Мъжът направо зяпна видението, което се приближаваше към него, и промълви с най-жалкия глас, който Райдър бе чувал:

– Аа, ти ли си, Алмерия? Как така стана, че си тук?

– Пусни я, дърти глупако! София, добре ли сте?

– Да, мадам – отвърна Софи и погледна Алмерия Грамънд в очите. Чарлз я пусна, тя отстъпи на две крачки от него и заразтрива китките си.

Тогава Алмерия Грамънд се обърна към лорд Дейвид, който изглеждаше сконфузен:

– Колкото до вас, гнусни измамнико, аз лично ще се погрижа онова нещастно момиче, за което възнамерявате да се ожените, да се откаже. Не ви искам за съсед!

Райдър се засмя, просто не можа да се удържи. Възбудата му, очакването да размаже физиономията на лорд Дейвид, бяха се обърнали във фарс, достоен за Нел Гуен на сцената по времето на Реставрацията.

Той пристъпи напред и всички извърнаха очи към него.

– Е, вече сме в пълен състав – рече той сладниково като бурените, които жребецът му неохотно преживяше. – Като се изключи, разбира се, годеницата на лорд Дейвид.

– Това е невъзможно – промълви лорд Дейвид, видимо пребледня и нервно закърши дългите си пръсти. – Това не биваше да става.

– Да, сигурно – весело отвърна Райдър. – Доколкото разбирам, вие сте мисис Грамънд. А аз съм Райдър Шербрук, съпругът на София. Как сте, мадам?

Тя направи лек реверанс, после го огледа и София развеселена я видя как отново се изчервява, този път от удоволствие, поради вниманието, което Райдър ѝ оказва. Божичко, явно за да не се поддаде на чара му, една жена трябваше да е вече на смъртното си ложе! Сетне мисис Грамънд направо заекна:

– За мен... За мен е удоволствие, мистър Шербрук. Не обръщайте внимание на мъжа ми – той е просто един фукльо. Никога не е бил особено разумен, инак лорд Дейвид нямаше да го разори. Никога вече няма да безпокои бедната ви съпруга.

– Ти пък как разбра? – рече най-сетне Чарлз Грамънд и с истински ужас зяпна жена си.

Тя го изгледа със снизходително презрение.

– Просто чета всички писма, които получаваш. Повечето са от разни търговци, а ти нямаш никаква представа как да се оправяш с търговците, докато аз имам. Така че двете с леля ти много пъти обсъждахме този въпрос и се споразумяхме. А когато открих писъмцето на онуй лордче там, тая подла невестулка, дето ни разори, най-сетне ми стана ясно какво точно се е случило. Той, естествено, не можеше да не те уведоми каква невероятно глупава история му разказала София за това, че била невинна и че виновен бил чичо й. А аз познавах Тео Бърджис още от младини. Оттогава си беше мошеник на дребно. Беше от тоя тип хора, дето в неделя ще се молят за добруването на цял свят, но още в понеделник ще измамят иконома си за жълти стотинки. Божичко, още в първия момент всичко ми се изясни. Освен това, разбира се, една нощ вече те бях проследила до тук и видях онова, другото момиче. Голям глупак си, Чарлз. Но аз няма да позволя твоята глупост да лиши мен и децата от живота, който заслужаваме. А сега се извини на мисис Шербрук и на мистър Шербрук и се прибирай у дома – с теб ще се разправам по-късно.

– Извинявай, София. Мистър Шербрук... – Сетне погледна към лорд Дейвид и смръщи вежди: – Вече определено няма да продължаваш да твърдиш, че тя е курва, нали?

– Такава е, дявол да я вземе!

Най-сетне! – помисли си Райдър, потри ръце и пристъпи към лорд Дейвид, който зае стойка на професионален боксьор. Райдър весело се засмя, удари го и го просна на земята.

Мисис Грамънд заръкопляска с пълничките си ръце.

Софи, все още объркана, стоеше и зяпаше онемяла.

Лорд Дейвид се изправи на лакти и поклати глава:

– Добър боксьор съм, но ме повалихте. Това не би трябвало да се случи. Къде сте се учили?

– Ставайте да ви видим колко сте добър – рече Райдър и му подаде ръка.

Но лорд Дейвид не беше чак такъв глупак – остана на земята и се обърна към Чарлз Грамънд, който послуша жена си и вече се опитваше да се измъкне:

– Не можеш да позволиш на жена си да каже на Агнес за всичко това! Баща й направо ще ме съсипе! Ще се погрижи да ме изгонят от това графство.

Но Чарлз Грамънд дори не забави крачка и потъна в брястовата гора. А жена му се обърна към седналия на земята лорд Дейвид:

– Вие, сър, сте един жалък страхливец. Е, предлагам ви един облог. Аз няма да спомена и дума пред бащата на годеницата ви, но само ако ни върнете всички пари, които измъкнахте от мъжа ми в Ямайка.

Лорд Дейвид пребледня:

– Мадам, не ми остана и пукната пара. Защо иначе смятате, че се жена за това ужасно същество от женски пол, наречено Агнес?

– Това, милорд, си е ваша работа – отвърна мисис Грамънд и презрително сви устни. – Но ако до три дни не ми се обадите, определено ще съжалявате. И дори не си мислете да заплашвате семейство Шербрук, че ще ги дискредитирате с гадните си истории – и аз, и мъжът ми ще се погрижим да уверим всеки един човек какъв лъжец сте. Е, мистър Шербрук, мисис Шербрук, надявам се, че тия двама глупаци, вече няма да ви безпокоят, че никой от тях няма да ви създава проблеми и няма да ви заплашва. Приятен ден и на двама ви.

Тя се усмихна на Райдър с най-милата усмивка, на която бе способна, кимна леко на Софи, ритна прах в лицето на лорд Дейвид и тръгна покрай къщата към мястото, където кабриолетът ѝ я очакваше като армия, готова за нападение.

Райдър се разсмя, просто не можа да се сдържи.

– Значи Невестата-дева се оказа права – колебливо рече София, – че дори когато те се появят, всичко ще се оправи.

– О, я стига! Това проклето привидение изобщо не съществува! – отвърна Райдър. – Стига глупости. Това е просто едно неубедително извинение за кошмара, който още не беше и сънувала. – И се обърна към лорд Дейвид, който седеше по турски в прахта, клатеше глава и оглеждаше напращените си ботуши: – Колкото до вас, дръжте си устата затворена. За разлика от мисис Грамънд, аз няма да се задоволя само с това да ви унищожа, а направо ще ви убия. Разбрахте ли?

Лорд Дейвид въздъхна дълбоко и кимна. Беше направо разстроен. Въздъхна Още веднъж и рече:

– Чудя се дали няма да успея да убедя малката мръсница да избяга с мен. Това ще е единственият начин до три дни да се добера до парите.

Софи и Райдър се спогледаха.

ЕПИЛОГ

Чедук Хауз, януари 1804

Райдър се наведе и докосна с устни топлата ѝ мека шия, тя мълчливо въздъхна и облегна глава на корема му. Той целуна челото ѝ, после ухото, ръцете му я погалиха по гърлото, палците му нежно проследиха линията на брадичката. Тя отново въздъхна и се опита да се обърне към него, но той я задържа.

– Дяволски си вкусна. – И още веднъж я целуна по шията, погали раменете ѝ, въздъхна на свой ред и я пусна.

– По дяволите, нямаме време да ти покажа за какво друго може да служи едно писалище. – Огледа въпросната крехка мебел и добави: – Но ако използваме това хилаво нещо, ще трябва много да внимаваме. Навярно бих могъл просто да те подпра на него...

– Райдър!

Той изпусна още една многострадална въздишка, подпря се на писалището, кръстоса ръце на гърдите си и рече:

– Е, за всеки случай ще изпробвам здравината му. – После погледна изпълнения с цифри лист: – Какво правиш?

– Преглеждам сметките на Брандън Хауз. Смятам, че идната седмица вече всичко ще е готово за преместването и по този случай двете с Джейн възнамеряваме да организираме малко празненство. Джейн е доста нетърпелива.

– Да, не се оплаква, но с нетърпение очаква да се нанесе в новата си къща – съгласи се той. – Както и децата.

– Ще ми липсват.

– Какво пък, малките диваци ще живеят само на сто ярда от нас, така че щом ти се прииска да посетиш лудницата, ще трябва да си направиш една съвсем кратка разходка.

– Как е малкият Гарик?

Райдър внезапно помръкна, присви очи и стисна зъби, а ръцете му се стегнаха в юмруци.

– Райдър, той вече е в безопасност – помилва юмрука му Софи.

– Да, Софи, но как, по дяволите, е възможно оня негодник да се е отнасял така с едно четиригодишно дете?!

– За съжаление такива като него дал Господ. Много родители дават

децата си за чираци на зверове като коминочистача Съкинг. Но ти спаси Гарик и той вече ще разбере, че животът не е само болка и сълзи. Тази сутрин дори ми се усмихна. И с Джени станаха големи приятели. Обичам те, Райдър.

Лицето му се отпусна и той се засмя:

– Така и трябва, жено, щом всяка нощ предоставям злочестото си тяло на прищевките ти.

– Прозвуча така, сякаш аз съм ненаситната.

– Чудесна си. Започна ли месечният ти цикъл?

Тази негова откровеност все още я смущаваше и направо връзваше езика ѝ. Тя неловко се усмихна и само поклати глава, а той се наведе и я погали по корема:

– Значи нашият син или дъщеря може вече да е тук?

– Може би – усмихна се тя и прикова поглед върху устните му – за тия няколко месеца той я беше научил да споделя удоволствието от целувките.

– Стига, Софи. За съжаление наистина нямаме време. – Но все пак се протегна и леко целуна меките ѝ устни. Никога нямаше да забрави нощта, в която, както разказваше на Софи историята за фермера, дето се влюбил в своята свиня призьорка, тя внезапно се разсмя, захапа го за брадичката и обяви, че би предпочела бик призьор. Тогава за пръв път се любиха със смях и закачки... Той погледна с копнеж устните ѝ, сви рамене и отново я целуна.

– Брат ми, Алекс и Синджън ще пристигнат всеки момент.

– Да – рече тя, останала без дъх.

– Ще го вземат дяволите!

Тя примигна:

– Не бъди такъв егоист, Райдър, позволи и на горкия Дъглас да се порадва, да се почувства полезен.

– За това не е нужно да отвежда децата ми!

– Не можеш да не признаеш, че за Оливър това е една изключителна възможност – да стане някой ден личен камериер на графа, а може би дори негов секретар. Оливър има бъдеще, ще получи добро образование. А и Дъглас толкова го харесва.

– Да го вземат дяволите!

Софи му се усмихна:

– Никога няма да забравя как Дъглас и Алекс влязоха най-неочаквано и завариха всичките деца, които крещяха, тичаха, ядяха и се гонеха из преддверието, понеже навън валеше. Но Дъглас остана спокоен като

пастор и все пак успя да каже: „Навярно съм сбъркал къщата!“

Райдър остана необичайно мълчалив и забарабани с пръсти по писалището.

– Дъглас се държа чудесно с теб, Райдър, въпреки че признанията ти доказваха, че не си имал никакво доверие в него. Дори не ти се разви-ка, а знам, че се засегна и много му се щеше са го направи.

– Не го направи само защото Ейми се покатери по крака му и когато я гушна, му каза, че бил хубавичък.

– Семейството много се гордее с теб.

– Не си ли разбрала, че никога не съм държал на това. Ако правя нещо, правя го не защото съм светец, а защото то е важно и има смисъл за мен. Всъщност нищо не ми струва, така че много би ми се искало всичките ми роднини най-сетне да си затворят устата – вече стигат до крайности, които ме притесняват.

– Е, майка ти не те притеснява, нали?

– Не, тя отказва да разговаря с мен, защото съм си цапал ръцете с бедняшки хлапета. Какво е това писмо?

– От Джеръми е, пристигна преди час. Пише, че бил добре и че учението му вървяло.

Тя вдигна двете страници и отново ги прегледа.

Райдър ги грабна и зачете, после кимна одобрително и се засмя:

– Браво на него! Натупал онова злобно биче, сина на стария Томи Мълърд. Томи открай време си беше страхливец, който само сипеше закани наляво и надясно, додето някой просто не му забиеше юмрук в корема. Видя ли, Софи, колко бях прав, дето научих Джеръми да се бие? Научих го дори да рита с куция си крак. Господи, горката Синджън, толкова синини получи по пищялите, докато му беше спаринг партньор преди той да замине... Не се заблуждавай, момчетата могат да бъдат много жестоки. А за съжаление това се поощрява от старата теория, че младите ни аристократи трябвало още от малки да бъдат възпитавани като истински сурови и мълчаливи воини. Но Джеръми явно се справя. Помага му и това, че е най-добрият ездач в Итън.

И Райдър доволно потри ръце.

На Софи ѝ се струваше, че в този момент направо ще се пръсне от любов към него. Такъв забележителен мъж беше! Но и най-малкият намек за това веднага го караше да се изчерви от неудобство и да възне-дува. Затова тя вметна само:

– Е, помага му и това, че все пак е част от семейство Шербрук.

– Разбира се – съгласи се Райдър и продължи да чете.

Едва беше свършил с писмото и вратата с трясък се отвори, Синджън нахълта и стаята сякаш се озари от присъствието ѝ.

– Скъпа моя! – викна Софи и се завтече да прегърне зълва си.

– Дъглас и Алекс идват след мен. Аз препуснах пред тях, за да ви видя първа. И двамата изглеждате чудесно. Това писмо от Джеръми ли е? И аз получих, преди три дни. Пишеше как изкормил онова тъпо говедо и...

– Млъквай, хлапе! Здравейте!

И в стаята влезе граф Нортклиф под ръка с жена си.

– Райдър, направо няма да повярваш! Оливър направи страхотно впечатление на моя иконом и на всички наематели в Нортклиф. Разведох го и го представих навсякъде. Не можеш да си представиш какви смислени и интелигентни въпроси задаваше! Толкова се гордея с него! Той вече изобщо не накуцва. Здравей, Софи – изглеждаш чудесно. А ето и Алекс.

Софи, която следеше как бързо се менят израженията по лицето на мъжа ѝ, се засмя.

– О, и още нещо – продължи Дъглас, преди Райдър да успее да излее яда си. – Алекс е бременна. Бебето ще се роди през май. Как ви се струва?

Никой нямаше време да отговори, тъй като Алекс изведнъж пребледня, пое си рязко дъх и погледна безпомощно към мъжа си:

– Не мога да повярвам, че постъпи така с мен! Пак ми се повръща!

И изскочи от стаята, а Дъглас само поклати глава:

– Надявам се, че ще успее да прескочи оня чудесен обюсонски килим – и хукна след нея.

Тримата се спогледаха и Синджън рече:

– Божичко, не знам дали изобщо някога ще поискам да имам бебе. На Алекс винаги ѝ прилошава в най-неподходящия момент. Мисля, че по-скоро бих си организирала един такъв Бедлъм Хауз като вашия.

– Не Бедлъм Хауз, а Брандън Хауз – поправи я Райдър, – на името на скъпия ни покоен чичо Брандън. Софи твърди, че това ще ускори изкачането му от низините на ада и че ако използваме по този начин неговите, а не нашите пари, той може дори да отърве чистилището.

– Значи Алекс е бременна – объркано повтори Софи. – Представи си само!

– Е, случва се, особено когато двама съпрузи спазват всички необходими ритуали. А, да – Софи може би също е бременна – обяви Райдър на сестра си.

– Е, значи остава Тайсън – отбеляза Синджън. – Скъпи, той още държи да се ожени за онова момиче, дето не можеш да го понасяш. Сещаш се, нали, оная, плоскогърдата, с двойното име – Мелинда-Беатрис. А после ще остана само аз.

– Нищо, хлапе, целият живот е пред тебе.

Дочуха се неподражаемите звуци на човек, на когото му е много зле.

– И слава Богу, че целият живот е пред мене – побърза да заключи Синджън. – Знаете ли, миналата седмица на Алекс ѝ прилоша точно пред Холис. А той дори не трепна, само каза по своя царствен начин: „Милейди, вярвам, че за в бъдеще ще си носите носна кърпичка“ – и ѝ подаде своята. После се разпореда във всяка стая да се поставят захлупени цукала и накрая я разведе, за да ѝ ги покаже... О, моите поздравления, Софи. Ти поне си добре, нали?

– Не се притеснявай, Синджън, няма да повърна по обувките ти. Благодаря ти, но все още не сме съвсем сигурни – Райдър просто е оптимист.

– Ами, оптимист – тя закъснява вече цели четири дни.

– Млъквай, Райдър! Та Синджън няма още шестнадесет години!

А Синджън сви рамене и погледна лукаво:

– Да, Софи, но пък имам трима братя, двама от които особено уста-ти, така че не смятам да има на този свят нещо, което да може да ме шокира.

– Не можете ли поне пред сестра си да си държите езиците?! – обърна се Софи към съпруга си.

– Защо? Тъкмо се канех да ѝ разкажа историята за ексцентричния господин Хутъл от Бристол, който се женел за всяка дама, която го пожелавала. Човечецът просто си имал тази слабост и всеки път, когато някоя жена му се усмихнела, губел ума и дума, паднал на колене и ѝ предлагал ръката си.

– Това – одобрително кимна Софи – е една подходяща история за младо момиче. Можеш да продължиш – надявам се, че ще бъде поучителна.

– Но един ден, когато паднал на колене, една от предишните му жени го видяла с новата, му избраница. Двете жени си споделили онова, което знаели, и никак не останали очаровани. Завели го в една малка стая, съблекли го и го заключили, а после започнали да пускат, вътре всички останали жени – две по две, голи като грях – да минават пред него. При това човечецът бил вързан и не можел нито да падне на колене,

нито да направи предложение, нито каквото и да било...

– Достатъчно! Отвратителен си!

Софи със смях се нахвърли върху него и го целуна по брадичката. Райдър погледна с копнеж към писалището, а Синджън въздъхна:

– Явно от вас вече няма да чуя нищо смислено. Отивам да видя Джейн и децата.

Когато вратата се затвори, Райдър каза на жена си:

– Тази нощ видях Невестата-дева.

Софи прикова поглед в него:

– Привидението? Наистина ли? Но нали с Дъглас винаги сте казвали, че мъжете не вярват в нея?

– Явно сме сбъркали – отвърна Райдър. – Снощи тя се появи в спалнята ни. Очевидно просто ни посещаваше, защото иначе никога не напуска Нортклиф Хол. Както и да е, усмихна ми се и ми каза нещо, което сякаш не произнесе, но все пак много ясно дочух думите ѝ.

– Да, точно така беше и с мен. И какво ти каза?

– Както си блестеше и сияеше над главата ми, каза, че имаме възможността да си родим четиринадесет деца и че от мен зависи дали времето през този живот ще ни стигне за всичките.

– Ще си изпатиш за това, Райдър! Определено ще си изпатиш!

– Обещава ли?

Той целуна жена си и изпита такова блаженство, че чак му се присиска да изкрещи. Пусна я, заключи вратата, внимателно стъкна огъня и се обърна към нея:

– Невестата-дева знае какво говори. Бог ми е свидетел, че вие, жените, вярвате на всяка нейна дума. Така че да започваме, мадам!

КРАЙ

© 1992 Катрин Каултър
© 1994 Минчо Бенов, превод от английски
© 1994 Илиана Костова, превод от английски

Catherine Coulter
The Hellion Bride, 1992

Сканиране: ???
Разпознаване и редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Катрин Каултър. Непознатата от Ямайка
ИК „Бард“, 1994
Оформление на корицата: ЕТ Александър Караманов, 1994

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10607>]